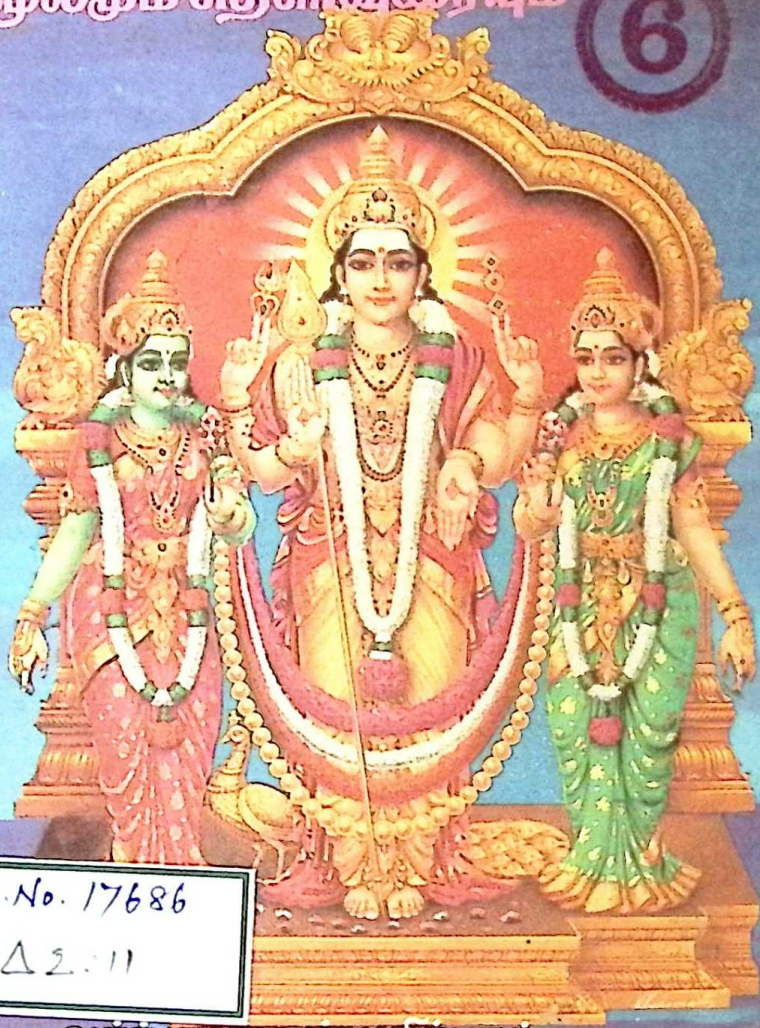

கந்த புராணம்

மூலமும் தெளிவுரையும்

6

A.No. 17686

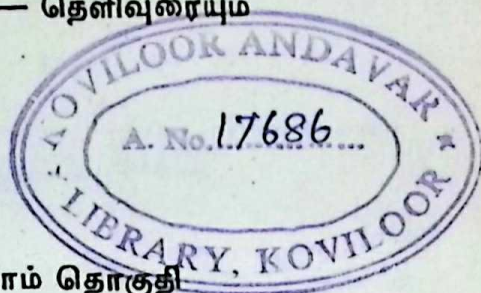
Δ2.11

வார்த்தமான பதிப்பகம்

கச்சியப்ப சிவாசாரியார் அருளிய

கந்தபுரானம்

மூலமும் — தெளிவுரையும்

ஆறாம் தொகுதி

யுத்த காண்டம்—முற்பகுதி

தமிழ்ப் பேராசிரியர்

புலவர் அ. மாணிக்கம் M. A.

வர்த்தமானன் பதிப்பகம்

1, மகாலிங்கம் முதல் குறுக்குத் தெரு,
மகாலிங்கபுரம், சென்னை-600 034.

முதல் பதிப்பு : 1990

உரிமை : பதிப்பகத்திற்கே

விலை : ரூ. 50-00

அச்சிட்டோர்:

சௌந்தரி ஆப்செட் பிரிண்டர்ஸ், சென்னை-30.

பொருளடக்கம்

எண்	பக்கம்
1. ஏமகூடப் படலம்	6
2. வரவு கேள்விப் படலம்	24
3. முதல் நாள் பானுகோபன் யுத்தப் படலம்	38
4. இரண்டாம் நாள் சூரபன்மன் யுத்தப் படலம்	200
5. மூன்றாம் நாள் பானுகோபன் யுத்தப் படலம்	366
6. நகர் புகு படலம்	450

பதிப்புரை

இனிக் கந்தபுராணம், யுத்தப் படலங்களாக விரியும். கம்பராமாயண யுத்த காண்டம் போலவே இந்தக் கந்த புராண யுத்த காண்டமும் பல படலங்களாக அமைந்துள்ளன. கம்பரின் நூலில் நான்காயிரத்திற்கும் அதிகமான போர்ப் பாடல்களைக் காணலாம். கச்சியப்படும் மூவாயிரத்திற்கும் அதிகமான பாடல்களில் போர்ச் செய்திகளை விரிவாகத் தருகிறார்.

அங்கே, அனுமன்! இங்கே வீரவாகு தேவர்!

உண்மையில் கந்த புராண நிகழ்ச்சிகள் பல கம்பராமாயண நிகழ்ச்சிகள் பலவற்றை நினைவு படுத்துகின்றன. சுவைத்து மகிழ்வீராக!

—பதிப்பகத்தார்.

கந்தபுராணம்

ஆறாம் தொகுதி

யுத்த காண்டம்

முற்பகுதி

தமிழ்ப் பேராசிரியர்

புலவர். அ. மாணிக்கம் M. A.,

நான்காவது

யுத்த காண்டம்

1. ஏம கூடப் படலம்

4891 நாரண னென்னுந் தேவும் நான்முகத் தவனும்
முக்கண்
பூரணன் தானு மாகிப் புவிபடைத் தளித்து மாற்றி
ஆரண முடிவுந் தேறா அநாதியாய் உயிர்கட்
கெல்லாம்
காரண னாய மேலோன் கழலிணை கருத்துள்
வைப்பாம்.

4892 திண்ணிய அவுணர் தம்மைச் செற்றிட இன்னே
செவ்வேல்
பண்ணவன் ஏகும் எல்லா அமரரும் பாங்கிற்
செல்வர்
துண்ணென யானும் ஏகா தொழிவது சூழ்வன்
நென்னா
எண்ணிவந் திடுவான் போல இரவிவந் துதயஞ்
செய்தான்.

நான்காவது

யுத்த காண்டம்

1. ஏம கூடப் படலம்

4891. திருமால் என்ற கடவுளும் நான்முகனும் முன்று கண்களுடைய முழுமுதற்கடவுளான உருத்திரனுமாகி உலகைப் படைத்தும், காத்தும், அழித்தும் வேதத்தின் முடிவுக்கும் எட்டாத அநாதியாய் உயிர்களுக்கெல்லாம் காரணமாக விளங்குகின்ற மேலோனான இறைவனின் திருப்பொற்பாதங்களை மனத்தில் நினைப்போம்.

4892. கதிரவனானவன், “திண்ணிய அவுணரை அழித்திட இப்போதே சிவந்த வேலையுடைய முருகப் பெருமான் சென்றருள்வார். அப்போது அப் பெருமானின் பக்கத்தில் எல்லாத் தேவரும் போவர். விரைவாக நானும் செல்லாது போனால் அது சிறந்ததாகாது,” என்று நினைத்து வருபவனைப் போலக் கிழக்குத் திக்கில் தோன்றினான்.

8 □ கந்தபுராணம்

- 4893 இரவிவந் துதய வெற்பின் எய்திய காலை தன்னின்
அரியணை மிசையே வைகும் அறுமுகங் கொண்ட
அண்ணல்
பிரமன்மால் மகவான் தேவர் முனிவரர் பிறரும்
கேட்ப
வரமிகு சிறப்பின் வீர வாகுவை நோக்கிச்
சொல்வான்.
- 4894 பாவமே பயிலும் சூர பன்மனும் அவுண ரானோர்
ஏவரும் முடிவா ராக இமையவர் இடும்பை நீங்க
மாவியல் கின்ற வீர மகேந்திர புரத்துக் கின்னே
போவது புரிது நந்தேர் பொள்ளெனக் கொணர்நி
என்றான்.
- 4895 வள்ளல்மற் றிதனைச் செப்ப மாலயன் மகவா
னாதி
உள்ளபண் ணவர்கள் கேளா உவகையங் கடலில்
மூழ்கித்
தெள்ளிதின் எமது துன்பந் தீர்ந்தது தீர்ந்த
தென்னாத்
துள்ளினர் ஆடிப் பாடி அவனடி சூட லுற்றார்.
- 4896 ஆயது காலை தன்னின் அரும்பெருங் கயிலை
போற்றும்
நாயக நந்தி அண்ணல் நற்கணத் தலைமை
பூண்டோன்
சேயதோர் மனவே கப்பொன் தேரோடு வலவன்
தன்னைக்
கூயினன் கொண்டு வல்லே குமரவேள் முன்னர்
உய்த்தான்.

4893. கதிரவன் உதயமலையினை அடைந்த போது, அர்யணையில் வீற்றிருக்கின்ற ஆறுமுகங்களையுடைய முருகப் பெருமான், நான்முகன், திருமால், இந்திரன், தேவர்கள், முனிவர்கள் பிறர் ஆகிய அனைவரும் கேட்ப, வரத்தின் மிக்க சிறப்புடைய வீரவாகு தேவரைப் பார்த்துச் சொல்லலானார்.

4894. "பாவங்களையே செய்து கொண்டிருக்கின்ற குரபன்மனும், அவுணரான அனைவரும் அழிந்திடவும், தேவர்களின் துன்பமானது நீங்கவும், திருமகள் வீற்றிருக்கின்ற வீரமகேந்திரபுரத்துக்கு இப்போது போவோம். ஆதலால் விரைவாக நம் தேரைக் கொண்டு வருக!" என்று பணித்தருளினார்.

4895. வள்ளலான முருகப் பெருமான் இதைச் சொல்லியருளவும், திருமால், நான்முகன், இந்திரன் முதலான உள்ள தேவர்கள் எல்லாம் அதனைக் கேட்டு, மகிழ்ச்சிக் கடலில் மூழ்கி, "நிச்சயமாக எம் துன்பம் நீங்கியது; நீங்கியது!" என்று துள்ளினர்; ஆடிப்பாடி முருகனின் திருவடிகளைத் தம் முடியில் சூடிக் கொண்டனர்.

4896. அந்தச் சமயத்தில், அரிய பெரிய கயிலையைக் காக்கின்ற தலைவனான நந்தி என்னும் பெருமையுடைய நந்தி தேவரின் நல்ல கணத்துக்குத் தலைமையாய் உள்ள வீரவாகு தேவர், செவ்விய ஒப்பில்லாத 'மனவேகம்' என்ற பொன் தேரோடு பாகனையும் விரைவாக அழைத்து வந்து முருகப் பெருமான் முன்பு நிறுத்தினார்.

10 □ கந்தபுராணம்

4897 முன்னுற மருத்தன் தூண்டு முரண்தகு தடந்தேர்
 நண்ண
 அன்னதை அருளின் நோக்கி அறுமுகம் படைத்த
 அண்ணல்
 பன்னெடுஞ் சீயந் தாங்கும் பைம்பொனின் தவிசு
 தன்னின்
 மன்னினன் இருத்தல் நீங்கி எழுந்தனன் மறைகள்
 போற்ற.

4898 மாறில்பொன் சுடரும் மேரு வரைமிசை இருமூ
 வெய்யோர்
 வேறிலா தொருபால் பட்டு விளங்கிவந் திவரு
 மாபோல்
 ஆறுமா முகத்தெம் மையன் அனையதொல் இரத
 மீக்கண்
 ஏறினான் ஏறிச் சூழ்வோர்க் கினையதொன்
 றியம்பு கின்றான்.

4899 வார்திரை அளக்கர் நாப்பண் வரம்பிலா அளவைத்
 திகிச்
 சீர்திகழ் மகேந்தி ரப்பேர்த் திருநகர் முனவர்
 ஏகிச்
 சூர்தனை அடுவான் போதும் துண்ணென நீவிர்
 நுந்தம்
 ஊர்திகள் தம்மில் மேவி ஊர்ந்திவண் வருதி
 ரென்றான்.

4897. முன்னே இருந்து வாயுதேவனால் செலுத்தப் படுகின்ற வன்மையுடைய பெரிய அத்தேர் தம் முன் நிற்க, ஆறுமுகங்களையுடைய அப்பெருமான் அதைப் பார்த்தருளினார். தாம், பல பெரிய சிங்கங்களால் தாங்கப்படுகின்ற பசும்பொன் இருக்கையினில் அமர்ந்திருத்தலை நீங்கி, வேதங்கள் எல்லாம் துதிக்க, எழுந்தார்.

4898. மாறுபாடற்ற பொன் ஒளி வீசுகின்ற மேரு மலை மீது, ஆறு சூரியர்கள் தமக்குள் வேறுபாடின்றி ஒன்று பட்டு விளங்கி வந்து ஏறினாற்போல, ஆறு முகங்களையுடைய எம் இறைவன் அத்தகைய 'மனவேகம்' என்ற தேரின் மீது ஏறியருளினார். ஏறியருளித் தம்மைச் சுற்றி இருப்பவரையெல்லாம் பார்த்துப் பின்வரும் ஒன்றைச் சொல்லானார்.

4899. "பெரிய அலைகளையுடைய கடலின் நடுவில் அளவில்லாததாய்ச் சிறப்புடன் விளங்கும் மகேந்திரம் என்ற பெயர் கொண்ட அழகிய நகரத்திற்குச் சென்று, நாம் சூரபன்மனை அழித்தற்காகப் போவோம். நீங்கள் எல்லாம் உங்களது ஊர்திகளில் விரைந்து ஏறி அவற்றை நடத்திக் கொண்டு இங்கு வருவீராக!" என்று ஆறுமுகப் பெருமான் உரைத்தருளினார்.

12 □ கந்தபுராணம்

4900 இப்படி முகமா னுள்ள எம்பிரான் இசைத்த
 லோடும்
 அப்பணி இசையா வேதன் அன்னத்தும் ஆழி
 மேலோன்
 ஒப்பரும் உவண மீதும் உம்பர்கோன் மான மீதும்
 செப்புறும் ஏனை விண்ணோர் தத்தமார் தியினும்
 சேர்ந்தார்.

4901 அந்தமில் இலக்கத் தோரும் அவரலா எண்மர்
 தாமும்
 மந்தரம் உறமும் வீர வாகுவாம் வன்மை யோனும்
 எந்திர வயமான் தேரின் வீற்றுவிற் றேறி யார்க்கும்
 சிந்தையி னானும் எட்டாத் தேவர்க டேவற்
 குழந்தார்.

4902 சுப்பிரன் மேக மாலி சுவேதசீ ரிடன்க பாலி
 அப்பிர சித்துச் சித்திர ராங்கனே சுவால தாலு
 ஒப்பில்வச் சிரனே வீமன் உக்கிரன் உக்கி ரேசன்
 பிப்பிலன் நந்தி சேனன் பிரமசன் பிரம சேனன்.

4903 பதுமனே கராளன் தண்டன் பத்திரன் பரிக நேமி
 உதவகன் புட்ப தந்தன் உருத்திரா காரன் வீரன்
 மதிசயன் கேது மாலி வக்கிரன் பிரம கேசன்
 அதிபதி கலிங்கன் கோரன் அச்சதன் அசலன்
 சாந்தன்.

4904 சித்திர சேனன் பூரி சுசீலன்மா சயனே சிங்கன்
 உத்தர மடங்கல் பேரோன் உபதிட்டன் சயனே
 ஈசன்
 மத்தகன் மதங்கன் சண்டி மகாபலன் சுவேதன் நீல
 பத்திரன் சுவாகு அண்டா பரணனே காக பாதன்.

4900. இவ்வாறு ஆறுமுகங்களைக் கொண்ட இறைவன் உரைத்தருளவும், அப்பணியைச் செய்ய இசைந்து நான்முகன் அன்னப் பறவையிலும், பாற்கடலின் மீது பள்ளி கொள்ளும் திருமால் ஒப்பில்லாத கருடன் மீதும், தேவர்க்கு மன்னனான இந்திரன் விமானத்தின் மீதும், சொல்லப்படுகின்ற மற்றத் தேவர்கள் தம்தம் ஊர்திகளிலும் ஏறிவந்தனர்.

4901. அழிவில்லாத இலட்சம் வீரர்களும், அவர்கள் அல்லாத் தீட்டுப் பேர்களும், மந்தர மலை போன்ற வீரவாகு தேவரான வன்மையாளரும், சக்கரங்களையும் வெற்றி யுடைய குதிரைகளையுமுடைய தேர்களில் வெவ்வேறாக ஏறி எவர்க்கும் சிந்தையாலும் எட்டாத தேவர்க்குத் தலை வரான இறைவனைச் சூழ்ந்தனர்.

4902. சுப்பிரன், மேகமாலி, சுவேதசீர்ஷன், கபாவி, அப்பிரசித்து, சித்திராங்கன், சுவாலதாலு, ஒப்பில்லாத வச்சிரன், வீமன், உக்கிரன், உக்கிரேசன், பிப்பலன், நந்திசேனன், பிரமசன்,

4903. பதுமன், கராளன், தண்டன், பத்திரன், பரிகதேமி, உதவகன், புட்பதந்தன், உருத்திராகாரன், வீரன், மதிசயன், கேதுமாலி, வக்கிரன், பிரமகேசன், அதிபதி, கலிங்கன், கோரன், அச்சுதன், அசலன், சாந்தன்,

4904. சித்திரசேனன், பூரி, சுசீலன், மாசயன், சிங்கன், உத்தர சங்கன், உபதிஷ்டன், சயன், ஈசன், மத்தகன், மதங்கன், சண்டி, மகாபலன், சுவேதன், நீல பத்திரன், சுவாகு, அண்டாபரணன், காசபாதன்,

14 □ கந்தபுராணம்

- 4905 பிங்கலன் சமானன் மாயன் பிறங்கிய நிகும்பன்
கும்பன்
சங்கபா லன்வி சாகன் சதநாவன் அயக்கி ரீவன்
அங்கையா யிரத்தன் செங்கண் அயுதத்தன்
அனந்தன் வாமன்
மங்கல கேசன் சோமன் வச்சிர மாலி சண்டன்.
- 4906 அசமுகன் சரபன் குந்தன் ஆடகன் கவந்தன்
மேகன்
விசயன்வித் துருமன் தண்டி வியாக்கிரன் கால
பாசன்
தசமுகன் குமுதன் பானு தனஞ்சயன் இடப ரூபன்
சசிமுகன் அனல கேசன் சுபத்திரன் கேது மோகன்.
- 4907 மத்தனுன் மத்தன் நந்தி மனோபவன் வாயு வேகன்
பத்துநா றடிகள் பெற்றோன் பானுகம் பன்ப
தங்கள்
சுத்தனே அனிகன் சீதன் சுனாதனே சுமாலி மாலி
அத்திரி அவுணர் கூற்றன் அரிகேசன் சுவால
கேசன்.
- 4908 இங்கிவர் பூத வெள்ளத்து இறையவர் ஒருநூற்
றெண்மர்
பொங்குவெஞ் சினத்தர் எல்லாப் புவனமும்
அடவென் றாலும்
அங்கொரு நொடிப்பின் முன்னர் அடுபவர் ஆடல்
மிக்கோர்
சங்கையில் வலியோர் யாருஞ் சண்முகத் தவனைச்
சூழ்ந்தார்

4905. பிங்கலன், சமானன், மாயன், விளங்கா நின்ற
நிகும்பன், கும்பன், சங்கபாலன், விசாகன், சதநாவன்,
அயக்கிரீவன், சகத்திர பாணி, அயுதாட்சன், அனந்தன்,
வாமன், மங்கல கேசன், சோமன், வச்சிரமாலி, சண்டன்,

4906. அசமுகன், சரபன், குந்தன், ஆடகன், கவந்தன்.
மேகன், விசயன், வித்துருமன், தண்டி, வியாக்கிரன், கால
பாசன், தசமுகன், குமுதன், பானு, தனஞ்சயன், இடப
ரூபன், சசிமுகன், அனலகேசன், சுபத்திரன், கேது மோகன்,

4907. மத்தன், உன்மத்தன், நந்தி, மநோபவன்,
வாயுவேகன், சகத்திர பாதன், பானுகம்பன், பதங்கன்,
சுத்தன், அறிகன், சீதன், சுநாதன், சுமாலி, மாலி, அத்திரி,
அசுரகாலன், அரிகேசன், சுவாலகேசன்.

4908. இங்கு இவர் இரண்டாயிரம் வெள்ளம் பூதப்
படைகளின் தலைவர்களான நூற்றெட்டுப் பெயர்களும்
எத்தகைய இயல்புடையவர் என்றால், மேலே எழுந்து
பொங்கும் சினத்தையுடையவர்கள்; எல்லா விலகங்களையும்
அழிக்க வேண்டும் என்று நினைத்தால் ஒரு நொடிப் போதில்
அழிக்க வல்லவர்கள்; சிறந்த வெற்றியுடையவர்கள். ஐயத்
துக்கு இடம் இல்லாத வலியர்களாகிய இவர்கள், முருகப்
பெருமானைச் சூழ்ந்து கொண்டனர்.

16 □ கந்தபுராணம்

4909 ஏயெனப் பகரும் முன்னம் இவ்வகை எவருஞ்
செவ்வேல்
சேயினைச் சூழ்த லோடுஞ் செய்கைமற் றதனைச்
காணூஉ
மாயிருட் பரவை ஞாலம் வரைக்குலம் பணிப்ப
ஆர்த்திட்
டாயிரத் திரட்டி வெள்ளத் தனிகமும் எழுந்த
அன்றே-

4910 எழுந்தன அனிக வெள்ளம் ஈண்டிய எங்கும்
விண்ணோர்
பொழிந்தனர் பூவின் மாரி பூதர்தம் தெழிப்பு
விண்ணும்
ஒழிந்திடு திசையும் பாரும் உற்றன உலைந்த தாழி
அழிந்தன கருவி வானம் அண்டம்நெக் குடைந்த
மாதோ-

4911 கல்லென இரங்கு பேரி கரடிகை துடியே காளம்
சல்லரி திமிலை தக்கை தண்ணுமை படகங் கோடு
வல்லியல் உடுக்கை சங்கம் வான்குட முழுவ மாதிப்
பல்லியம் அனந்த கோடி பாரிடம் இயம்பிச் சென்ற-

4912 கள்ளலம் புற்ற தண்டார் கவினிய மொய்ம்பிற்
பூத
வெள்ளமங் கேக லோடும் விரிந்தெழு பூழி மாலை
தள்ளருஞ் சுடர்கண் மாற்றி அகிலமுந் தானே
ஆகி
அள்ளலங் கடலின் பேழ்வாய் அடைத்தது திடரே
யாக-

4909. 'ஓ' என்று சொல்வதற்கு முன்பு இவ்வாறு எல்லாரும் சிவந்த வேலையுடைய முருகப்பெருமானைச் சூழ்ந்து கொள்ளவும், அச்செய்கையைக் கண்டு மிக்க இருள் பரந்த கடலால் சூழப்பட்ட உலகமும் மலைக்கூட்டங்களும் நடுங்க ஆரவாரம் செய்து இரண்டாயிரம் வெள்ளப்படையும் போருக்குப் புறப்பட்டது.

4910. எழுந்த படை வெள்ளங்கள் எங்கும் நெருங்கின. அப்போது தேவர்கள் பூ மழை பொழிந்தனர். பூதப்படை யினர் அதட்டல் வானத்தையும் மற்றத் திசைகளையும் உலகத்தையும் எங்கும் போய்ச் சேர்ந்தது. கடலானது நிலை குலைந்தது. உலகிற்குக் கருவியான வானமானது அழிந்தது. அண்டங்கள் உடைந்தன.

4911. 'கல்' என்று ஒலிக்கும் பேரிகை, கரடிகை, துடி, எக்காளம், சல்லரி, திமிலை, தக்கை, தண்ணுமை, படகம், கொம்பு, வன்மையான இயல்புடைய உடுக்கை, சங்கு, பெரிப் குடமுழவு முதலான பலவகையான வாத்தியங்கள் பல கோடி பாரில் எங்கும் ஒலித்த வண்ணம் சென்றன.

4912. தேன் சிந்துகின்ற குளிர்ந்த மலர் மாலை அழகு படுத்துகின்ற பேராற்றலையுடைய பூத கணத்தவரின் வெள்ளம் அங்குச் செல்லவும், அதனால் பரந்து எழுகின்ற புழுதி வரிசையானது நீங்குதற்கரிய ஒளிப்பொருள்களையெல்லாம் மறைத்தது. எல்லாவிடங்களிலும் தானே ஆகிச் சேற்றையுடைய கடலின் பிளவுடைய வாயையும் அடைத்து மேடாக ஆக்கியது.

18 □ கந்தபுராணம்

- 4913 கலகல மிழற்றும் நோன்றாட் கழல்புனை பூத
வெள்ளம்
வலவயின் எலிகம் ஏந்தும் வள்ளல்தாள் வழுத்திச்
சூழ்ந்து
செலவுறு கிரிகள் மானச் சென்றுதம் தலைவ
ரோடும்
அலைபொரும் அளக்கர் வேலை அகன்கரை இறுத்த
அம்மா.
- 4914 மடங்கலை உறமும் மொய்ம்பின் மாபெரும் பூத
வெள்ளம்
தடங்கழல் கலிப்பத் தாளிற் சலசல ஒலிப்ப மாறா
நெடுந்திரை அலமந் துள்ள நேமியங் கடலே
ஆறா
நடந்தன பொறையாற் றாது சேடனும் நடுக்கம்
உற்றான்.
- 4915 படிதவிர் பூத வெள்ளம் படர்தலும் பரட்டின்
காறாக்.
கடலள வமைந்தது அன்றே கனல்விழிச் சுறவு
சின்னை
கெடலருந் திமிங்கி லாதி கீடம்போல் உலவா நின்ற
அடியுறை பரலே போன்ற அதற்படு கிரிகள்
முற்றும்.
- 4916 தந்திரப் பூத வெள்ளம் தடங்கட லாற்றிற் சார
வெந்திறல் துணைவர் யாரும் விரிஞ்சனும் மாலும்
மற்றை
இந்திரத் தலைவன் தானும் இமையவர் பலருஞ்
சூழ்
அந்தரத் தாற்றிற் சென்றான் அறுமுகன்
அணித்தின் தேர்மேல்.

4913. 'கலகல்' என்று ஒலிக்கும் வீரக்கழலை அணிந்த வலிய கால்களையுடைய பூதர் வெள்ளம், வலப்பக்கத்தில் வேலை ஏந்துகின்ற முருகப்பெருமானை துதித்துச் சூழ்ந்து, இயங்கும்படியான மலைகளைப் போலச் சென்று, தம் தலைவருடனே அலை வீசுகின்ற கடலினது அகன்ற கரையில் சென்று சேர்ந்தது.

4914. சிங்கத்தைப் போன்று விளங்கும் ஆற்றலையுடைய மிகப் பெரிய பூத வெள்ளம் பெரிய வீரக்கழல் தம் கால்களில் சலசல என ஒலிக்க, நீங்காத பெரிய அலைகள் அலைந்து கொண்டிருக்கின்ற வட்டமான கடலையே வழியாகக் கொண்டு நடந்து போயின. இவை நடப்பதால் சுமை தாங்க மாட்டாமல் ஆதிசேடனும் நடுக்கம் கொண்டான்.

4915. ஒப்பில்லாத பூதப் படைகள் செல்லவும், அப்போது கடலில் நீரின் அளவு கணுக்கால் அளவே இருந்தது. உடனே தீத்தோன்றப் பார்க்கின்ற சுறாமீன்கள் சின்னை மீன்கள் கெடுதல் அற்ற திமிங்கலங்கள் முதலானவையெல்லாம் புழுக்கள் போல் உலவின. அந்தக் கடலுக்குள் உள்ள மலைகள் எல்லாம் காலின்கீழ் அடங்குகின்ற பருக்கைக் கற்கள் போல் ஆயின.

(படி — ஒப்பு; கீடம் — புழு)

4916. பூதப்படை வெள்ளமானது பெரிய கடலின் வழியில் செல்லக், கொடிய ஆற்றலையுடைய வீரவாகு தேவரும், துணைவர் முதலான எல்லாரும், நான்முகனும், திருமாலும், மற்றும் இந்திரனும் தேவர் பலரும் சூழ்ந்து வர ஆறுமுகப் பெருமான் அழகிய திண்ணிய தேர்மீது வான வழியாகச் சென்றார்.

20 □ கந்தபுராணம்

1917 மாறுபட் டவர்மேல் செல்லும் வயப்பெரும் பூதர்
 ஆறுபட் டமரும் முந்நீர் அலமந்து தெளிவின் ஏக
 சேறுபட் டிறைய தொன்று தேய்ந்திடு முன்னம் றாகிச்
 நிறுபட் டெழுந்து சென்றெவ் வுலகமும் நிமிர்ந்து அஃதே
 சூழ்ந்த.

4918 இவ்வகை அயில்வேல் அண்ணல் இராயிரம் பூத
 கவ்வையின் அமைந்து செல்லக் கனைகடல் வெள்ளம்
 எவ்வம தடைந்த தொல்லை இலங்கையங் குவடு வரைப்பின் ஏக
 மைவரை புரைசூர் மேவு மகேந்திர புரமுன் நீங்கி
 போந்தான்.

வேறு

4919 போந்தகாலை அயலின்வந்து போற்றிஅங்கை
 நாந்தகஞ் சிலைகதை நலங்கொள் சங்குசக்கரம் கூப்பியே
 ஏந்தினோனும் நான்முகனும் இந்திரத் தலைவனும்
 ஆய்ந்துநேடி இன்னதன்மை ஆர்வமோ
 டியம்பினார்.

4920 காண்டியீது குரனூர் கடுங்கண்நீசர் செறிதலால்
 ஆண்டுசேறல் முறையதன் றதற்கடுத்த எல்லையாம்
 ஈண்டுபாச றைத்தலம் இயற்றுவித் திருந்தபின்
 வேண்டுமாறு புரிதிஐய வினையநாடி என்னவே.

4917. பகைவர் மீது இவ்வண்ணம் மிகப்பெரும் பூதர்ப்படை செல்ல, ஒலிக்கும் கடலானது. கலங்கிச் சேறாகி ஓர் இமைப்போதில் அந்தச் சேறே நீறாய் (புழுதி) எழுந்து சென்று எல்லா வுலகங்களிலும் பரவிச் சூழ்ந்தது.

4918. இவ்வாறு கூர்மையான வேலையுடைய முருகப்பெருமான், இரண்டாயிரம் வெள்ளம் பூதங்கள் ஆரவாரத்துடன் பக்கத்தே செல்ல, ஒலிக்கின்ற கடலின் மேற்பக்கத்து எல்லையே வழியாகச் சென்று, வீரவாகு தேவரால் முன்பு துன்பம் அடைந்த பழைய இலங்கை மலையையும் கடந்து, கரிய மலை போல விளங்கும் குரபன்மன் இருக்கின்ற மகேந்திர நகரின் எதிரில் சென்றார்.

4919. அவ்வாறு முருகப்பெருமான் அங்குச் சேர்ந்த போது பக்கத்தில் வந்து கைகுவித்து வணங்கி, வாள் விலகதை நன்மை கொண்ட சங்கு சக்கரம் என்ற ஐம்படைகளை ஏந்திய திருமாலும், நான்முகனும், இந்திரனும் செய்யத் தக்கதை ஆராய்ந்து பின்வரும் இத்தன்மையானவற்றை விருப்புடன் சொல்லத் தொடங்கினர்.

4920. “பெருமானே! இதனைக் கேட்டருளாக் குரபன்மனின் நகரமானது கொடிய தன்மையுடைய நீசர் வாழ்கின்றதால், அங்கு நாம் செல்வது முறையன்று. அந்த நகரத்துக்கு அடுத்துள்ள இங்குப் பாடி வீடுகளை அமைத்துக் கொண்டு இருந்த பின்பு, ஐயனே! செய்யக் கூடிய செயலை நன்கு ஆராய்ந்து வேண்டியவற்றைச் செய்வீராக!” என்று சொல்ல,

22 □ கந்தபுராணம்

- 4921 குன்றெறிந்த முருகன்அன்ன கூற்றுணர்ந்தி
சைந்திடா
நன்றிதென் றருள்கண்வைத்து நாகர்கம்மி யன்தனை
மன்றஅன்பொ டேவிளித்து வல்லைஈண்டு பாசறை
ஒன்றுசெய்தி டென்னலும் உளஞ்சிறந்து
புகலுவான்.
- 4922 தாரகன் கடந்தவேற் றடக்கைவீர ஈண்டியான்
ஓரிறைக்கு முன்னமாக ஓங்குபா சறைத்தலஞ்
சீரிதிற் படைக்குவன் தெரிந்துகாண்டி உனதுபேர்
ஆரருட் டிறத்தினென் றடித்தலம் பணிந்துபின்.
- 4923 மாடகூட மண்டபம் வளம்கொள்சோலை வாடிகள்
பீடுலாய கோபுரம் பிறங்குவீதி ஓர்திசை
கோடிகோடி ஆக்கி மற்றொர் கோநகர் இயற்றியே
நாடுமேம கூடமென்று நாமமொன்று நாட்டினான்.
- 4924 கருத்திலன்ன வன்செயும் கவின்கொள்பாடி
வீடுகண்
டருத்தியான் மகிழ்ச்சியெய்தி அருள்புரிந்து
கந்தவேள்
திருத்தகுஞ் சனங்கள் போற்றி செய்யஆண்டு
சென்றபின்
யருத்தன்உந்து தேரிழிந்து மந்திரத்தை
நண்ணினான்.
- 4925 அந்தமற்ற பூதர்தம்மை ஆவணங்கள் நிறுவியே
முந்து கொற்ற வயவர்நான் முகத்தனாதி
யவரொடும்
மந்திரத்துள் ஏகியே மகிழ்ந்துவீற் றிருந்தனை
இந்திரப்பெ ருமடங்கல் ஏறுதாங்கு தவிசின்மேல்.

4921. கிரவுஞ்ச மலையை அழித்த முருகப்பெருமான் திருமால் முதலானவர் உரைத்ததைக் கேட்டு உணர்ந்து ஏற்று, 'இது நன்று' என்று அருளி, தேவதச்சனை மிக்க அன்புடன் விளித்து "நீ இங்கு விரைவாகப் பாசறை ஒன்றை அமைப்பாயாக!" என்று சொல்லவும், அதைக் கேட்டு அவன் உள்ளம் மகிழ்ந்து சொல்லலானான்.

4922. "தாரகாசுரனை வென்ற வேலை ஏந்திய பெரிய கையையுடையவரே! இப்போது யான் ஒரு கணப் போதிற்குள் சிறந்த பாசறைத் தலத்தை உம் பேரருள் திறத்தினால் படைப்பேன். கண்டருளுக!" என்று கூறி அவருடைய திருவடிகளை வணங்கினான்.

4923. "தேவதச்சன் மாடங்கள், கூடங்கள், மண்டபங்கள், வளமுடைய சோலைகள், பொய்கைகள், பெருமையுடைய கோபுரங்கள், விளங்கும் வீதிகள், ஒரு திக்குக்குக் கோடியாகச் செய்து (பல கோடியாகப் படைத்து) மகேந்திரபுரம் என்ற கோநகரத்துக்கு மாறான வேறோர் கோநகரத்தைப் படைத்து, விரும்பத்தக்க 'ஏம கூடம்' (கதிர் காமம்) என்று பெயர் ஒன்றையும் சூட்டினான்.

4624. மனத்தால் அத்தேவதச்சன் செய்யும் அழகான பாடி வீட்டைக் கண்டருளி, முருகப்பெருமான் மகிழ்ச்சி அடைந்தார்; அவனுக்கு அருள் செய்தார். அழகிய பரிவாரங்கள் எல்லாம் துதிக்க, அந்தப் பாசறை அருகில் சென்றருளி, வாயுதேவனால் செலுத்தப்படும் தேரினின்று இறங்கித் தன் கோயிலை அடைந்தார்.

4925. எல்லையில்லாத பூதக்கணப் படையினரைத் தெருத்தோறும் இருக்கச் செய்து, வெற்றியுடைய இலட்சத்து ஒன்பது வீரரோடும் நான்முகன் முதலான தேவரோடும், கோயிலுக்குள் சென்று, 'இந்திரம்' என்ற நூலின் இலக்கணப்படி செய்துள்ள சிங்கங்கள் தாங்குகின்ற அரியணையில் அமர்ந்து மகிழ்வுடன் முருகப்பெருமான் வீற்றிருந்தார்.

24 □ கந்தபுராணம்

- 4926 ஒன்பதோடி லக்கவீரர் ஓங்கலாளர் அறுவர்கள்
அன்புசெய்து போற்றிசெய்ய அறுமுகேசன்
அமரர்கள்
முன்புசெய் பணித்திறம் முறைப்படப் புரிந்திட
இன்பினோடும் ஏமகூட எழிலிருக்கை வைகினான்.

2. வரவு கேள்விப் படலம்

- 4927 ஏகநா யகனாம் ஐயன் இவ்விடை யிருந்த எல்லை
நாகர்மேல் அளிவைத் துள்ள நாரதன் அவற்றை
நாடி
மாகநீள் புரிசை சூழ்ந்த மகேந்திர புரத்திற்
சென்று
போகமார் உலகின் மேலாம் புரவலன் கோயில்
புக்கான்.

- 4928 புக்கனன் அவுணர் உய்ப்பப் பொருவிலா இகல்வெஞ்
சூரன்
மிக்குயர் திருவி னோடும் வீற்றிருந் திடுதல்
காணுஉ
இக்கென இனைய தீயோன் இறப்பவென்று உன்னி
வாயால்
தக்கதோர் ஆசி கூறிச் சார்ந்தனன் தவத்தின்
மேலோன்.

4926. இலட்சத்து ஒன்பது வீரரும் திருப்பரங்குன்றத்தி னிருந்து உடன் வந்த பராசரன் மைந்தர் அறுவரும் அன்புடன் துதித்து நிற்க, தேவர்கள் முன்பு செய்தது போல முறைப்படி பணிகளைத் தமக்குச் செய்ய, ஆறுமுகப் பெருமான், இன்பத் துடனே ஏம கூடமான அழகுடைய பாடி வீட்டில் தங்கியருளினார்.

2. வரவு கேள்விப் படலம்

4927. ஒரு முழுமுதற் பொருளான முருகப்பெருமான் இவ்வாறு பாடிவீட்டில் தங்கியிருந்தார். அப்போது தேவர் மீது கருணையுடைய நாரத முனிவர் முருகப் பெருமான் மகேந்திரத்துக்கு வந்ததும், பாடிவீடு அமைத்துத் தங்கியிருப் பதும் முதலான அவற்றை எண்ணி, வாளை அளாவி எழுந்த மதில்கள் சூழ்ந்த மகேந்திர நகரத்தில் போய், இன்பம் பொருந்திய சுவர்க்க நகரத்தைவிட மேலான சூரபன்மனின் அரண்மனைக்குள் சென்றார்.

4928. தவத்தில் மிக்க நாரத முனிவர் புகுந்து 'அசுரர்கள் அனுமதி தர உள்ளே போய், ஒப்பில்லாத போரைச் செய்யும் கொடிய சூரபன்மன் மிகவும் உயர்ந்த செல்வங்களுடன் வீற்றிருத்தலைக் கண்டார். 'விரைவில் இவன் மூங்கில் போல இறந்து அழிவானாக' என உள்ளத்துள் எண்ணி, வாயால் தகுந்த ஒரு வாழ்த்தைக் கூறிக்கொண்டு அச்சூரபன்மனை நெருங்கினார்.

26 □ கந்தபுராணம்

- 4929 அங்கைகள் மலர நின்றே ஆசியெய் தானை நோக்கி
எங்குளை இங்கு வந்த தென்னைநீ யாரை என்ன
மங்கையோர் பங்கன் மேவும் வடபெருங் கயிலை
வாழ்வேன்
நுங்குலந் தலைமை யாக வைகலும் நோற்றல்
செய்வேன்.
- 4930 கைதவம் புகலேன் வெய்ய காமமே முதல நீத்துச்
செய்தவம் பலவும் உள்ளேன் தேவருக் கிடுக்கண்
செய்வேன்
மைதவிர் புகரி னோடும் மருவுநண்பு உடையேன்
நின்பால்
எய்திஒன் றுரைக்க வந்தேன் நாரதன் எனும்பே
ருள் ளேன்
- 4931 சிந்துவான் மதிதோய் வேணிச் செல்வன்நின்
அடுவ தாகக்
கந்தனாம் முருகன் தன்னைக் காமர்கண் அழலால்
நல்க
வந்தமா மதலை தன்பால் ஐயஉன் பணிய
தாற்றும்
இந்திரா தியர்கள் ஏகி இறைஞ்சியே ஏத்தி
யுற்றார்
- 4932 உற்றுளார் தமக்கு நின்னால் உறுதுயர் குமரன்
கேட்பச்
சொற்றலும் அஞ்சல் என்று தொல்சிவன் அருள்
மேல் கொண்டு
கொற்றவெம் பூத வீரர் குழாத்தொடும் புவிபின்
ஏகி
மற்றுன திளவல் தன்னை வரையொடும் வேலால்
செற்றான்.

4929. உள்ளங்கைகளை மலர்த்தி வாழ்த்துக் கூறிய நாரத முனிவரைச் சூரபன்மன் பார்த்து, “நீ எங்கே இருப்பவன்? இங்கு வந்த காரணம் யாது?” என்று வினவினான். “உமையம்மையை ஒரு பாகத்தில் கொண்டிருக்கும் சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் வடக்கில் உள்ள பெருமையுடைய கயிலாய மலையில் வாழ்பவன் ஆவேன். அங்கிருந்துகொண்டு உம்குலமானது மேலோங்கிட வேண்டும் என்று நான்தோறும் தவத்தை மேற்கொள்பவன்!”

4930. “நான் பொய் சொல்ல மாட்டேன். கொடிய காமம் முதலானவற்றை ஒழித்துச் செய்யக்கூடிய பல தவங்களைச் செய்துள்ளேன். தேவர்களுக்கெல்லாம் துன்பத்தைச் செய்வேன். உங்கள் குல ஆசாரியரான சுக்கிராசாரியருடன் நட்பு உடையவன். உன்னை அடைந்து ஒரு செய்தியைச் சொல்லும் பொருட்டாக இங்கு வந்துள்ளேன். என் பெயர் நாரதன்.

(புகரி—அசுரர்குல குருவான சுக்கிராசாரியார்)

4931. கங்கையாற்றையும் வெண்மையான பிறைச் சந்திரனையும் சூடிய முடியையுடைய சிவபெருமான் உன்னைக் கொல்லும் பொருட்டாகக் கந்தவேள் என்ற முருகப் பெருமானைத் தம் அழகிய நெற்றிக்கண் தியால் பெற்றெடுத்துள்ளார். அவ்வாறு அவதரித்தவனான அப்பெருமானிடம், அரசே, உனக்குப் பணிகளைச் செய்கின்ற இந்திரன் முதலான தேவர்கள் சென்று வணங்கியடைந்தனர்.

(சிந்து — கங்கை)

4932. அங்ஙனம் அப்பெருமானை அடைந்தவர், தங்கட்கு உன்னால் ஏற்பட்ட துன்பங்களை அவர் கேட்கும் படி எடுத்துக் கூறினர். அவர்களை ‘அஞ்சாதீர்’ என்று அவர் உரைத்தருளிப் பழைமையான சிவபெருமான் அருளை மேற்கொண்டு, வெற்றியையுடைய பூதவீரர் கூட்டத்துடன் மண்ணுலகத்துக்கு வந்து, உன் தம்பியான தாரகனைக் கிரவுஞ்ச மலையுடன் வேலால் அழித்தார்.

28 □ கந்தபுராணம்

4933 ஆண்டது புரிந்த பின்னர் அறுமுகன் செந்தி மேலித்
தூண்டினன் நினக்கோ ரொற்றைத் துண்ணென
அவனும் வந்து
மீண்டபின் புகுதி நாடி வேலையைக் கடந்து
தன்பால்
ஈண்டிய படையொடு அன்னான் இந்நகர் வடபால்
வந்தான்.

4934 ஆங்கனம் பாடி வீடொன் றாற்றுவித் தனிகம்
யாவும்
பாங்குற இருந்தான் செவ்வேள் பார்த்தனன்
இனைய எல்லாம்
ஈங்குது நிகழ்ந்த வண்ணம் என்றலும் அவுணர்
கோமான்
திங்கன லென்னச் சீறி நகைத்திவை செப்ப
லுற்றான்.

வேறு

4935 மேனிமிர் கொண்டல் உயர்த்தவன் அம்புய
மிசைவேதா
நீனிற மாயவன் ஊரது போல நினைந்தானோ
ஆனதொல் அண்டமொர் ஆயிர கோடியும்
அரசாள்வேன்
மாநகர் மேலொரு பாலக னாம்பொர வருவானே.

4936 அரியின் இனம்செறி சூழலின் அன்னவை
அடலுன்னிக்
கரியது கன்றுழை கலைபிற வற்றொடு கடிதேசில்
பொருது வயங்கொள வல்லது கொல்அது
போலன்றோ
முருகனும் வெம்படை யுடன்இவண் வந்திடு
முறைதானே.

4933. “அவர் அவ்வாறு தாரகனையும் கிரவுஞ்ச மலையையும் அழித்த பின்பு, ஆறுமுகப் பெருமான் திருச் செந்தூரை அடைந்து ஓர் தூதனை உன்னிடம் அனுப்பி வைத்திருளினார். அவனும் விரைவாக வந்து உன் கருத்தை அறிந்து மீண்டான். பின் செய்ய வேண்டியவற்றை எண்ணிக் கடலைக் கடந்து தம் படையுடன் அவர் இந்த மகேந்திர நகரத்தின் வடக்குத் திசையில் வந்துள்ளார்.

4934. “அப்பெருமான் அங்குப் பாடிவிட்டை அமைத்துப் படைகள் யாவும் பக்கத்தே பொருந்தியிருக்கத் தங்கியுள்ளார். இவற்றையெல்லாம் பார்த்தேன். இவையே நிகழ்ந்தவை!” என்று நாரத முனிவர் கூறினார். அப்போது அவுணரின் தலைவனான சூரபன்மன் தீயைப் போலச் சினம் கொண்டு சிரித்துப் பின்வரும் இவற்றைச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

4935. “மேலே எழுகின்ற மேகக் கொடியுடைய இந்திரன், தாமரையில் வீற்றிருக்கும் நான்முகன், கரிய நிறமுடைய திருமால் என்பவர்களின் ஊர்களைப் போல எளியதாக என் மகேந்திர நகரத்தையும் அவன் எண்ணி விட்டானோ? பழைய ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களையும் நான் அரசாள்பவன். இத்தகைய என் நகரத்தில் ஒரு சிறுவனா போர் செய்ய வருபவன்?

4936. சிங்கக் கூட்டம் நெருங்கியுள்ள இடத்தில் அவற்றை வெல்ல எண்ணி, யானைக் கன்று ஒன்று, மான் முதலியவற்றுடன் விரைவாகச் சென்றால் போரிட்டு வெற்றி கொள்ள முடியுமோ? அதுபோல அன்றோ முருகனும் கொடிய படையுடன் இங்கு வருகின்ற செய்கையும்!

30 □ கந்தபுராணம்

4937 வேலை கடந்தென தாணை இகழ்ந்து வியன்பூதச்
சால நெடும்படை தன்னுடன் இந்நகர்

சார்வானாம்
காலம் இதங்கவன் வீரம் அழிப்பல் கருத்தில்லாப்
பாலகன் என்றும் விடேன்வசை என்பதும்
பாரேனான்.

4938 முன்னொரு சூழ்ச்சியின் அசமுகி ஒண்கரம்
முரிவித்தே
ஒன்னல ராய்அமர் உம்பர்கள் யாவரும் உய்ந்தாரோ
என்னினை யானொடும் வெற்பினை அட்டன
மெனஉன்னித்
தன்னுயிர் போவ தறிந்திலன் இந்நகர் தனின்
வந்தான்.

4939 ஆழிய தெண்டிரை ஆழி கடைந்தவன் அலகில்லா
வேள்வி புரிந்திடு வாசவன் அம்புய மிசைமேயோன்
வாழிய நம்பெயர் கூறினும் அஞ்சினர்
மறைகுற்றார்
பூழி பனைந்தவர் பாலக னோஅமர் புரிவானே.

4940 அந்தர மேல்வரு செங்கதி ரைச்சிறை அமர்வித்த
மைந்தனை நாற்படை தன்னொடு மேவி
வயப்போரால்
முந்திய பூதரை ஏனைய வீரரை முடிவித்தே
கந்தனை ஒல்லையின் வெற்றிகொள் வேன்இது
காண்கிற்பாய்.

4941 என்றசு ரேசன் இசைத்தலும் நாரதன் இவைகேளா
நன்றிது நன்றிது தாழ்க்கலை இன்னினி நகர்குழச்
சென்றவ னைப்பொர நிற்படை ஏவுதி
செல்கின்றேன்
வென்றி நுமக்குற நோற்றிடு வானென
விண்போனான்.

4937. “கடலைக் கடந்து எனது ஆணையை இழந்து பெரும்படையுடன் இந்த நகரத்துக்கு அவன் வருவானாம்! இப்போதே அவன் வீரத்தை அழிப்பேன். அறிவில்லாச் சிறுவன் என்றும் பார்க்க மாட்டேன், ‘சிறுவனைக் கொன்றான்’ என வருகின்ற பழியையும் நான் எண்ணிப் பாரேன்!”

4938. “முன்பு ஒரு சூழ்ச்சியினால் என் தங்கை அசமுகியின் ஒளியுடைய கைகளை வெட்டிய பகைவரான தேவர்கள் யாவரும் உயிர் வாழ்ந்தார்களோ? ‘என் தம்பி தாரகனோடும் கிரவுஞ்ச மலையைக் கொன்றோம்’ என்று எண்ணித் தன் உயிர் நீங்கப் போவதை அறிந்து கொள்ளாது இந்த மகேந்திர நகரத்தில் அவன் வந்தான்.

4939. ஆழமான தெளிந்த அலைகளையுடைய பாற்கடலைக் கடைந்த திருமால், அளவில்லாத வேள்விகளைச் செய்துள்ள இந்திரன், தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் நான்முகன் என்பவர் என் பெயரைச் சொன்னாலும் அஞ்சி ஒளிந்து கொள்வர். அங்ஙனமிருக்கப் புழுதியை (சாம்பலைப்) பூசிக் கொண்டுள்ள சிவபெருமானின் மைந்தனான சிறுவனோ என்னை எதிர்த்துப் போர் செய்பவன்?

4940. வானில் பவனி வருகின்ற கதிரவனைச் சினந்து டுறையில் அடைவித்த என் டகனான பானுகோபனை நால்வகைப் படைகளுடன் அனுப்பி, வெற்றி பொருந்திய போரால் சிறந்த பூதப்படையினரையும் மற்ற வீரர்களையும் கொல்லச் செய்வேன். அம்முருகனையும் விரைவில் வெற்றி கொள்வேன். இதை நீ காண்பாய்.”

4941. என்று இப்படி அசுரமன்னன் சூரபன்மன் சொல்லவும், நாரதமுனிவர் இவற்றையெல்லாம் கேட்டார். “இது நல்லது! காலம் தாழ்க்காதே! இப்போதே உன் நகரைச் சூழ்ந்து போரிட வந்துள்ளவனுடன் போரிட நின் படையை அனுப்புவாயாக! நான் உனக்கு வெற்றி உண்டாகத் தவம் செய்யப் போகின்றேன்”, என்று வீண் வழியே அவர் சென்றார்.

32 □ கந்தபுராணம்

வேறு

- 4942 நாரதன் இனைய கூறி நகையொடு போத லோடும்
 குரஞ் ஆற்றல் மிக்கோன் துண்ணென அயலின்
 நின்ற
 மோரன்உற் கோரன் என்னும் ஒற்றரைக் குறித்து
 நோக்கி
 வாரிதி இறைவற் பற்றி வல்லையிற் கொணர்ந்தி
 ரென்றான்.
- 4943 என்றலும் அனைய ரோடி எறிகடற் கரசைக் கூவி
 வந்திற லோடு பற்றி வல்லைமுன் கொணர்ந்தே
 உய்ப்பக்
 கன்றிய மனத்த னாகிக் கைதொழு தவலங் கூர்ந்து
 நின்றனன் அவனை நோக்கி நெருப்பெழ விழித்துச்
 சொல்வான்.
- 4944 பவ்வநீர் அரச கேண்மோ பங்கயத் தவனும்
 மாலும்
 செவ்விதின் உணரா வண்ணம் ஒளித்தவன்
 சிறுவன் தன்னை
 வெவ்வலி கடந்த பூத வெள்ளத்தை நமது மாறா
 இவ்விடை விடுத்த தென்னை என்னலும் இசைக்க
 லுற்றான்.
- 4945 மண்படு புவனம் போற்றும் மன்னகேள் புயங்க
 மீது
 கண்படு முகுந்தன் வேதாக் கடவுளர் தலைவ
 னோடும்
 எண்படு துணைவ ரானோர் யாவரும் புடையின்
 குழ
 விண்படு நெறியிற் சென்றான் வீரவேற் றடக்கை
 அண்ணல்.

4942. நாரத முனிவர் 'இத்தகையவற்றைச் சொல்லி நகைப்புடன் சென்றிடவும், வீரர்களுள் ஆற்றல் மிக்க அச் சூரபன்மன், தன்பக்கத்தில் நின்ற 'கோரன்' 'உற்கோரன்' என்ற ஒற்றரைப் பார்த்து, "நீங்கள் சென்று கடல் மன்ன னான வருணனைப் பிடித்துக்கொண்டு வாருங்கள்!" என்று இயம்பினான்.

4943. என்று சூரபன்மன் ஆணையிடவும், அந்த ஒற்றர் இருவரும் விரைவாக ஓடிச் சென்று அலைவீசும் கடல் மன்னனான வருணனை அழைத்து வலிய ஆற்றலுடன் பிடித்து விரைவாய்த் தம் மன்னன் முன் கொண்டு வந்து சேர்த்தனர். சேர்க்கச் சூரபன்மன் சினம்கொண்ட மனத்தை உடையவனாய்க் கையால் தொழுது வருத்தம் மிக்கு நடுங்கி நின்ற அவ்வருணனைப் பார்த்துத் தீத்தோன்ற விழித்துச் சொல்லலானான்.

4944. "கடல் மன்ன! கேள். நான்முகனும் திருமாலும் நன்றாக அறிந்து கொள்ளாதபடி ஒளித்துக் கொண்டவனான சிவபெருமானின் மகனான முருகனையும், கொடிய வலிமையையுடைய பூதப்படையினரையும் நமக்கு எதிராக இங்கு நீ அனுப்பிய காரணம் யாது?" என்று சூரபன்மன் வினவினான். அதனைக் கேட்ட வருணன் சொல்லலானான்.

4945. "மண்ணில் உள்ள உலகத்தவர் போற்றுகின்ற மன்னனே! கேட்பாயாக! ஆதிசேடன் என்ற பாம்பின் மீது பள்ளி கொள்கின்ற திருமால், நான்முகன், இந்திரன் தேவர் என்னும் இவர்கள் பக்கத்தில் சூழ்ந்துவர வீரமுடைய வேலையுடைய பெரிய கையினனான முருகப்பெருமான் வான்வழியே சென்றார் (என் மீது வழி கொண்டு செல்ல வில்லை.)

34 □ கந்தபுராணம்

4946. மடல்கெழு நீபத் தண்டார் வள்ளல்வான்
 நெறியில் போத
 மிடல்கெழு பூதர் என்பால் மேவினர் சென்றார்
 அன்னார்
 அடிகளின் பரட்டின் காறும் அமைந்திலன் அவரை
 யானே
 தடைசெய வல்லேன் போலுந் தக்கதே இதுமற்
 றன்றோ.

4947. ஊழியும் உலையாப் பூதர் ஒல்லெனச் செல்லத்
 தாளில்
 பூழியால் அளறு பட்டாங் கிடையறப் புலம்ப
 லுற்றேன்
 ஆழியன் என்னும் பேரும் அற்றனன் வசையே
 பெற்றேன்
 ஏழையேன் செய்வ தென்கொல் எதிருண்டோ
 வலியர்க் கம்மா.

4948 தெள்ளிதில் தமிழ்தேர் காட்சித் திருமுனி
 கரத்தில் வாரி
 உள்ளுறக் கொண்ட தேபோல் ஒல்லையின்
 மிசைவர் போலாம்
 கொள்ளையிற் சொறிபூ தர்க்குள் ஒருவரோர்
 குடங்கை தன்னின்
 அள்ளுதற் காற்ற கில்லேன் ஆதலின் உயந்தேன்
 அன்றே.

4946. “இதழ்கள் பொருந்திய கடப்ப மாலையை அணிந்த வள்ளலான முருகப்பெருமான் வான வழியே செல்ல, ஆற்றல் பொருந்திய பூதர் என் வழியாக நடந்து சென்றனர். அவர்களின் கால்களின் கணுக்காலுக்கும் நான் எட்டவில்லை. அத்தகையவரை, நானோ தடுத்து நிறுத்த வல்லவன்? இது மிகவும் தக்கது!

4947. “யுக முடிவிலும் அழிவற்றவரான பூதப் படை யினர் விரைவாக என் மீது செல்ல, அவர்களுடைய கால்கள் லிருந்து எழுகின்ற புழுதியால் சேறு பட்டு ஓயாமல் புலம் பிணைன். நான் ‘ஆழியன்’ (ஆழமானவன்) என்ற பெயரும் மாறப் பெற்றேன், பழியையே நான் அடைந்தேன். எளிய னான நான் செய்வது என்ன? அவ்வலியவரை நான் எதிர்க்க முடியுமா?

4948. “தெளிவான தமிழில் தேர்ச்சியுடைய புலமை கொண்ட அகத்திய முனிவர் கடலைக் கையால் எடுத்து உண்டதைப் போல, அப்பூதர்கள் விரைவில் என்னையும் உண்பார். ஆனால் கூட்டமான வலிமை மிக்க அப்பூதர் களுக்குள் ஒருவர் ஒரு கையால் மொண்டு எடுப்பதற்கும் நான் போதுமானவன் அல்லன். நான் எளியவன் என்பதால் உயிர் வாழ்ந்தேன்.

36 □ கந்தபுராணம்

- 4949 உடல்சின வசனி தன்னை ஒண்பணி விலக்க
வற்றோ
கடுமுரண் அரிமான் ஏற்றைக் களிநெதிர்
விலக்கிற் றுண்டோ
மிடல்கெழு விதியைப் புந்தி விலக்குமோ அஃதே
அன்றோ
அடல்மிகு பூதர் தம்மை அளியனேன் தடுப்ப
தென்றான்.
- 4950 இற்றெலாம் அளக்கர் கோமான் இசைத்துமெல்
துளக்கம் எய்தி
நிற்றலும் நெடுவேல் அண்ணல் நீள்நகர் நணிய
தன்மை
ஒற்றிற் சிலவர் காணா ஒடினர் ஒல்லை சென்று
கொற்றவற் பணிந்து நின்றே இவையிவை கூற
வற்றார்.
- 4951 அராவணை அண்ணல் வேதா அரிமுதல் அமரர்
இழ
விராவுறும் இலக்கத் தொன்பான் வெலற்கும்
வீரர் போற்ற
இராயிரம் பூத வெள்ளம் ஈண்டிட எறிநீர்ச்
சென்னிப்
பராபரன் மைந்தன் நந்தம் பதிவட திசையில்
போந்தான்.
- 4952 வடதிசை அதனில் போந்து வானவர் புனைவற்
கொண்டே
படிபுகழ் தகைமைத் தான பாசறை புரிவித்
தாங்கே
புடைதனின் அனிக மான பூவவெவ் வீரர் வேம
நடுவனோர் நகரந் தன்னின் நண்ணிவீற
றிருந்தான் அன்றே.

4949. “கோபிக்கின்ற சினமுடைய இடியை ஒளி யுடைய பாம்பு விலக்கும் வன்மை கொண்டதோ? மிக்க வலிமையுடைய ஆண் சிங்கத்தை யானையானது தடுத்து வெற்றி அடைந்ததுண்டா? வன்மை வாய்ந்த விதியை அறிவானது விலக்குமோ? அவற்றைப் போன்றது எளிய வனான நான் பூதப் படையினரை இங்கு வராது தடுத்து நிறுத்துவதுமாகும்!”

4950. என இவற்றையெல்லாம் கடல் மன்னன் வருணன் சொல்லி உடல் நடுக்கம் கொண்டு நின்றான். நிற்கவும், பெருமை பொருந்திய வேலையுடைய முருகப்பெருமான் பெரிய வீரமகேந்திர நகரை அடைந்த தன்மையை ஒற்றருள் சிலர் கண்டு அறிந்து கொண்டு விரைந்து ஓடிவந்து சூரபன்மனைப் பணிந்து நின்று, பின் வரும் இவற்றைச் சொல்லத் தொடங்கினர்.

4951. “பாம்பணையில் பள்ளிகொள்ளும் திருமாலும், நான்முகனும், இந்திரனும் முதலிய தேவர்கள் சூழப், பொருந்திய இலட்சத்து ஒன்பது வெல்வதற்கரிய வீரர்கள் குதிக்க, இரண்டாயிரம் பூத வெள்ளத்தினர் நெருங்கிட, அலை வீசும் கங்கையை அணிந்த முடியையுடைய மேலான சிவபெருமானின் மகன் முருகன் நம் நகரத்தின் வடக்குத் திக்கிலே வந்துள்ளான்.

4952. “வடக்குத் திக்கில் வந்து தேவதச்சனைக் கொண்டு உலகம் புகழும் தன்மை கொண்ட பாடிவீட்டை அங்கு அமைவித்துப் பக்கத்திலே பூதப்படையினர் சூழ்ந் திருக்க, நடுவில் உள்ள கோவில் ஒன்றில் முருகப்பெருமான் தங்கியுள்ளார்.

38 □ கந்தபுராணம்

4953 கண்டனம் இதனை இன்னே கடவது புரிதி
என்னாத்
திண்டிறல் வெய்ய தூதர் செப்பலும் அதனைக்
கேளா
அண்டமும் புவனம் யாவும் அலமர வழலிற் சீறிப்
புண்டிகழ்ந் தனைய கண்ணான் இவையிவை
புகல லுற்றான்.

3. முதல் நாள் பாணுகோபன் யுத்தப் படலம்

4954 கோதை வேலுடைக் குமரன் தாற்றலும் கொற்றம்
பூதர் ஆற்றலும் ஏனையர் ஆற்றலும் போர்செய்
தூதன் ஆற்றலுந் தொலைக்குவன் துண்ணென
நீவிர்
ஆத வன்தனிப் பகைஞனைக் கொணர்திரென்
றறைந்தான்.

4955 ஆன காலையில் நன்றெனத் தூதுவர் அகன்று
பாணு கோபன திருக்கைக் கனையவன் பணிந்து
மேனி லைப்படு தந்தைதன் பணிவிடை விளம்ப
மான வாலரித் தவிசுவிட் டெழுந்தனன் மன்னோ

4956 தொல்லை மந்திரத் தலைவருஞ் சுற்றமா யினரும்
எல்லை தீர்தரு தானையந் தலைவர்கள் யாரும்
ஒல்லெ னப்புடை சூழ்ந்தனர் உருமுகான்
றென்னம்
பல்லி யங்களுந் ஆர்த்தன போர்த்தன பதாதி.

4953. “நாங்கள் இவற்றையெல்லாம் எம் கண்களால் கண்டு வந்தோம். இப்போது செய்யத்தக்கதை நீ ஆராய்ந்து செய்வாயாக!” என்று மிக்க ஆற்றலையுடைய கொடிய ஒற்றர் சொல்லவும், அதனைக் கேட்டு அண்டங்களும் எவ்வுலகமும் சுழலத் தீப்போல் சினந்து புண்ணுடன் விளங்கியது போன்ற கண்களையுடைய சூரபன்மன் பின்வரும் இவற்றையெல்லாம் சொல்லத் தொடங்கினான்.

3. முதல் நாள் பாணுகோபன் யுத்தப் படலம்

4954. “மாலை சூடிய வேலை ஏந்திய முருகப்பெருமானது ஆற்றலையும் பூதப் படையினரின் ஆற்றலையும், மற்றவர் ஆற்றலையும், போர் செய்து விட்டுச் சென்ற தூதனான வீரவாகு தேவரின் ஆற்றலையும் நான் அழிப்பேன் நீங்கள் போய் விரைவாய்க் கதிரவனின் பகைவனான என்மகன் பாணுகோபனை இங்கு அழைத்துக்கொண்டு வாருங்கள்!” என்று சூரபன்மன் அந்த ஒற்றரைப் பார்த்துச் சொன்னான்,

4955 அந்த ஒற்றர்கள் சூரபன்மன் உரைத்ததைக் கேட்டு ‘நன்று’ என்று சொல்லி அகன்று சென்று பாணுகோபனின் அரண்மனையை அடைந்து, அவனை வணங்கி, மேலான நிலைமையுடைய அவனுடைய தந்தையினது கட்டளையைச் சொல்ல, அவன் பெருமையுடைய பெரிய வெண்மையான சிங்கங்களால் சுமக்கப்படும் அரியணையை விட்டெழுந்தனன்.

4956. “பழையவரான சிறந்த அமைச்சர்களும் உறவினரும் எல்லையில்லாத படைத்தலைவர்களும் பிறரும் விரைந்து அவன் பக்கத்தில் வந்து சூழ்ந்து கொண்டனர். இடியானது இடித்தாற் போல் பல வாத்தியங்களும் ஒலித்தன. படைவீரர்கள் சூழ்ந்தனர்.

40 □ கந்தபுராணம்

4957 அக்க ணத்தினில் இரவியம் பகைஞனே
 ரணித்தேர்
 புக்கொ ராயிர கோடிவீ திகளொரீஇப் புடையில்
 தொக்க வீரரில் கண்டுளார் வயின்வயின்
 தொழப்போய்
 மிக்க தாதைதன் திருநகர் அடைந்தவன்
 விரைவின்.

4958 தேரின் தின்றிழிந் தண்ணலங் கோயிலுட் சென்று
 ருர பன்மனை அணுகியே அவனடி தொழுது
 வீர வீரநீ யெனையிவண் விளித்ததென் னென்ன
 வாரி ருங்கழல் மன்னவன் இன்னன வகுப்பான்.

4959 முந்து தாரக எம்பியை வரையொடு முடித்த
 கந்த வேள்செந்தி நீங்கியே அளக்கரைக் கடந்து
 நந்தி தன்கணத் தலைவரும் பூதரும் நணுக
 இந்த மாநகர் வடதிசை வாயிவந் திறுத்தான்.

4960 சிந்து போன்றுல களந்திடு கள்வனும் செயிர்தீர்
 கந்த மாமலர்க் கடவுளும் என்பணி கடந்த
 இந்தி ராதியர் யாவரும் பிறருமாய் ஈண்டி
 வந்து ளார்களாம் அறுமுக மதலைதன் மருங்கு.

4961 அளிய ராகிய அமரரும் அரன்தரு மகவும்
 ஒளிறு வாட்படை நந்திதன் கணத்தினுள்
 ளோரும்
 களியின் மூழ்கிய பூதரும் கடிதுவந் தடைதற்கு
 எளிது பட்டதோ நன்றுநன் றினையமா நகரம்.

4957. அப்போது கதிரவனின் பகைவனான பானு கோபன் அழகிய தேரின் மீது ஏறி ஓராயிரங்கோடி வீதிகளைக் கடந்து அங்கங்கே பக்கங்களில் நின்று கொண்டிருந்த வீரர்கள் எல்லாம் வணங்கிடச் சென்று பெருமைமிக்க தந்தையின் திருநகரை விரைவாக அடைந்தான்.

4958. பானுகோபன் தான் ஏறியிருந்த தேரினின்று இறங்கிப், பெருமையுடைய தந்தையின் அரண்மனைக்குள் போய் நெருங்கி, அவனுடைய அடிகளை வணங்கி, “வீரர்க்கெல்லாம் வீரரே! என்னைத் தாங்கள் இப்போது அழைத்து வரச் சொன்னது ஏன்?” என்று வினவ, கட்டப்பட்ட வீரக் கழல் அணிந்த குரபன்மன் பின்வரும் இத்தகையவற்றைச் சொல்லலானான்.

4959. “முன்பு என் தம்பியான தாரகாசுரனை அவனுக்குரிய கிரவுஞ்ச மலையுடனே அழித்த கந்தவேள் திருச்செந்தூரை விட்டு நீங்கிக் கடலைக் கடந்து நந்திக் கணத்தவரும் பூதப்படையினரும் சூழ, இந்தப் பெரிய மகேந்திரநகரத்தின் வடக்குத்திசை வாயிலில் வந்து பாடி அமைத்துத் தங்கியிருக்கின்றான்.

4960. வாமனைப் போல் வந்து பின் உலகை அளந்த திருமாலும், தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் நான்முகனும், என் ஆணையை மீறி நடக்கும் இந்திரன் முதலிய தேவர் யாவரும் பிறரும் அந்த ஆறுமுகச் சிறுவனுடன் வந்துள்ளனராம்.

4961. “எளியவரான தேவர்களும் சிவபெருமானின் மைந்தனும் ஒளிக்கின்ற வாளையுடைய நந்தி கணத்தில் உள்ளவரும், களிப்பில் மூழ்கியுள்ள பூதரும் விரைந்து வந்து அடைவதற்குரிய எளியதாகி விட்டதோ இந்த மாநகரம்! நன்று! நன்று!

42 □ கந்தபுராணம்

4962 பின்னை தன்னுடன் அடுக்கலை மைந்தனைப்
பிறரை
முன்னம் அட்டிடும் மாற்றலர் தங்களை முருக்கச்
சென்னெ றிக்கொடு போதலென்பு, கடன் அவர்
சிறியர்
மன்னர் மன்னன்யான் ஆதலின் இருந்தனன்
வறிது

4963 அந்தண் மாமுகில் உயர்த்தவன் வேண்டலும்
அமலன்
தந்த கந்தனைச் சாரதத் தலைவர்க ளோடு
நந்த மைப்பொர விடுத்தனன் ஆதலின் நானும்
மைந்த நின்கொடு வென்றிபெற் றிருந்திடல்
வழக்கே.

4964 ஆத லால்இனிப் படையொடும் அமார்க்களத்
தடைந்து
நாதன் மைந்தனை நந்திதன் கணத்துளார்
தம்மைப்
பூதர் தங்களைப் பொருதழித் தடல்வயம் புனைந்து
காதல் மைந்தநீ மீடியால் நம்முனம் கடிதின்.

வேறு

4965 என்றிவை சூர்முதல் இசைப்பக் கேட்டலும்
பொன்திகழ் தடம்புயம் பொருப்பிற் சேட்செல
ஒன்றிய குமிழ்வடி வுடலம் போர்த்திட
நின்றிடு திருமகன் இவைநி கழ்த்துவான்.

4966 இருளறு மிடற்றினன் ஏவும் மைந்தனை
மருளறு பூதரை மற்று ளார்தமை
வெருளறு சமரிடை வென்று மீள்வதோர்
பொருளென நினைந்துகொல் புகன்றி இற்றெலாம்.

4962. “இளையவனான தாரகனையும் கிரவுஞ்ச மலையையும், என் மகன் வச்சிரவாகுவையும், மற்றவரையும் முன்பு கொன்ற பகைவரை அழித்திடச் செல்லும் முறைகளை மேற்கொண்டு போருக்குப் போகவேண்டியது என்கடமையாகும். ஆனால் அவர்களோ என்னைவிடச் சிறியவர். நானோ மன்னர் மன்னன். ஆதலால் போருக்குச் செல்லாது வாளா இருந்தேன்.

4963. “அழகிய குளிர்ந்தமேகக்கொடியை உயர்த்திய இந்திரன் வேண்டிக் கொள்ளவும், சிவபெருமான் தான் பெற்றெடுத்த முருகனைப் பூதத் தலைவர்களுடன் நம் முடன் ஓர் செய்ய அனுப்பியுள்ளான். ஆதலால் நானும், என் மகனே, உன்னைக் கொண்டு வெற்றி பெற்றிட எண்ணுவது பொருத்தமானதே ஆகும்,

4964. “எனவே, என் அரிய மகனே, இனிப்படையுடன் போய்ப் போர்க்களத்தை அடைந்து சிவனின் மகனையும் நந்திகணத்தவரையும் பூதப்படையினரையும் போரிட்டு அழித்து வெற்றி கொண்டு நீ திரும்பி என் எதிரில் விரைந்து வருவாயாக!”

4965. என்ற இவற்றைச் சூரபன்மனான முதல்வன் சொல்லக் கேட்கவும், அழகு விளங்கும் பெரிய தோள்கள் மலை போலப் பெருத்து மேலே செல்ல (பூரித்து அகல) பொருந்திய வியர்வைத்துளிகள் உடலைப் போர்க்க, அங்கு நின்ற பானுகோபனான மகன் பின் வரும் இவற்றைச் சொல்லலானான்.

4966. “தந்தையே! கருமை பொருந்திய கண்டத்தை யுடைய சிவபெருமான் அனுப்பிய மகனையும், மயக்க முடைய பூதர்களையும், மற்றவரையும் அஞ்சத் தக்க போரிலே வெற்றி கண்டு மீண்டு வருதல் ஒரு பொருள் என்று எண்ணியோ இத்தகையவற்றையெல்லாம் என்னிடம் சொன்னாய்?

44 □ கந்தபுராணம்

- 4967 பன்னுவ தென்னினிப் பரமன் காண்முளை
இந்நகர் நணுகுமுன் எதிர்ந்து போர்செய்வான்
நென்னலே வினவினன் நிய தோர்ந்திலை
பின்இது புகலுதல் பிழைய தாகுமால்.
- 4968 படைப்பெருந் தொறுவொடும் படர்ந்து கந்தனை
அடுத்தனன் பேரமர் ஆற்றி வென்றிகொண்டு
இடுக்கணில் பூதரை ஏனை யோருடன்
முடித்திவண் வருகுவன் முதல்வ காண்டிநீ.
- 4969 கந்தனை விறல்கொடே அவன்தன் கட்படு
செந்திரு மார்பனைத் திசைமு கத்தனை
இந்நிரக் கள்வனை இமைப்பில் பற்றிமுன்
தந்திடு கின்றனன் தகுவ செய்தியால்.
- 4970 என்றிவை கூறியே இறைஞ்ச மைந்தநீ
சென்றனை வருதியால் திறலி னோடெனா
நன்றென விடைகொடு நடந்து நன்கமை
பொன்திகழ் தனதுதேர் புகுந்து போயினான்.
- 4971 தொல்லையின் பரிசனம் புடையின் சூழ்தரப்
பல்பதி னாயிரந் துணைவர் பாற்பட
ஒல்லென இயம்பல ஒலிப்ப ஏகுறா
எல்லையம் பகைதன திருக்கை எய்தினான்.
- 4972 பண்டியந் தேரினும் தணநது பாங்கரின்
மண்டுறு தூதரை வல்லை கண்ணுறீஇ
எண்டரு நம்படை யாவும் இவ்விடை
கொண்டனை வீரெனக் கூறிப் போயினான்.

4967. “இனியும் சொல்வதால் பயன் என்ன? சிவ பெருமானின் மகன் முருகன் இந்த நகரத்துக்கு வந்து சேர்வதற்கு முன்னமேயே எதிர்த்துப் போரிட நேற்றே உன் அனுமதியை நான் வேண்டினேன். நீ அதைக் கேட்கவில்லை. எனவே, இதை இப்போது சொல்வது பிழையே ஆகும்.

4968. “முதல்வ! பெரும்படையுடன் போய் முருகனை எதிர்த்துப் பெருமபோர் செய்து வெற்றி கொண்டு துன்பம் அடையாத பூதர்களை மற்றவருடன் அழித்து இங்கு வருவேன். நீ அதைக் காண்பாயாக!

4969. “முருகனை என் ஆற்றலைக் கொண்டு வென்று அவனோடு உள்ள இலக்குமி தங்கிய மார்பினனான திருமாலையும், நான்முகத்தவனையும், இந்திரன் என்ற திருடனையும் இமைப் பொழுதில் பிடித்து உன் முன் கொண்டு வந்து நிறுத்துவேன். நீ தக்க தண்டனையை அவர்களுக்கு அளிப்பாயாக!”

4970. என்று இவற்றைச் சொல்லி வணங்க, மகனே! நீ ஆற்றலுடன் சென்று வருவாயாக!” என்று குரபன்மன் சொல்ல, ‘நல்லது’ என்று பானுகோபன் அவனிடம் விடையைப் பெற்றுக் கொண்டு, நன்றாக அமைக்கப்பட்ட பொன் மயமாக விளங்கும் தனது தேர்மீது ஏறினான்.

4971. கதிரவனின் பகைவனான பானுகோபன் பழைமையான பரிவாரங்கள் பக்கத்தில் சூழ்ந்து வர, பல பத்தாயிரம் படைத்துணைவர் பக்கத்தில் பொருந்த, விரைவாகப் பல வாத்தியங்கள் ஒலிக்கச் சென்று தனது இருப்பிடத்துக்குப் போனான்.

4972. பண்டிகளையுடைய தேரினின்றும் இறங்கிப் பக்கத்தில் நெருங்கியுள்ள தூதரை விரைவாகப் பார்த்து, “மதிக்கத்தக்க நம் படைகளையெல்லாம் இங்கு அழைத்துக் கொண்டு வருவீராக!” என்று சொல்லிவிட்டுப் போனான்.

46 □ கந்தபுராணம்

- 4973/ ஏயிரும் பரிசனார் யாரை யும்நிறீஇ
மாயிருங் கலைமகள் வதிந்து வைகிய
ஆயுத சாலையின் அவுணர் கோன்மகள்
பேயினன் தொழுதனன் பூசை ஆற்றினான்.
- 4974 கயிரவ நறத்தபூங் கச்ச வீக்கினான்
வயிரவொள் வாளினை மருங்கு சேர்த்தினான்
வெயில்ந்டு பொந்துகில் மீது சுற்றினான்
துயிலறும் அமரரைத் துளக்கம் கண்டுளான்.
- 4975 செல்லிடை உருமெனத் தெழிக்கும் நோன்கழல்
கல்லென அரற்றிடக் கழலிற் பூட்டினான்
வல்லிதிற் சாலிகை மருமம் சேர்த்தினான்
சொல்லினும் நிவந்தெழு தூண்செய் தோளினான்.
- 4976 கோதையை அங்கையில் கொளுவிச் சுற்றினான்
போதுறழ் அங்குலி புட்டில் தாங்கினான்
சோதிகொள் சரம்படு தூணி யைச்சுவல்
மீதுற வீக்கினான் விறலின் மேலையோன்.
- 4977 வெம்பெரு நுதல்மிசை விசயப் பாலதாம்
செம்பொனின் பட்டிகை திகழச் சேர்த்தினான்
பம்புறும் அணிகலம் பலவுந் தோங்கினான்
தும்பையஞ் சிகழிகை மலிவு குட்டினான்.

4973. பொருந்திய பரிவாரங்களையெல்லாம் நிறுத்தி மிகவும் பெருமையுடைய வீரத்திருவானவள் வீற்றிருக்கின்ற படைக்கலக் கொட்டிலுக்குள் அவுணரின் மன்னனான பானுகோபன் போய், அங்குள்ள துர்க்கையை வணங்கிப் பூசித்தான்.

4974. உறக்கம் என்பது இல்லாத தேவர்களை நடுங்கச் செய்தவனான பானுகோபன், வெண்மையான அல்லி மலரைப் போன்ற கச்சினை இடையிலே கட்டினான். வயிரம் பதித்துச் செய்யப்பட்ட ஒளியுடைய வாளை இடையிலே கட்டினான். ஒளிவீசும் பீதாம்பரத்தை அதன் மீது உடுத்தினான்.

4975. பேசும்பொழுதும் நிமிர்ந்து விளங்குகின்ற தோள்களையுடைய பானுகோபன், மேகத்தில் உள்ள இடியைப் போன்று ஒலிக்கின்ற பெரிய வீரக்கழலைக் கல் என்ற ஓசைமும் வண்ணம் காலில் பூண்டான். அன்றியும் விரைவாகக் கவசத்தையும் அணிந்து கொண்டான்.

(சாலிகை — கவசம்)

4976. வெற்றி மிக்க பானுகோபன், கோதையை முன்கையில் சேர்த்தான். பூப் போன்ற விரல்களில் விரல் உறைகளை அணிந்து கொண்டான். ஒளியுடைய அம்புகளை வைக்கின்ற அம்பறாத்தூணியைத் தோளின் பின் பக்கத்தில் பொருத்தினான்.

4977. வெவ்விய பெயர் நெற்றியின் மீது வெற்றி குறித்து அணிந்து கொள்கின்ற நல்ல பொன் பட்டத்தை விளங்குமாறு பூண்டான். நெருங்கிய பல அணிகளையும் அணிந்தான். தும்பை மலர் மாலையை முடியில் சூடினான்.

(பட்டிகை — பட்டம்)

48 □ கந்தபுராணம்

4978 வடித்ததோர் பெருஞ்சிலை வயமுண் டாகளன்
 றெடுத்தனன் விடுத்திடி யாவர் தம்மையும்
 படுத்திடு மோகமாம் படையொன்று ஏந்தினான்
 அடுத்திடு செறுநர்தம் மாற்றல் உன்னலான்.

4979 ஆனதோர் போரணி அணிந்து வாய்தலில்
 பாலுவின மாற்றலன் படர முன்னரே
 போனதோர் தூதுவர் எழுதிர் போர்க்கெனத்
 தானையோ 'டெழுந்தனர் தகுவர் யாவரும்.

வேறு

4980 விசையன் நேமியன் மிகுந்திறல் மாயன்
 முசலி கண்டகன் முரன்கரன் மூர்க்கன்
 தசமுகன் கனலி சண்டன் விசண்டன்
 அசமுகன் மகிடன் அக்கிர வாகு.

4981 விசையசே னன்விட சேனன் விமோகன்
 வசைகொள் சோமகன் மதுச்சசி சித்துச்
 சுசிமுகன் அசனி குனிய கேது
 அசரசே னன்னிவர் ஆதியர் ஆனோர்.

4982 தடுக்கொ ணாவகை தடிந்திடு தெய்வப்
 படைக்கலங் களவை பற்பல பற்றா
 உடைத்தவன் மையுடன் ஓய்என வந்தார்
 கிடைத்த தோவமர் எனக்கிளர் கின்றார்.

4983 ஆனகா லைபதி னாயிர வெள்ளம்
 தானவப் படைஞர் சார்புதொ றேகி
 மீனவே லைகளும் வெள்குற ஆர்த்து
 மானவத் தலைவர் மாடுற வந்தார்.

4978. தம்மை எதிர்ப்பவரின் ஆற்றலை மதிக்காத வனான பானுகோபன், இரு பக்கங்களிலும் கூர்மையாக்கப் பட்ட ஒரு பெரிய வில்லை 'வெற்றி உண்டாவதாகுக' என்று சொல்லிக் கையிலே எடுத்துக் கொண்டான். செலுத்தினால் எத்தகையவரையும் கொல்லத்தக்க மோகக் கணையையும் கைக் கொண்டான்.

4979. இத்தகைய போர்க் கோலத்தைப் பூண்டு வாயிலில் பானுகோபன் வரவும், முன்பே சென்ற தூதர்கள் 'போருக்குப் புறப்படுக!' என்று கூற, உடனே அசுரர் அனைவரும் போர்க் கோலம் கொண்டு புறப்பட்டனர்.

4980. விசயன், தேமியன், மிக்க ஆற்றலையுடைய மாயன், முசலி, கண்டகன், முரன், கரன், மூர்க்கன், தசமுகன், கனலி, சண்டன், விசண்டன், அசமுகன், மகிடன் அக்கிரவாகு,

4981. விசயசேனன், விடசேனன், விமோகன், வசை மொழியைக் கொண்டுள்ள சோமகன்; மது, சசிசித்து, சுசிமுகன், அசனி, துனிய கேது, அசுர சேனன் என்ற இவர்கள் முதலானவர்களும்,

4982. போர் கிட்டிற்று என்று மனம் பூரிப்பவர்கள் தடுக்கக் கூடாதபடி பகைவரைக் கொல்கின்ற கடவுள் தன்மையுடைய பலவகைப் படைக்கலங்களை எடுத்துக் கொண்டு வலியவராக விரைந்து வந்தனர்.

4983. அப்போது பத்தாயிரம் வெள்ளம் அசுரப் படைவீரர்கள் இடங்கள் தோறும் போய்; மீன்கள்வாழ்கின்ற கடலும் வெட்கமடையுமாறு ஆரவாரம் செய்தபடி தம் பெருந்தலைவர்களின் பக்கத்தில் வந்தனர்.

- 4984 கோல வார்சிலை கொடுங்கதை நீடும்
குல நேமிஅயில் தோமரம் ஈட்டி
ஆலம் வாஸ்கணையம் ஆரெழு நாஞ்சில்
கால பாசமிவை கைக்கொடு சென்றார்.
- 4985 கந்து கத்தொகை கடங்கலுழ் கைம்மா
எந்தி ரத்திரதம் ஈங்கிவை மூன்றும்
ஐந்தொ கைப்படுமி ராயிர வெள்ளம்
தந்தி ரத்தலைவர் தம்புடை சூழ்ந்த.
- 4986 ஐந்து நான்குடைய ஆயிர வெள்ளத்
திந்த காற்படையும் ஈண்டுபு செல்ல
மைந்தின் ஏற்றமிகு மானவர் தத்தம்
சிந்தை போற்கடிது சென்றனர் அம்மா.
- 4987 சென்ற காவலர்கள் சேனையி னோடும்
என்ற வன்பகைஞன் எய்துழி நண்ணி
ஒன்ற அங்கைதொழு தொல்லென ஆர்த்துத்
துன்றி வந்துபுடை சூழ்ந்தனர் அன்றே.
- 4988 இரவிதன் பகைஞன் ஈங்கிவை காணா
ஒருதன் ஏ வலனை ஒல்லையின் நோக்கித்
திருமைபெற் றதொரு தேர்னை வல்லே
தருகான் னஇனிது என்று தணந்தான்.
- 4989 செபபும் அத்தொழில் சிரம்கொடு சென்றே
மெய்ப்படைக் கருவி மேவுழி நண்ணி
முப்ப தாயிர முரட்பரி பூண்ட
ஒப்பிலா இரதம் ஒன்றினை உய்த்தான்.

4984. அழகான வில்கள், கொடிய தண்டுகள், நீண்ட குலங்கள், சக்கரங்கள், வேல்கள், தோமரங்கள், ஈட்டிகள், மழுக்கள், வாள்கள், கணைகள், கூர்மையான எழுக்கள், கலப்பைகள், கால பாசங்கள் முதலியவற்றைக் கைக் கொண்டு போயினர்.

4985. குதிரைக் கூட்டங்கள், மதநீர் ஒழுகும் யானைக் கூட்டங்கள், சக்கரங்களையுடைய தேர்கள் என்ற இவை மூன்றும் பத்தாயிரம் வெள்ளங்களாகப் படைத்தலைவரின் பக்கங்களில் சூழ்ந்து சென்றன.

4986. இருபதாயிரம் வெள்ளமான இந்த நான்கு வகைப் படைகளும் நெருங்கியவாறு செல்ல, வன்மையில் மிக்க படைத்தலைவர் தத்தம் மனம் போல் விரைந்து சென்றனர்.

4987. சென்ற படைத்தலைவர்கள், படைகளுடன் கதிரவனின் பகைவனான பானுகோபன் இருக்கின்ற இடத்துக்குச் சென்று, விரைவாகக் கை கூப்பி வணங்கி 'ஒஸ்' என ஆரவாரம் செய்து, நெருங்கிச் சென்று, அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டனர்.

4988. கதிரவனின் பகைவனான பானுகோபன் படைகள் எல்லாம் வந்து சேர்ந்ததைக் கண்டு, தன்னுடைய ஒரு ஏவலாளனைப் பார்த்துத் 'திரு பொருந்திய நம் தேரை விரைவாகக் கொண்டு வா' என்று சொன்னான். 'நல்லது, அவ்வாறே கொண்டு வருவேன்!' என்று கூறிவிட்டு அவன் சென்றான்.

4989. பானுகோபன் பணித்த பணியைத் தலை மேற் கொண்டு அந்த ஏவலாளன் அவனுடைய உடற்காவற்குரிய கருவிப் படைகள் இருக்கும் இடத்தை அடைந்து, முப்பதாயிரம் குதிரைகள் கட்டப்பட்ட ஒப்பில்லாத தேர் ஒன்றைக் கொண்டு வந்தான்.

52 □ கந்தபுராணம்

4990 உய்த்த தேரின் உத யக்கிரி வாவு
மொய்த்த வெங்கதிரின் மொய்ம்பொடு பாய்ந்தான்
மெத்து பேரனிக வெள்ளம் யாவும்
அத்துணைப் பொழுதின் ஆர்த்தன அன்றே.

4991 உரத்த கந்திகள் ஓராயிர கோடி
பெருத்து நீண்டசைவு பெற்றிடு பாளை
விரித்து நீட்டின வெவ்வசு ரேசர்
கரத்தின் எண்ணில்கவ ரித்தொகை வீசு.

4992 மற்ற வந்தனது மாசிருள் மேனி
உற்றி டற்கருமை யால் அவன் ஒண்சீர்
சுற்றி மீதுலவு தோற்றம் தென்னக்
கற்றை வெண்குடைகள் காவலர் ஏந்த.

4993 அடைப்பை கோடிகம் அடும்சுடர் ஒள்வாள்
கடிக்கொள் பீலிகவின் உற்ற களாசித்
தொடக்கம் ஏந்திமுறை சுற்றி அனந்தம்
படைப்பெ ருந்தலைவர் பாங்கொடு போற்ற.

4994 எழில்சே றிந்தஇர தத்திடை வைகும்
அழலின் வெங்கதிரை ஆற்றமு னிந்தோன்
உழைய ரின்பலரை ஒய்யென நோக்கி
விழுமி தோர்மொழி விளம்புதல் உற்றான்.

4990. ஏவலாளனால் கொண்டு வந்து நிறுத்தப்பட்ட தேரின்மீது உதயமலை மீது ஏறுகின்ற நெருங்கிய கதிர்களை யுடைய சூரியனைப் போல வலிமையுடன் பானுகோபன் ஏறினான். அப்போது மிக்க படை வெள்ளங்கள் எல்லாம் ஆரவாரம் செய்தன.

(மெத்து பேரனிகம் — மிக்க பெரும் படை)

4991. உரமுடைய பாக்கு மரங்கள் ஓர் ஆயிரங்கோடி பெருத்து நீண்டு பாளைகளை விரித்தது போலக் கொடிய அரக்கர்களின் கைகள் அளவில்லாத சாமரங்களை வீசவும்,

(கந்திகள் — பாக்கு மரங்கள்)

4992. அந்தப் பானு கோபனின் புகழானது அவனது கரிய இருள்மயமான வடிவில் இருப்பதற்கு முடியாத தன்மையால் மேலே சுற்றிச் சூழ்ந்து கொண்டாற்போல, கூட்டமான வெண் குடைகளை மேலே மன்னர்கள் பிடிக்கவும்,

4993. அடைப்பைகள், பூந்தட்டுகள், தீபங்கள், ஒளியிய வாள்கள், ஒளியுடைய மயிற்பீலிகள், அழகுடைய களாஞ்சிகள் என்னும் இவை முதலானவற்றைக் கைகளில் தாங்கிக் கொண்டு வரிசை வரிசையாகச் சுற்றிக் கொண்டு அளவில்லாத படைத் தலைவர்கள் ஒழுங்குடன் நிற்கவும்,

4994. அழகு செறிந்த தேர் மீது இருக்கின்ற வெப்பமான கதிர்களையுடைய கதிரவனைக் கோபித்த பானு கோபன், தன் ஊழியரில் பலரை விரைவாகப் பார்த்துச் சிறந்த ஒரு சொல்லைச் சொல்லலானான்.

54 □ கந்தபுராணம்

- 4995 காமர் வெம்படை கணிப்பில கொண்ட
சேம மாகியமர் தேரொரு கோடி.
ஏம மோடுகொணர் வீரென லோடும்
தாம வேலுழையர் தாழ்ந்தனர் சென்றார்.
- 4996 அண்ட ரும்படை அளப்பில உய்த்துத்
திண்டி. றல்கெழுமு தேரொரு கோடி.
கொண்டு வந்துழையர் கொற்றவன் மைந்தற்
கெண்டி. சைப்புறமும் ஈண்டுறு வித்தார்.
- 4997 ஆண்ட கைக்குமரன் அன்னது காலை
மாண்ட சீர்வலவன் மாமுகம் நோக்கிப்
பாண்டின் மாத்தொகுதி பண்ணின இத்தேர்
தூண்டு கந்தன்அமர் குழலின் என்றான்.
- 4998 என்ன லும்விழுமி தேயென முள்கோல்
மன்னு மத்திகையின் வன்றொழில் காட்டித்
துன்னு வாம்புரவி யின்தொகை தூண்டிப்
பொன்னந் தேர்கடவி னான்புகழ் வெய்யோன்.
- 4999 வெய்ய வன்றனை வியன்சிறை இட்ட
கையன் ஏகஅது கண்டு புறஞ்சூழ்
மையல் மால்அவுண மாப்படை யாவும்
ஒய்யெ னப்பெரிது லம்பின அன்றே.

4995. “அழகிய கொடிய படைக் கருவிகளை அளவில்லாது கொண்டுள்ள ஒரு கொடி சேமத் தேர்களைக் கொண்டு வாருங்கள்!” என்று சொல்லவும், ஒளியுடைய வேலைக் கைக் கொண்ட அந்த ஓழியர் வணங்கிச் சென்றனர்.

(சேமத்தேர்—ஏறியுள்ள தேர் அழிந்து மாறி ஏறும் மாற்றுத் தேர்)

4996. நெருங்குவதற்கு அரிய படைக் கருவிகளை அளவற்றனவாக வாரி எடுத்து நிறைத்து வலிமையுடன் கூடிய ஒருகோடி சேமத்தேர்களை, ஊழியர், தம் அரசனான சூரபன்மனின் மைந்தன் பானுகோபனின் பக்கமான எட்டுத் திசைகளிலும் நெருங்க நிறைத்து வைத்தனர்.

4997. வீரத்தில் சிறந்த அந்தப் பானு கோபன் அப் போது சிறந்த தன் சாரதியினது முகத்தைப் பார்த்துச் சக்கரங்களையும், குதிரைகளையும் உடையவனாக அலங்கரித்துள்ள இத் தேரைக் கந்தவேள் இருக்கும் இடத்துக்கு ஓட்டிக் கொண்டு போ!” என்று சொன்னான்.

4998. அவ்வாறு பானு கோபன் சொல்லவும், ‘நல்லது!’ என்று சொல்லித் தேர் ஓட்டுவதில் புகழுடைய அந்தச் சாரதியானவன் முட்கோலையுடைய மத்திகையின் தொழிலைக் காட்டி (சாட்டையால் அடித்து) தாவும் நெருங்கிய அந்தக் குதிரைக் கூட்டங்களைத் தூண்டிப் பொன்மயமான தேரை ஓட்டினான்.

4999. கதிரவனைப் பகைத்துப் பெரிய சிறையிலே அடைத்த கீழான பானுகோபன் தேர் மீது போகவும், அதைப் பார்த்துச் சுற்றிலும் இருந்த மயக்கம் பொருந்திய பெரிய அசுரர் படைகள் எல்லாம் விரைந்து மிகவும் ஆரவாரம் செய்தன.

56 □ கந்தபுராணம்

- 5000 எழுந்த தானவர் இகல்படை வெள்ளம்
எழுந்த தேர்நிரை எழுந்தன கைம்மா
எழுந்த வாசிகள் எழுந்தன ஒதை
எழுந்த கேதனம் எழுந்தன பூழி.
- 5001 அறைந்த பேரிகை அறைந்தன சங்கம்
அறைந்த காகளம் அறைந்தன திண்கோடு
அறைந்த சல்லிகை அறைந்த தடாரி
அறைந்த தண்ணுமை அறைந்தன தக்கை.
- 5002 ஆர்த்த தேர்த்தொகுதி ஆர்த்தன வாசி
ஆர்த்த தந்திநிரை ஆர்த்தனர் வெய்யோர்
ஆர்த்த வால்துவசம் ஆர்த்தன கண்டை
ஆர்த்த தார்நிரைகள் ஆர்த்தது மூதூர்.
- 5003 அதிர்ந்த மாநிலம் அலைந்தன நாகம்
உதிர்ந்த தாரகை உலைந்தனர் தேவர்
விதிர்ந்த மேகநிரை விண்டது மேருப்
பிதிர்ந்து போயின பிறங்கல்கள் ஏழும்.
- 5004 ஊழி யான்மதலை ஒங்கு படைப்பேர்
ஆழி யோடுற அருக்கன் வெருண்டே
பூழி வான்முகடு போர்த்தெழல் காணா
வாழி என்றதின் மறைந்து படர்ந்தான்.
- 5005 வாழி மாநகர் வளைந்திடு தொல்பேர்
ஆழி யாங்கடை அவப்படை யார்கிச்
சூழும் வேலையிடை தோன்றி யுலாவும்
பூழி தூர்த்தளது பூதர்க ளேபோல்.

5000. வலிய அசுரப் படை வெள்ளங்கள் சென்றன. தேர் வரிசைகள் சென்றன. யானைகளும் சென்றன. குதிரைகளும் சென்றன. இவ்வாறு இவை சென்றமையால் ஆரவாரம் எழுந்தது. கொடிகள் மேலே உயர்த்தப்பட்டன. புழுதியானது எழுந்தது.

5001. பேரிகைகள் அடிக்கப்பட்டன. சங்குகள் ஊதப்பட்டன. காகளங்கள் ஊதப்பட்டன. சல்லிகைகள் ஊதப்பட்டன. தடாரிகள் அடிக்கப்பட்டன. தண்ணுமைகள் அடிக்கப்பட்டன. தக்கைகள் முழக்கப்பட்டன.

5002. தேர்கள் ஆரவாரித்தன. குதிரைகள் கனைத்தன. யானைக் கூட்டங்கள் பிளிறின. கொடிய அசுரர்கள் ஆரவாரம் செய்தனர். வெண்மையான கொடிகள், அசைதலால் ஆரவாரம் ஏற்பட்டது. மணிகள் ஒலித்தன. மாலைகள் அசைந்து ஒலித்தன. அந்த ஊரும் ஆரவாரித்தது.

5003. பெரிய நிலமானது அதிர்ந்தது. மலைகள் அசைந்தன. நட்சத்திரங்கள் உதிர்ந்தன. தேவர்கள் நடுங்கினர். மேகக் கூட்டங்கள் நிலை குலைந்தன. மேருமலை பிளவுற்றது. மற்ற மலைகளும் பிதிர்ந்து போயின.

5004. யுக முடிவு காலத்திலும் அழியாது இருப்பவனான சூரபன்மனின் மைந்தனான பானுகோபன் படை யான கடலுடனே பயணமாகவும், அதைக் கண்டு அஞ்சி, சூரியன், புழுதியானது அண்ட உச்சியை மூடிக் கொண்டு, மேலே எழுவதைப் பார்த்து, 'நீ வாழ்க' என்று சொல்லி அந்தப் புழுதிக்குள் மறைந்து போனான்.

5005. அந்தப் பெரிய பழைய ஊரைச் சூழ்ந்துள்ள கடல் முழுமையும் அந்தப் படைகளாகச் சூழ்ந்துள்ள கடலில் தோன்றி உலவின. புழுதியானது முன்னே பூதர்கள் தூர்த்தனற் போலத் தூர்த்தது.

58 □ கந்தபுராணம்

- 5006 வீட்ட சோதிநிமிர் விண்மிசை தாக்கப்
பட்டு லாவரு பதாகையின் ஈட்டம்
வட்ட வானமெனும் வான்பட கத்தைக்
கொட்டு மண்மகள் குலாவுகை போலும்.
- 5007 தாமும் வீரர்படை தம்மின் உரிஞ்சப்
பாழி வெங்கனல் பரந்த பதாகைச்
சூழல் வானநதி தோய்ந்தசை காலை
வீழும் மாலிகளின் வீழ்ந்திடு கின்ற.
- 5008 வான மோடியன மால்கரி தள்ளும்
தான மோடின சரங்களின் ஓடி
மீன மோடுதிரை வேலையி னோடும்
கான மோடின களிற்றின மென்ன.
- 5009 செப்பு தற்கரிய சேணகர் தன்னில்
துப்பு மிக்கெழுவு தொல்படை வெள்ளம்
இப்பு றத்துநெறி இன்றிஅவ் வானத்து
அப்பு றத்தினும் அளப்பில சென்ற.
- 5010 மறந்த ரும்கதிரை வன்சிறை செய்தோன்
செறிந்த தானையுடன் இவ்வகை செல்ல
இறந்த சீர்நகரின் இத்திற மெல்லாம்
அறிந்து நாரதன் அகன்றிடு கின்றான்.
- 5011 வான மேல்நெறி வழிக்கொடு பூதர்
மேன பாசறை வியன்பதி யுள்போய்
ஞான வாலறிவின் நாரதன் விண்ணோர்
சேனை காவலன் அமர்ந்துழி சென்றான்.

5006. ஒளிவீசும் சூரியன் உலவுகின்ற வானத்திலே பட்டு அசையும் கொடிக் கூட்டங்கள், வட்டமான வானம் என்ற பெரியபடத்தைக் கொட்டுகின்ற பூமி தேவியினது விளங்கும் கைகளைப் போன்று விளங்கும்.

5007. வீரரின் படைக் கலங்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று உராய, மிக்க வெப்பமான தீப்பொறிகள் பறந்தன. அகன்று அசையும் கொடிக் கூட்டங்கள் வானக் கங்கையினை அடைந்து அதில் முழுநி அசையும் சமயத்தில், விழுகின்ற மழைத் துளிகளைப் போல, நீர்த்துளிகளைச் சிந்தின.

5008. காட்டில் ஓடும் யானைக் கூட்டங்கள் போல, போர் யானைகள் மழை பெய்வது போல மத நீரை ஒழுக விட, அவை பெருகி ஓடி அம்புகள் போல் வேகமாகச் சென்று, மீன்கள் உலவும் கடலிலே சேரும்.

5009. சொல்வதற்கரிய பரப்பினையுடைய அந்த நகரத்தில் மிக்க வலிமையுடன் எழுந்த படை வெள்ளங்கள் இந்தப் பூமியில் இடம் இல்லாமையால் வானத்தின் மேற் பக்கத்திலும் அளவில்லாதவனாகச் சென்றன.

5010. வெப்பத்தைத் தரும் கதிரவனைச் சிறைப் படுத்திய பாணுகோபன் என்பவன் நெருங்கிய படையுடன் இவ்வாறு செல்லவும், சிறப்புடைய அந்த நகரத்தினின்று இவை எல்லாவற்றையும் உணர்ந்து நாரத முனிவர் சொல்லலானார்.

5011. வானமான மேல் வழியினைக் கொண்டு பூதப் படைகள் பொருந்தியிருக்கும் பாசறையான பெரிய நகரத் துள் சென்று, ஞான ஷணர்வுடைய நாரத முனிவன், தேவர் படைகளுக்குத் தலைவனான முருகப் பெருமான் வீற்றிருக்கும் இடத்துக்குச் சென்றார்.

60 □ கந்தபுராணம்

5012 சிந்து ரப்பகை சிரத்தவி சுற்ற
கந்த வேள்இரு கழல்துணை காணாப்
புந்தி நாரொடு புகழ்ந்து வணங்கி
எந்தை கேட்கவென இன்ன துரைப்பான் -

5013 பூத சேனையொடு பொள்ளென ஏகி
ஆதி நீயிவண் அமர்ந்தன யாவும்
தூதர் கூறவுயர் குரபன் மாவென்
றோது தீயவன் உணர்ந்து வெகுண்டான்.

5014 நிகண்ட முற்பகல் நெடுங்கதி ரோன்பால்
உகண்ட தன்மகனை ஒல்லை விளித்தே
அகண்ட சேனையொடும் அன்பிலன் நின்மேல்
வெகுண்டு போர்செய விடுத்தனன் அம்மா.

5015 விடுத்த காலைஅவன் வெஞ்சமர் ஆற்றற்கு
அடுத்த கோலமொ டளப்பில வான
கடற்பெ ரும்படை கலந்துடன் ஏகத்
தடுப்ப ரும்வெகுளி தன்னொடும் வந்தான்.

5016 இவனு டன்சமரின் ஏற்பவர் நீயும்
சிவனும் அன்றியெவர் கேவரின் உள்ளார்
அவனை வெல்வதரி தாகும்முன் ஓர்நாள்
புவனி யுண்டவர் புரந்தர வென்றான்.

5012. யானைகளின் பகையான சிங்கங்களால் சுமக்கப்படுகின்ற அரியணையில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற கந்தப் பெருமானின் வீரக்கழல்கள் அணிந்த இரு பொற்பாதங்களைக் கண்டு உள்ளத்து அன்புடனே வணங்கித் துதித்து “எம் இறைவ! கேட்டருளுக” என்று நாரதமுனிவர் பின்வரும் இவற்றைச் சொல்லலானார்.

5013. பூதப் படை வெள்ளத்துடன் விரைந்து வந்து ஆதிகடவுளான நீவிர் இங்கு எழுந்தருளியது முதலிய யாவற்றையும் ஒற்றர்கள் சொல்லக் கேட்டு உயர்ந்த சூரபன்மன் என்ற கொடியவன் அறிந்து சினம் கொண்டான்.

5014. நெடு நாட்களுக்கு முன்னம் நீண்ட கதிர்களை யுடைய சூரியனிடம் தாவிய தன் மகனான பானுகோபனை அழைத்து, பெரும்படையுடன் இரக்கம் இல்லாத சூரபன்மன், சினந்து, உம்மீது போர் தொடுக்குமாறு அனுப்பி உள்ளான்.

5015. “அவ்வாறு அனுப்பியபோது, அந்தப் பானுகோபன் கொடிய போரைச் செய்வதற்குரிய போர்க் கோலத்துடன் அளவில்லாத கடல் போன்ற பெரும் படைகள் உடன் வர, தடுத்தற்கரிய சினத்துடன் வருகின்றான்.

5016. இந்தப் பானுகோபனுடன் எதிர்த்து நின்று போர் செய்யத் தக்கவர் தாங்களும் சிவபெருமானுமே அல்லாது தேவரில் வேறு எவர் இருக்கின்றார்? இந்தப் பானுகோபனை வெல்வது என்பது அரிதாகும். முன்னொரு காலத்தில் இவன் திருமாலுடன் போரிட்டு அவர் புறங்கொடுத்து ஓடும்படி செய்தவன் ஆவான்.

62 □ கந்தபுராணம்

- 5017 கரையி லாவமர் கடந்திசை கொண்டான்
வரைவி லாதபல மாயைகள் வல்லான்
உரக வேந்தினும் உரம்பெரிது உள்ளான்
பிரமன் ஈந்திடு பெரும்படை பெற்றான்.
- 5018 அறைக டற்கிறைவன் அங்கைகொள் பாசம்
மறலி தன்பரசு வவ்வினன் மாயோன்
விறலின் நேமிகொள வேண்டலன் முன்னம்
சிறிய தந்தையணி குற்ற சிறப்பால்.
- 5019 ஆகை யால்அவனை ஆள்கொடு வல்லே
வாகை கொண்டிடலும் மற்றரிது அம்மா
பாகு பட்டபடை பாங்குற நீயே
ஏகல் வேண்டுமட வென்று பகர்ந்தான்.
- 5020 நார தன்இவை நவின்றிடு காலை
முரல் எய்திமுரு கன்புடை நின்ற
வீர வாகுவை விளித்தருள் செய்து
சீரி தாஇனைய செப்புதல் உற்றான்.
- 5021 ஈண்டு பூதரொடு யாம்வரு தன்மை
யாண்டு சூரனுணர்ந் தந்நகர் தன்னின்
மாண்ட தானையுடன் மைந்தனை நம்மேல்
தூண்டி னான்அமர் தொடங்கிய மன்னோ.

5017. “இவன் அளவில்லாத போர்களை எல்லாம் வென்று அதனால் புகழைப் பெற்றவன்; எல்லையில்லாத மாயைகள் செய்வதிலே வல்லமையுடையவன்; பாம்பரசனான ஆதிசேடனை விட அதிக வல்லமை வாய்ந்தவன்; நான்முகனால் அளிக்கப்பட்ட பல படைக்கலங்களை யுடையவன்.

5018. “கரையை அலையால் மோதுகின்ற கடல் மன்னனான வருணனின் அழகிய கையில் பிடிக்கப்பட்டிருந்த பாசமும், எமனின் கண்டகோடரியும் ஆகியவற்றைக் கவர்ந்து கொண்டவன். இவன், திருமாலின் சக்கரத்தைத் தன் சிறிய தந்தை தாரகாசுரன் அணியாக அணிந்து கொண்டுள்ள சிறப்பாலே, திருமாலின் சக்கரத்தை வாங்கிக் கொள்ளும் பொருட்டு அத்திருமாலைக் ‘கொடு’ எனக் கேட்டானில்லை.

5019. “இத்தகைய காரணங்களால் அந்தப் பானு கோபனை உம் ஆட்களில் எவரையேனும் கொண்டு வெற்றி பெறுவது என்பது அரிது. அதனால் அவனைக் கொல்வதற்குப் பெருமானே, தாங்களே, அணிவகுத்துள்ள படைகள் அருகில் வரச் செல்லுதல் வேண்டும்” என்று நாரத முனிவர் உரைத்தார்.

5020. நாரத முனிவர் இவற்றைச் சொல்லவும், அச் சமயத்தில், நகைப்புடன், முருகப் பெருமான் தம் பக்கத்தில் நின்ற வீரவாகு தேவரை நோக்கித் திருவருள் செய்து பின்வரும் இத்தகையவற்றைச் சொல்லலானார்.

5021. “இங்கு யாம் பூதப் படையுடன் வந்துள்ள தன்மையை அங்கு இருக்கும் சூரபன்மன் அறிந்து, அந்த நகரத்தில் இருந்த அவுணப் படையுடன் தன் மகனான பானு கோபனை நம்முடன் போர் தொடுக்கும் பொருட்டாக அனுப்பியிருக்கின்றான்.

64 □ கந்தபுராணம்

- 5022 எள்ளு தற்கரிய எண்மர் இலக்கர்
உள்ள பேர்களும் ஓராயிர பூத
வெள்ள மும்புடையின் மேவர நீபோய்ப்
பொள்ளெ னப்புரிசை யின்புடை சூழ்தி.
- 5023 சென்று முன்கடை சிதைத்தனை அங்ஙன்
கன்றி நேரவுணர் காவலன் மைந்தன்
துன்று சேனைகள் தொலைத்தமர் ஆற்றி
வென்றி கொண்டவனை மீளுதி என்றான்.
- 5024 ஈரும் வேல்முருகன் இவ்வகை கூறி
வீர வாகுவை விடுத்திளை யோரைச்
சார தத்தலைவர் தம்முடன் ஏவி
நார தற்கிது நவின்றருள் செய்வான்.
- 5025 கேட்டி யான்முனிவ கேழ்கிளர் சிம்புள்
கூட்ட மீதுசில கோளரி மேவின
வாட்ட வல்லனகொல் மாய்குவ தல்லால்
காட்டு வாழுடிவு காண்டிய தென்றான்.
- 5026 குமரன் நல்குவிடை கொண்டு படர்ந்தே
விமல வாலுணர்வின் மேதகு வீரன்
சிமைய மேருநிகர் திண்சிலை ஒன்றை
யமரர் கோன்புகழ் அங்கை பிடித்தான்.
- 5027 வீக்கி னன்கவசம் வெந்நிடை தன்னில்
தூக்கி னன்பகழி பெய்திடு தூணி
நீக்க மில்விரவின் நீடுகை தன்னில்
தாக்கு கோதையொடு புட்டில் தரித்தான்.

5022. “இகழ்வதற்கு அரிய எட்டு வீரர்களும், மற்று முள்ள இலட்சம் வீரர்களும் ஓர் ஆயிரம் பூத வெள்ளங் களும் பக்கத்தில் சூழ்ந்து வர, நீ போய், விரைவாய் அந் நகரத்தின் மதிப்புறத்தை முற்றுகை செய்வாயாக!

5023 “முற்றுகை செய்த பின்னர், அந்த மகேந்திர புரியின் தலைவாயிலை அழித்து, அங்குச் சினந்து போர் செய்பவனான சூரபண்பனின் மைந்தன் பானுகோபனின் படைகளை அழித்துப் போரிட்டு, அவனை வெற்றி கண்டு இங்கு வருவாயாக!” என்று முருகப்பெருமான் திருவாய் மலர்ந்தார்.

5024. பகைவரைப் பிளக்கின்ற வேலையுடைய முருகப் பெருமான் இவ்வாறு மொழிந்தருளி, வீரவாகு தேவரை அனுப்பியருளினார். பின்பு இளையவரான வீர கேசரி முதலியவர்களையும் பூதப் படைத்தலைவர்களுடன் அனுப்பியருளினார். அதன் பின் நாரத முனிவர்க்குப் பின் வரும் இதனைச் சொல்லலானார்:

5025. “முனிவரே! கேட்பீராக! நிறம் விளங்கும் சிம்புள் பறவைகளின் கூட்டத்தின் மீது சில சிங்கங்கள் செல்லுமானால் இறப்பதே அல்லாமல் அவற்றைக் கொல்லத் தக்கனவோ! அதைப் போல இதன் முடிவைக் காட்டுவோம்! காண்பீராக!” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

5026. முருகப் பெருமானால் அளிக் க ப ப ப ட் ட திருவருளைப் பெற்றுக்கொண்டு போய், நின்மலமான நல்ல தூய்மையான ஞானவுணர்வுடைய வீரவாகுதேவர், கொடுமுடிகளையுடைய மேருமலை போன்ற வில்லை இந்திரன் புகழும்படி எடுத்துத் தம் அழகிய கையிலே பிடித்தார்.

5027. வீரவாகு தேவர் கவசம் அணிந்தார்; பிடரியில் அம்புகளை இடுகின்ற அம்பறாத்தூணியைச் செறித்தார்; நீக்கம் இல்லாத விரலிலும் நீண்ட கையிலும் கனமான தோல்கட்டுகளுடன் விரல் உறைகளைப் பூண்டார்

- 5028 சேம வெம்படை செறிந்திடு வைய
மாம ருங்கினில் வரம்பில செல்லத்
தோமில் வீரமிகு தோளினை அங்கோர்
ஏம மாமிரதம் ஏறினன் மாதோ.
- 5029 எட்டு வீரரும் இலக்கரும் ஏனை
மட்டில் பூதகண மன்னரு மாக
ஒட்டி ஆடமர் உருக்கொடு கொண்மு
முட்டு தேர்த்தொகையின் மொய்ம்பொடு புக்கார்.
- 5030 தேரின் மேல்படு சிறப்புடை வீரர்
வீர வாகுவை விரைந்தயல் சூழ்ந்தார்
நேரில் ஆயிர நெடுங்கதிர் ஒன்றைச்
சூரர் தந்தொகுதி சுற்றிய வாபோல்.
- 5031 வீரசி யேஅமர் விளைத்திட வெஞ்சூர்
அரசன் மாநகரின் ஆயிர வெள்ளம்
பரிசு னங்களப்படர் மின்கடி தென்னா
முரசு றைந்தனர்கள் ஆயிடை மொய்ம்போர்.
- 5032 அறைந்த காலைதனில் ஆயிர வெள்ளம்
நிறைந்த பூதர்நெடு வேல்முரு கன்பால்
செறிந்து போற்றியிட ஏனையர் சென்றார்
உறைந்த ஆர்கலி உடைந்தது போல.
- 5033 அருத்தி யிற்படரும் ஆயிர வெள்ளக்
கருத்தி மத்தவர் கிளர்ந்திடு தீப்போல்
உருத்து வேலையின் ஒலித்துயர் ஊழி
மருத்தின் வன்மைகொடு வந்திடு கின்றார்.

5028. கொடிய ஆயுதங்களை வைத்துள்ள சேமத் தேர்கள் அளவில்லாமல் பக்கங்களில் செல்ல, குற்றம் இல்லாத தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவர் அப்போது ஒரு பொன் மயமான தேரில் ஏறினர்.

5029. எட்டு வீரர்களும், இலட்சம் வீரர்களும் மற்று முள்ள அளவில்லாத பூதப்படையினருட் எதிர்த்துப் போர் செய்வதற்கேற்ற போர்க் கோலத்துடன் மேக மண்டலத்தை அளவுகின்ற தேர்க்கூட்டங்களில் ஏறினர்.

5030. தேரின் மீது இருக்கின்ற சிறப்புடைய வீரர்கள் விரைவாக வந்து வீரவாகு தேவரின் பக்கத்தில் ஒப்பில்லாத நீளமான ஆயிரம் கதிர்களையுடைய ஒரு சூரியனை, மற்று முள்ள சூரியர்கள் சூழ்ந்து கொண்டாற்போலச் சூழ்ந்து கொண்டனர்.

5031. கொடிய சூரனான அவனது நகரத்தில் நெருங்கிப் போர்செய்யும்படி, விரைவாக ஆயிரம் வெள்ளம் படைகள் செல்லுங்கள் என்று அப்போது பூதப்படையினர் பறையறைந்து அறிவித்தனர்.

5032. பறையறைந்தவுடனே, நிறைந்த ஆயிரம் வெள்ளமான பூதப் படையினர் நீண்ட வேலையுடைய முருகப்பெருமானிடத்தில் நெருங்கி நிற்க, மற்ற ஆயிரம் வெள்ளம்வீரர்கள் கடல் உடைந்தது போல் சென்றனர்.

5033. போர் விருப்புடன் போகும் ஆயிரம் வெள்ள மான பூதப்படையினர் விளங்கும் தீப்போலச் சினந்து, கடல் போல ஆரவாரம் செய்து யுகமுடிவு காலத்தில் உண்டாகும் நாற்றினைப் போன்று வேக வல்லமையுடன் சென்றனர்.

68 □ கந்தபுராணம்

- 5034 பைய ராவிறை பரித்திடு கின்ற
வையும் யாவையுமொர் வாகுவின் வைக்கும்
கையர் காலனை அடுத்தறு கண்ணார்
வெய்ய ரானவர்கள் யாரினும் வெய்யோர்.
- 5035 அரத்த வேணியர் அடும்படை ஏந்தும்
கரத்தர் வெங்கழல் கலித்திடு தாளர்
வரத்தின் மேதகையர் மாயை கடந்தோர்
உரத்தின் அண்டமும் உடைத்திட வல்லோர்.
- 5036 இனைய தன்மையினில் ஈண்டிய பூதர்
அனைவ ரும்செல அவர்க்கிறை யானோர்
தனதுதொல் லிளைஞர் தம்மொடு சென்றான்
வனைக ருங்கழல் வயம்புனை வாகு.
- 5037 செல்ல லும்திமிலை செல்லுறழ் பேரி
கல்லெ னுங்கரடி காகள மாம்பல்
சல்ல ரிப்பறை தடாரி உடுக்கை
பல்லி யம்பிற முழங்கின பாங்கர்.
- 5038 மாறில்சே னையிடை வந்தெழு பூழி
நீறுபூ சிமுடி நீடிய கங்கை
ஆறு தோய்ந்தகல் விசம்பிடை ஆடி
ஏறுகொண் டகொடி ஈசனை ஒப்ப.

5034. இந்தப் பூதர்கள் எத்தகையவர் என்றால் பாம்பின் மன்னனான ஆதிசேடன் சுமக்கின்ற உலகம் யாவற்றையும் ஓர் தோளில் வைத்துக் கொள்கின்ற வல்லமையுடைய கையினர்; எமனைக் கொல்கின்ற அஞ்சாமை உடையவர்; கொடியவர் எல்லாரையும் விடக் கொடியவர்.

5035. இவர்கள் இரத்தம் போன்ற செந்நிறமான முடியுடையவர்கள். கொல்கின்ற படைக்கலங்களைத் தாங்குகின்ற கையினர்கள். கொடிய கழல்கள் ஒலிக்கின்ற கால்களையுடையவர்கள். பெற்ற வரங்களினால் மேன்மையுடையவர்கள். மாயைகளையெல்லாம் வென்றவர்கள். வன்மையான அண்டங்களையும் உடைக்கக் கூடிய வன்மை வாய்ந்தவர்கள்.

5036. இத்தகைய தன்மையில் நெருங்கிய பூதர்கள் எல்லாரும் செல்லவும், அவர்களுக்குத் தலைவரானவர்களுக்குத் தன்னுடைய தொன்மையான தம்பியரோடு அழகுடைய கரிய வீரக்கழலை அணிந்த வெற்றியுடைய வீரவாகு தேவர் சென்றார்.

5037. படைகள் இவ்வாறு செல்லவும் திமிலை, மேகம் போன்று கர்ச்சிக்கும் பேரிகை, 'கல்' என ஒலிக்கும் கரடிகை, காகளம், ஆம்பல், சல்லரிப் பறை, தடாரி, உடுக்கை முதலான பல வாத்தியங்களும் பிறவும் பக்கங்களில் ஒலித்தன.

5038. புறங்காட்டி ஓடாத சேனை சென்றபோது அதன் நடுவில் எழுந்த புழுதி, விபூதி பூசிய சிவபெருமானின் திருச்சடைமீது உள்ள கங்கையாற்றிலே முழுகிப் பெரிய வானத்தில் அசைந்து காளை வடிவு எழுதப்பட்ட கொடியையுடைய சிவபெருமானைப் போன்று விளங்கியது.

70 □ கந்தபுராணம்

5039 பாய சாரதர் படைக்குள் எழுந்தே
ஆய பூழிஅவு ணப்படை தன்னில்
சேய பூழியொடு சேர்வன தாமுள்
போயெ திர்ந்தமர் புரிந்திடு மாபோல்.

5040 பான்மை இன்னன படைப்புற எண்ணில்
சேனை வெள்ளமொடு திண்திறல் வாசு
தூந லம்தவறு குருறை மூதூர்
வானு லாம்புரிசை மாடுற வந்தான்.

வேறு

5041 ஆனதொர் காலையின் அதனை நோக்குநீஇத்
தானவர் ஒருசிலர் தரிப்பின் றோடியே
சேனையங் கடலினைத் தீர்ந்து வல்லைபோய்ப்
பானுவின் பகைஞனைப் பணிந்து கூறுவார்.

5042 மாயிருந் தானைகள் மருங்கு சூழ்ந்திட
நீயமர் செயவரு நிலைமை நாடியே
வேயென முந்திவண் மேயி னான்தனை
ஏயினன் குமரவேள் நிகழ்ச்சி ஈதென்றார்.

5043 மற்றிவை அவுணர்கோன் மதலை கேட்டலும்
கற்றையங் கதிர்மணிக் கடகக் கையினை
எற்றினன் முறுவல்செய் தெயிறு தீயுகச்
செற்றமொ டுயிர்த்திவை செப்பல் மேயினான்.

5044 இருந்திடு பாலனை என்னொ டேபொர
விரைந்தெதிர் தூதனை வியன்ப தாதியாய்ப்
பொருந்திய பூதரைப் போர்ச்சு எத்தியான்
துரந்திடு கின்றனன் தொலைந்து போகவே.

5039. பரவிச் சென்ற பூதர் படைக்குள் எழுந்த புழுதி, அவுணப் படையில் எழுந்த சிவந்த புழுதியுடன் சேர்வது, இருபடைகளும் போர் தொடுப்பதற்கு முன்னம் தாம் போய்ப் போர் செய்வது போல விளங்கியது.

5040. இத்தகையவை நிகழ, எண்ணில்லாத படை வெள்ளத்துடன் மிக்க ஆற்றலையுடைய வீரவாகு தேவர் தூய அறநெறியினின்று வழுவின சூரபன்மன் வாழ்கின்ற முதுமையான ஊரினது வாணை அளாவி நிற்கும் மதில் பக்கத்தில் வந்தார்.

5041. அத்தகைய சமயத்தில் வீரவாகு தேவரும் அவருடன் பூதப்படையினரும் மதில் பக்கமாக வந்ததைக் கண்டு மனம் தாளாமல் அசுரர் சிலர் அங்கே நில்லாமல் ஓடித் தம் அசுரப் படைக் கடலைத் தாண்டி விரைவாகச் சென்று பாணுகோபனை வணங்கிச் சொல்லலானார்.

5042. “மிகப்பெரிய படைகள் பக்கத்தில் சூழ்ந்து வர, நீ போர் செய்ய வருவதை அறிந்து விரைவில் இங்கு வீரவாகுவை முருகப் பெருமான் அனுப்பி வைத்துள்ளார். இது நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியாகும்” என்று அந்த அவுணர் கூறினார்.

5043. இவ்வாறு அவர்கள் கூறியதைச் சூரபன் மனின் மகனான பாணுகோபன் கேட்டதும், தொகுதியான அழகிய ஒளிவிசும் மணிக்கடகம் அணிந்த கையை மற்றக் கையுடன் அடித்துப் புன்முறுவல் செய்து, பற்கள் தீயைக் கக்கச் சினத்துடன் பெருமூச்சு விட்டுப் பின் வரும் இவற்றைச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

5044. “பாடி வீட்டில் தங்கியிருக்கும் சிறுவனான முருகனையும், என்னுடன் போரிட விரைவாக எதிர்க்கும் வீரவாகுவான தூதனையும், பெரிய காலாள் படையாக வந்துள்ள பூதரையும் போர்க்களத்தில் தொலைந்து போகும் படி நான் துரத்துவேன்.”

72 □ கந்தபுராணம்

- 5045 அந்தர வரைப்பினில் ஆசை எட்டினில்
வந்திடும் அளக்கரின் மற்றை நேமியில்
கந்தனும் ஒற்றனுங் கணங்கள் யாவருஞ்
சிந்தினர் வெருவியே திரியக் காண்பனாள்.
- 5046 புன்மைய ராகிய பூதர் சேனையும்
வன்மையில் தூதனும் மழலைப் பிள்ளையும்
தொன்மிடல் ஒருவியே தொலைந்து போகனு
என்மன வெகுளியும் ஏகற் பாலதோ.
- 5047 வீடுகிலன் அவர்தமை மேலை ஏழ்பெருங்
கடல்திசை முழுவதும் கடந்து செல்லினும்
புடையது சுற்றியே போக்கு றாதிவண்
கொடுவரு கின்றனன் குறுகிப் பற்றியே.
- 5048 மேவலில் அவர்தமை மேலை நம்பெருங்
காவலன் முன்புறக் காட்டி இவ்விடைத்
தேவர்கள் தம்மொடும் சிறையில் வீட்டுவன்
ஏவரும் எனதுசீர் இறைஞ்சி ஏத்தவே.
- 5049 என்றிவை பற்பல இசைத்துச் சூர்மகள்
கன்றிய மனத்தொடு கடிது சேறலும்
துன்றிய அவுணர்தந் தொறுமுன் போயின
பொன்றிகழ் வடமதிற் புதவு நீங்கியே.
- 5050 ஆனதொர் காலையின் அடையும் பூதவெஞ்
சேனையின் ஆற்றலுந் திறலுங் கண்ணுறிஇத்
தானவர் கூறுவார் சமர்கண் டோடிய
வானவர் அன்றிவர் வலியர் போலுமால்.

5045. வான எல்லையிலும், எட்டுத் திசைகளிலும் அலையெழுந்து வரும் கடலிலும் மற்றப் பூமியிலும் முருகனும் வீரவாகுவும் பூதகணங்கள் எல்லாரும் சிதறி அஞ்சி ஓடித் திரியச் செய்வேன்.

5046. "எளியர்களான பூதர் படைகளும் வன்மையில் லாத தூதனாக வந்த வீரவாகுவும் மழலைச் சொல்லைப் பேசும் அந்த முருகனான குழந்தையும் தொன்மையான வல்லமை நீங்கித் தோற்று ஓடினாலும், என் சினமானது அழிந்து டோகுமோ?

5047. "நான் அவர்களை விடமாட்டேன். இவ்வுலகத்துக்கு அப்பால் உள்ள ஏழ் பெருங்கடல்களிலும், திசைகளிலும் கடந்து சென்றாலும் அவர்களின் பக்கத்தில் சூழ்ந்து அவர்களைப் போகவிடாமல் நெருங்கிச் சென்று பிடித்துக் கொண்டு வருவேன்.

5048. "பகைவரான அவர்களைப் பிடித்து வந்து நம் அரசன் முன்காட்டி இங்குச் சிறையிலே உள்ள தேவர்களுடன் எல்லாரும் என் சிறப்பை வணங்கிப் போற்றிச் பாராட்டச் சிறையிலே அடைப்பேன்."

5049. என்று இவ்வாறு பற்பலவற்றைச் சொல்லிப் குரபன்மனின் மகன் பானுகோபன், சினமுடைய உள்ளத்துடன் விரைந்து செல்லவும், அவனுடன் வந்த நெருங்கிய அவுணர் தம் படைக் கூட்டம் பொன் மயமாக விளங்கும் மதிலின் கதவைத் திறந்து முன்னால் சென்றன.

(கொளு-படைக்கூட்டம்)

5050. அச்சமயத்தில், இங்கு வந்து சேரும் பூதப் படையின் ஆற்றலையும் திறமையையும் கண்ட அசுரர் "போர் என்றதும் அஞ்சி ஓடிய தேவர்கள் இவர்கள் அல்லர். இவர்கள் வலியவர் போலும்!" எனக் கூறலானார்.

74 □ கந்தபுராணம்

- 5051 என்னினும் இங்கிவர் எம்மொ டேபொரும்
வன்மையும் உடையரோ வரம்பில் குன்றெலாம்
பொன்மலை அதனொடு பொருவ தேயினும்
மின்மினி கதிரினும் விளங்க வல்லதோ.
- 5052 என்றிவை போல்வன இணையில் தானவர்
ஒன்றில பலபல உரைத்து வெஞ்சினம்
கன்றிய அழல்விழிக் கணத்தின் சேனைநேர்
சென்றனர் தெழித்தனர் சிலைத்த பல்லியம்.
- 5053 வயிர்த்திடு பூதர்கள் மறலி என்றுல
கயிர்த்திடும் அவுணரை நோக்கி அம்புவி
உயிர்த்தொகை அலைத்தவர் உவர்கொ
லோஎனாச்
செயிர்த்தனர் இடித்தனர் தீயின் வெம்மையார்.
- 5054 கரையறு தானவர் தாமுங் காய்கனல்
புரைதரு சூர்விழிப் பூத வீரரும்
ஒருவரின் ஒருவர்போர் உடன்று சேறலான்
இருவகை அனிகமும் இகலின் ஏற்றவே.
- 5055 தந்தியின் கரங்களில் தண்டம் ஈந்திடா
வந்தெதிர் தெம்முனை மாய்ந்து வீடுறச்
சிந்துதி யெனும்குறி செப்பிப் பூதர்மேல்
உந்தினர் மீமிசை உலப்பில் தானவர்.
- 5056 பகைத்திடு பூதர்கள் பலரும் நாடியே
திகைத்திவை யாவெனச் சிந்தித்து ஐயுறத்
தகைத்தடந் தாளவை தரையின் பாற்படா
துகைத்தனர் பரியெனும் ஓத வேலையே.

5051. “வலியவராயினும் எம் போன்றவருடன் போரிடும் வலிமையும் உடையரோ? எல்லையில்லாத மலைகள் யாவும் ஒன்று சேர்ந்துவரினும் பொன்மயமான மேருமலையுடன் போர் செய்தற்குத் தக்கதோ? இல்லை. அன்றியும் மின்மினிப் பூச்சி ஒளியுள்ளது என்றாலும் கதிரவனைவிடப் பிரகாசிக்குமோ?”

5052. என்ற இவை போன்றவற்றை ஒப்பில்லாத அசுரர் ஒன்றன்று, பலப் பலவற்றைச் சொல்லிக் கொடிய சினம் கொண்ட தீவிரியுடைய பூதகணத்தின் படைக்கு எதிர் சென்றனர்; அதட்டிப் பேசினர். அப்போது பல வாத்தியங்கள் முழங்கின.

5053. பகைவரான பூதப்படையினர் ‘எமன்’ என்று உலகத்தவர் ஐயம் கொள்கின்ற அவுணரைப் பார்த்து, “இவ்வுலகத்தில் உள்ள உயிர்க் கூட்டத்தை வருத்தியவர் இவர்களோ!” என்று தீப்போலக் கொடியவராய்ச் சினந்து அசுரரை இடித்தனர்.

5054. எல்லை இல்லாத அசுரர்களும் எரியும் தீப் போன்ற விழிகளையுடைய பூதவீரர்களும் ஒருவருடன் ஒருவர் போர் செய்து நெருங்கியதால் இரு வகையான படைகளும் பகைத்து எதிர்ந்தன.

5055. யானையின்மீது உள்ள அளவில்லாத அசுரர்கள், தம் யானைகளின் துதிகைகளில் தண்டினைத் தந்து; உம்முடன் வந்து எதிர்த்துப் போர் செய்கின்ற பகைவர் மடிந்திடத் தாக்குங்கள்” என்று குறிப்பு மொழியால், சொல்லிப் பூதப்படையினர் மீது செலுத்தினர்.

5056. பகைக்கும் பூதர் பலரும் ஆராய்ந்து திகைத்து, “இவை யாவை?” என்று ஐயம் கொள்ளும்படி அசுரர்கள் தகுதியுடைய பெரிய கால்கள் தரையில் பொருந்தாதபடி குதிரைகள் என்னும் ஒலியுடைய கடலைச் செலுத்தினர்.

76 □ கந்தபுராணம்

5057 காரிடைச் சென்றெனக் களிற்றி னும்திரை
நீரிடைச் சென்றென நீடு மாவினும்
போரிடைச் சென்றனர் டுறத்துப் போற்றியே
தேரிடைச் சென்றனர் வரையிற் சென்றென.

5058 அடுகரி நிரையினை ஆடல் மாக்களைத்
தடநெடுந் தேர்களைத் தணப்பி லாவகை
கடலினை வளைந்திடு கரைய தாமெனப்
புடைதனில் சுற்றியே புவியின் ஏகினார்.

5059 அத்திறம் எதிர்ந்திடும் அவுணர் பூதர்மேல்
முத்தலை வேற்படை முசுண்டி தோமரம்
சத்தியொ டெழுமழுத் தண்ட மேழுதல்
எத்திறப் படைகளும் எடுத்து வீசினார்.

5060 கரங்கொடு பெரும்படைக் கலங்கள் யாவையும்
பரங்கொடு வீசிய பதகர் உட்கிட
மரங்கொடும் எழுக்கொடும் வரைகொ டுந்தம
துரங்கொடும் வீசினர் உலைவில் பூதரே.

வேறு

5061 செறிந்து நேர்ந்து செருச்செயும் எல்லையின்
இறந்த தானவர் எண்ணிலர் ஆவிபோய்த்
தறிந்த தானும் தலையுங் கழலுமாய்
மறிந்த சாரத ரும்வரம் பில்லையால்.

5062 மாண்ட சாரதர் யாக்கையும் மண்மிசை
வீண்ட தானவர் மெய்களும் செங்களம்
யாண்டு மாகி இருங்கரை போலுற
நீண்ட நேமியின் நின்றது சோரிநீர்.

5057. சில அசுரர்கள், போர் முகத்தில், மேகத்தின் மீது சென்றது போல யானைகளின் மீதும், அலைகளை யுடைய கடலின் மீது சென்றாற்போலப் பெரிய குதிரைகளின் மீது, மலைகளின் மீது சென்றாற்போலத் தேர்களின் மீதும் போருக்குச் சென்றனர்.

5058. கொல்கின்ற யானைகளின் கூட்டங்களையும் வெற்றியுடைய குதிரைக் கூட்டங்களையும் பெரிய நெடிய தேர்களையும் கடலை வளைந்து கொண்டுள்ள கரையைப் போலப் பக்கங்களில் சூழ்ந்து புவியில் சென்றனர்.

5959. அவ்வாறுவந்து எதிர்த்துப் போர் செய்கின்ற அசுரர் பூதப்படையினர் மீது மூன்று தலைகளைக் கொண்ட வேல்களையும் முசுண்டி, தோமரம், சக்தி, எழு, மழு, தண்டம் முதலான பலவகைப் படைகளையும் எடுத்து எய்தனர்.

5060. பெரிய படைக்கருவிகள் யாவற்றையும் கையில் கொண்டு வீசிய பாவியரான அசுரர் அச்சம் கொண்டிட, அழிவில்லாத பூதர்கள் மரத்தைக் கொண்டும், எழுக்களைக் கொண்டும், மலைகளைக் கொண்டும், தம் மார்புகளைக் கொண்டும் பகைவரைத் தாக்கினர்.

5061. நெருங்கி எதிர்த்துப்போர் செய்கின்றபோதில் இறந்த அசுரர் எண்ணில்லாதவர் ஆவர். உயிர் நீங்கித் துண்டான தலையும் காலுமாக மடிந்துவிட்ட பூதர்களும், எல்லையில்லாதவர் ஆவர்.

5062. இறந்து விட்ட பூதர்களின் உடல்களும், தரை மீது விழுந்து இறந்துவிட்ட அசுரர்களின் உடல்களும் சிவந்த அப்போர்க்களத்தில் எங்குமாகி இரண்டு கரைகள் போல் அமைந்திருக்க, அதன் நடுவிலே வெட்டப்பட்ட உடல்களினின்று வெளிப்பட்ட குருதி நீரானது பெருங்கடல் போலத் தேங்கி நின்றது.

70 □ கந்தபுராணம்

- 5063 விரவு பூதர் வெகுண்டுசென் றொன்னலர்
இரத மோடி ர தங்களை எற்றினார்
கரிக ளாற்கரி யிந்தொகை காதினார்
பரிக ளோடு பரிகளை மோதினார்.
- 5064 ஆளை யாள் கொண் டடர்த்தனர் ஆங்கவர்
தோளை யேதம தோள்கொடு தாக்கினார்
தாளி னால் அவர் தம்தலை சிந்தினார்
கோள ரித்தொகை மாண் அடும் கொள்கையார்.
- 5065 ஏற்ற சாரதர் எற்றிடத் தானவர்
ஊற்றம் இன்றி உடைதலும் அவ்வழிக்
காற்றொ டங்கி கலந்தன்ன காட்சியான்
ஆற்ற லாளன் அனலிகண் டானரோ.
- 5066 கையின் மேயின கார்முகம் ஒன்றுதன்
மொய்யின் வாங்கி முரண்கெழு நானொலி
செய்ய லோடுமத் தேவர் வெருக்கொளா
ஐய கோளன் றலக்கணுற் றாரரோ.
- 5067 நாரி யார்ப்பு நணுகலும் நாற்படை
மூரி யார்ப்பு முகிலிடை ஆர்ப்பெனும்
பேரி யார்ப்பும் பிறங்கு பெருங்கடல்
வாரி யார்ப்பும்தம் வாய்மடிந் திட்டவே.
- 5068 கொற்ற வில்லில் கொடுங்கனல் வெங்கணை
முற்று மாரியின் முத்திறந் தூண்டலும்
செற்று பூதர்தம் மொய்யம்பினுட் சென்றன
புற்றி னூடு புகுந்திடு பாந்தள்போல்.

5063. போரிடப் புகுந்த பூதர் சினந்து சென்று பகைவரின் தேர்களுடனே தம் தேர்களை மோதி உடைத்தனர். யானைகளைக் கொண்டு யானைகள் மீது மோதிக் கொன்றனர். குதிரைகளைக் கொண்டு குதிரைகள் மேல் மோதி அழித்தனர்.

5064. சிங்கக் கூட்டங்கள் மானகளைக் கொல்வது போன்ற இயல்புடைய பூதர்கள், காலாள் வீரரைக் காலாள் தரரைக் கொண்டு அழித்தனர். அங்குப் பகைவர்களைத் தம் தோள்களைக் கொண்டு தாக்கினர். தம் கால்களால் பகைவரின் தலைகளைச் சிந்துமாறு செய்தனர்.

5065. போர் ஏற்று வந்து பூதர்கள் இவ்வாறு தாக்கிட அசுரர் எதிர்த்து நிற்கும் எண்ணம் இன்றி ஓடினர். ப்போது காற்றுடன் தியானது கலந்தது போன்ற தோற்ற முடைய ஆற்றல் கொண்ட 'அனலி' என்பவன் கண்டான்.

5066. அந்த அனலி என்பவன் கையிலே உள்ள ஒரு வில்லை வன்மையுடன் வளைத்து வன்மையுடைய நாணின் ஒலியை எழுப்பவும், தேவர்கள் அஞ்சி 'ஐயோ!' என்று வருத்தம் கொண்டனர்.

5067. வில் நாணின் ஒலி எழவும், நான்குவகைப் படைகளின் வன்மையுடைய ஆரவார ஒலியும் மேகத்தின் இடிபோலப் பேரிகைகளின் ஒலியும் விளங்கும் பெருங்கடலின் ஒலியும் தம் வாய் மடிந்து ஒலியடங்கின.

5068. வெற்றிபொருந்திய வில்லில் தானவர் தீயைக் கக்கும் அம்புகளை முதிர்ந்த மழையைவிட மும்மடங்கு அதிகமாகச் செலுத்தினர். அந்த அம்புகள் எதிர்த்துப் போர் செய்யும் பூதர்களின் தோள்களுள் துளைத்துப் புற்றினுள் புறும் பாம்புகளைப் போலப் புகுந்தன.

80 □ கந்தபுராணம்

- 5069 அங்கி மாப்படை ஏவலும் அவ்வழிச்
சிங்கள் என்னும் திறல்கெழு சாரதன்
எங்கண் உய்தி இறந்தனை ஈண்டெனாப்
பொங்கு சீற்றம் புகுந்தனன் புந்திமேல்.
- 5070 நேர்கொண் டார்த்து நெடுந்தகை தீயவன்
தேர்கொண் டார்க்குந் திறல்பரிச் சேக்கையில்
பார்கொண் டார்ப்பப் பருஉத்தடக் கைதனில்
தார்கொண் டார்த்திடுந் தண்டினிற் சாடினான்.
- 5071 சாடும் எல்லையிற் சாரதி உந்திய
ஆடல் வாம்பரி ஆவி உலந்திட
ஓட லின்றி இரதமங் குற்றதால்
நீடு கின்ற நிலைப்படு தேரென.
- 5072 மாக்க னூற்ற மடிவினை நோக்கியே
தீக்க னல்பெய ரோன்சின மேற்கொளாத்
தாக்க ணங்குறு தாழ்சிலை வாங்கியே
ஏக்கள் பூட்டி இதுவொன்று கூறுவான்.
- 5073 தடுக்கொ ணாஇச் சரம்சொரிந் துன்னுயிர்
படுத்து வானவர் பார்த்திடத் தென்றிசை
வீடுக்கி லேனெனின் வெஞ்சும ரத்திடை
எடுக்கி லேன்சிலை யானெனக் கூறினான்.
- 5074 குளிவ் வாறு புகன்று தொலைவிலா
வாளி யான்மிசை அங்கியின் பேரினான்
கோளி யார்பய னாமெனக் கூற்றுறழ்
வாளி தூண்டி மறைத்தனன் மேனியே.

5069. அந்த அனலி என்பவன் திக்கணைகளைப் பூட்டி-
ஏவினான். அதனை அப்போது ஆற்றல் பொருந்திய பூதப்-
படையினனான சிங்கன் என்பவன் பார்த்தான். உள்ளத்தில்
மிக்க சினம் கொண்டு “அனலியே! நீ எவ்வாறு இனி உயிர்
வாழ்வாய்? இப்போதே இறந்தாய்!” என்று அவனை
எதிர்த்தான்.

5070. உயர்ந்த ஆற்றலுடைய சிங்கன் அனலியின்
எதிரில் ஆரவாரித்துக் கொண்டு சென்று, அந்தக் கொடிய
வனின் தேரில் கட்டப்பட்டுக் கணைக்கும் வெற்றி
பொருந்திய குதிரைகள் படுக்கையிடத்தைப் போலத்
தரையில் கிடந்து ஆரவாரிக்க, பெரிய நீண்ட கையிலே
மாலை சூடிய தண்டால் அடித்தான்.

5071. அவ்வாறு தண்டினால் சாடும்போது,
தேரோட்டி செலுத்திய வெற்றியுடைய தாவிச் செல்லும்
குதிரைகள் உயிர் நீங்கிட, ஓடுவதின்றி நிலையாக நிற்கும்
தேர்போல அங்கு அத்தேர் நின்றது.

5072. அனலி தம் குதிரைகள் மடிந்துவிட்டதைப்
பார்த்து மிக்க சினம் கொண்டு தாக்கித் துன்புறுத்தும்
பெரிய வில்லை வளைத்து அதில் அம்புகளைப் பூட்டிப் பின்
வரும் இதைச் சொல்லலானான்.

5073. அனலி என்ற அசுரன், சிங்கன் என்ற பூதப்
படைத் தலைவரைப் பார்த்து, “தடுப்பதற்கு அரிய இந்த
அம்பினை எய்து, உன் உயிரை அழித்துத் தேவர்கள்
பார்க்குமாறு, தெற்குத்திசைக்கு உன்னை அனுப்பாது
போனால், நான் இனிக் கொடிய போரில், வில்லை எடுக்க
மாட்டேன்!” எனச் சபதம் சொன்னான்.

5074. இங்ஙனம் சபதத்தைச் சொல்லி, அழிவில்லாத
சிங்கன்மீது அனலி என்பவன் ஆலமரத்தில் பொருந்திய காய்
போலமுற்றும் நிரம்புமாறு எமனைப் போன்ற அம்புகளைச்
செலுத்திச் சிங்கனின் உடலை மறைத்தான்.

- 5075 மறைய வேடல் வாளிகள் தூண்டவும்
இறையும் உன்னலன் இன்னலுற் றாழ்கிலன்
பொறையி னோடு பொருக்கெனப் போகியத்
தறையின் நின்ற சயந்தனத் தேறினான்.
- 5076 நீர்மு கந்த நெடுமுகி லாம்எனத்
தேர்மு கந்தனில் தீயவன் ஏந்திய
கார்மு கந்தனைக் கைக்கொடு வாங்கியே
பார்மு கத்துப் பதைப்புற வீசலும்.
- 5077 வலக்கை யாலொரு வான்கதை பற்றியே
சிலைக்கை ஈர்த்திடும் சிங்கனைத் தீயினான்
தலைக்கண் மோதலுந் தானவர் ஆர்த்தனர்
கலக்க முற்றனர் கண்டஅத் தேவரே.
- 5078 அடித்த தண்டொ டனலிதன் கைத்தலம்
பிடித்து மற்றொர் பெருங்கையி னாலவன்
தடித்த மார்பத் தடவரை சாய்ந்துக
இடிப்பின் மும்மை இசைத்திட எற்றினான்.
- 5079 எற்ற வெய்யவன் எல்லையில் துன்புறச்
செற்ற மிக்கெழும் சிங்கனும் செங்கையில்
பற்று தண்டத் தொடும்ப் பதகனைச்
சுற்றி வானந் துனுக்குற ஆர்த்தனன்,
- 5080 மாறி லாத அவுணனை வன்கையால்
குறை போலவச் சிங்கன் சுலவலும்
ஈறில் பித்தினி லேமரு வோன்மிகத்
தேற லார்த்தெனத் தேற்றமின் றாயினான்.

5075. உடல் மறையும்படியாக அந்த அனலி அம்பு களைச் செலுத்தவும், அதைச் சற்றும் பொருட்படுத்தாது, துன்பம் அடைந்து வருந்தாதவனாய்ப், பொறுமையுடன், விரைந்து சென்று, தரையில் ஓடாமல் நிலைத்து நின்ற தேரின் மீது ஏறினான்.

(சயந்தனம்—தேர்)

5076. நரைக் குடித்த பெரிய மேகம் என்னும் படியாகத் தேரில் நின்ற தீயவனான அனலி கைக் கொண்ட வில்லைக் கையினின்று பறித்துத் தரையிலே அவன் பதைக்கும்படி சிங்கன் வீசவும்,

5077. அந்த அனலி, தன் வலக்கையால் ஒரு பெரிய தண்டினை எடுத்துத் தன் கை வில்லைப் பறித்து எறிந்த சிங்கனின் தலையில் அடித்தான். அதைப் பார்த்த அசுரர் ஆரவாரம் செய்தனர். கண்ட தேவர் கலக்கம் கொண்டனர்

5078. தன்னை அடித்த கதையுடன், சிங்கன் ஒரு கையால் அனலியின் தண்டுடைய கையைப் பிடித்து, மற்றொரு பெரிய கையால் அவனது பெரிய மார்பான பெரிய மலையானது ஒடியுமாறு இடியின் ஒலி போல மூன்று மடங்கு பெரிதாக ஒலியுண்டாகும்படி அடித்தான்.

5079. அவ்வாறு சிங்கன் அடிக்க, அதனால் கொடிய அந்த அனலி அளவில்லாத துன்பத்தை அடைந்தான். அடைய, சினம் மிக்க சிங்கனும் சிவந்த கையிலே பிடித் திருந்த தண்டினோடு அக்கொடியவனைச் சுற்றி வான மானது அஞ்சிட ஆரவாரம் செய்தான்.

5080. தனக்கு எதிர் இல்லாத வல்லமை கொண்ட அந்த அசுரனைச் சிங்கன் வலிய கையால் சூறைக் காற்றைப் போலச் சுழற்றவும், அந்த அனலி அளவில்லாத பித்துடைய ஒருவன் மிகுதியாய் மதுவைக் குடித்தது போல் அறிவு மயங்கினான்.

84 □ கந்தபுராணம்

- 5081 ஆர மூல்பெயர் அண்ணல் அறிவொர் இச்
சோரும் எல்லையில் துண்ணென ஏறிய
தேரை விட்டுத் திறலரிப் பேரினான்
பாரின் எற்றப் பதைப்பொடு துஞ்சினான்.

வேறு

- 5082 அண்டந் திறலின் மிக்க அனலிஅங் கிறந்த வண்ணம்
கண்டனன் கவலா வுள்ளம் அழலெனக் கறங்கு
கண்ணான்
சண்டன்என் றுரைக்கும் பேரோன் தடுப்பரும்
படைகள் தன்கை
கொண்டுவன் உயிரை இன்னே குடிப்பனா லென்று
சென்றான்.

- 5083 என்றதோர் மாற்றம் கேளா எரிவிழித் திடயின்
நக்கும்
பொன்றிய அனலி யங்கைப் போர்கெழு தண்டம்
வாங்கிச்
சென்றனன் விரைவில் அன்னான் தேர்மிசைப்
பாய்ந்து நீலக்
குன்றெனும் வயிரத் தோள்மேற் புடைத்தனன்
கூற்றம் உட்க

- 5084 புடைத்தலும் உயிர்த்து நெஞ்சம் பொம்மெனப்
பொருமல் எய்தித்
தடப்பெருந் தேரில் வீழுஞ் சண்டனும் தனது
செங்கை
எடுத்ததோர் தண்டந் தன்னால் எதிர்புகுஞ்
சிங்கன் மார்பத்
தடித்தனன் அவனுந் தானும் ஆரஞர் உழந்து
வீழ்ந்தான்.

5081. அரிய தீயின் பெயரைக் கொண்ட அனலி அறிவு நீங்கி மயக்கம் அடையும் போதில், ஆற்றல் உடைய சிங்கத்தின் பெயரைக் கொண்ட சிங்கன், விரைந்து தான் ஏறியிருந்த தேரைவிட்டு இறங்கி, அந்த அனலியைத் தரையில் மோதி அடிக்க, அவன் இறந்து போனான்.

5082. நெருங்குவதற்கரிய ஆற்றல் உடைய அனல் என்ற அசுரன், அப்போது இறந்ததைக் கவலை என்பதை அறியாத உள்ளத்தையுடைய தீப்போலச் சுழலும் கண்களையுடைய 'சண்டன்' என்று உரைக்கின்ற பெயரையுடைய அசுரன் கண்டான். "தடுப்பதற்கு அரிய படைக் கருவிகளைக் கொண்டு இவனது உயிரை இப்போதே பறிப்பேன்," என்று அந்தச் சிங்கன் என்ற பூதனை எதிர்க்கச் சென்றான்.

5083. அந்தச் சண்டன் சொன்ன சொல்லைக் கேட்டு சிங்கன் தீயைப் போன்று, கண் விழித்துப் பார்த்து, இடியைப் போல ஒலி உண்டாகச் சிரித்து, இறந்து விட்ட அனலியின் கையில் இருந்த தண்டினை எடுத்துச் சென்று, அந்தச் சண்டனின் தேர் மீது ஏறிக் கரியமலை போன்ற வலிய தோள் மீது எமனும் அஞ்சிடுமாறு அடித்தான்.

5084. சிங்கன் அவ்வாறு அடிக்கவும் பெருமூச்சு விட்டு உள்ளம் 'பொம்' என வருந்திப் பெரிய தேரின்மீது விழுகின்ற சண்டனும், தன் கையிலே எடுத்த தண்டு ஒன்றால் எதிர்த்து வந்த சிங்களின் மார்பில் அடித்தான். அச் சிங்கனும் மிக்க துயர் அடைந்து வீழ்ந்தான்.

86 □ கந்தபுராணம்

- 5085 அப்பொழு ததனை நோக்கி அவுணரின் மாயன்
என்போன்
குப்புறு தடந்தே ரோடும் குறுகலும் பூதர் தம்மின்
ஒப்பிலா நீலன் நேர்போய் ஓச்சினன் கதையொன்
றண்ணல்
முப்புரம் அதனில் தூண்டு மூரிவான் பகழி யென்ன.
- 5086 போந்ததோர் தண்ட மாயன் பொருவகல் மார்பில்
தாக்க
மாய்ந்தனன் போல நின்று வருந்திமற் றவன்றன்
பாணி
ஏந்துமுத் தலைவேல் ஒன்றை எறிந்தனன் எழிலா
கத்தில்
சாய்ந்தது குருதி நீலன் தானுமங் கயரா நின்றான்.
- 5087 சிறிதுபோழ் ததனில் தேறித் திரண்மணிக் கடகம்
சேர்த்த
எழுவலித் தடக்கை தன்னால் எதிர்ந்தவன்
உரத்தின் எற்ற
அறைகழல் மாயன் தானும் அணங்குற நீலன்
என்போன்
கறைகெழு நாக மென்னக் கனன்றிது கருதிச்
செய்வான்.
- 5088 மந்தரந் தழீஇய தொல்லை வாசுகி யென்ன மாயன்
சுந்தரந் தடம்பொற் றோளைத் துணைக்கையால்
தொடர்ந்து விக்கிக்
சுந்தரந் தன்னில் தீய கறைசெறி எயிற்றில் கவ்வி
முந்துறு குருதிச் செந்நீர் குடித்தனன் மொய்ம்பி
னோடும்.

5085. அப்போது, அதனைப் பார்த்து, அசுரரில் 'மாயன்' என்ற பெயர் உடையவன், பாயும் பெருந் தேருடன் அங்குச் செல்லவும், பூதப் படையினருள் ஒப்பில்லாத 'நீலன்' என்பவன் அவன் எதிரே போய், சிவபெருமான் திரிபுரங்களில் செலுத்தும் வன்மையுடைய சிறந்த அம்பு போல, ஒரு தண்டினால் அந்த மாயனை அடித்தான்.

5086. வீசப்பட்ட தண்டானது மாயனின் ஒப்பில்லாத மார்பிலே தாக்கவும், அவன் மடிந்தது போல நின்று வருந்திப் பின், தன் கையிலே இருந்த மூன்று தலைகளையுடைய குலம் ஒன்றை நீலனது அழகிய மார்பில் வீசினான். அவ்வளவில் அவனது மார்பினின்று குருதியானது ஒழுகியது. எனவே அந்த நீலனும் தளர்ந்து நின்றான்.

5087. சிறிது நேரத்தில் மாயன் தெளிவடைந்து துண்ணிய மணிக் கடகம் அணிந்த மிக்க வன்மை வாய்ந்த பெரிய கையினால் எதிர்த்து வந்த நீலனின் மார்பில் அடித்தான். ஒலிக்கும் வீரக் கழலை அணிந்த அந்த மாயனும் வருத்தம் அடைய, நீலன் என்பவன் நஞ்சு பொருந்திய நாகத்தைப் போலச் சினத்துடன் பின்வரும் இச்செயலைச் செய்தான்.

5088. நீலன், மந்தர மலையைச் சுற்றிக் கிடந்த பழைய வாசுகி என்ற பாம்பைப் போல மாயனின் அழகிய பெரிய தோளைத் தன் இரு கைகளாலும் வளைத்துப் பிடித்துக் கட்டிக் கொண்டு இரத்தம் பொருந்திய தன் பற்களால், அவனது கழுத்தில் கடித்து, வன்மையுடன் வெளிப் பாய்கின்ற இரத்தத்தைக் குடித்தான்.

88 □ கந்தபுராணம்

5089 சோரிய தண்டு நீலன் தொல்சினம் துறந்து
நின்றான்
ஆருயிர் உண்டு போனான் அந்தகன் அனைய
காலை
மூர்வில் தடக்கை மாயன் முடித்தனன் சண்டன்
சிங்கன்
பேரஞர் உழந்தோர் தேறிப் பின்னும்போர் புரிய
லுற்றார்.

5090 கிட்டினர் தடந்தேர் மீது கிடந்ததண் டேத்திக்
கிழ்போய்
ஒட்டினர் ஒருவர் தம்மின் ஒருவர்மேல் உடன்று
பொங்கி
முட்டினர் இரண்டு பாலின் முறைமுறை
பெயர்ந்தார் மொய்ம்பால்
வட்டணை திரிந்து தண்டில் தாக்கினார் மாற்று
சுன்றார்.

5091 இங்கிது போலப் பல்வே றியற்கையில் கதையின்
வெம்போர்
சிங்கனுஞ் சண்டன் தானுஞ் செய்தனர் திரிந்த
வேலைப்
பொங்கிய பூதர் வேந்தன் பொருவரும் அவுணன்
பொன்னார்
அங்கையில் தண்டஞ் சிந்த அடித்தனன்
அணிப்பொற் றண்டால்.

5089. அங்ஙனம் நீலன் மாயனின் இரத்தத்தைப் பருகி முன்னம் தனக்கு உண்டாகியிருந்த சினம் தணிந்து நின்றான். உடனே எமன் அந்த மாயனின் உயிரைக் கொண்டு சென்றான். வலிய வில்லைக் கையில் கொண்ட மாயன் இவ்வாறு இறந்து போனான். முன்னம் மயக்கம் அடைந்திருந்த சண்டன் என்பவனும், சிங்கன் என்பவனும் மயக்கம் தெளிந்து மேலும் போர் செய்யத் தொடங்கினர்.

5090. பெருந்தேர் மீது கிடந்த தண்டங்களை எடுத்துக் கொண்டு சீழே இறங்கிச் சென்று ஒருவருக்கொருவர் வெறுத்துச் சபதம் பேசிப் பகைத்துச் சீறி முட்டினர். இரண்டு பக்கங்களிலும் வரிசை வரிசையாக விலகினார்கள். வன்மையால் இடசாரி வலசாரியாகச் சுற்றித் தண்டால் அடித்துத் தடுத்தனர்.

5091. இங்கு இதைப் போல வெவ்வேறு வகையில் தண்டினால் கொடிய போரைச் சிங்கனும் சண்டனும் செய்தனர். அவ்வாறு போர் செய்து உலவிய போது சினத் தெழுந்த பூதப் படைத் தலைவனான சிங்கன், ஒப்பில்லாத சண்டன் என்ற அவுணலின் அழகிய கையில் இருந்த தண்டானது சிந்துமாறு தன்னிடம் இருந்த அழகிய தண்டினால் அடித்தான்.

90 □ கந்தபுராணம்

5092 வயிர்த்திடு தண்டம் அங்கண் வலிகெழு சிங்கன்
 மோத
 அயிர்த்தொகை ஆத லோடும் ஆற்றல்சேர் அவுணர்
 யாரும்
 உயிர்த்தனர் என்கொ லாமென்று உன்னினர்
 உருமே றென்னச்
 செயிர்த்தனன் சண்டன் என்னுஞ் செருவலான்
 உரைக்க லுற்றான்.

5093 தண்டமொன் றிற்ற தென்று தருக்கலை
 தடம்பொன் தோளாக்
 கொண்டதும் அஃதே அன்றோ கூற்றுவன் நகரும்
 மேவை
 அண்டமும் உலையத் தொன்னாள் அடர்த்தனன்
 உனக்கிங் கஞ்சேன்
 மண்டமர் புரிதி என்னா வலிகெழு கரங்கொண்
 டேற்றான்.

5094 ஏற்றனன் இகலும் வேலை எரிசினம் கடவிச்
 சிங்கன்
 ஆற்றலை யாங்கொல் நீயென் றாற்றலை
 அணிபொற் றண்டம்
 போற்றுகென் றுய்ப்ப அங்கட் புகாநெறி புடைத்துக்
 கையால்
 கூற்றனும் உட்க ஆர்த்தான் குருமணித்
 திரள்தோள் கொட்டி.

5092. வன்மையுடைய அத் தண்டானது அங்கு வன்மையுடைய சிங்கன் மோதியதால் நுண்ணிய மணல் போலப் பொடியாக ஆகியது. அதைக் கண்ட அவுணர்கள் அனைவரும் பெருமூச்சு விட்டனர். “இது என்ன வாசுமோ!” என்று நினைத்தனர். சிங்கம் போலச் சினம் உடையவனாகச் சண்டன் என்ற போர்த் தொழிலில் வல்ல அவுணன் சொல்லத் தொடங்கினான்.

5093. என் தண்டானது பொடியாய் அழிந்து விட்டது என்று கருவம் கொள்ளாதே! நான் என் தோளையே தண்டாகக் கொண்டுள்ளேன். எமனது நகரமும், மேல் உள்ள அண்டங்களும் நிலைகுலைய முற்காலத்தில் நான் போர் செய்தவன். அதனால் உனக்கு இங்கு அஞ்ச மாட்டேன். போர் செய்வாயாக!” என்று வன்மை பொருந்திய கையையே ஆபுதமாகக் கொண்டு போர் செய்ய வந்தான்.

5094. எதிர்த்துப் போர் செய்யும் போதில், சிங்கன், தீப் போல் சினம் கொண்டவனாய், ‘நீ மிக்க வன்மையுடையவன் போலும்!’ என்று சொல்லி வன்மையும் அழகும் கொண்ட பொன் தண்டு ஒன்றை எடுத்து ‘இது உன் மீது படாது பாதுகாத்துக் கொள்’ என்று வீசிட, அதைத் தன்னிடத்துக்கு வராதுபடி அடித்து நொறுக்கிச் சண்டன், எமனும் அஞ்சுமாறு நிறம் பொருந்திய அழகிய தன் தோள்களைத் தட்டி ஆரவாரம் செய்தான்.

92 □ கந்தபுராணம்

5095 அந்நெடுந் தகையோன் ஆர்ப்ப அதுபொறா
 தழுன்று சிங்கன்
 பொன்னெடுந் தண்டால் அன்னான் புயமிறப்
 புடைத்த லோடும்
 கன்னெடுந் தோளும் ஓர்சார் கதுமென முரியத்
 தண்டும்
 பன்னெடுந் துணியாய்ச் சிந்திப் படிமிசைக் கிடந்த
 தன்றே.

5096 புயந்தளர்ந் திடலுஞ் சண்டன் போவது கரமென்
 றுன்னா
 அயர்ந்திலன் ஓசிபொற் றோளை அங்கையின்
 இறுத்து வாங்கி
 வயங்கெழு தண்டிற் பற்றி வட்டணை புரிந்தான்
 வானோர்
 வியந்தனர் இவனே கொல்லாம் வீரருள் வீரன்
 என்றே.

5097 கரங்கெழு புயப்பொன் தண்டால் கார்கெழு
 சண்டன் காமர்
 உரங்கெழு உரத்தின் மோத உருகெழு மடங்கற்
 பேரோன்
 இரங்கிலன் உவன்போல் யானும் எற்றலன்
 கரங்கொண் டென்னாச்
 சரண்கொடே அவன்றன் ஆகத் தடவரை அதனைச்
 சாய்த்தான்.

5095. அந்தப் பெரிய வுடலைவுடைய சண்டன் என் பவன் ஆரவாரம் செய்யவும், சிங்கன் என்பவன் அதனைக் கண்டு உள்ளம் பொறாதவனாய், பொன் மயமான தண்டி- னால் தோள் ஓடியும்படி அடிக்கவும், உடனே கல் போன்ற பெரிய தோளும் ஒரு பக்கத்தில் சரிந்தது. அடித்த தண்டமும் பல பெரிய நுண்ணிய துகள்களாகச் சிதறிப் பூமியில் விழுந்தன.

5096. தோள் சரிந்தவுடனே, சண்டன் தன் தோள் போயிற்றே என்று வருந்தவில்லை. ஓடிந்த பொன் போன்ற தோளை அழகிய கையால் பிடித்து இழுத்து, வெற்றியுடன் விளங்கும் தண்டினைப் போல இடசாரி வலசாரியாகச் சுற்றினான். இவன் இப்படிச் செய்வதை பார்த்துத் தேவர்கள் எல்லாம் வீரருள் வீரன் என்பவன் இவனே யாவான்!' என்று வியந்தனர்.

5097. கையிலே விளங்குகின்ற தோள் என்ற தண்டினால் கரிய சண்டன் என்பவன், அழகும் வன்மையும் பொருந்தி விளங்கும் சிங்களின் மார்பில் அடித்தான். அடித்தவுடனே, விளங்கும் உடலை உடைய அவன், அதற்காக வருத்தம் அடையாது, 'இவனைப் போல நானும் கையில் தோளைக் கொண்டு அடிக்க மாட்டேன்' என்று தன் காலால் உதைத்து அந்தச் சண்டனின் மலை போன்ற வுடலைக் கீழே விழுமாறு செய்தான்.

- 5098 கண்டகன் சாய்த லோடும் கரமெடுத்த தார்த்து
வானோர்
புண்டருங் குருதிச் செங்கட் பூதநா யகநீ அன்றேல்
சண்டனை உதைப்பார் யாரே- தாழ்த்திடல்
அவன்றன் ஆவி
கொண்டருள் இறையின் என்று குரையிரத் தறைய
லுற்றார்-

வேறு

- 5099 வானவர் உரைகளோ மறலியொ டிகல்வெங்கண்
தானவன் இவனோஎன் தனியிர் அடுகிற்பான்
ஈனம துறுதேவர் இவனொடு நுமையின்றே
ஊனுடல் உயிரோடும் உண்குவன் அதுகாணீர்.
- 5100 என்னலும் இகல்சிங்கன் எரிகலும் விழியான்என்
முன்னிது புகல்கின்றாய் முடிகுவை இனிஎன்னாக்
கொன்னவில் தருகையால் கொடிறுடை தரமோத
ஒன்னலன் அதுபோழ்தின் ஒலிமுகி லெனவீழ்த்தான்.
- 5101 போழுறு பகுவாயில் பொலிதரும் எயிறோடும்
வீழுறு நகையாலும் விரிகுரு தியினாலும்
தாமுறு மதிதன்னைத் தாரகை நிரைகுழ
ஊமுற அமர்செவ்வான் ஒத்ததவ் வழிஅன்றே.

5098. அசுரனான சண்டன் கீழே விழுந்தவுடன் அதனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த தேவர்கள், கைகளை மேலே தூக்கி ஆரவாரம் செய்து, “புண்களைப் போலக் காணப்படும் இரத்த மயமான சிவந்த கண்களையுடைய பூத நாயகனே! நீயே அல்லாது வேறு யார் சண்டனை உதைக்கப் போகின்றார்கள்? விரைவாக அவனது உயிரை வாங்கிவிடு!” என்று குறையிரந்து வேண்டிக் கொண்டனர்.

5099. அவ்வாறு சொன்ன தேவரின் சொல்லைக் கேட்டு, எமனுடன் பகைத்த கொடிய கண்ணையுடைய அசுரனான சண்டன், “இழிவுடைய தேவர்களே! இவனோ என் ஒப்பற்ற உயிரை அழிப்பவன்? உங்களை இன்றே இவனது ஊன் உடலுடன் உயிரையும் உண்பேன்! இதனை நீங்கள் காண்பீராக!”

5100. என்று சண்டன் கூறவும், வலிமையுடைய சிங்கன் தீயைக் கக்கும் கண்களை யுடையவனாய்ச் சண்டனைப் பார்த்து “நீ என் எதிரில் இதைச் சொல்லின்றாய்! இனி நீ செத்தாய்!” என்று கூறிப் பெரிது என்று சொல்லப்படுகின்ற தன் கையினாலே கன்னம் உடையுமாறு அடித்தான். அப்போது அப்பகைவனான சண்டன் ஒலிக்கும் மேகத்தைப் போலக் கீழே விழுந்தான்.

5101. பிளவுபட்ட வாயில் விளங்குகின்ற கோரைப் பற்களுடன் உதிர்ந்து விழுகின்ற மற்றப் பற்களாலும், ஒழுகும் மிகுந்த இரத்தத்தாலும், அந்த இடமானது கலை குறைந்த சந்திரனை நட்சத்திர வரிசைகள் சுற்றிலும் வரிசையாகச் சூழ, சிவந்த வானத்தை ஒத்து விளங்கியது.

- 5102 சண்டனும் இறலோடும் சமன்விட வருதாதர்
அண்டலர் வெருவாமுள் அலமரல் உறுகின்றார்
கண்டனன் அதுசிங்கன் கையன் துயிர்தன்னைக்
கொண்டனை 'குதிரென்னக் குறுகினர்
அதுகொண்டார்.
- 5103 ஆனதொர் செயல்பாரா அசமுகன் எனஓதும்
மானவன் இறைநில்நில் வந்துன துயிர்உண்பல்
ஏனைய ரெனவேநீ எண்ணலை எனையென்னாக்
கானிமிர் தருதேர்மேற் கடுவிசை யொடுசென்றான்.
- 5104 சிங்கன தெதிர்செல்லுஞ் செல்லுறழ் பருவாயான்
அங்கணு கிடும்வேலை அதிபல மதுவென்போள்
எங்கினி அகல்வாய்நீ இற்றனை யிவண்என்னாப்
பொங்கிய சினமோடும் பொள்ளென
விடைபுக்கான்.
- 5105 செந்தழல் புரைவெங்கண் திறல்அச முகன்
என்போன்
முந்துற மதுவென்னும் மொய்ம்பினன் எதிர்கோடல்
அந்தக னொடுகாலன் அமர்புரி தரவேமுன்
வந்தெதிர் எதிர்தன்மை மானுவ தெனலாமடல்.
- 5106 அணுகினர் இருவோரும் அசமுகன் அதுகாலைக்
குணநனி சிலைகொள்ளக் குலவிய சிலைகொள்ளாக்
கணிகையர் மிளிர்வேற்கண் கடைநில வியதென்ன
நுணுகிய நுதிவெங்க ணோன்கணை சிதறுற்றான்.

5102. சண்டனும் இறக்கும் நிலை அடையவும், எமனால் அனுப்பப்பட்டு வந்த தூதர்கள், அருகில் வாராத வராகப் பயந்து அங்கும் இங்கும் திரிந்தனர். இவர்கள் இவ்வாறு உலவுவதைக் கண்ட சிங்கன் “நீங்கள் அஞ்ச வேண்டாம்! இந்த இழிந்தவனின் உயிரைக் கொண்டு செல்லுங்கள்!” என்று உரைக்கவும், பின்பு அச்சம் நீங்கி அவனது அருகில் சென்று அவனது உயிரைக் கவர்ந்து சென்றனர்.

5103. அந்தச் சமயத்தில் அங்கு நிகழ்வதைப் பார்த்து ‘அசமுகன்’ என்ற பெயர் கொண்டவன் “சற்று நில், நில்! நான் விரைந்து வந்து உன் உயிரை வாங்குகின்றேன். என்னை மற்றவரைப் போல நீ எண்ணி விடாதே!” என்று சொல்லிக் கொண்டு உயர்ந்த குத்துக் கால்களையுடைய தேர் மீது விரைவாக வந்தான்.

5104. சிங்களின் எதிரே செல்கின்ற இடிபோல் முழக்கத்தையுடைய பிளந்த வாயுடைய அசமுகன் அந்த இடத்துக்கு வரும்போது, மிக்க வலிமையுடைய ‘மது’ என்ற பூதப்படைத்தலைவன், ‘இனி நீ எங்கே போவாய். இறந்தாய்!’ என்று எழுகின்ற கோபத்துடன் விரைந்து குறுக்கே வந்தான்.

5105. செந்நிறத் தீப்போன்ற கொடிய கண்ணையும், மிக்க ஆற்றலையும் உடைய ‘அசமுகன்’ என்பவன் முன்னே செல்ல, அவன் எதிரில் மது என்பவன் எதிரே போதல், எமனோடு காலன் போர் செய்யும் பொருட்டு முன்னே போகும் தன்மை போன்றது என்ச் சொல்லலாம்.

5106. அந்த இருவரும் எதிர்த்தனர். அப்போது அசமுகன் குணத்தொனி மிகவும் உண்டாக்கக்கூடிய வில்லை எடுத்து, பரத்தையரின் விளங்கும் வேல் போன்ற கண் கடை விளங்கியது போலக் குறுகியிருக்கின்ற கூர்மையினையும் வெம்மையான தன்மையினையும் உடைய அம்புகளை விட்டான்.

- 5107 முன்னது வரலோடும் முகனுறு செயலோரான்
துன்னுபு செறிபோழ்தும் துணைவிழி இமையாதான்
தன்னிலை இறையேனுந் தவிர்கிலன் ஒருதானே
அந்நிலை தனில்நின்றான் அடுதிறல் முயல்கின்றான்.
- 5108 பகலுற நிமிர்கின்ற பழுமர மதுபற்றா
மேலுறு சரம்வீசான் விடுகணை படமெய்யில்
சாலிகை யெனநின்றான் தகுவன திரதத்தில்
காலென விசைசென்றே கருமுகில் எனஆர்த்தான்.
- 5109 ஆர்த்தனன் அதுகேளா அசமுகன் அயர்வெய்தித்
தேர்த்தனில் நிலமீதில் சிலையொடு கணைசிந்தி
வேர்த்தனன் வறிதுற்றான் விம்மினன் மெலிதன்மை
பார்த்தனன் மதுவென்போன் இவையிலை
பகர்கின்றான்.
- 5110 வீரனும் அலைஞ்சா வெஞ்சமர் வலன்எய்தச்
சூரனும் அலைநின்றே சூர்நிலை அதுகாணும்
தீரனும் அலைஎன்னே செருமுய லுதிநீநின்
ஆருயிர் கொடுபோகென் றவனியின்
மிசைபோனான்.
- 5111 பாபிடன் நிலன்மேவப் பகர்அச முகன்என்னும்
பேருடை யவன்வெள்கிப் பெருமிதம் இலனாகிப்
போரிடை வெருவுற்றேன் எனஒரு புரையுற்றேன்
ஆரிடை யிதுதீர்வ னெனஅல மருகின்றான்.

5107. அந்த அம்புகள் எதிரே வரவும், எதிரே அவை வருவதை உணராதவனாய், நெருங்கி வருகின்ற சமயத்திலும் இரு கண்களையும் இமைக்காதவனாய் மது என்பவன் தன் நிலையினின்று சற்றும் தவறாதவனாய்த் தான் ஒருவன் மட்டுமே நின்று கொல்லும் தொழிலில் முயன்றான்.

5108. பக்கத்தில் உயர்ந்து வளர்ந்த ஓர் ஆலமரத்தைப் பிடுங்கி, தன் உடலில் வந்து படுகின்ற அம்புகளை வீசி எறியாதவனாய் அசமுகன் எய்த அம்புகள் தன் உடலில் பட, அவை தன் உடலுக்குக் கவசம் என்னு மாறு நின்றான். பின்பு அந்த அசுரனது தேரின் மீது காற்றைப் போல விரைந்து சென்று கரிய மேகத்தைப் போல ஆரவாரம் செய்தான்.

5109. அவ்வாறு அவன் செய்த ஆரவாரத்தைக்கேட்டு அசமுகன் தளர்ச்சி அடைந்து, தேரின் ஒப்பற்ற மேனிலையில் வில் அம்புகளைச் சிதறவிட்டு, வியர்வை உடையவனாய் வாளா விருந்து விம்மியவனாக மெலியும் தன்மையைப் பார்த்து, மது என்பவன் இவற்றைத் சொல்லத் தொடங்கினான்.

5110. “நீ வீரனும் அல்லை. கொடிய போரில் வெற்றி யடையச் சூரனும் அல்லை. எதிரே நின்று சூரனின் நிலையைக் காண்கின்ற தீரனும்ல்லை. நீ என்ன போரைச் செய்ய இருக்கின்றாய்! நீ உன் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொண்டு திரும்பிப் போவாயாக!” என்று சொல்லிவிட்டுப் பூமியின் மீது திரும்பிப் போனான்,

5111. மது என்னும் பூதன் பூமியை அடையவும், சொல்லப்படும் அசமுகன் என்ற பெயரையுடையவன் நாணம் கொண்டு பெருமிதம் இழந்து “நான் போரில் அச்சம் அடைந் தேன் என்ற குற்றத்தை அடைந்தேன். நான் எவரிடத்தில் இந்தக் குற்றத்தைப் போக்கிக் கொள்வேன்!” என்று கலங்கினான்.

100 □ சுந்தபுராணம்

- 5112 ஆயிடை அவுணந்தான் அமர்புரி கிலனாகிப்
போயினன் அவன்அந்தோ பொன்றுதல்
இனிதென்னாக்
காயமொ டுளமானக் கனல்சுட மனம்வேவத்
தீயென வெகுளுற்றான் செருமுயல் திறல்பெற்றான்
- 5113 ஒல்லையின் அவன்ஏகி யுழிதனி தொடராறின்
கொல்லுவன் இனியாண்டுக் குறுகினும் அகலாதே
நில்லுநில் லெனவாரா நீனிற முகிலென்னச்
செல்லுறழ் பகுவாயால் திசைசெவி டுறஆர்த்
தான் -
- 5114 அற்றமில் மதுவென்போன் அசமுகன் உரை
கேளாக்
கற்றதும் உளகொல்லோ கழறினை சிலவீரம்
பெற்றிலை யெனைநாடிப் பெயருதல்
பிழையேனும்
உற்றனை இசைஎற்கோர் உறுபழி தருகின்றாய்.
- 5115 என்றிது புகல்கின்றோன் எதிருற இகலிப்போய்ப்
பொன்திகழ் சிலைகோலிப் பொறிஉமிழ்
பிறைவாளி -
ஒன்றல பலவுய்ப்ப உருகெழு சினமெய்தி
நின்றனன் அவையாவும் நெடியகை கொடுவீசி.

வேறு

- 5116 வைத்தலைப் பகழிமேல் விடுப்ப மாமது
எய்த்திலன் இறையுமென் நெண்ணி எண்ணலன்
முத்தலைக் கழுவயின் முசலம் ஆதியாம்
கைத்தலப் படையெலாம் சிதறுங் காலையே.

5112. அப்போது அந்த அசுரன், 'போரைச் செய்யாத வனாய் நான் இருந்ததால் என்னுடன் எதிர்க்க வந்தவன் சென்றான். ஐயோ! இதைவிட இறப்பது நல்லது!' என்று உடலையும் உள்ளத்தையும் மானம் என்பது கூட, உள்ள மானது வேக, தீயைப் போல் சினந்து போர் செய்யும் எழுச்சியைப் பெற்றான்.

5113. அந்த அசுமுகன் என்ற அசுரன் விரைவாக மதுவின் பக்கத்தை அடைந்து "இனி நீ எங்குச் சென்றாலும் உன்னைக் கொல்வேன். நீ போகாதே! நில் நில்" என்று சொல்லிக் கொண்டு போய், கரிய நிறம் கொண்ட மேகத்தைப் போல, இடி இடித்தாற்போன்ற முழங்கும் பிளவுடைய வாயால் திக்குகள் எல்லாம் செவிடாகுமாறு, ஆரவாரம் செய்தான்.

5114. அழிவில்லாத மது என்பவன் அசுமுகன் சொன்னதைக் கேட்டான். அவனைப் பார்த்து "நீ வீரவசனங்கள் பேசுவதற்குக்கற்றுக் கொண்டதும் உண்டோ? நீ ஒன்றும் பெற்றாயில்லை. என்னைத் தேடி வருவது பிழை என்றாலும் புகழ் அடைந்தாய். எனக்கு ஒரு பழியைத் தந்து விட்டாய்!" என்றான்.

5115. என்ற இவற்றைச் சொல்கின்ற மதுவின் எதிராகப் பகைத்துச் சென்று பொன் மயமான வில்லை வளைத்துத் தீப்பொறிகளைச் சிந்தும் பிறைச் சந்திரன் போன்ற அம்புகளை, ஒன்றல்ல, பலவற்றை விடவும், மிக்க சினத்தை அடைந்து நின்று அவற்றையெல்லாம் நீண்ட கைகளை வீசித் தடுத்தபடி இருந்தான்.

5116. கூர்மையான அம்புகளை விடவும், 'மது என்பவன் சற்றும் இளைக்கவில்லை' என நினைத்து பகைவனான அசுமுகன், திரிசூலங்கள், கழுக்கள், வேல்கள், முசலங்கள் முதலான தன் கையில் இருந்த படைக்கலங்களை யெல்லாம் எய்தனன். அப்போது,

102 □ கந்தபுராணம்

- 5117 சாரதன் மெய்யுறத் தளர்ந்து தானவன்
தேரினை விரைந்துதன் செங்கை யாலெடர்
வாரிதி மேல்செல விடுப்ப வஞ்சகன்
பாபிடை ஒல்லையில் பாய்ந்து மேயினான்.
- 5118 குப்புறு கின்றவன் கூளி வேந்தன்முன்
வெப்பமொ டனுகுறா வீங்கு தோளினால்
துப்புறு மற்றொழில் தொடங்க வானகத்
தப்புறம் அவன்செல அடிகொண் டோச்சினான்.
- 5119 வெய்தென இறந்துவான் மீண்டு பூதன் முன்
எய்தினன் அவனுரத்து இடியின் எற்றியே
வைதனன் போயினன் மறைந்து மற்றொரு
கைதவம் நினைந்தனன் ககனம் புக்குளான்.
- 5120 வரந்தனில் பெற்றதோர் மாயன் நேமியைக்
கரந்தனில் எடுத்தனன் கருத்தில் அர்ச்சனை
புரிந்தனன் தொழுதனன் போற்றிப் பூதன்மேல்
விரைந்துற விடுத்தனன் விளியுந் தன்மையான்.
- 5121 மாசுறும் அசமுகன் மதுவின் ஆகமேல்
பாசனம் வியப்பமால் பரிதி உய்த்தலும்
தாசினி அவன்வெறுங் கரத்தன் ஆதலின்
வீசிய அப்படை வெகுண்டு மீண்டதே.
- 5122 கனையிருள் உருவினைக் கனலி சேர்ந்தென
முனைகெழும் அசமுகன் முடியை அட்டதால்
தனதுகை நேமிதன் னால்உ றாததோர்
வினையிலை என்பது மெய்மை போலுமால்.

5117. இவையெல்லாம் உடலில் பட்டுத் தளர்ச்சி எய்தி, மது வான்வன், அசமுகனின் தேரைக் கையால் எடுத்துக் கடலில் போய் விழும்படி வீசவும், வஞ்சனான அந்த அசமுகன் அத்தேரினின்று விரைவாகக் குதித்துத் தரையை அடைந்தான்.

5118. கீழே குதித்த அசமுகன், பூத வீரனான மது என்பவனின் எதிரில் சினத்துடன் சென்று, பெருத்த தோளால் மற்றோர் செய்யத் தொடங்கவும், மது அவனைக் காலால் தூக்கி வான் உலகத்துக்கு அப்புறம் போய் விழுமாறு வீசினான்.

5119. விரைவாக வான் உலகத்தையெல்லாம் கடந்து மேலே போய், திரும்ப மதுவின் எதிரில் வந்து, அவனது மார்பில் இடி இடித்தது போல அடித்து, வைது, பின் மறைந்து சென்று, வேறே ஒரு கபடமான செயலை நினைத்து வானத்தை அடைந்தான்.

5120. வரம் பெறும் போது பெற்றுக் கொண்ட ஒரு திருமால் சக்கரத்தை எடுத்து, உள்ளத்தால் அதை அருச்சித்து வணங்கித் துதித்து நின்று 'என் பகைவனைக் கொல்வாயாக!' என்று இறக்கும் தன்மையுடைய அசமுகன் மதுவின் மீது விட்டான்.

5121. குற்றமுடைய அசமுகன் மது என்ற பூதனின் உடலில் படும்படி தம் உறவினர் வியக்குமாறு திருமால் சக்கரத்தை எய்யவும், பூமியில் மது வெறுங்கையனாக நின்றவனாதலால், அசமுகன் எய்த அந்தத் திருமால் சக்கரம் ஒரு துன்பத்தையும் செய்யாது அசமுகனிடமே திரும்பி வந்தது.

5122. தன் கையில் இருந்த சக்கரம் பெரிய இருள் வடிவத்தைத் தீயானது சேர்ந்தாற் போல, போர் முனையில் விளங்கிய அசமுகனின் தலையை அறுத்தது. ஒருவனுக்கு வரும் வினை எங்கிருந்தாலும் வரும். அவனவனால் உண்டாவதன்றி வினை மற்றவரால் உண்டாவதன்று என உரைப்பது உண்மையேயாயிற்று.

104 □ கந்தபுராணம்

- 5123 உலந்தனன் அசமுகன் உருமு வீழ்ந்தென
நிலந்தனில் வீழ்தலும் நின்ற தானவர்
புலந்தனர் ஆழிமால் புடையிற் போயது
தொலைத்ததின்று அமரெனா அமரர் துள்ளவே.
- 5124 சாற்றிய அவுணர்தம் தலைவர் ஏனையர்
நாற்றிறப் படையொடு நடந்து தம்முளம்
சேற்றம தாகியே செருவி னைத்தலும்
ஏற்றெதிர் சாரதர் இரிந்து போயினார்.
- 5125 வெற்றிகொள் தானவர் வெகுண்டு போர்செயப்
பற்றல ராகிய பாரி டத்தவர்
இற்றனர் வன்மையை இரிந்து போயினார்
மற்றது கண்டனன் வலிய தண்டகன்.

வேறு

- 5126 ஏற்ற மாகும் இலக்கவில் வீரஞ்
சாற்று பேரிசைத் தண்டகப் பேரினான்
கூற்றை நேர்வ தொருசிலை கோட்டியே
மாற்ற லார்மிசை வாளிகள் தூவினான்.
- 5127 மின்னு நாரி வியன்சிலை யேசிலை
துன்னு நானொலி சுருரு மேற்றொலி
பொன்னின் வாளி மழைபொழிந் திட்டதான்
மன்னு தண்டக மாப்பெருங் கொண்டலே.
- 5128 தட்டின் மொய்ப்புடைத் தண்டக மேலையோன்
விட்ட வாளிகள் வெய்யவர் தானையுள்
பட்ட காலைப் பரந்தெழு சோரிநீர்
மட்டி லாத குடிஞையின் வந்ததே.
- 5129 இரதம் இற்றன எண்ணில வண்ணமார்
பரிகள் பட்டன பற்பல மாமதக்
கரிகள் பட்ட கணிப்பில எண்ணிலா
அரிகள் நேர்அவு ணப்படை பட்டதே.

5123. இறந்த அசமுகன் இடி விழுந்தாற் போல் பூமியில் திடீரென்று விழவும், அவனைச் சூழ்ந்து நின்ற அசுரர்கள் வருந்தினர். இன்றைய போர் தொலைந்தது என்று தேவர் மகிழவும் அச்சக்கரமும் திருமாவிடத்தை அடைந்தது.

5124. முன்னர்க் கூறப்பட்ட தலைவர்களான மற்றவர் நால் வகைப் படையுடன் வந்து தம் உள்ளத்தில் சினம் கொண்டவராய்ப் போரிடவும், எதிர் நின்று போர் செய்த பூத வீரர்கள் புறம் காட்டி ஓடினர்.

5125. வெற்றியுடைய அசுரர் சினத்துடன் போர் செய்யவும், அவர்க்குப் பகைவரான பூதர்கள் வலிமை இழந்து ஓடிப் போயினர். பூதர்கள் அவ்வாறு மெய்விட்டதைத் தண்டகன் என்பவன் பார்த்தான்.

5126. உயர்வுடைய இலட்சம் வில் வீரருள் புகழ்ந்து சொல்லப்படுகின்ற 'தண்டகன்' என்ற பெயர் பூண்ட தலைவன், எமனைப் போன்ற ஒரு வில்லை எடுத்து வளைத்துப் பகைவர் மீது அம்புகள் பலவற்றை எய்தான்.

5127. நிலைபெற்ற 'தண்டகன்' என்ற மேகமானது, நாணியே மின்னலாகவும், பெரிய வில்லே (இந்திர) தனுசாகவும், நெருங்கிய நாண் ஒலியே அச்சத்தைத் தரக்கூடிய இடி ஒலியாகவும் கொண்டு பொன்னையுடைய அம்பான மழையைப் பெய்தது.

5128. தவறுதல் இல்லாத ஆற்றலையுடைய 'தண்டகன்' என்ற தலைவன் எய்த அம்புகள் பகைவரான கொடிய அசுரர்களின் படையுள் பட்டபோது, பரவி எழுகின்ற இரத்த நீர் அளவற்ற ஆற்றைப் போலப் பெருகி வந்தது.

5129. தேர்கள் அழிந்தன. அளவற்ற வண்ணங்களைக் கொண்ட குதிரைகள் இறந்தன. பற்பல பெரு மதத்தை யுடைய யானைகள் இறந்தன. அளவற்ற சிங்கத்தைப் போன்ற அசுரக் காலாட் படைகள் அழிந்தன.

106 □ கந்தபுராணம்

5130 இந்த வாறிவர் பட்டிட ஏனையோர்
நொந்து தம்உயிர் காப்ப நுதலியே
சிந்தி யேயெண் டிசையிலும் பாரினும்
அந்த ரத்தினு மாய்இரிந் தோடினார்.

வேறு

5131 தண்டா அவுணப் படைஇவ்வகை சாய்ந்த வாறும்
எண்டா னைமள்ளர் பலர்அங்கண் இறந்த வாறும்
விண்டாழ் கதிரைச் சிறைபூட்டிய வீர வீரன்
கண்டான் வெகுண்டான் நகைத்தொன்று கழறு
கின்றான்.

5132 மட்டார் தெரியல் மகவான்முதல் வானு ளோர்கள்
எட்டாத சேணில் தொலைவுஎய்தி இரிந்து போக
வட்டாடல் செய்த நமரங்களின் றாவி மாண்டு
பட்டார்கொல் ஈசன் மகன்ஏவு படைகள் தம்மால்.

5133 எல்லார் கதிரைச் சிறைபூட்டிய யானும் நிற்க
ஒல்லார்கள் ஆற்றல் உளராயடும் ஊற்றம் நன்றால்
கொல்லாது சீற்றம் இலதாய்இகல் கொண்டு
றாதேல்
வெல்லாது கொல்லோ அரிதன்னையும் வேழம்
எல்லாம்.

5134 வாரார் கழல்கால் அமராரட மாய்ந்த வெள்ளம்
ஈரா யிரத்தின் மிகுமல்லதை எஞ்ச றாதால்
பேராமல் என்பாங் கரின்நிற்பன பேசில் வெள்ளம்
ஓரா யிரமே இரிகின்ற தொழிந்த தெல்லாம்.

5130. இவ்வாறு இவர்கள் அழிந்தவுடன் மற்றவர் வருந்தித் தம் உயிரைக் காத்துக் கொள்ளும் வண்ணம் நினைத்து எட்டுத் திசைகளிலும், வானத்திலும், பூமியிலுமாகச் சிதறி அஞ்சி விலகி ஓடினர்.

5131. கெடாத அசுரப்படைகள் அஞ்சி ஓடியதையும் எண்ணப்பட்ட பல அசுரப்படைகளில் பலர் இறந்ததையும் வானில் உள்ள கதிரவனைச் சிறையில் அடைத்த வீரர்க்கு வீரனான பானுகோபன் பார்த்துச் சினந்து சொல்ல லானான்.

5132. “தேன் பொருந்திய மலர் மாலையைச் சூடிய இந்திரன் முதலான தேவர்கள் எல்லாம் கண்ணுக்கு எட்டாத தொலைவில் ஓடிப் போகும்படி கொன்று போர் செய்த நம்மவர்கள், இன்று முருகனால் அனுப்பப்பட்ட பூதப் படைகளால் ஆவி நீங்கி மாண்டு விட்டார்களோ!

5133. “ஓளியுடைய கதிரவனைச் சிறையிலே அடைத்த நானும் இங்கே இருக்க, பகைவர் தைரியம் உடையவராய் நம்மவரைக் கொல்வது நன்றாக உள்ளது! யாதொன்றையும் கொல்லாமலும், சினம் கொள்ளாமலும் பகை கொண்டு இராமலும் இருந்தால் யானைகள் எல்லாம் சிங்கங்களைக் கொல்லாதோ?

5134. “வார் இட்டுக் கட்டிய வீரக்கழலுடன் கூடிய படைகள் போரில் மடிந்த இரண்டாயிரம் வெள்ளத்தைவிட அதிகமாக இருக்குமே அல்லாது குறையாது. விலகாமல் என் அருகில் நிற்கும் படைகளைக் கூறுமிடத்தில் ஓர் ஆயிர வெள்ளமே ஆகும். மற்றவையெல்லாம் அஞ்சி ஓடிவிட்டன.

108 □ கந்தபுராணம்

- 5135 ஒன்றே வரிவில் ஒருவேன்பிடித் தொன்ன லார்மேற்
சென்றே அடல்செய் திலன்முன்னமென் சேனை
யெல்லாம்
கொன்றே னியானே பொரவிட்டனன் கூழை
தன்னின்
நின்றேன் இஃதோர் பொருளென்று நினைந்தி
லேனாவ்.
- 5136 தீருஞ் செயலை நினைந்தாவதென் சென்றி யானே
ஒரொன்று கன்னல் முடிகின்றமுன் ஒன்ன
லார்தம்
பேரின் றெனவே அடுவேனது பெற்றி லேனேல்
சூரன் குமரன் அலன்யானெனச் சூள்மொ
ழிந்தான்.
- 5137 பானுப் பகைவன் இவைகூறிப் பரிதி மான்தேர்
மானக் கடுங்கோல் வலவன் மரபிற் கடாவச்
சேனைக் கடலி னுடன்சென்றுதன் செங்கை
தன்னில்
கூனற் சிலையைப் புருவத் தினொடும் குனித்தான்.
- 5138 மேதக்க தன்கைச் சிலைவாங்கி விளங்கும் வெள்ளி
சோதிக் கிறையாயுறும் எல்லையிற் சூல்கொள்
மேகம்
முதக்க பாரில் சொரிந்தென் முனிந்து நேரும்
பூதப் படைமேற் சரமாரி பொழிதல் உற்றான்.
- 5139 பொழிகின்ற காலைத் திறன்மேதகு பூதர் நோக்கிக்
குழிகின்ற கண்ணின் அழல்காலக் குலாச லங்கள்
ஒழிகின்ற வெற்பு முழுதும்பறித் தொல்லை வீசி
அழிகின்ற காலத்து உருமேறென ஆர்த்து நின்றார்.

5135. "ஒரே வில்லை நான் ஒருவன் மட்டுமே பிடித்துக் கொண்டு பகைவர் எதிரில் சென்று கொன்றே வில்லை. முன்னே என் படைகளை எல்லாம் அனுப்பி போர் செய்யும்படி செய்து அவற்றைக் கொன்றேன். கூழைப்பனடையின் கண் நின்ற நான் இதை ஒரு பொருளாக மதிக்கவில்லை!

5136. "நடந்து முடிந்தவற்றை எண்ணுவதால் என்ன பயன்? இனி நானே போய் ஒரு நாழிகைப் பொழுது முடிவதற்கு முன்பே பகைவரின் பெயரே இல்லை என்னும் படி கொல்வேன். அவ்வாறு செய்யாது போனால் நான் குரபன்மனுக்குப் பிறந்தவன் அல்லேன்!

5137. கதிரவனின் பகைவனான பானுகோபன் இத்தகையவற்றைச் சொல்லி, கதிரவனின் தேரில் பூண்ட குதிரைகளைப் போன்ற குதிரைகளை வலவனானவன் முறைப்படி ஓட்ட, பகைவரின் படைக்கடல் நடுவில் போய்த் தன் கையில் உள்ள வளைந்த வில்லைப் புருவ நெறிவுடன் வளைத்தான்.

5138. மேன்மையுடைய தன் கையில் உள்ள வில்லை வளைத்து, ஒளிர்கின்ற வெள்ளியானவன் மறைதலின்றிக் கதிரவனுக்கு எதிரே உதயம் செய்து ஆட்சியில் இருக்கும் போதில், சூல் கொண்ட மேகங்கள் பெரிய வுலகத்தில் மழை பொழிந்தாற்போலப் பானுகோபன் சினம் கொண்டு, எதிர்த்த பகைப்படையினர்மீது அம்புமழை பெய்தான்.

5139. இவன் இவ்வாறு அம்புமழை பெய்யும்போது வன்மையிற் சிறந்த அசுரர்கள் அனைவரும் தம் ஆழமான கண்களினின்றும் தீப் பொறியைக் கக்கிக் கொண்டு, குலமலைகளைத் தவிர மற்ற மலைகள் எல்லாவற்றையும் பறித்து விரைந்து எறிந்து, யுகமுடிவு காலத்து இடியேற்றைப் போலக் கர்ச்சனை செய்து நின்றனர்.

110 □ கந்தபுராணம்

5140 என்றின் பகைஞன் தனைப்பூதர்கள் யாரும் வீசும்
குன்றம் பலவும் புடைசுற்றக் குறித்து நோக்கி
ஒன்றங் கதனுக் கொருகோடி ஒண்கோல தாகத்
துன்றும் படியே முறைதூண்டித் துகள்செய்
திட்டான்.

5141 வண்டுது பூத்தாரவன் வாளியின் மாய்ந்த குன்றம்
நுண்டுளி யாகியது வானிடை நொய்தின் ஏகி
விண்டுர்க டோறுஞ் செறிகின்றவர் மேனி தோயக்
கண்டுதி ஆற்றாதவர் விண்ணிடைக் கங்கை
புக்கார்.

5142 தேவுத் தடந்தேர் ஒருவன்செரு வெல்லை முற்றும்
மேவிக் கறங்கில் திரிவான்றனி வில்லை வாங்கிக்
கோவைத் தொடையொன் றினில்ஆயிர கோடி
வாளி
தூவிக் கணத்தின் தொகைமுற்றும் தொலைவு
செய்தான்.

5143 நன்கா லநீவி மினிர்கின்ற நறுநெய் தோய்ந்த
மின்கா லதனின் விரைகின்ற செந்தீயின் வெய்யு
முன்காலு கின்ற சுடருள்ளன மூன்று கண்ண
வன்காலன் அஞ்ச அடவல்லன வஞ்சன் வாளி.

5140. பானுகோபன் மீது எல்லாப் பூதர்களாலும் எடுத்து வீசப்படுகின்ற மலைகள் எல்லாம் குழந்து கொள்ளவும், அதனை உற்றுப் பார்த்து ஒவ்வொரு மலைக்கும் ஒவ்வொரு கோடி எண் கொண்ட அம்புகளாக நெருங்கும்படி முறையாக விடுத்து அவற்றைத் தூளாக்கினான்.

5141. வண்டுகள் இசை பாடுகின்ற மலர்மாலை சூடிய பானுகோபனின் அம்புகளால் அழிந்த மலைகள் நுண்ணிய தூள்களாகி வானத்தில் விரைந்து சென்று சிதறி அந்த வானத்தில் உள்ள ஊர்களில் இருப்பவரது உடல்களில் தோயவும், அதனால் உண்டான தினவைச் சகிக்க மாட்டாத வராய் அவர்கள் வான கங்கையில் முழுகினர்.

5142. தெய்வத்தன்மை பொருந்திய பெருந்தேர்மீது இருக்கின்ற ஒப்பில்லாத பானுகோபன், போர்க்களம் முழுவதும் சென்று, காற்றாடியைப் போலச் சுழல்கின்ற ஒப்பில்லாத வில்லை வளைத்துக் கோவையாய் எய்கின்ற ஒரு தொடையில் ஆயிரங்கோடி அம்புகளை எய்து பூதக் கூட்டங்களை அழித்தான்.

5143. அந்த 'வஞ்சனான பானுகோபனின் அம்புகள் எத்தகையானவை என்றால் நல்ல நஞ்சுத் தைலத்தில் தோய்க்கப்பட்டு விளங்குவன சில. நல்ல நெய்யில் தோய்க்கப்பட்டன சில. மின்னலையும், காற்றையும் விட வேகமாகச் செல்வன சில. செந்நிறமான தீயைக் காட்டிலும் வெம்மையுடையன சில. முன் பக்கத்தில் தீப்பொறிகளைச் சிந்துவன சில. மூன்று கண்களையுடையன சில. அரிய காலனும் அஞ்சும் வண்ணம் கொல்லும் வன்மையுடையன சில.

112 □ கந்தபுராணம்

5144 தோளைத் துணிக்குங் கரத்தோடு துணிக்கும்
 மார்பைத்
 தாளைத் துணிக்கும் எரிஞ்சித் தலைது ணிக்கும்
 வாளைத் துணிக்கும் அணிமெய்வயப் பூதர்
 வாழ்க்கை
 நாளைத் துணிக்கும் அகரன்விடு நாம வெங்கோல்.

5145 குரற் கினிய மகன்வாளி துணித்து வீச
 வீரத்தின் மிக்க கணத்தின்தலை வீழு முன்னர்ச்
 சீருற்ற சோரிப் புனல்சிந்துவ தீயர்சென்ற
 பாரைப் புனிதஞ் செயுந்தன்மை படைத்த தன்றே.

5146 பொன்சென் நிலங்கும் கணைதள்ளலும் பூதர்
 சென்னி
 மின்சென்ற வானத் தெழச்சோரியு மீதெ முந்த
 என்சென் றணையாங் குமரன்படை ஏக லென்னாப்
 பின்சென்று பற்றித் தருவான்றொடர் பெற்றி
 போலும்.

5147 எய்யும் தொழிலுக் கவன்மேலவர் யாவர் எங்கள்
 ஐயன் படையாகிய பூதர்தம் மாற்றல் மொய்ம்புங்
 கையும் வரையுஞ் சிரமுங் கழற்காலும் மார்பும்
 ஓய்யென் றறுக்கும் அவுணன்விடும் ஒன்றொர்
 வாளி.

5144. பானுகோபனால் விடப்படுகின்ற அவன் பெயர் எழுதப்பட்ட கொடிய அம்புகள் தோள்களை அறுக்கும்; கைகளை அறுக்கும்; மார்பையும் கால்களையும் துணிக்கும்; பற்றி எரியும் தீயைப் போலக் காணப்படுகின்ற மயிர்களையுடைய தலைகளை அறுக்கும், வான்களை முறிக்கும்; அலங்கரிக்கப்பட்ட வெற்றியுடன் கூடிய உடல்களையுடைய பூதர்களது வாழ்நாள்களை அறுக்கும்.

5145. குரபன்மனுக்கு இனிய மகனான பானுகோபனின் அம்புகளால் அறுக்கப்பட்டு, வீரத்தில் சிறந்த பூதகணங்களின் தலைகள் கிழே விழுவதற்கு முன்பு, சிறப்புடைய இரத்த வெள்ளத்தைச் சிதறுவன எது போல என்றால், தீயவர் சென்ற பூமியைத் தாம் போய்ச் சேர்வதற்குத் தூய்மை செய்யும் தன்மையுடையன போன்றன.

5146. பூதர்களின் தலைகளைப் பொன் மயமாக விளங்கும் அம்புகள் அறுத்துத் தள்ளவும், அவை மின்னல் சென்றாற்போல வானில் எழுந்து செல்ல, உடனே, அத்தலையைப் பின்பற்றிக் குருதியும் மேல் எழுந்தது. அது எதைப்போன்றதென்றால் 'நீ ஏன் செல்கின்றாய்? நாம் முருகப் பெருமானின் படைகள். ஆதலால் நீ போகாதே' என்று சொல்லிக் கொண்டு பின்னால் தொடர்ந்து சென்று அந்தத் தலையைப் பிடித்துக் கொண்டு வருவதற்காகப் பின்னால் தொடர்ந்து சென்றதைப் போன்று விளங்கியது.

5147. "அம்பை விடும் செயலில் அவனைக்காட்டிலும் சிறந்தவர் யார் இருக்கின்றார்? ஒருவரும் இல்லை. ஏன் எனில், அந்த அசுரனால் விடப்பட்ட ஒவ்வோர் அம்பும் எம் ஐயனின் படைகளாக உள்ள பூதர்களின் ஆற்றல் மிக்க தோள்களையும் கைகளையும் அலங்கரிக்கப்பட்ட தலைகளையும் கழல் அணிந்த கால்களையும், மார்புகளையும் விரைவாக அறுத்தன.

114 □ கந்தபுராணம்

5148 வானோர் தொகையைச் சிறையிட்டவன் மற்றில்
வாறு
தானோர் சிலையின் வலியாலடத் தாவில் பூதர்
ஆனோர் அளப்பில்லவர் மாய்ந்திட ஆற்ற லில்லா
ஏனோர்கள் யாரும் உடைவார்இவை எண்ண
வற்றார்-

5149 மின்னும் புகர்வேலவன் அங்குளன் வீர வாகு
மின்றின்றனன் ஈதுண ரான்பிற ராரு மற்றே
முன்னின்ற நம்மை இவன்அட்டிடு மொய்ம்பி
லேம்யாம்
என்னிங்கு நிற்ப தெனப்பூதர் இரிந்து போனார்.

5150 இரிகின்ற பூதர் எவரும் படைக்கீற்றின் நின்ற
வரிகின்ற தண்டார் அடல்மொய்ம்புடை வள்ளல்
பாங்கர்ப்
பரிகின்ற நெஞ்சத் தொடுசெல்லவப் பான்மை
யாவும்
தெரிகின்றனன் உக்கிரன் என்பதொர் சேனை
வேந்தன்

5151 கண்டுக் கிரனாகிய பூதன் கனன்று செங்கண்
விண்டிற் பெரிது நிவப்புற்று விளங்கு பொன்னக்
தண்டப்படை ஒன்றினை அங்கையில் தாங்கி யேகி
அண்டத் தவர்கள் புகழ்த்தனி ஆர்த்து நேர்ந்தான்.

5148. தேவரின் கூட்டத்தைச் சிறையிலே அடைத்த வனான பானுகோபன் இவ்வாறு தான் ஒருவில்லைச் கொண்டு வன்மையால் பூதர்களைக் கொன்று விடவும், பல பூதர்கள் அவனது அம்புக்கு இரையாகி இறக்கவும், வன்மை இல்லாத மற்றப்பூதர்கள் ஓடத் தொடங்கியவர்களாய் இவ்வாறு எண்ணலாயினர்.

5149. ஒளிவீசும் வெண்மை நிறமுடைய வேலையுடைய முருகப் பெருமான் அங்குப் பாசறையில் உள்ளார். வீரவாகு தேவரோ கூழைப் படையில் (பின்னால் உள்ள படையில்) உள்ளார். அதனால் அவர் உணரமாட்டார். மற்ற வீரகேசரி முதலானவரும் அவ்வாறே! எதிரே உள்ள நம்மை இந்தப் பானுகோபன் இப்போது கொல்வான். நாமோ வல்லமை அற்றவராக உள்ளோம். எனவே நாம் இங்கு இருப்பதால் பயன் என்ன என்று எண்ணி ஓடினர்.

5150. அஞ்சி ஓடுகின்ற பூதர்கள் எல்லாரும் படைகளின் கடைசியில் நின்ற கட்டப்பட்ட குளிர்த் த மலர் மாலையை சூடிய வன்மையுடன் கூடிய தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவரின் பக்கத்தில் வருந்திய உள்ளத்துடன் செல்ல, அவற்றை எல்லாம் 'உக்கிரன்' என்ற பெயர் கொண்ட படைத்தலைவன் உணர்ந்தான்.

5151. பார்த்து, உக்கிரனான பூதன் சினத்துடன் செந்நிறமுடைய கண்களையுடையவனாய்த் திருமாலைவிட உயர்ந்து விளங்கும் ஒரு பொன்மயமான தண்டுகொண்டு சென்று, தேவர்கள் எல்லாம் புகழும் வண்ணம் தான் ஒருவன் மட்டுமே கர்ச்சனை செய்த வண்ணம் நின்றான்.

116 □ கந்தபுராணம்

- 5152 செற்றத்துடன் உக்கிரன் நேர்புகு செய்கை
தன்னைக்
கற்றைக்கதி ரைத்தளை இட்டவன் கண்டு
தன்கைக்
கொற்றச்சிலை யைக்குனித் தாயிர கோடி வாளி
முற்றுத்துரந் தேஅவன் யாக்கையை மூடி
ஆர்த்தான்.
- 5153 மைக்கின்ற மேனி நெடும்பூதனை வஞ்சன் வாளி
தைக்கின்றில வானுதி மாய்ந்து தளர்ந்து வீழ்ந்த
மெய்க்கின்ற இன்பும் அறனும் விளையாது வாளா
பொய்க்கின்ற வன்கைப் பொருள்வல்லையின் போவ
தேபோல்.
- 5154 விடுகின்ற வாளி பயனின்றயல் வீழ்த லோடும்
படுகின்ற தன்மை யதுகண்டனன் பானு கோபன்
அடுகின்ற தெவ்வா றிவன் றன்னையென் றங்கண்
வானந்
தொடுகின்ற தாங்கோ ரெழுவத்தைச் சுழற்றி
விட்டான்.
- 5155 தீயன்முசு லந்தனை உக்கிரன் செங்கை தாங்கும்
ஆய்தின்கதை யால்சிதைத் தேயவன் தேரை
அண்மிப்
பாயும்பரி யைப்புடைத் தொல்லையிற் பாரின்
வீட்ட
வேயென்று பல்காலிகழ்ந் தார்த்தனர் யாரும்
வானோர்.
- 5156 புரவித் தொகுதி விளிவாகப் பொருவின் மைந்தன்
எரியிற் கனன்று புடைஓ ரிரதத்தின் வாவி
வரிவில் குனித்துக் கிரண்ஏந்தும் வலிய தண்டம்
முரிவுற்றிட வேயொரு நூறு மொட்டம்பு
தொட்டான்.

5152. சினத்துடனே உக்கிரன் எதிரேவரும் தன்மையைக் கண்டு, தொகுதியான கதிர்களையுடைய கதிரவனைச் சிறையில் இட்ட பானுகோபன் பார்த்து, தன் கையில் உள்ள வெற்றியுடைய வில்லை வளைத்து, ஆயிரங் கோடி அம்புகளை எய்து அந்த உக்கிரனின் உடல் முழுவதையும் முடிக் கர்ச்சித்தான்.

5153. உண்மையான இன்பமும் அறமும் உண்டாகுமாறு செய்யாது வீணாய்ப் பொய்யான செயலைச் செய்வனது கைப்பொருள்கள் விரைவாக அழிவன போல, கருமையுடைய உடலை உடைய அபரிய உக்கிரனான பூதப் படைத்தலைவனை வஞ்சனான பானுகோபனின் அம்புகள் தைத்துக் கொள்ளாமல் தூயகூர் மழுங்கித் தளர்ந்து விழுந்தன.

5154. பானுகோபன் தான் விடுகின்ற அம்புகள் யாவும் பயனில்லாது விழவும், அவை அவ்வாறு பயன்அற்றுப் போவதைக் கண்டான். 'இவனை நாம் எவ்வாறு கொல்வது?' என்று எண்ணினான். அப்போது வான் அளாவிய ஓர் எழுப் படையைச் சுழற்றி உக்கிரன் மீது எறிந்தான்.

5155. அவ்வாறு பானுகோபனால் வீசப்பட்ட எழுப் படையை உக்கிரன் தன் கையில் கொண்டிருந்த தண்டினால் அடித்து அழித்து, அவனது தேரின் அருகில் போய்ப், பாய்ந்தோடும் இயல்புடைய குதிரையை அடித்து விரைவாகத் தரையில் விழும்படி செய்தான். எல்லாத் தேவர்களும் ஏ! ஏ! என்று ஆரவாரத்தைச் செய்தனர்.

5156. ஒப்பில்லாத பானுகோபன் தன் தேரில் கட்டப்பட்டிருந்த குதிரைத் தொகுதிகள் அழிந்து போய் விடவும், தீப்போலச் சினம் கொண்டு, பக்கத்தில் இருந்த மற்றொரு சேமத் தேரின் மீது தாவி ஏறினான். கட்டப்பட்ட வில்லை வளைத்து உக்கிரனின் கையில் எடுத்திருந்த தண்டானது முறிந்து போய் விடுமாறு ஒரு நூறு மொட்டம் புகளை எய்தான்.

118 □ கந்தபுராணம்

5157 நூறொண்கணை யால்அவன் தண்டம்நுண் தூள்
சீறுந்திறல் உக்கிரன் கைக்கொடு தீயன் மைந்தன்
ஏறுந்தடந் தேர்தனை வானின் எடுத்து வீச
வீறும் பரிதி பதத்திந்துணை மேய தன்றே.

5158 துன்னான் மதலை வருகின்றது குரன் நோக்கி
முன்னாளின் நின்று நமைப்பற்ற முயன்று
என்கொல்
அன்னான் புணர்ப்பை உணரேன் அணித் தாகும்
இன்னம்
என்னா வதோவென் றுளத்துன்னி இரிந்து
போனான்.

5159 தேரோடு சென்ற அகரன்மகன் சேணின் மீண்டு
பாரோடு சேர்வான் வருகின்ற பரிசு நோக்கில்
காரோடு வானம் தவறுற்றுழிக் காமர் தாருத்
தூரோடு சாய்ந்து மறிகின்றதொர் தோற்றம்
ஒக்கும்.

வேறு

5160 வீழு கின்றதேர் ஒருவியே வெங்கதிர்ப் பகைஞன்
தாழு மெய்யுடை உக்கிரன் தன்னைவந் தனுதி
மாழை ஒண்கையால் எற்றியே எடுத்துவா
னுலகோர்
ஏழை யுங்கடந் தப்புறஞ் சென்றிட எறிந்தான்.

5161 எறியும் வெய்யவன் வேறொரு தேரின்மே லேறி
வெறிகொள் பங்கயத் தண்ணலார் விதித்துமுன்
எளித்த
செறியு முவிலை இருதலை வேலினைச் சேண்போய்
மறியும் உக்கிரன் எதிர்புக விடுத்தனன் மன்னோ.

5157. பானுகோபன் எய்த நூறு மொட்டம்பு களால் தான் கையில் வைத்திருந்த தண்டானது நுண்ணிய தூளாக ஆகவும், மிக்க சினம் கொள்ளும் உக்கிரன் தன் கையால் தீயவனான பானுகோபனின் பெரிய தேரினை வானத்தே செல்லுமாறு எடுத்து எறிந்தான். அத்தேரானது பானுகோபனுடன் சூரிய மண்டலம் வரை போய்ப் பொருந்தியது.

5158. கதிரவன், பகைவனான சூரபன்மனின் மகன் பானுகோபன் வருவதைப் பார்த்து. முற்காலத்திலிருந்து நம்மைப் பிடிக்க முயன்று வருகின்றானோ என்று எண்ணி அஞ்சி, 'அந்தப் பானுகோபனின் எண்ணத்தை அறியேன். அண்மையில் வந்து விடுவான்; இனி என் ஆகுமோ' என்று விலகி ஓடினான்.

5159. உக்கிரனால் எறியப்பட்ட தேருடன் வானத்தில் சென்ற சூரபன்மனின் மகன் பானுகோபன் உயரே சென்று மீண்டும் பூமிக்கு வரும் தன்மையைப் பார்த்தால், மேகத்துடன் வானமானது கவிழ்ந்த சமயத்தில் அழகிய கற்பக மரமானது வேருடன் சாய்ந்து விட்ட தோற்றத்தினை ஒக்கும்.

5160. கீழே விழுகின்ற தேரினின்றி குதித்து நீங்கிப் பானுகோபன், குறுகிய உடலையுடைய உக்கிரன் என்ற பூதப்படைத் தலைவனை வந்து சேர்ந்து பொன் மயமான ஒளியுடைய கைகளால் அவனை அடித்து எடுத்து வானத்தில் ஏழு உலகங்களையும் கடந்து அப்பால் சென்றிடுமாறு வீசி எறிந்தான்.

5161. அங்ஙனம் உக்கிரனை எறியும் பானுகோபன், வேறொரு தேரின்மீது ஏறி, முன் காலத்தில், மணம் பொருந்திய தாமரை மலர் மீது வீற்றிருக்கும் நான்முகன் தனக்கு அளித்திருந்த மூன்று இலை வடிவான இரண்டு தலைகளைக் கொண்ட சூலத்தை உயரச் சென்று திரும்பி விழுகின்ற உக்கிரனின் மார்பு மீது பாயும்படி வீசினான்.

5162 விடுத்த தெய்வவேல் உக்கிரன் மருமத்தை
விடர்போல்
படுத்தி யேபுகுந் தப்புறம் போந்திடப் பாரின்
அடுத்து மற்றவன் சிறிதயர் வற்றனன் அதுகண்
டெடுத்த குன்றொடுந் தண்டியென் றுரைப்பவன்
எதிர்ந்தான்.

5163 தண்டி யாகிய பாரிடன் தனதுகைத் தலத்தின்
மிண்டு கின்றதோர் அடுக்கலை அவன்மிசை வீசக்
கொண்ட வார்சிலை வாங்கி ஆயிரங்கணை
கோத்துக்
கண்ட துண்டம தாக்கினன் அதனையோர்
கணத்தில்.

5164 வெற்பு நுண்துகள் ஆதலும் விண்ணுற நிமிர்ந்து
கற்ப கம்புரை மராமரம் ஒன்றினைக் களைந்து
வற்பு றுங்கரந் தனினைடுத் தவுணர்கோன்
மணித்தேர்
முற்பு குந்திடும் பரிகளைப் புடைத்தனன்
மொய்ம்பால்.

5165 மொய்ம்பி விற்புடைத் திடுதலும் கவனமா
முழுதும்
அம்பு வித்தலை மறிந்தன அதற்குமுன் அவுணன்
பைம்பொன் முத்தலைப் பலபதி னாயிரம் பகழி
செம்பு னற்கொளத் தண்டிதன் நெற்றியுட்
செறித்தான்.

5162. பானுகோபன் எறிந்த தெய்வத்தன்மை யுடைய சூலமானது உக்கிரனின் மார்பைப் பிளவுபடுத்திப் புகுந்து அப்புறம் வெளியே போய்விட, நிலத்தை அடைந்து சற்றே தளர்ச்சியை அடைந்தான். அதைக் கண்ட 'தண்டி' என்பவன், குன்றை எடுத்துக் கொண்டு, அந்தப் பானுகோபனை எதிர்த்தான்.

5163. 'தண்டி' என்ற பூதப்படையினன், தன் கையில் பொருந்திய ஒரு மலையை அந்தப் பானுகோபன் மீது வீசினான். பானுகோபன் தான் கைக்கொண்ட நீண்ட வில்லை வளைத்து ஆயிரம் அம்புகளைத் தொடுத்து ஓர் இமைப் போதில் தண்டி எறிந்த மலையைத் தூள் தூளாக மாறு செய்தான்.

5164. அவ்வாறு தான் வீசிய மலையானது நுண்ணிய தூளாக ஆகிட, தண்டி, வான் அளாவ உயர்ந்து வளர்ந்துள்ள சுற்பக மரத்தைப் போன்ற மரா மரம் ஒன்றைப் பிடுங்கி, வலிய தன் கைகளால் எடுத்துப் பானுகோபனின் அழகிய தேரில் பூட்டப்பட்டு முன் பக்கத்தில் உள்ள குதிரைகளை அடித்தான்.

5165. வன்மையுடன் தண்டி அடிக்கவும், விரைவாக ஓடும் இயல்புடைய அக்குதிரைகள் எல்லாம் நிலத்தில் மடிந்து விழுந்தன. அவ்வாறு விழுவதற்கு முன்னம் பானுகோபன் பசும்பொன்னால் ஆன மூன்று தலைகளைக் கொண்ட பல பத்தாயிரம் அம்புகளைக் குருதியானது வடியுமாறு தண்டியினது நெற்றியில் பாயுமாறு எய்தான்.

122 □ கந்தபுராணம்

5166 செறித்த காலையின் மெலிந்தனன் தண்டியச் செய்கை
குறித்து நோக்கியே பினாகியாம் பூதனோர் குன்றம்
பறித்து வீசுவான் முயறலும் ஆயிரம் பகழி
நிறத்தின் மூழ்குமா நெய்தனன் அனையனும்
நின்றான்.

5167 குன்று கொண்டகைப் பினாகியும் தொல்வலி குறைந்து
நின்ற காலையி லேனைய பூதரும் நேர்ந்து
சென்று வீற்றுவிற் றமரினைச் சிலபொழு தியற்றி
ஒன்று தீங்கதிர்ப் பகைஞனுக் காற்றலர்
உடைந்தார்.

5168 எண்ட ருங்கணத் தலைவர்கள் தொலைதலும் இதனைக்
கண்டு வெஞ்சினம் திருகியே எதிர்ந்தனர் கபாலி
அண்ட லோசனன் நிரஞ்சனன் உருத்திரன்
அகண்டன்
தண்ட கன்முதல் இலக்கமா கியபடைத் தலைவர்

5169 மிடல்ப டைத்திடும் இலக்கமாம் வீரரும் விரவித்
தடம ணீப்பெருந் தேரோடும் அவுணன்முன் சார்ந்து
சுடரு டைக்கட கங்கிளர் செங்கையில் துன்னும்
கொடும் ரத்தினைக் குனித்தனர் நானொலி
கொண்டார்.

5170 கவடு பட்டிடும் ஈரிரு மருப்புடைக் ககுபக்
குவடு பட்டதை உரைப்பதெ னொருகரிக் கொம்பாற்
சுவடு பட்டிடு மேருவுஞ் சலித்தது துளங்கிச்
செவிடு பட்டன வானமும் வையமும் திசையும்.

5166. அவ்வாறு நெற்றியில் பானுகோபன் விட்ட அம்புகள் வந்து பொருந்தவும், அத்தண்டி தளர்ந்தான். அதனைப் பார்த்து 'பினாகி' என்ற பெயர் கொண்ட பூதன் ஒரு மலையை எடுத்து வீச முயன்றான். பானுகோபன் ஆயிரம் அம்புகள் அவனது மார்பில் மூழ்கும்படி தொடுத்தான். அதனால் அந்தப் பினாகியும் வலி தளர்ந்து நின்றான்.

5167. மலையைக் கையில் எடுத்து நின்ற பினாகி என்ற பூதனும், பழைய தன் வலிமை குறையப் பெற்றவனானான். அப்போது மற்றப் பூதப் படையினரும் எதிர்த்துச் சென்று சிறிது நேரம் வரிசை வரிசையாகப் போர் செய்தனர். செய்து அந்தப் பானுகோபனுக்கு எதிர்நின்று போர் செய்ய மாட்டாதவராய்த் தோற்றுப் போயினர்.

5168. நூற்றெட்டு என்ற எண்ணுடைய பூதப் படைத் தலைவர் தோற்றுப் போகவும், அதைக் கண்டு கொடிய சினம் முதிரப் பெற்றுக் கபாலி, அண்டலோசனன், நிரஞ்சனன், உருத்திரன், அகண்டன், தண்டகன் முதலான இலட்சம் வீரரும் பானுகோபனை எதிர்த்தனர்.

5169. மிக்க ஆற்றல் கொண்ட இலட்சம் வீரரும் பெரிய அழகிய தேர்களுடன் பானுகோபனின் முன் சென்று ஒளியுடையகடகம் என்ற அணி விளங்குகின்ற செங்கையிலே பொருத்தியுள்ள வில்லை வளைத்து நாணி ஒலியைத் தோற்றுவித்தனர்.

5170. கிளைகளாக உள்ள நான்கு கொம்புகளுடன் கூடிய திக்கு யானைகள் அடைந்த துன்பத்தை என் என்று உரைப்பேன்? ஒப்பில்லாத விநாயகப் பெருமானின் கொம்பால் வகுப்பட்ட மேரு மலையும் சலித்தது. வானுலகும் மண்ணுலகும் திக்குகளும் நடுங்கிச் செவிடாக ஆயின.

124 □ கந்தபுராணம்

- 5171 பாணு கோபன்மற் றதுகண்டு சிறுநகை படைத்து
மான வெஞ்சிலை யொன்றினைத் தோள்கொடு
வணக்கி
மேன லம்திகழ் அண்டங்கள் யாலையும் வெருவத்
தேனின் வீழ்ச்சியை மலைந்திடுங் குணத்தொலி
செய்தான்.
- 5172 உலத்தின் மேற்படு மொய்ப்புடை இலக்கரும்
ஒருங்கே
வலத்தில் வெஞ்சிலை இடத்தினில் வடிக்கணை
தொடுத்து
நிலத்தில் வந்துகார் நெடும்புனல் சிதறிய
நெறிபோல்
புலத்தி யன்முறைப் பேரன்மேல் தலைத்தலை
பொழிந்தார்.
- 5173 தொடலை அம்புயத் திலக்கமாம் பொருநரும்
தொடுத்து
விடுச ரத்தொகை அவுணன்மேல் வீற்றுவிற்
நேகல்
நெடிய தெண்டிரைப் பேரியா நெண்ணில நிரந்து
புடவி கொண்டதோர் அளக்கர்மேற் போவன
போலும்.
- 5174 இலக்கர் விட்டிடு சரமெலாம் அவுணர்கள் எவரும்
கலக்க முற்றிட வருதலுஞ் சூர்மகன் கண்டே
கொலைக்கொ டுஞ்சிலை வளைத்ததில் ஆயிர
கோடி
விலக்க ருங்கணை தொடுத்தவை அறுத்தனன்
விரைவில்.
- 5175 அறுத்து மற்றுமோ ராயிர கோடிஅம் பதனைச்
செறுத்து விட்டிட அறுமுகன் பரிசனர் தெரிந்து
விறற்க டுங்கணை ஆங்கதற் கெழுமையால் விடுத்து
மறித்து மீண்டிடு வித்தனர் அவுணர்கோன் வாளி.

5171. பானுகோபன் அதைக் கண்டு சிறிதாக நகைத்துப் பெரிய கொடிய வில் ஒன்றைத் தோள்களால் வளைத்து, மேல் உள்ள நன்மை பொருந்திய அண்டங்கள் எல்லாம் அஞ்சிடத் தேனின் வீழ்ச்சியைப் போல விளங்கும் தன்மை கொண்ட நாணியின் ஒலியை எழுப்பினான்.

5172. கல்லைவிட வன்மையான தோள்களையுடைய இலட்சம் வீரரும் ஒன்றாய் வன்மையுடன் வெஞ்சிலைகளில் கூரிய அம்புகளைத் தொடுத்து, நிலத்திலே வந்து பெரிய மேகமானது, மழைத்துளிகளைப் பெய்த்து போல் புலத்திய முனிவரின் பேரனான பானுகோபன் மீது ஒவ்வொருவரும் தனித்தனியே எய்தனர்.

5173. மாலை குடிய தோள்களையுடைய இலட்சம் வீரரும் வில்லில் வைத்து எய்கின்ற அம்புத் தொகைகள் அவுணன் மீது வரிசை வரிசையாகச் செல்லுதல், பெரிய தெளிவான அலைகளையுடைய எண்ணில்லாத பெரிய ஆறுகள் வரிசையாகப் பூமியில் உள்ள ஓர் கடலில் போய்க் கலப்பதைப் போல விளங்கியது.

5174. பூதப் படையினரான இலட்சம் வீரரும் எய்கின்ற அம்புகள், அசுரர் எல்லாரும் கலங்குமாறு செல்லவும், பானுகோபன் அவற்றைப் பார்த்துக் கொலைத் தன்மை கொண்ட வளைந்த வில்லை வளைத்து, அதிலே ஆயிரங்கோடியான விலக்க முடியாத அம்புகளைத் தொடுத்துப் பூதர் எய்த அம்புகளை விரைந்து அழித்தான்.

5175. அழித்து, அப்பானு கோபன் மேலும் சினந்து, ஓர் ஆயிரங்கோடி அம்புகளை எய்ய, ஆறுமுகப் பெருமானின் படையினர் அதை அறிந்து ஆற்றலையுடைய கடிய அம்புகள், அவன் எய்ததைப் போல ஏழு மடங்கு அம்புகளை எய்து பானு கோபனின் அம்புகளைத் தடுத்து அவன் மீது செல்லுமாறு செய்தனர்.

- 5176 அறம்தி றம்பிய சூர்மகன் வானிகள் அனைத்தும்
முறிந்து மற்றவன் தன்மிசை உற்றன முழங்கிச்
செறிந்த மாமுகில் உயிர்த்திடுஞ் சேரஞ் செல்லா
தெறிந்து கால்பொர வந்துழி மீண்டுபாம்
இயல்போல்.
- 5177 செங்க திர்ப்பகை சேறியே செயிரிலா வயிரத்
துங்க வெங்கணை அபரித மிசைமிசை துரந்து
வெங்கண் வீரர்கள் செலுத்திய சரமெலாம் விலக்கி
அங்கை யிற்கொண்ட கார்முகம் இலக்கமும்
அறுத்தான்.
- 5178 பிடித்த கார்முகம் அற்றுழி மானவர் பெயர்த்தும்
தடத்த தேரிடை இருந்திடுஞ் சேமமாந் தனுக்கள்
எடுத்து வாங்கியே சரந்துரந் திரவியம் பகைஞன்
தொடுத்து மேல்விடுங் கணைகளை இடையிடை
துணித்தார்.
- 5179 சூரன் மாமகன் தொடுசரந் துணித்தபின் தூண்டும்
தேரி லாயிரம் பரியினூ றாயிரந் தெழித்துக்
காரு லாவரு பதாகையில் ஆயிரங் கடவி
ஊரும் வன்மைசேர் வலவன்மேல் ஆயிரம்
உய்த்தார்.
- 5180 வசையில் வீரர்கள் இவ்வகை விடுத்தலும்
மனத்தில்
பசையில் சூர்மகன் இரதமும் பரிகளும் பாகும்
அசனி கொண்டதோர் துவசமும் அற்றன
அதற்பின்
விசையில் வேறொரு தேரிடைப் பாய்ந்தனன்
வெகுண்டு.

5176. ஒலித்து வருகின்ற பெரிய மேகங்கள் தம்மை அளித்த கடல் மீது செல்லாது, காற்று மோதி வீசியவுடனே, வந்த இடத்தை நோக்கித் திரும்பிச் செல்லும் தன்மையைப் போன்று, அறத்தினின்றும் தவறிய அசுரனான பானுகோபனது அம்புகள் எல்லாம் ஒடிந்து அவன் மீதே திரும்பி வந்தன.

5177. அவற்றைக் கண்டு பானுகோபன் சினந்து குற்றம் இல்லாத வன்மையுடைய சிறந்த கொடிய வயிர முகத்தையுடைய அம்புகள் மிகுதியாய் மேலும் மேலும் செலுத்திக், கொடிய கண்களையுடைய வீரர்கள் எய்த அம்புகளையெல்லாம் தடுத்து விலக்கி, கையிலே அவர்கள் பிடித் திருந்த இலட்சம் வில்களையும் அழித்தான்.

5178. இலட்சம் வீரரும் தம் கைகளில் பிடித்திருந்த வில்கள் எல்லாம் அழிந்த போது, திரும்பவும் பெரிய தேர் களில் இருந்த (சேம) வில்களை எடுத்து வளைத்து அம்புகளை எய்து, கதிரவனின் பகைவனான பானுகோபன் ஷ்டும் அம்புகளை இடைஇடையே அழித்தனர்.

5179. சூரனின் மகனான பானுகோபன் எய்கின்ற அம்புகளை யெல்லாம் அழித்த பின்பு, அப்பூதப் படையினர் செலுத்தப்படுகின்ற தேர்களின் மீது, அம்புகள் ஆயிரத்தையும், குதிரைகளின் மீது நூறு ஆயிரத்தையும், மேகத்தை அளாவும் கொடிகளின் மீது ஆயிரத்தையும், தேரை ஒட்டும் வன்மையுடைய சாரதியின் மீது ஆயிரத்தையும் எய்தனர்.

5180. பழியில்லாத பூத வீரர்கள் இவ்வாறு அம்புகளை எய்யவும், உள்ளத்தில் அன்பு இல்லாத பானுகோபனின் தேரும், குதிரைகளும், பாகர்களும், காற்றால் அசைந்து இடியோசை எழுப்புகின்ற கொடிகளும் அதிர்ந்தன. அதன் பின்பு அப்பானுகோபன் விரைவாக மற்றொரு தேரின் மீது சினந்து ஏறினான்.

128 □ கந்தபுராணம்

- 5181 வைய மேற்செலும் அவுணர்கோன் தன்சிலை
வணக்கிச்
செய்ய கூர்ங்கணை நூறுநூ றாயிரஞ் செலுத்தி
ஐயன் விட்டவர் தேரொடு சிலைகளை அறுத்து
மெய்யி டந்தொறும் அழுத்தினன் எண்ணிலா
விசிகம்.
- 5182 பரிதி மாற்றலன் பகழிகள் மெய்யெலாம் பட்டுக்
குருதி சோர்தலும் இலக்கரும் தொல்வலி குறைந்து
பெரிது நோயுழந் தாற்றல ராகியே பின்னர்ப்
பொருதி றந்தனை நினைந்திலர் உடைந்துபின்
போனார்.
- 5183 வற்பு றுத்திய இலக்கம்வில் லாளரும் மலைய
விற்பி டித்தவன் ஒருவனே யாரையும் வென்றான்
முற்ப கற்புரி தவப்பயன் இஃதென மொழிமோ
கற்பி னாற்றலென் றுரைத்துமோ கழறுவ
தெவையே.
- 5184 ஆன காலையில் வீரகோ ளரியென அறையும்
மான வீரன்மற் றதுகண்டு தனதுவில் வளைத்துப்
பானு கோபன்முன் னெய்தியே பிறைமுகப் பகழி
சோனை மாரியும் விம்மித முற்றிடச் சொரிந்தான்.
- 5185 சொரிந்த காலையில் அதுகண்டு சூரன்மா மதலை
சிரந்து ளக்கியே ஈங்கிவன் ஆற்றலும் திறலும்
பெருந்த னிச்சிலை விஞ்சையும் நன்றெனப் பேசி
பரிக்க கார்முகம் குனித்தனன் பனித்தனர்
வானோர்

5181. அங்ஙனம் தேரின் மீது ஏறிச் செல்லும் அவுணர் மன்னனின் மகனான பானு கோபன், தனது வில்லை வளைத்து ஒழுங்கான கூரிய அம்புகள் நூறு நூறாயிரம் எய்து முருகப் பெருமான் அனுப்பிய பூதப்படையினரின் தேர் களுடனே விற்களையும் அழித்து அவ்வீரர்களில் உடல் முழுவதும், எண்ணில்லாத அம்புகளை அமுந்துமாறு எய்தான்.

(வசிகம்—அம்பு)

5182. கதிரவனின் பகைவனான பானு கோபன் எய்த அம்புகள் உடல் முழுவதும் பட்டு இரத்தம் வழியவும், போரிட்ட இலட்சம் வீரர்களும் முன்னைய வலிமையானது குன்றப் பெற்றவராய்ப் பெரிதும் வருந்தி, தாள முடியாத வராய், மேலும் போர் செய்யும் செயலை எண்ணாதவராய்த் தோற்றுப் போயினர்.

5183. வலிமை வாய்ந்தஇலட்சம்வீரரும் எதிர்த்து நின்று போரிட, அவர்களை எதிர்த்து வில் பிடித்த ஒருவனே அவர்கள் எல்லாரையும் வெற்றி கண்டான்! அவன் கண்ட அவ்வெற்றி முன் பகலில் செய்த தவத்தின் பயன் இது என்று செல்வோமா? அவன் கற்ற கலையினது ஆற்றல் இது என்று சொல்வோமா? இவற்றுள் எதைச் சொல்வது?

5184. அவ்வாறு பூதகணத்தவர் தோற்ற போதில், 'வீர கோளரி' என்று பேசப்படுகின்ற வீரமுடைய வீரன் அதைக் கண்டான். அவன் தனது வில்லை வளைத்துப் பானு கோபனின் முன்பு சென்றான். விடா மழை போலப் பிறை முக அம்புகளைப் பானு கோபன் மீது எய்தான்.

(வீரகோளரி—வீரகேசரி எனவும் சொல்லப்படுவான்)

5185. அவ்வாறு 'வீர கோளரி' அம்புகளை விடா மழை போலப் பொழியவும், அதனைச் சூரபன்மாவின் மகன் பானு கோபன் கண்டு, தலையை அசைத்து, "இங்கு இந்த வீரகோளரியினது வலிமையும், ஆற்றலும், பெரிய ஒப்பில்லாத வில் கொண்டு செய்யும் கலையும் நல்லன!" என்று சொல்லிக் கட்டமைந்த வில்லை வளைத்தான். அதைக் கண்டு தேவர்கள் நடுக்கம் கொண்டனர்.

5186 குனித்த சாபத்தின் நூறுநூ றாயிர கோடி
 குனித்த வச்சிர நொறிலுடைப் பகழிகள் நூக்கித்
 தனித்து நேர்ந்தவன் விடுத்திடு சரமெலாந் தடிந்து
 துனித்தி டக்கணை ஆயிரம் அழுத்தினன்
 தோள்மேல் -

5187 தோளில் ஆயிரம் வெங்கணை அழுத்தலுந்
 தோலாக்
 கோள ரித்திறற் பேரினன் கோமகன் துரந்த
 வாளி யாவையும் விலக்கியே ஆங்கவன் மருமஞ்
 சாள ரம்படச் செறித்தனன் ஆயிரஞ் சரங்கள்.

5188 சரங்கள் ஆயிரம் அகலமேல் அழுத்தலும் தகுவன்
 இரங்கி நோயுழந் தாற்றவும் முனிவுசெய் திவனைக்
 கரங்கொள் வில்லினால் வெல்லரி தாமெனக் கருதி
 உரங்கொள் விண்டுவிந் படைக்கலந் தனையெடுத்
 துய்த்தான் -

5189 நார ணன்படை ஆங்கவன் உருக்கொடு நடந்து
 வீர கோளரி விடுத்திடு சரமெலாம் விழுங்கிப்
 பாரும் அண்டமும் நடுக்குற இடிக்குரற் பகுவாய்க்
 காரி ரிந்திட ஆர்ப்பொடு கடிதுசென் றதுவே.

5186. வளைந்த வில்லில் நூறு நூறாயிரங் கோடி என்ற கணக்குடையதும் கூரியதும், வச்சிரமயமானதும் ஆன அம்புகளைச் செலுத்தித் தனித்து வந்து தன்னுடனே போரிட்ட வீரகோளரி எய்த அம்புகளையெல்லாம் அழித்து, அவனுடைய தோள் மேல் பானு கோபன் யாவரும் நடுங்கிட ஆயிரம் அம்புகளை எய்தான்.

(நொறில்—வேகம்; நூக்கி—செலுத்தி)

5187. தன்தோளில் ஆயிரம் கொடிய அம்புகளை அழுத்தவும் தோல்வி அறியாத வீரகோளரி என்ற பெயரைக் கொண்ட பூதவீரன், பானு கோபன் எய்த அம்புகள் யாவற்றையும் தடுத்து விலக்கி, அவனது மார்பானது பலகணி போலப் பல துளைகள் உடையதாய் ஆகுமாறு ஆயிரம் அம்புகளை எய்தான்.

5188. அம்புகள் ஆயிரம் தன் மார்பின் மீது வீர கோளரி எய்யவும் பானுகோபன், இரங்கி மிகவும் வருந்தி கடும்கினம் கொண்டு, “இவனை கையில் எடுக்கும் வில்லினாலே வெல்ல முடியாது,” என்று கருதி, வன்மையுடைய திருமாலின் படைக்கலத்தை (நாராயணாத்திரம்) எடுத்து வீரகோளரி மீது விடுத்தான்.

5189. திருமால் படைக்கலமானது அப்போது திருமாலின் வடிவத்தை எடுத்து நடந்து, வீர கோளரி எய்யும் அம்புகளை யெல்லாம் விழுங்கி இந்த வுலகமும், வான் உலகமும் நடுங்க இடி போன்ற குரல் உடைய பிளந்த வாயுடன் கூடிய மேகமும் தோற்க, ஆரவாரத்துடன் வீரகோளரியிடம் விரைந்து சென்றது.

132 □ கந்தபுராணம்

5190 விண்டு விற்படை அனுகலும் விறலரி யதனைக்
கண்டு மால்படை எடுக்குமுன் அப்படை கடிதாய்
வண்டு லாத்தொடை மார்பிடம் புகுந்தும்ன்
னுயிரை
உண்ட தில்லையால் அவசமாக் கியதவ
னுணர்வை.

5191 அண்ணல் ஏந்திடும் வேற்படை ஆணையால்
அணையான்
உண்ணி லாஉயிர் கொளவஞ்சி எருவைநீ ருண்டு
கண்ண னார்படை சிறிதுதன் வன்மையுங் காட்டித்
துண்ணெ னப்பின்னர் மீண்டது சூர்மகன்
தன்பால்.

5192 மீண்ட காலையில் வீரகோ ளரிஅவண் வீழ்ந்து
மாண்டு ளான்என் மயங்கினன் அங்கது வயமார்த்
தாண்டன் என்பவன் கண்டுதன் தனிச்சிலை
குனித்து
முண்ட செற்றமொ டனுகினன் கதிர்ப்பகை
முன்னர்.

5193 ஓங்கல் வாகுடை வீரன்தேந் திடுமுன்னுண்
கையில்
தாங்கும் வில்லினை அவுணனோ ராயிரம்
சரத்தால்
ஆங்க னந்துணித் தாயிரங் கணைநுதல் அமுத்த
ஏங்கி னார்கரர் அனையன்வே றொருசிலை
எடுத்தான்.

5190. திருமாவின் படைக்கலம் அவ்வாறு தன்னை நெருங்கி வரவும், ஆற்றலுடைய வீரகோளரி அதைப் பார்த்து, அவன் தன்னிடம் இருந்த திருமால் படையை எடுத்து விடுப்பதற்கு முன்பு, அந்தப் படை விரைவாக வண்டுகள் மொய்க்கும் மாலை சூடிய மார்பிலே புகுந்து அவனது உயிரை உண்ணவில்லை; மயக்கம் அடையுமாறு மட்டுமே செய்தது.

5191. பெருமையுடைய முருகப் பெருமான் ஏந்திய வேல்படை ஆணையினால், அந்த வீரகோளரியின் உள்ளே உள்ள உயிரைக் கவர்ந்திட அஞ்சி, இரத்த நீரைக் குடித்துத் திருமாவின் படையானது தனது ஆற்றலையும் சிறிது காட்டிப் பின்பு, விரைவாகப் பானு கோபனிடமே திரும்பிச் சென்றது.

(எருவைநீர்—இரத்தம்)

5192. அவ்வாறு அந்தப் படைக்கலம் திரும்பி வந்தபோது, அந்த வீர கோளரி என்பவன் இறந்து விட்டவனைப் போல மயக்கம் கொண்டான். அப்போது அச்செயலை 'வீரமார்த் தாண்டன்' என்பவன் கண்டு, தனது வில்லை வளைத்து மிக்கு எழுந்த சினத்துடனே பானுகோபனுக்கு முன் போனான்.

(வயமார்த்தாண்டன்-வீரமார்த்தாண்டன்)

5193. மலைபோன்ற தோள்களையுடைய வீரமார்த் தாண்டன்தன்னை நெருங்குவதற்குமுன்னம், ஒளிபொருந்திய அவனது கையில் உள்ள வில்லைப் பானுகோபன் ஓர் ஆயிரம் அம்புகளால் துண்டு செய்தான். அதுவேயன்றி ஆயிரம் அம்புகளை அந்த வீரமார்த்தாண்டனின் நெற்றியின் மீதும் அழுத்தினான். அவ்வளவில் தேவர்கள் எல்லாம் ஏங்கினர். வீர மார்த்தாண்டன் அப்போது வேறு ஒரு வில்லை எடுத்தான்.

134 □ சுந்தபுராணம்

5194 எடுத்த கார்முகம் வாங்குமுன் இரவியம் பகைஞன்
தொடுத்து நூறுகோல் அதனையும் ஓரிரு துணியாய்ப்
படுத்தொ ராயிரம் பகழியால் தேரொடும் பரியை
முடித்து வானியோ ரேழுநூறு உய்த்தனன்
மொய்ம்பில்-

5195 தேர ழிந்திடச் சிலையதும் அழிந்திடத் திறல்சேந்
பேர ழிந்திடத் தனிமையாய் நின்றவன் பிரியா
ஊர ழிந்திட வறியனாம் பரிதிபோல் உற்றான்
கார ழிந்திட ஆர்த்தனன் கிளர்ந்தெழுங்
கதத்தான்.

5196 பராக மாப்புவி அகழ்ந்திடு பணைமருப் பிரட்டை
வராக மாயிரத் தாற்றல்பெற் றுடையசூர்
மகன்மேல்
விராக நெஞ்சுடை விறல்கதிர் பாய்ந்தனன்
விண்மேல்
இராகு வின்மிசைத் தினகரன் வாவினா னென்ன.

5197 பாய்ந்து திண்திறல் வெய்யவன் வெய்யவன்
பகைஞன்
ஏந்து வார்சிலை பறித்திரு துணிபடுத் தெறிய
வேந்தன் மாமகன் வெகுண்டுதன் மருங்கிடை
விசித்த
நாந்த கம்மூரீஇக் குற்றினன் மருமத்தின் நடுவண்-

5198 வீர வெய்யவன் உரமிசைச் செலுத்திய வெங்கண்
கூரும் வாட்படை வாங்குமுன் ஆங்கவன் குருதி
சூரி யன்பகை அகலம்வந் துற்றது தூயோன்
தாரை வாளொன்று மாறுபோய்க் குற்றிய
தகவின்.

1594. வீரமார்த்தாண்டன் கையிலே எடுத்த வில்லை வளைப்பதற்கு முன்னம், பானுகோபன் நூறு அம்புகளை எய்து (வீரமார்த்தாண்டன்) எடுத்த அந்த வில்லையும் இரண்டு துண்டாகுமாறு செய்து, ஓர் ஆயிரம் அம்புகளால் தேரையும் அதில் பூட்டப்பட்ட குதிரைகளையும் அழித்து, தோள்களில் எழுநூறு அம்புகளை எய்தான்.

(மொய்ம்பு-தோள்)

5195. தனது தேரானது அழியவும், ஆற்றல்பொருந்தியவன் என்ற பெயரும் அழிந்திடத், தனியாக நின்ற வீரமார்த்தாண்டன், தான் எப்போதும் வாழும் ஊர் அழிந்தவுடனே தனித்தன்மையுடையவனைப் போல நின்றான். இதனைக் கண்ட பானுகோபன் மிக்கெழும் சினத்துடையவனாய், மேகங்கள் எல்லாமும் அஞ்சும்படி ஆரவாரம் செய்தான்.

(மார்த்தாண்டன்-சுவர்க்கத்தில் உள்ள சூரியன்)

5196. இந்த வலகத்தைப் புழுதியாகுமாறு தோண்டிய தடித்த இரு கொம்புகளையுடைய ஆயிரம் வராகங்களின் (பன்றிகளின்) வன்மையைக் கொண்ட பானுகோபன் மீது, வெறுப்புடைய வீரமார்த்தாண்டன் வானில் உள்ள இராகு மீது சூரியன் பாய்ந்தது போலப் பாய்ந்தான்.

5197. அவ்வாறு தேரின் மீது பாய்ந்து மிக்க ஆற்றலையுடைய வீரமார்த்தாண்டன், பானுகோபனின் கையில் இருந்த நீண்ட சிலையைப் பிடுங்கி, இரு துண்டுகளாக ஒடித்து எறிந்தான். சூரபன்மனின் சிறந்த மகனான பானுகோபன் சினந்து தன் இடையிலே இருந்த உடைவாளை எடுத்து வீரமார்த்தாண்டனின் மார்பின் நடுவிலே குத்தினான்.

5198. வீரமார்த்தாண்டனின் மார்பில் குத்திய வெவ்விய தன்மையுடைய வாளை இழுத்து எடுப்பதற்கு முன், அங்கு அவனது உடல் இரத்தமானது, தூய்மையுடையவனது ஒரு நீண்ட வாள் பதிலாகச் சென்று குத்தியது போலப் பானுகோபனின் மார்பில் வந்து பட்டது.

136 □ கந்தபுராணம்

- 5199 குற்றி வாங்குமுன் வீரமார்த் தாண்டனும்
கொதித்துக்
கற்றை வெஞ்சுடர்ச் சரிகையை மருங்குறை
கழித்து
மற்ற வன்மணி மார்பத்து வயிரவான் கவசம்
இற்றிடும்படி குற்றினன் யாவரும் இரங்க.
- 5200 கிளைத்தி ஓந்திறல் வெய்யவன் குற்றலும் கேடு
விளைத்த சூர்மகன் தன்னுடைச் சரிகையால்
மீட்டும்
குளத்தில் முழுகுறக் குற்றினன் அன்னதோர்
குற்றிற்
களைத்து வீழ்ந்தனன் கால்பொர மறிந்தகற்
பகம்போல்.
- 5201 தாழ்ந்த சோரியும் அலக்கணும் பெருகுறத்
தடந்தோர்
வீழ்ந்த வன்றனை விளிந்தனன் இவனென
விடுத்துத்
தாழ்ந்த தோர்பெருந் தனுவினை எடுத்துழி
தன்னில்
சூழ்ந்த தானையோ டேற்றனன் சூரியன்
பகைஞன்.
- 5202 ஏற்று நேர்வரு சூரன்மா மதலையை எதிர்ந்து
போற்ற லார்புகழ் வீரராக் கதன்னனும்
பொருநன்
காற்றின் வந்தனன் துணைவர்கள் தொலைந்ததும்
கண்டான்
சீற்றம் உள்ளாற நிமிர்ந்தெழக் குளித்தனன்
சிலையை.

5199. அதைவெளியே எடுப்பதற்கு முன், வீரமார்த் தாண்டன் சினந்து தொகுதியான கதிரையுடைய வாளை உறையினின்று எடுத்து அப்பானுகோபனின் அழகிய மார்பில் வயிரம் பதித்த சிறந்த கவசத்தைப் பிளவுபடுமாறு, அசுரர் யாவரும் இரங்குமாறு குத்தினான்.

5200. பெரும் ஆற்றலையுடைய வீரமார்த்தாண்டன் குத்தவும், கெடுதியைச் செய்த சூரனின் மகனான பானு கோபன் தனது வாளால் மறுபடியும் அவனது நெற்றியில் புகு மாறு குத்தினான். அப்போது, காற்று வீச வீழ்ந்த கற்பக மரம் போல அந்தக்குத்தால் களைப்படைந்துக் கீழே வீர மார்த்தாண்டன் விழுந்தான்.

(குளம்—நெற்றி)

5201. ஒழுகும் இரத்தமும் துன்பமும் பெருகிடப் பெரிய தேரின் மேல் சாய்ந்த வீரமார்த்தாண்டனை, இவன் இறந்து போனான்' என அவனுடன் போர் செய்வதை விடுத்து, பெரிய ஒரு வில்லை எடுத்துக்கொண்டு தன்னைச் சூழ்ந்த படையுடன் பானுகோபன் பகைவரை எதிர்த்து நின்றான்.

5202. போர் ஏற்று வருகின்ற பானுகோபனை எதிர்த்துப் பகைவர் எல்லாம் புகழ்கின்ற 'வீரராக்கதன்' என்ற வீரன் காற்றைப் போல விரைவாக வந்தான். தன் துணைவர்கள் அழிவுற்றதையும் பார்த்தான். உள்ளத்தில் சினம் பொங்கி எழுத் தன் வில்லை வளைத்தான்.

138 □ கந்தபுராணம்

5203 லைகு வித்தொரு பத்துநா றயில்கணை தெளிந்தே
ஒலியு டைக்கழற் றூரன்மா மதலைமே லுய்ப்ப
விலகி யத்தொகைப் பகழியால் நம்ப்தன் வியன்தேர்
வலவ னைத்தலை துணித்தனன் வானிநா றதனால்.

5204 நூறு வானியாற் குதன்மாண் டிடுதலும் நொடிப்பில்
வேறொர் பாகணை வீரராக் கதன்நிறீஇ வெகுளா
ஆறு மாமுகன் அடிநினைந் தாயிரங் கணையால்
கூறு செய்தனன் அவுணர்கோன் குருமணி மகுடம்.

5205 உவமை நீங்கிய ஐவகைத் தாயவேற்றுஉருவின்
மவுலி இற்றிடத் திருவின்று மன்றநான் எய்தி
அவதி இல்லதோர் பெருஞ்சினம் மூண்டெழ அவுணன்
குவடி லாமணிக் குன்றுபோல் நின்றனன் குறுகி.

5206 மணியி ழந்திடும் அரவுபோல் கதிரிலா வான்போல்
பணையி ழந்திடுங் கற்பகப் பழுமரந் தனைப் போல்
துணைம ருப்பினை இழந்திடும் தந்திபோல் தொல்லை
அணியி ழந்திடு மகளிர்போல் அழகிலன் ஆனான்.

5207 இற்றொ ழந்திடு மகுடநீத் தேவலர் அளித்த கவித்து
கற்றை ஒண்கூடர் மவுலியொன் றினைமுடி வெற்றி வீரராக்
மற்ற வன்சிலை துணித்தனன் வானிஆ யிரத் தால்.

5203. வீர ராக்கதன் வில்லை வளைத்து ஆயிரம் அம்புகளை ஆராய்ந்து எடுத்து, ஒலிக்கின்ற வீரக்கழலை அணிந்த பானுகோபன் மீது எய்தான். பானுகோபனும் அத்தகைய தொகையுடைய அம்புகளால் அழித்து வீரராக்கதனின் பெரிய தேர் ஓட்டியின் தலையை அறுத்தான்.

5204. பானுகோபன் எய்த நூறு அம்புகளால் தேர்ப் பாகன் மடிந்திடவும், இமைப் பொழுதில் வீரராக்கதன் வேறோர் தேர்ப்பாகனை அமர்த்தி, சினந்து, அறுமுகப் பெருமானின் திருவடிகளை உள்ளத்தில் தியானித்து, பானுகோபனின் மணிகள் பதித்த முடியினை ஆயிரம் அம்புகளால் பிளந்தான்.

5205. உவமை இல்லாத ஐந்து வகைப்பட்ட உருவத்தை உடைய முடியானது அழிந்திட, அழகிழந்து மிகவும் வெட்கம் அடைந்து, அளவற்ற சினமானது மூண்டு எழ, பானுகோபன் சிகரம் இல்லாத மணி மலையைப் போலத்தாழ்ந்து நின்றான்.

5206. மாணிக்க மணியை இழந்து விட்ட பாம்பைப் போலவும், சூரிய சந்திரர் இல்லாத வானத்தைப் போலவும், கிளைகளை இழந்து விட்ட கற்பக மரங்களைப் போலவும், இரண்டு கொம்புகளை இழந்துவிட்ட யானையைப் போலவும், பழையையுடைய மங்கல தாலியை இழந்துவிட்ட மங்கையரைப் போலவும், மகுடத்தை இழந்த பானுகோபன் அழகில்லாது நின்றான்.

5207. பானுகோபன் உடைபட்டு அழிந்துவிட்ட முடியை நீக்கி, பணியாளர் அளித்த தொகுதியான ஒளியுடைய முடியொன்றைத் தலையில் கவித்துக் கொண்டு, வீரராக்கதன் விடுகின்ற அம்புகளை எல்லாம் தடுத்து விலக்கி ஆயிரம் அம்புகளால் (அவ்வீரராக்கதனின்) வில்லையும் அழித்தான்.

140 □ கந்தபுராணம்

5208 ஆடல் வெஞ்சிலை அறுத்தலும் வயமுடை

அரக்கன்

நாடி ஓர்தனு எடுக்குமுன் நாகிளங் கதிரை
வீட ருந்தளை இட்டவன் விசிகமா யிரத்தால்
பாடு செய்தனன் அனையவன் தனதுதேர்ப்

பரியை-

5209 மாய்ந்து மாத்தொகை படுதலும் வீரனோர்

மணித்தேர்

பாய்ந்த காலையில் இரவிமாற் றலனவன் பாணி
ஏந்து வில்லினை யாயிரம் பகழியால் இறுப்ப
வேந்தன் மாமகன் தன்மிசை அயிலொன்று

விடுத்தான்-

5210 விடுத்த வேலினை நூறுகோல் தொடுத்தவன்

வீட்டத்

திடத்தின் மேற்படு வீரராக் கதனது தெரிந்து
தடத்த தேரினும் இழிந்தறை கூவியே தனிபோய்
எடுத்தெ றிந்தனன் பானுகோ பத் தனி இரதம்-

5211 எறியும் எல்லையில் தகுவர்தம் குரிசில்விண்

ணெழுந்து

வெறிகொள் பங்கயத் தண்ணல்முன் கொடுத்த
தோர் வேலைச்
செறுநன் ஆவியை உண்கென விடுத்தலுஞ்

சென்று

விறல ரக்கன்மேற் பட்டதங் கனையனும்

வீழ்ந்தான்-

5208. போருக்குரிய பொருந்திய கொடிய வில்லை அழிக்-
கவும், வீரராக்கதன் மற்றுமோர் வலிய வில்லைத் தேடி எடுப்-
பதற்கு முன்பு, இளங்கதிரவனை வருந்துமாறு சிறையிலே
இட்டவனான பானுகோபன், ஆயிரம் அம்புகளால் (அந்த
வீரராக்கதனின்) தேர்க் குதிரைகளைக் கொன்றான்.

5209. குதிரைக் கூட்டம் அழிந்து இறக்கவும், வீர-
ராக்கதன் வேறோர் மணிமயமான தேரில் ஏறினான்-
அப்போது பானுகோபன் அவனது கையில் ஏந்திய வில்லை
ஆயிரம் அம்புகளால் அழித்தான். வீரராக்கதன் வேல்
ஒன்றை அந்தப் பானுகோபன் மீது எறிந்தான்.

5210. பானுகோபன் வீரராக்கதன் வீசிய வேலை நூறு
அம்புகள் எய்து அழித்தான். வலிமையால் மிக்கவீரராக்கதன்
அதைக் கண்டு அறிந்து பெரிய தேரினின்றும் இறங்கி, அறை
கூவல் விடுத்து தனி ஒருவனாய்ப்போய் பானுகோபனின்
தேரை எடுத்து மேலே சொல்லும்படி எறிந்தான்.

(அறைகூவல் -போருக்கு வருமாறு அழைத்தல்)

5211. வீரராக்கதன் பானுகோபனின் தேரை அவ்வாறு
எடுத்து வீசும்போது அசுரர் தலைவனான பானுகோபன்
அத்தோருடனே வானத்தில் சென்று மணம்கமழும் தாமரை
மலரில் வீற்றிருக்கும் நான்முகன், முன்னொரு காலத்தில்
தனக்குத் தந்திருந்த ஓர் வேலைப் 'பகைவன்' உயிரைக்-
குடிப்பாயாக' என்று விடுக்கவும், அந்த வேலானது சென்று
வன்மையுடைய வீரராக்கதன் மீது பட்டது. அதனால்
அவனும் மயங்கி வீழ்ந்தான்.

142 □ கந்தபுராணம்

- 5212 தரையில் வீழ்ந்திடும் வீரராக் கதன்நனி தளர்ந்
தான்
முருகன் ஆணையால் போந்தில தவனுயிர்
முன்னம்
இரவி யம்பகை திகிரியின் மறிந்துளான் எழுந்து
பொருதல் வன்மையின் றாகியே இடைந்துபின்
போனான்.
- 5213 போன காலையில் வேறொரு தேரிடைப் புகுந்து
பானு மாற்றலன் வணக்கியோர் கார்முகம் பற்றி
ஊனும் ஆவியுங் கவர்ந்திடு சரமழை ஒச்சி
ஏனை வீரர்கள் தம்மையும் வெல்லுமா நெதிர்ந்
தான்.

5214 வீர வந்தகன் வீரமா மகேச்சுரன் வீர
தீரன் வீரமா மகேந்திரன் திறப்புரந் தரனாம்
நேரி லார்இவர் ஐவரும் சிலைகொடு நேர்ந்து
சூரி யன்பகை வன்மிசைக் கணைமழை செரிந்தார்.

5215 சொரிந்து வேறுவே றளவையி லாதபோர்த்
தொழிலைப்
புரிந்து பின்னுறச் சூர்மகன் சரங்கள்மெய் புதைய
வருந்தி நின்றனர் இருவர்கள் மறிந்தனர் ஒருவர்
இரிந்து தேர்சிலை அழிந்துநொந் தேகினர் இருவர்.

வேறு

2216 சாற்றும் இத்திறம் வீரர்கள் யாவையும்
தனிமைந்தன்
வீற்று வீற்றமர் ஆடியே வென்றிகொண் டிடும்
வேலை
ஆற்ற வின்றிமுன் பின்றிய அவிணர்தா னைகள்
முற்றும்
நாற்றி சைக்கணும் வந்துவந் தவனைநன்
ணியவன்றே.

5212. நிலத்தில் விழுகின்ற வீரராக்கதன் மிகவும் தளர்ச்சி அடைந்தான். முருகப் பெருமானது அருளினால் அவனது உயிரானது நீங்கவில்லை. முன்னால் பானுகோபன் தேரில் மயங்கி விழுந்து கிடந்த வீரமார்த்தாண்டன் எழுந்து போர் செய்வதற்கு வன்மையற்றவனாய் விலகிப் பின்னால் சென்றான்.

5213. அவ்வாறு சென்றபின் பானுகோபன் மற்றொரு தேரில் ஏறி, வில் ஒன்றை வளைத்து, உடலையும் உயிரையும் பறிக்கின்ற அம்புமழையைப் பெய்து மற்ற வீரர்களையும் வெல்ல எதிர்த்துச் சென்றான்.

5214. அவன் சென்ற போது வீராந்தகன், வீரமகேச்சுரன், வீரதீரன், வீரமகேந்திரன், வீரபுரந்தரன் என்ற ஒப்பில்லாத இவர் ஐவரும் வில்களைக் கொண்டு எதிர்த்து பானுகோபன் மீது அம்பு மழையைப் பெய்தனர்.

5215. அந்த ஐவரும் அவ்வாறு அம்பு மழையைப் பெய்து வெவ்வேறான அளவில்லாத போர்த் தொழில்களைச் செய்து பின்பு பானுகோபனின் அம்புகள் தம் உடல்களில் பாய அவர்களுள் இருவர் வருந்தி நின்றனர். ஒருவர் இறந்தனர். தோற்று தேரும் வில்லும் அழிந்து மனம் வருந்தி இருவர் ஓடிச் சென்றனர்.

5216. இவ்வாறு சொல்லப்படுகின்ற தன்மையில், எதிர்த்து வந்து போரிட்ட எல்லாரையும் தனி ஒருவனான பானுகோபன் தனித்தனியே நின்று போர் செய்து, வெற்றி பெற்று வந்தான். அச்சமயத்தில், ஆற்றல் இல்லாமல் முன்னம் முதுகிட்டு ஓடிய அசுரர் படைகள் எல்லாம் திரும்ப எழுச்சி பெற்று வந்து அவனைச் சுற்றி நான்கு திசையிலும் சூழ்ந்தன.

144 □ கந்தபுராணம்

- 5217 பின்று சேனைகள் யாவையும் தன்னயற்
பெயர்த்தும்வந்
தொன்ற வேயிர வியம்பகை வருதலும்
உதுகண்டான்
நன்று நன்றிவன் ஆற்றலின் திறமென
நகைசெய்தான்
என்று நந்திதன் கணத்தரில் தலைமைபெற்
றிருக்கின்றான்.
- 5218 வாகை மொய்ப்புடை மேலையோன் மாலயன்
தனக்கெட்டா
ஏக நாயகன் திருமகன் தாளிணை இனிதுன்னி
ஓகை யால்நனி வழத்தியே போர்த்தொழில்
உளம்கொண்டு
சேகு நெஞ்சுடைப் பானுகோ பன்முனஞ்
செலலுற்றான்.
- 5219 அரியும் நான்முகத் தொருவனுங் குனித்திட
அறத்தேவும்
சுருதி மாமறைத் தொகுதியுங் குனித்திடச்
சுரர்கோவும்
இரவி அண்ணலும் மதியமுங் குனித்திட இகலாடல்
திருவும் மோடியுங் குனித்திடக் குனித்தனன்
சிலைதன்னை.
- 5220 விசையெ டுத்திடும் ஊதையும் வடவையும்
வெருக்கொண்டு
வசையெ டுத்திட அளக்கருந் தம்மொலி வறிதாகத்
திசையெ டுத்திடும் அண்டமும் புவனமுஞ்
சிதைந்தேமா
றிசையெ டுத்திட எடுத்தனன் சிலையின்நான்
இசைதன்னை.

5217. புறங்காட்டி ஓடிய தம் படை யாவும் திரும்பத் தன் பக்கத்தில் வரும் வன்மை குழப் பானுகோபன் வருதலும், எந்நாளிலும் நந்தி கணத்தவருள் தலைமை பெற்றவரான வீரவாகு தேவர் அப்பானு கோபன் போர் செய்ய வருதலைப் பார்த்து, “நன்று, நன்று, இவனது ஆற்றலின் இயல்பு” என நகைத்தார்.

5218. வெற்றி பொருந்திய தோள்களையுடைய சிறந்த வீரவாகு தேவர் திருமாலுக்கும், நான்முகனுக்கும் எட்டாத முழுமுதற் கடவுளான சிவபெருமானின் மைந்தனான முருகப்பெருமானின் திருவடிகளை மனத்தில் தியானித்துக் குற்றமுடைய மனத்தையுடைய பானு கோபனின் எதிரில் சென்றார்.

5219. திருமாலும், நான்முகனும் கூத்தாடவும், அறக் கடவுளும் பல வேதங்களும் கூத்தாடவும், இந்திரனும் கதிரவனும் சந்திரனும் ஆடவும், வன்மையுடைய போரில் வெற்றி தருகின்ற வீரத்திருவும் காடுகளும் நடிக்கவும் அவ்வீரவாகுதேவர் வில்லை வளைத்தார்.

5220. விரைவாக வீசும் பெருங்காற்றும் வடவைத் தீயும் அச்சம் கொண்டு பழியடையவும், கடலும் தம் ஒலி குன்றிடவும், திசைகளைச் சிறந்ததாகக் கொண்டுள்ள அண்டங்களும், புவனங்களும் அழிந்து வேறு ஓசையைத் தரவும் வீரவாகுதேவர் வில்லின் நாண் ஒலியை எழுப்பினார்.

5221 நானொ லிக்கொடு வெஞ்சமர் புரியமேல்
 நடப்பானைக்
 காண லுற்றனன் தினகரன் சினவிய கதக்கண்ணான்
 ஏனு டைப்பெருங் கார்முகம் ஒன்றுவே
 றெடுத்திட்டான்
 சேணி லத்தவர் பனித்திடக் குனித்தொலி
 செய்திட்டான்.

5222 முன்பு திண்டிற் றல் வாகுவின் ாகுவின்
 முழக்கத்தை
 அன்பின் நாடிய அமரர்கள் அளவைதீர்
 மகிழ்வெய்திப்
 பின்பு சூர்மகன் சிலைஒலி கேட்டலும் பேதுற்றே
 இன்ப துன்பங்கள் ஒருவழிக் கண்டனம்
 இவனென்றார்.

5223 புகழ்ச்சி மேலவன் குணத்தொலி செவிக்கொடு
 பொலிந்தோர்கள்
 இகழ்ச்சி மிக்கவன் குணத்திசை கேட்டலும்
 இரங்குற்றார்
 திகழ்ச்சி ஆரமு துண்டவர் நஞ்சமுண்
 செயல்போன்றார்
 மகிழ்ச்சி ஈற்றினில் துன்புவந் தடைவதோர்
 வழக்கன்றோ.

5224 மாயன் நான்முகன் மகபதி முதலிய வானோர்கள்
 காயம் யாவினும் நிரந்தனர் அமர்த்தொழில்
 காண்பாராய்
 ஆய போழ்தினில் சூரபன் மாவருள் அகரேசன்
 தூய வந்தனை நோக்கியே இனையன
 சொல்கின்றான்.

5221. நாண் ஒலியைச் செய்து கொண்டு கொடிய போரைச் செய்ய வருகின்ற வீரவாகுதேவர்க் கதிரவனைப் பகைத்த பானுகோபன் சினம் பொருந்திய கண்ணாலே பார்த்தான். வலிமை பொருந்திய பெரிய வில் ஒன்றை அவன் கையிலே எடுத்தான். வான் உலகத்தவர் எல்லாரும் நடுங்குமாறு நாண் ஒலியை உண்டாக்கினான்.

5222. முன்பு திண்ணிய தோள் ஆற்றலையுடைய வீரவாகுவின் நாண் ஒலியை விருப்பத்துடன் கேட்ட தேவர்கள், அளவில்லாத மகிழ்ச்சி அடைந்து, பின்பு பானுகோபனின் வில் நாண் ஒலியைக் கேட்கவும் அறிவு மயங்கி, “இங்கு இன்பத்தையும் துன்பத்தையும் ஒருங்கே கண்டோம்” என்று கூறினர்.

5223. புகழால் மேலான வீரவாகு தேவரின் வில் நாண் ஒலியைக் காதால் கேட்டு மகிழ்ந்தவர்கள் இகழ்ச்சி மிக்க பானுகோபனின் வில்நாண் ஒலியைக் கேட்டதும் மனம் வருந்தினர். விளங்கும் இனிய அமிழ்தத்தை உண்டவர் பின் விடத்தை உண்கின்ற செயலைப் போல விளங்கினர். இன்பத்தின் முடிவிலே துன்பம் வந்து சேரும் என்பது ஓர் உலக வழக்கன்றோ!

5224. திருமாலும் நான்முகனும் இந்திரன் முதலான தேவர்கள் வானம் எங்கும் பரவி போர்த் தொழிலைக் காண இருந்தனர். அச்சமயத்தில் சூரபன்மனின் மகனான பானுகோபன் தூயவரான வீரவாகு தேவரை நோக்கிப் பின்வரும் இவற்றைச் சொல்லலானான்.

5225 கோதை வேலினால் தாரகன் தனையடு
 குகன்அல்லை
 ஆதி ஏனமாய்ப் புவியினைக் கிளைத்திடும்
 அரியல்லை
 வேத நான்முகத் தவன்அல்லை விண்ணுளோர்
 வேந்தல்லை
 தூத னாகிய நீகொல்என் எதிர்பொருந்
 தொழில்வல்லாய்.

5226 இழைத்த மாயையால் முற்பகல் போந்தனை
 எங்கோன்முன்
 பழித்தி றஞ்சில கூறின் இளவலைப் படுத்திட்டாய்
 அழித்தி மாநகர் யானஃ துணர்ந்திலன் அதனாலே
 பிழைத்தி அன்றெனின் உய்ந்திவண் வந்திடப்
 பெறுவாயோ.

5227 பொருது வென்றிகொண் டுனதுயிர் நடுவனூர்
 புகுவிப்பன்
 சரதம் இங்கிது பிறந்திடும் அளவையில் தழல்காலும்
 பரிதி யைச்சிறை பிணித்தவன் ஒற்றனைப்
 படுத்தானென்று
 ஒருத னிப்பழி கொள்வதல் லாற்புகழ் உறுவேனோ.

5228 முனைமு டித்தநின் துணைவரை வென்றனன்
 முரட்பூதம்
 தனைய டர்த்தனன் சிந்தினன் அனிகமுந்
 தனிநேர்ந்த
 உனைமு டிக்குவன் உனைவிடுத் தோனையும்
 உலைவித்தென்
 சினமு டிக்குவன் மகபதி தன்னையுஞ் சிறை
 செய்வேன்.

5225. “நீ மாலை சூடிய வேலால் தாரகாசுரனைக் கொன்ற முருகன் அல்லை. முற்காலத்தில் வராகமாய் (பன்றியாய்) உலகத்தைத் தோண்டிய திருமாலும் அல்லை. வேதங்களைப் படைத்த நான்முகனும் அல்லை. தேவர்களின் அரசனான இந்திரனும் அல்லை. முருகனின் தூதனாக வந்த நீயோ என் எதிரில் நின்று போரிடும் செயலில் வல்லவன் ஆவாய்!”

5226. “நீ கற்ற மாயையால் நேற்று நீ எம் இந்த மகேந்திர நகரத்துக்கு வந்தாய். எம் அரசன் முன்னாகப் பழிக்கத் தக்க சில வசைச் சொற்களைச் சொன்னாய். என் தம்பியான வச்சிரவாகுவைக் கொன்று விட்டாய். எம்மாநகரினை அழித்தாய். நான் அதை அறியவில்லை. அதனால் உயிர்பிழைத்தாய். நான் அறிந்திருந்தால் நீ உயிர்பிழைத்து இங்கு வந்திருப்பாயோ!

5227. “உன்னுடன் போரிட்டு வெற்றி கொண்டு உன் உயிரை எமனது ஊருக்குச் செல்லுமாறு செய்வேன், இது உண்மை. அதனால் பிறந்தபோதே தீயை வெளிப்படுத்தும் கதிரவனைச் சிறையிலே அடைத்தவன், தூதனான ஒருவனைக் கொன்றான் என்ற ஒப்பில்லாத பழி கொள்வதே அல்லால் புகழ் எனக்கு உண்டாவதுண்டோ? (அப்பழிக்கு அஞ்சுகிறேன்)

5228. “பலபேர்களை வெற்றி கண்டவரான உன் துணைவரை நான் வென்றேன். வலிமை வாய்ந்த பூதப் படைத் தலைவர்தம் வலி அழித்தேன். உன் படைகளை அழித்தேன். தனியாக வந்து எதிர்க்கும் உன்னையும் கொல்வேன். உன்னை அனுப்பிய சிறுவனையும் அழித்து, என் சினத்தை முடித்துக் கொள்வேன். இந்திரனையும் சிறைப்படுத்துவேன்.”

150 □ கந்தபுராணம்

5229 என்ற காலையில் வீரவா கியம்புவான் எவரேனும்
சென்று போர்புரி வார்தமை வெல்வதே திறலாகும்
பின்று வார்தமை அடுவதே வசையலால்
பிறிதுண்டோ
வென்றி எய்துவார் உரைப்பரோ போர்புரி
விரைந்தென்றான்.

வேறு

5230 என்னு மாத்திரத் திரவியம் பகைஞன் ரைந்து
பொன்னெ டுங்கணை எடுத்துவார் சிலையடைப்
பூட்டி
மின்னு வாமென விடுத்தலும் வீரனும் விரைவில்
அன்ன ஈரைந்து வாளிதொட்டு அவற்றினை
அறுத்தான்.

5231 ஆறு நாலுவெம் பகழியும் அறுத்தபின் அறிஞன்
நூறு வாளிகள் விடுத்தலும் வந்தது நோக்கி
வீறும் அத்தொகைச் சரங்கள்விட், டவையிடை
வீட்டி
ஈறி லான்மகன் மீதிலா யிரம்கணை எய்தான்.

5232 ஆயி ரங்கணை தூண்டிமற் றவற்றினை யறுத்துத்
தூய வன்பதி னாயிரஞ் சுடுசரந் துரப்பத்
தியன் அத்தொகை வாளியால் அங்கவை சிந்தி
ஏயெ னக்கொடும் பகழிநூ றாயிரம் எய்தான்.

5233 உய்த்த வாளிநூ றாயிரந் தன்னையும் உரவோன்
அத்தொ கைப்படு பல்லவந் தூண்டியே அறுத்துப்
பத்து நூற்றின்மேல் ஆயிரம் பெற்றிடும் பகழி
மெய்த்த முற்கதிர் இரவியம் பகைஞன்மேல்
விடுத்தான்.

5229. என்று பானுகோபன் சொன்னபோது, வீரவாகு தேவர் சொல்லலானார்: “யாராக இருந்தாலும் போர் செய்பவரை எதிர்த்துப் போர் செய்து வெல்வதே திறமையாகும். புறங்கொடுத்து ஓடுபவரைக் கொல்வதே வசையாகும். அல்லாது வேறுண்டோ? வெற்றி அடையும் வீரர் தம் திறமையை எடுத்துப் பேசிக் கொண்டிருப்பாரோ? விரைவாகப் போர் செய்!” என்று விடை கூறினார்.

5230. என்று வீரவாகு தேவர் உரைத்த அளவில் பானுகோபன், பத்துப் பொன் மயமான நீண்ட அம்புகளை எடுத்து நீண்ட வில்லில் வைத்துக் கண்டவர் மின்னல் என்று சொல்லுமாறு விரைந்து விடுக்கவும், வீரவாகு தேவரும் விரைந்து அத்தகைய பத்து அம்புகளை எடுத்துப் பானுகோபன் விட்ட அம்புகளை அழித்தார்.

5231. பானுகோபன் விடுத்த பத்து அம்புகளையும் அழித்த பின்பு அறிஞரான வீரவாகு தேவர் நூறு அம்புகளை விடுக்க, அவை வருதலைப் பார்த்துப் பானுகோபன் அத்தகைய நூறு அம்புகளைத் தானும் விட்டுஇடையிடையே அழித்து ஆயிரம் அம்புகளை வீரவாகு தேவர் மீது எய்தான்.

5232. வீரவாகு தேவர் பானுகோபன் விட்ட ஆயிரம் அம்புகளைத் தாமும் ஆயிரம் அம்புகளை விடுத்துத் தடுத்து மேலும் பத்தாயிரம் அம்புகளை எய்தார். தீயவனான பானுகோபனும் அத்தொகையான பத்தாயிரம் அம்புகளை எய்து அவற்றை அழித்தான். பின்பு அவன் கொடிய அம்புகள் நூறாயிரம் செலுத்தினான்.

5233. வன்மையுடைய வீரவாகு தேவர், பானுகோபன் விடுத்த நூறாயிரம் அம்புகளையும் அதே தொகையான நூறாயிரம் அம்புகளை எய்து அழித்துப்பத்துஇலட்சம் அம்புகளைப் பானுகோபன் மீதில் விடுத்தார்.

152 □ கந்தபுராணம்

- 5234 விடுத்த வாளியைப் பத்துநூ றாயிரம் விசிகம்.
தொடுத்து மாற்றியே சூரபன் மாவருள் தோன்றல்
எடுத்து நூறுநூ றாயிரம் புங்கவம் ஏவ
நொடிப்பில் வீட்டினன் அனையன சிலீமுகம் நூக்கி.
- 5235 வஞ்ச னேவினை மாற்றியே எம்பிரான் மதலை
செஞ்ச வாளினூ றாயிர கோடிகள் செலுத்தக்
கஞ்ச மாமகள் உயிர்த்திடு திருமகன்; கணிப்பில்
புஞ்ச வார்களை இறுதிநாள் முகிலெனப்
பொழிந்தான்
- 5236 பார்ம றைந்தன திசையெலாம் மறைந்தன
படர்முந்
நீர்ம றைந்தன குலகிரி மறைந்தன நிலவும்
கார்ம றைந்தன ககனமும் மறைந்தன கதிரோன்
தேர்ம றைந்தன இருவர்தங் கணைமழை செறிய
- 5237 பாரி வட்டமும் மாதிர வட்டமும் பரவை
வாரி வட்டமும் நேமியின் வட்டமும் மலிவான்
மூரி வட்டமும் அண்டத்தின் வட்டமும் முடுகிச்
சாரி வட்டமாய்த் திரிவன அனையவர் தடந்தேர்.
- 5238 மாறில் வாளிகள் முறைமுறை சொரிதலான்
மறைவர்
ஈறு செய்தவை அகற்றுழித் தோன்றுவர்
இமைப்பில்
வேறு வேறதாய் இத்திறம் நிகழ்த்திடும் வீரர்
சூறை போலமர் ஆடினர் உலகெலாம் சுற்றி.

5234. அங்ஙனம் வீரவாகு தேவர் விட்ட அம்புகளைப் பாணுகோபன் பத்து லட்சம் அம்புகளை விட்டுத் தடுத்தான். தடுத்து, கோடி அம்புகளை எடுத்து விடவும், அவற்றை வீரவாகு தேவரும், அதே தொகையுள்ள கோடி அம்புகளை எய்து இமைப்போதில் அழித்தார்.

(புங்கம் — அம்பு. சிலீமுகம் — அம்பு)

5235. வஞ்சனான பாணுகோபன் செலுத்திய அம்புகளையெல்லாம் விலக்கிச் சிவபெருமானின் மகனான வீரவாகு தேவர், நேரான அம்புகள் நூறாயிரங் கோடிகள் செலுத்தினார். சிறந்த பதுமகோமனை பெற்றெடுத்த பாணுகோபன், அளவில்லாத கூட்டமான அம்புகளை ஊழிக் காலத்து மேகத்தின் மழைபோல் விடுத்தான்.

5236. அப்போது அந்த இருவரும் அம்பு மழை பொழிய அதனால், நிலம் எல்லாம் மறைந்தது. எட்டுத் திசைகளும் மறைந்தன. பரந்த கடல்கள் மறைந்தன. இமயம் முதலிய மலைகள் மறைந்தன. உலவும் மேகங்கள் மறைந்தன. வானமும் மறைந்தது. சூரியனின் தேரும் மறைந்தது.

5237. இவ்வாறு போர் செய்யும் அந்த இருவரின் பெரிய தேர்கள் பூமியிலும், திக்குகளிலும் அகன்ற நீர் நிலை யான கடலிலும், சக்கரவாள மலையிலும், நிறைந்த பெரிய மேகங்களிலும், அண்டத்திலும், விரைந்து சாரிகை வட்டமாகத் திரிந்தன.

5238. தவறாத அம்புகள் முறை முறையாக எய்யப் படுதலால் பாணுகோபனும் வீரவாகு தேவரும் மறைவர். அவற்றை அழித்து அகற்றும் போது இமைப்போதில் வெளிப் பட்டுத் தோன்றுவர். இமைப்போதில் வெவ்வேறு வகையாக இவ்வாறு அவ்வீரர்கள் குறைக்காற்றுப் போல் உலகம் எங்கும் திரிந்து சுற்றிச்சுற்றிப் போர் செய்தனர்.

154 □ கந்தபுராணம்

- 5539 இரவி வானவன் தனதுதிண் தேரினும் ஈர்க்கும்
புரவி மீதினும் உடுபதி மானத்தும் புறஞ்கும்
கரிகள் மீதினும் விண்ணுலா அமரர்தங் கண்ணும்
பொருவி லாளியர் விடுகணை சிதறியே போமால்.
- 5240 செங்கண் வீரர்கள் இருவரும் பொருவதித்
திசையென்று
அங்கு நாடரி தவர்விடும் பகழிகள் அனந்தம்
மங்குல் வானெலாம் நிரந்தன மிசையினும்
வருமால்
இங்கு நிற்கரி தெமக்கென ஒடினர் இமையோர்
- 5241 புடவி கீழ்வன அண்டங்கள் துளைப்பன புறத்தில்
கடலொ ரேழையும் பருகுவ புவனங்கள் கடப்ப
அடலின் மேதக்க யாவருந் தடுத்திடற் கரிய
வடவை நாவையுந் துணிப்பன அவர்விடும் வாளி.
- 5242 இகல்க டந்திடு திண்திறல் வாகுவும் இரவிப்
பகையும் ஆற்றிய பெருஞ்சமர் வலியையார்
பகர்வார்
மிகுதி கொண்டபல் கணமழை உலப்புறா விடுப்பத்
திகிரி யம்படை போன்றன அனையர்கைச்
சிலைகள்.
- 5243 வெய்ய வன்றனைத் தளையிடும் வெய்யவன்
விறலார்
துய்ய மொய்ம்பினான் விடுசர மாரியைத்
தொலைத்துக்
கையி ருந்திடு கார்முகம் ஒன்றையும் கடிதின்
ஐயி ரண்டுநா ரயிற்கணை யால்அறுத் தார்த்தான்.

529. அவர்கள் விடும் அம்புகள் சூரிய தேவனின் வலிய தேரின் மீதும், அத்தேரை இழுத்துச் செல்லும் குதிரைகள் மீதும், சந்திரனுடைய விமானத்திலும், திக்குகளின் சுற்றிலும் நிற்கின்ற யானைகளின் மீதும், வானத்தில் உலவும் தேவரிடத்திலும் சென்று விழும்.

5240. சிவந்த கண்களையுடைய அந்த வீரர்கள் இருவரும் போர் செய்யும் திக்கு இது என்று தேடி அறிந்து கொள்வது அரிதாகும். அவர்கள் விடும் அளவற்ற அம்புகள் மேகம் பொருந்திய வானத்தில் எல்லாம் பரவின. “நம்மீதும் வரும்; எமக்கு இங்கு நிற்க இயலாது” என்று தேவர் யாவரும் ஓடினர்.

5241. அவர்கள் எய்யும் அம்புகள் பூமியைக்கிழிப்பன அண்டங்களைத் துளைப்பன. பெரும் புறக் கடல் ஏழையும் குடிப்பன. புவனங்களையெல்லாம் கடந்து போவன; வன்மை மிக்கவராலும் தடுப்பதற்கு அரியன; வடவை நாவையும் அறுப்பன.

5242. வெல்லும் மிக்க ஆற்றலையுடைய வீரவாகுவும் பாணுகோபனும் செய்த பெரும் போர் வலிமையை எடுத்துச் சொல்ல வல்லவர் யார்? மிகுதியாகக் கொண்ட பல அம்பு மழையை ஒழியாமல் விடுப்பதால் அவர்கள் கைகளில் இருந்த விற்கள், சக்கரப் படையைப் போல விளங்கின.

5243. கதிரவனைச் சிறையில் இட்ட கொடியவனான பாணுகோபன், ஆற்றல் பொருந்திய வீரவாகு தேவர் விடுத்த கணை மழைகளை அழித்து, அவரது கையில் இருந்த வில் ஒன்றையும் விரைவாக ஆயிரம் கூரிய அம்புகளால் அழித்து ஆரவாரம் செய்தான்.

156 □ கந்தபுராணம்

- 5244 ஆர்த்த காலையில் வீரவர் குப்பெயர் அறிஞன்
 பேர்த்தும் ஓர்தனு வாங்கியே பெருஞ்சினம்
 பிடித்துச்
 சூர்த்த வெங்கணை யாயிரம் விரைவினில் தூண்டி
 மூர்த்த மொன்றினில் அவுணன்ஏந் தியசிலை
 முரித்தான்.
- 5245 முரித்த காலையின் அவுணர்கோன் ஆற்றவும்
 முனிந்து
 சுரத்தின் மற்றொரு சிலைகுவித் தாயிரம் கணைகள்
 உரத்தின் நம்பியும் அணங்குற விடுத்தலும் ஓரேழ்
 சுரத்தி னாலவன் தனிப்பெரு மவுலியைச்
 சாய்த்தான்
- 5246 வாய்த்த பன்பணி குயிற்றிய கனகமா மவுலி
 சாய்த்த காலையின் வேறொரு கதிர்முடி தன்னை
 ஏத்தல் சான்றிடு சூர்மகன் புனையுமா நெடுத்தான்
 பூத்த செங்கதி ரவனைமுன் பிடித்தவா போல.
- 5247 எடுத்த பொன்முடி சென்னியில் கவித்தனன்
 இதன்முன்
 வடித்த வெங்கணை ஆயிரந் தூண்டிமற்
 றவன்மேல்
 அடுத்த சாலிகை சிந்தினன் சிந்திய அளவில்
 நடித்து நல்லறம் பாடின பரிதியும் நகைத்தான்.
- 5248 நிருதர் போற்றிடு சூர்மகன் ஆயிர நெடுங்கோல்
 சுருதி நாயகன் இளவல்தன் நுதலிடைத் துரப்பக்
 குருதிநீ ருண்டு குழுவொடும் தோன்றுவ குணபால்
 பரிதி வானவன் இளங்கதிர் விரிந்தெழும் பரிசின்.

5244. அவ்வாறு பானுகோபன் ஆரவாரம் செய்த போது, வீரவாகு தேவர் என்ற பெயரையுடைய அறிஞர், மீண்டும் ஒரு வில்லை வளைத்து, மிக்க சினம் கொண்டு அச்சம் உடைய கொடிய ஆயிரம் அம்புகளை விரைவில் செலுத்தி முகூர்த்தம் ஒன்றில் அப்பானுகோபன் கையில் இருந்த வில்லை அழித்தார்.

5245. அவ்வாறு பானுகோபனின் வில்லை அழித்த வுடனே, பானுகோபன் மிகவும் சினம் கொண்டு, கையில் மற்றொரு வில்லை எடுத்து வளைத்து, ஆயிரம் அம்புகள் வன்மையுடைய வீரவாகு தேவரின் மார்பில் பாய எய்யவும் அவர் ஒப்பற்ற ஏழு அம்புகளால் அவனது முடியை வீழ்த்தினார்.

5246. பொருந்திய பல மணிகள் பதித்த பொன் நிற மான முடியை வீரவாகு தேவர் வீழ்த்தியவுடனே வேறொரு ஒளிவீசுகின்ற முடியை, செந்நிற ஒளியுடைய செங்கதிரவனை முன்பு இளமையில் பிடித்த தன்மையைப் போல உயர்வு மிகுந்த சிறந்த பானுகோபன் கையில் எடுத்தான்.

5247. எடுத்த பொன் முடியைத் தலையில் பானுகோபன் அணிந்துகொண்டான். அதற்குள், வடிக்கப் பட்ட கூர்மையான கொடிய அம்புகளைச் செலுத்தி வீரவாகு தேவர் அவனுடைய மார்பில் பொருந்தியிருந்த கவசத்தை அழித்தார். அவ்வளவில் நல்ல அறக்கடவுள் ஆடிப்பாடியது. சூரியனும் நகைத்தான்.

5248. அசுரர்கள் எல்லாம் போற்றுகின்ற சூரபன் மனின் மகன் பானுகோபன், நீண்ட ஆயிரம் அம்புகளை வேதத் தலைவனான முருகப் பெருமானின் தம்பியான வீரவாகு தேவர் மீது நெற்றியில் செலுத்திட, அவை குருதியைக் குடித்துக் கிழக்கில் தோன்றுகின்ற கதிரவன் இளங்கதிர்களுடன் எழுந்ததுபோல விளங்கும்.

158 □ கந்தபுராணம்

5249 நெற்றி மீதுகோல் ஆயிரம் படுதலும் நிறையில்
சற்று நீங்கிலன் தன்வலி சுருங்கிலன் தக்கோன்
பற்றிஅங் கையால் பறித்தவை வீசினன் பகைஞன்
கொற்ற வெய்யகோல் விளிவின்றி நின்றிடுங்
கொல்லோ.

5250 சகத்தை நல்கிய அறுமுகம் கிளவல்அத் தகுவன்
முகத்தின் ஆயிரம் அகலத்தின் ஆயிரம் மொய்ம்பின்
அகத்தின் ஆயிரம் கரங்களின் ஆயிர மாக
மிகைத்த வெங்கணை தெரிந்தொரு தொடையினில்
விடுத்தான்.

5251 விட்ட வாளிகள் குர்மகன் அவயவம் விரவிப்
பட்டு முழ்கலும் அவசமாய்த் தளர்ந்தனன் பாணி
நெட்டி ருஞ்சிலை ஊற்றமாய் வறியனாய் நின்றான்
தொட்ட தெண்கயத்து ஊறிமேல் எழுந்தது சோரி.

5252 வந்து வந்தெழு குருதிநீர் முழுதுடன் மறைப்பப்
புந்தி தன்னிடைச் சீற்றமும் மூண்டெழப்
பொலிவான்
செந்த முல்பிழம் பாலுயர் குன்றெனத் திகழ்ந்தான்
அந்தி மேற்றிசை எழிலியின் வண்ணமு மானான்.

5253 ஆன போழ்தினில் அவுணமாத் தலைவர்கள் யாரும்
பாலு மாற்றவன் பொருவலி இன்மையைப் பாரர்ச்
சேனை நாற்பெரும் பரவையி னோடுமுன் சென்று
மான வேல்படை வீரவா குவின்புடை வளைத்தார்.

5219. தம் நெற்றியின்மீது ஆயிரம் அம்புகள் பட்ட போதும், தகுதியுடையவரான வீரவாகு தேவர் தம் பொறுமையினின்று சற்றும் நீங்க வில்லை; தம் வலியில் குறைந்தாரில்லை. தம் கையால் நெற்றியில் பாய்ந்த அந்த அம்புகளைப் பறித்து வீசினார். பகைவனின் வெற்றியுடைய கொடிய வேல் அழிவின்றி நின்றிருமோ?

5250. இவ்வுலகத்தைப் படைத்த ஆறுமுகப்பெருமானுக்குத் தம்பியான வீரவாகு தேவர், ஒரு தொடுப்பில், பானுகோபனின் முகத்தில் ஆயிரம் அம்புகள், மார்பில் ஆயிரம் அம்புகள், தோளில் ஆயிரம் அம்புகள் கைகளில் ஆயிரம் அம்புகள் என இவ்வாறு அதிகமான கொடிய அம்புகளை ஆராய்ந்து எடுத்துத் தொடுத்தார்.

5251. அவ்வாறு வீரவாகு தேவர் எய்த அம்புகள் குரபன்மனின் மைந்தனான பானுகோபனின் உறுப்புகளில் தைத்து முழுகவும், அவன் அவ்வளவில் மயக்கமாகித் தளர்ந்தான். அவனது கையில் இருந்த நீண்ட பெரிய வில்லே ஊன்று கோலாய்க் கொண்டு வறியவனாய் விளங்கினான். தோண்டப்பட்ட தெளிவான நீர்நிலையினின்று எழுவது போல இரத்தம் வெளிப்பட்டு ஒழுகியது.

5252. மேன்மேலும் வந்து இரத்த நீர் அவனது உடல் முழுவதும் மறைப்ப, உள்ளத்தில் சினமும் எழுச்சி கொண்டு எழ, விளங்கும் அவன் செம்மையான தீயாலான உயர்ந்த மலை போல (தீ மலை போல) விளங்கினான். மாலைக் காலத்து மேற்கில் உள்ள மேகத்தைப் போலவும் விளங்கினான்.

5253: அத்தகைய சமயத்தில் அவுணப் படைத் தலைவர் அனைவரும் பானுகோபனின் பெருவலிமை பெற்றிராத இயல்பைப் பார்த்து, நர்பெருங்கடலுடனே, பெருமையுடைய வேலையுடைய வீரவாகுவின் பக்கத்தில் சென்று சூழ்ந்து வளைந்து கொண்டனர்.

160 □ கந்தபுராணம்

5254 இலைபி றங்கிய சூலம்விட் டேறுதண் டெழுங்ம்
 உலைபி றங்கிய கணிச்சிநே மிப்படை ஓங்கும்
 சிலைபி றங்கிய பகழிகள் வீரன்மேல் செலுத்தி
 மலைபி றங்கிய இரவிசூழ் திமிரென மறைத்தார்.

வேறு

5255 தொடைக்கலன் நிலவு மார்பில் தொல்அசு ரேசர்
 கொண்ட
 படைக்கல மான வெல்லாம் விடுத்தலும் தனது
 பாணி
 இடைக்கலந் திருந்த வார்விற் குனித்தனன்
 இடுக்கட் பட்டோர்
 அடைக்கலம் புகுதும் வெள்ளி அருவரை அளித்த
 அண்ணல்.

5256 ஆயிர கோடி கோடி அடுசரம் தொடையொன் றாக
 மாயிரும் புயத்து வள்ளல் வல்லையின் வலிது
 தூண்டித்
 தீயவர் உடன்று விட்ட படையெலாஞ் சிந்த
 லுற்றான்
 பாயிருட் படலங் கீறுஞ் செங்கதிர்ப் பரிதி
 யேபோல்.

5257 அவுணர்கள் யாருமுய்த்த அடுபடை மாரி சிந்திக்
 குவவுறு விசயத் தோளான் கொடுஞ்சரம் அனந்த
 கோடி
 தவறில வாக உய்த்துத் தருவர்தம் தானை முற்றும்
 உவரியுண் வடவை போல ஒல்லையின் முடிக்க
 லுற்றான்.

5254. இலைவடிவுடன் விளங்கும் சூலம், வேல், தண்டு, எழு, உலைக்களத்தில் செய்த கணிச்சி, சக்கரப் படை, வில்லில் வைத்து விடும் அம்புகள் என்ற இவற்றை வீரவாகு தேவரைச் சுற்றி எய்து மலையில் விளங்கும் சூரியனைச் சூழ்ந்த இருட்டைப் போல மறைத்தார்கள்.

(திமிரம் — இருள்)

5255. தொடுக்கப்பட்ட அணிகலன் விளங்கும் மார்பில், பழையமையான அசுரத் தலைவர்கள் தம்மிடம் கொண்டிருந்த படைக்கருவிகளை யெல்லாம் விடவும், துன்பப்பட்டவர் அடைக்கலமாய் அடைகின்ற வெள்ளியான அரிய மலையில் வீற்றிருக்கும் சிவபெருமான் பெற்ற வீரவாகுதேவர், தம் கையில் இருந்த வில்லை வளைத்தார்.

5256. பெரிய தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவர், ஆயிரங்கோடி கோடி கொல்லும் அம்புகளை ஒரு தொடையாக விரைவாக வலிமையாகச் செலுத்தித் தீய அசுரர் சினத்துடன் எய்த கருவிகளையெல்லாம், பரந்த இருள் படலத்தை ஒழிக்கும் செங்கதிரையுடைய சூரியனைப் போல அழித்தார்.

5257.. அசுரர் அனைவரும் எய்த கொல்லும் படையான மழையைச் சிதறச் செய்த பெருத் தோள்களையுடைய வீரவாகுதேவர், பல கோடி அம்புகளைத் தவறாதபடி விட்டு, அசுரப்படை அனைத்தையும் கடல் நீரைக் குடித்த வடவா முகாக்கினியைப் போல விரைவாக அழித்தார்.

- 5258 தோலினை அறுக்கும் வாளைத் துணித்திடுஞ்
 சோதி வில்லின்
 காலினை அறுக்கும் வெய்ய கணிச்சியை அறுக்கும்
 வீசம்
 கோலினை அறுக்கும் நேமிக் கொடும்படை
 அறுக்குங் காம
 வேலினை அறுக்கும் அம்மர் விடலைதன் வீர வாளி.

வேறு

- 5259 உரந்துணிக்குங் கவசமிடும் உரந்துணிக்கும்
 புயந்துணிக்கும் ஒன்ன லார்தங்
 கரந்துணிக்கும் அடல்புரிமோ கரந்துணிக்குங்
 கழல் துணிக்குங் கணிச்சி கைத்தா
 மரந்துணிக்குங் குனித்தகொடு மரந்துணிக்கும்
 வாய்துணிக்கும் மவுலி தாங்குஞ்
 சிரந்துணிக்கும் எறிந்திடும்வச் சிரந்துணிக்கும்
 உரவோன்றன் செங்கை வாளி.

- 5260 கதமறுக்கும் வதமறுக்குந் தூங்குபுழைக்
 கையறுக்குங் கபோலத் தூறும்
 மதமறுக்கும் நுதலறுக்கும் வாயறுக்குஞ்
 செவியறுக்கும் வயிரக் கோட்டின்
 விதமறுக்கும் வாலறுக்கும் மெய்யறுக்குந்
 தலையறுக்கும் வேழஞ் செல்லும்
 பதமறுக்கும் முரணறுக்கும் அரண் அறுக்கும்
 வீரன்விடு பகழி மாரி.

5258. வீரவாகு தேவரின் வீரம் உடைய வானிகள் பகைவரின் கேடயத்தை அழிக்கும். வாய்களை அழிக்கும். ஒளியுடைய வில்லின் காலைச் சிதைக்கும். கொடிய கோடரிப் படையை அழிக்கும். எய்யும் அம்பை அழிக்கும். சக்கரமான கொடிய படையை அழிக்கும். அழகிய வேலை அழிக்கும்.

5259. வன்மையாளரான வீரவாகுதேவரின் கையி னின்றும் விடப்படும் அம்புகள் அசுர வீரர்களின் வலியைக் குறைக்கும். கவசம் பூண்ட மார்பை அறுக்கும். தோள் களைத் துணிக்கும். பின்னும் அப்பகைவரின் கைகளை அறுக்கும். போர் செய்கின்ற எண்ணத்தை அழிக்கும். வீரக்கழல் அணிந்த அடிகளை அறுக்கும். கண்ட கோடரி களையும் கைவேல்களையும் அறுக்கும். வளைந்த வீற் களைச் சிதைக்கும். வாய்களை அறுக்கும். முடிகளைச் சுமக்கும் தலைகளை அறுக்கும், எய்யப்படுகின்ற வச்சிரப் படைகளை அறுக்கும்.

5260. வீரவாகு தேவரால் விடப்படும் அம்புமழை, யானைகளின் சினத்தை அழிக்கும். பகைவரின் கொலைச் செயலை அழிக்கும். தொங்கும் துளையுடைய துதிகை களை அறுக்கும். கபோலத்தில் ஊறுகின்ற மதத்தை அறுக்கும். நெற்றியை அறுக்கும். வாயை அறுக்கும். செவி களை அறுக்கும். வயிரம் வாய்ந்த கொம்பின் வேறுபாடு களை அறுக்கும். வாலை அறுக்கும். போகின்ற யானைகளின் தலையை அறுக்கும். வலிமையை அறுக்கும். கோட்டையைச் சிதைக்கும்.

5261 ஆரறுக்குஞ் சகடறுக்கும் அச்சறுக்கும்
 நெடுந்துவசம் அறுக்குந் தேரின்
 பாரறுக்குங் கூம்பறுக்கும் பாகறுக்கும்
 அங்கணுறும் பதகர் ஆவி
 வேரறுக்கும் அடியறுக்கும் விரிதருகொய்
 யுளையறுக்கும் விளங்குஞ் செம்பொன்
 தாரறுக்கும் புரவிகளின் தலையறுக்கும்
 நிலையறுக்குஞ் சரங்கள் மன்னோ.

5262 கானோடும் வரையோடுங் கரையோடுந்
 திரையோடுங் கழியினோடும்
 மீனோடுங் கடலோடும் விசையோடுந்
 திசையோடும் மேகமோடும்
 வானோடும் நிலனோடும் இருகதிரின்
 மருங்கோடும் வாளத்தோடும்
 தேனோடும் பூந்தாரான் சிலையோடும்
 நெடும்பகழி சிந்துஞ் சென்னி.

வேறு

5263 பாயிரும் புனல்போல் ஒடிப் படியெனப் பரந்து
 தேயுவின் திறல்மேல் கொண்டு சேனென முடிவின் நீடித்
 வாயுவின் விரைந்து சென்று வள்ளல்கை வாளி பாகி
 ஆயிர கோடி சென்னி அறுக்கினும் வெறுக்கி லாவே. ஒவ்வொன்று

5261. வீரவாகுதேவர் எய்யும் அம்புகள் தேரின் ஆரை அறுக்கும். சக்கரங்களை அறுக்கும். நீண்ட கொடிகளை அறுக்கும். அடிப்பரப்புகளை அறுக்கும். கூம்புகளை அறுக்கும். தேர்ப்பாகர்களைக் கொல்லும். அங்குள்ள பாவி களின் உயிர் வேரை அழிக்கும். அடிப் பக்கத்தை அறுக்கும். விரிந்துள்ள புற மயிரை அறுக்கும். விளங்குகின்ற செம் பொன்னால் ஆன மாலையை அறுக்கும். குதிரைகளின் தலைகளை அறுக்கும். நிற்கும் நிலைகளை அறுக்கும்.

5262. தேன் ஒழுகும் மலர்மாலை அணிந்த தோள் களையுடைய வீரவாகு தேவரின் வில்லினின்று விடுகின்ற அம்புகளால் அறுபட்ட தலைகள் காடுகளிலே ஓடும்; மலையிலே ஓடும்; கரையிலே ஓடும்; அலையில் ஓடும்; நீர்க்கழியில் ஓடும்; மீன்கள் திரிகின்ற கடலில் ஓடும்; விரைவுடன் திக்கு களில் ஓடும்; மேகத்தில் ஓடும்; வானத்தில் ஓடும்; நிலத்திலே ஓடும்; சூரிய சந்திரர்களின் பக்கத்தில் ஓடும்; சக்கரவாள கிரியில் ஓடும்.

5263. பாயும் பெரிய நீரைப் போல் ஓடிப் பூமியைப் போலப் பரவி, நீண்ட தீயைப் போல ஆற்றலைக் கொண்டு, வானத்தைப் போல முடிவு இல்லாததாகி, காற்றைப் போல் விரைவாகச் சென்று வீரவாகு தேவரின் கைவாளிகள் ஒவ்வொன்றும் ஆயிரங் கோடி தலைகளை அறுத்தாலும் வெறுப்பற்றனவாய் விளங்கின.

'166 □ கந்தபுராணம்

- 5264 வரந்தனில் தலைமை சான்ற ஒருசில மான வீரர்
 சிரந்தனைத் துணித்துக் கொண்டு சீர்கெழு குரன்
 வைகும்
 புரந்தனில் கொடுபோய் அன்னார் பொற்றொடி
 மடந்தை மார்தங்
 கரந்தனின் உகுத்துச் செல்லுங் கந்தனுக் கிளவல்
 வானி.
- 5265 புரண்டன வயவர் யாக்கை பொழிந்தன குருதித்
 தாரை
 உருண்டன மான்தேர் ஆழி உலவின் பலவும் கூளி
 திரண்ட குணங்கர் ஈட்டஞ் செறிந்தன சேனம்
 பிள்ளை
 இருண்டன திசைகள் முற்றும் இரிந்தன ஒழிந்த
 தானை.
- 5266 பட்டன புரவிப் பந்தி படிந்தன முடிந்த வேழம்
 கெட்டனர் அவுணர் யாருங் கிடந்தன ஒடிந்த
 திண்டைர்
 அட்டனன் ஒருவன் நின்றான் அகலிரு விசும்பை
 வல்லே
 தொட்டன பிணத்தின் பொம்மல் சோரியா
 றொழுகிற் றன்றே.
- 5267 பாய்ந்திடு குருதி நீத்தம் படர்ந்தது புகுந்து
 பெளவம்
 சேர்ந்தது சுறவு மாந்திச் செருக்கிய திறலோன்
 அம்பால்
 வீந்திடும் அவுணர் ஆவி விடுத்தனா சென்று
 தந்தான்
 ஓய்ந்தனர் நடுவன் தூதர் ஒழிந்தன கழிந்த பூசல்.

5264. முருகப் பெருமானுக்குத் தம்பியான வீரவாகுவின் அடிகள் சிறந்த வரங்களை உடைய தலைமைத் தன்மை பொருந்திய ஒரு சில பெரிய வீரரின் தலையை அறுத்துத் துண்டித்துச் சிறப்புடைய சூரபன்மன் வாழ்கின்ற நகரத்தில் கொண்டு சென்று அந்த வீரர்களின் பொன்வளையல் அணிந்த மங்கையரின் கைகளில் தந்துவிட்டுச் செல்லும்.

5265. வீரவாகுதேவர் அம்புகளால் அறுபட்டு, அப்போர்க்களத்தில் வீரரின் உடல்கள் கீழே கிடந்து புரண்டன. இரத்த வெள்ளப் பெருக்குத் தாரையாகப் பொழிந்தது. குதிரைகள் பூட்டப்படுகின்ற தேர்களின் சக்கரங்கள் உருண்டன. பிணங்களைத் தின்னப்பேய்கள் அங்குத்திரிந்தன. பூதங்களின் கூட்டங்கள் கூடின. பருந்துகள் பிணத்தைத் தின்ன நெருங்கின. திசைகள் முழுவதும் இருண்டன. இறவாத படை தோற்று ஓடின.

(குணங்கள்—பூதங்கள். சேனம்—பருந்து)

5266. அந்தப் போர்க்களத்தில் குதிரைகளின் கூட்டம் இறந்தன. யானைக் கூட்டங்கள் அழிந்தன. அவுணர் எல்லாம் இறந்தனர். ஓடிந்த திண்ணிய தேர்கள் எங்கும் கிடந்தன. அங்கு அவற்றையெல்லாம் வென்ற ஒரு வீரனே (வீரவாகுதேவர்) எஞ்சி நின்றார். அகன்ற பெரிய வானத்தைப் பிணக்குவியல்கள் தொட்டன. இரத்த ஆறானது பெருகி ஓடிற்று.

(பொம்மல்-குவியல்)

5267. வெட்டுப்பட்ட உடல்களினின்று வெளிப்பட்டுப் பாயும் இரத்தம் பரந்துசென்று கடலை அடைந்தது. அதனைச் சுறாமீன்கள் குடித்துச் செருக்குக் கொண்டன. வீரவாகு தேவரின் அம்புகளால் இறந்த அசுரர்களின் உயிரைப் பிடித்துக்கொண்டு சென்று எம உலகில் விடுவதால் எமதூதர்களின் கால்களும் ஓய்ந்தன. போர்களும் ஓய்ந்து ஒழிந்தன.

168 □ கந்தபுராணம்

- 5268 சிந்திய அவுணர் தானைச் செய்தியும் பரிதிக்
கூற்றன்
நொந்தனன் தமிழன் நின்ற தன்மையும் நோக்கி
நோக்கி
நந்தம தண்ணல் தன்பால் நண்ணுதும் என்னா
மீண்டு
வந்தன முந்து சாய்ந்த வயப்பெரும் பூத வெள்ளம்.
- 5269 இரிந்திடு பூத வீரர் யாவரும் மீண்டார் நின்று
வருந்திய தலைவர் தொல்லை வன்மிடல் பெற்றார்
அங்கண்
அருந்துயர் உழந்து வீழ்ந்தார் ஆவியோ
டெழுந்தார் இன்னோர்
பொருந்தனி வீர வாகுப் புடையுற வளைந்து
புக்கார்.
- 5270 அங்கது போழ்து தன்னின் அயர்வுயிர்த் துணர்வு
தோன்றச்
செங்கதி ரோனைச் சீறும் சேவகன் சுற்று நோக்கிச்
சங்கையின் நிமிர்ந்த கொள்கைத் தன்பெருஞ்
சேனை காணான்
கங்கமுங் கழுகும் ஆர்க்குங் களேபரச் சூழல்
கண்டான்.
- 5271 நேருறு தனிவில் லாளி நின்றது நோக்கி நம்பால்
சாரூறும் அனிக மெல்லாம் தடிந்தனன் இவனென்
றுன்னி
ஆரிடை யடங்கிற் றம்மா ஆண்மைக்கும் அவதி
யுண்டோ
வீரன்மற் றிவனே அல்லால் வேறிலை போலு
மென்றான்.

5268. அசுரர்களின் படை அழிந்த செய்தியையும் கதிரவனுக்குப் பகைவனான பானுகோபன் நின்று தனியனாய் நின்று இயல்பையும் பார்த்துப் பார்த்து, 'நம் தலைவரான வீரவாகுதேவரிடம் செல்வோம்!' என்று முன்னம் பானுகோபனுக்கு உடைந்து போன வன்மையுடைய பூதப் படையினர் திரும்பவும் வந்தனர்.

5269. அவ்வாறு முன்னம் தோற்றுப் பின்வாங்கிய பூதப்படையினர் யாவரும் மீண்டு வந்தனர். தளர்ந்து வருந்திய தலைவர்கள் மீண்டும் வலிய ஆற்றலைப் பெற்றனர். அங்கு அரிய துன்பத்துள் ஆழ்ந்து உயிர்விட்ட பூதப்படையினர் திரும்பவும் உயிர் பெற்றெழுந்தனர். இவர்கள் அனைவரும் போர் செய்யும் ஒப்பற்ற வீரவாகு தேவரின் பக்கங்களில் பொருந்த வளைந்து சூழ்ந்தனர்.

5270. அச்சமயத்தில், இளைப்பாறி உணர்வு உண்டாகச், செந்நிறமான கதிர்களையுடைய கதிரவனைச் சினந்த பானுகோபன் சுற்றிலும் பார்த்து அளவற்றதாக விளங்கிய தன் பெரிய படையைக் காணாதவனாய்ப் பருந்தும் கழுஞ் சூழ்விக்கின்ற பிணக் குவியல்களைப் பார்த்தான்.

(கங்கம்—பருந்து, களேபரம்—பிணக்குவியல்)

5271. பின் ஒப்பில்லாத வில் வீரரான வீரவாகுதேவர் நின்றதைப் பார்த்தான். 'நம்மிடம் பொருந்திய படைகளை யெல்லாம் இவன் அழித்தான்!' என்று எண்ணி, வீரம் எவரிடத்தில் அடங்கி நின்றது? அம்மா? இவனது வீரத்துக்கும் எல்லையுண்டோ? வீரன் இவனே அல்லாமல் வேறொருவர் இல்லை?' என்று வியந்து சொன்னான்.

(அவதி—அளவு)

170 □ கந்தபுராணம்

- 5272 இனையன வியந்து பின்னும் என்னெதிர் பொருத
வீரர்
அனைவரும் விளிந்தோர் அன்றி அடல்வலி
படைத்தோர் இல்லை
குனிசிலை ஒருவன் நின்றான் கொற்றமுற் றிடுவன்
அம்மா
தினகரன் பகைஞன் ஆற்றல் சீரிது சீரி தென்றான்.
- 5273 கன்னலொன்று அளவை தன்னில் கந்தவேள்
ஒற்றன் யாக்கை
சின்னபின் னங்க ளாகச் செய்குவன் செய்தி
டேனேல்
பின்னுயிர் வாழ்க்கை வேண்டேன் யான்பிறந்
தேனும்ல்லேன்
என்னொரு சிலையும் யானும் எரியிடைப் புகுவ
னென்றான்
- 5274 வஞ்சினம் இனையகூறி மாதிரக் கிழவன் மைந்தன்
நெஞ்சினில் வெகுளித் தீயும் மானமும் நீடி ஓங்க
எஞ்சலில் ஈசன் முன்னம் ஏகிய கொடுநஞ் சென்னச்
செஞ்சிலை வீரன் முன்னந் தேரொடும் சென்று
சேர்ந்தான்.
- 5275 கைத்தலத் திருந்த தொல்லைக் கார்முகம் வளைய
வாங்கி
முத்தலைப் பகழி அங்கோ ராயிரம் விடுப்ப
மொய்ம்பன்
அத்திறத் தியன்ற வாளி ஆயிரஞ் சிலையிற் பூட்டி
உய்த்தனன் அறுத்துப் பின்னு மொராயிரம்
சரங்கள் விட்டான்.

5272. இவ்வாறு வீரவாகு தேவரின் ஆற்றலை வியந்து மேலும் “என் எதிரே நின்று போரிட்ட வீரர்கள் அனைவரும் மாய்ந்தனரே அல்லாது மிக்க வல்லமை படைத்தவர் இல்லை. வளைத்த வில்லைக் கொண்ட வீரவாகு தேவரான இவன் ஒருவனே நின்றான்! நான் இவனை வெற்றி கொள்வேன். பானுகோபரின் வீரம் நன்றாய் உள்ளது” என்று தன்னையே அவன் பாராட்டிக் கொண்டான்.

5273. “ஒரு நாழிகைப் பொழுதுக்குள் முருகப்பெருமானின் தூதனான வீரவாகுவின் உடலைச் சின்னப்பின்னமாகச் செய்வேன். அவ்வாறு செய்யாது போனால் பின்பு உயிர் வாழமாட்டேன். நான் அசுரர் குலத்தில் பிறந்தவனும் அல்லேன். என்னுடைய ஒரு வில்லும் நானும் தீயிலே புகுந்து உயிர் விடுவேன்!” என்று பானுகோபன் சபதம் உரைத்தான்.

5274. இத்தகைய வஞ்சினத்தைச் சொல்லித் திக்குகளுக்கெல்லாம் இறைவனான சூரபன்மனின் மகனான பானுகோபன், உள்ளத்தில் சினமான தீயும் மானமும் பெருகி ஓங்க, சிவபெருமானின் திருமுன்னம் சென்ற கொடிய நஞ்சினைப் போல் நல்ல வில்லையுடைய வீரவாகு தேவரின் முன்னம் தேரோடும் சென்று அடைந்தான்.

5275. அவன் தன் கையில் இருந்த பழைய வில்லை வளைத்து மூன்று தலைகளைக் கொண்ட ஆயிரம் அம்புகளை எய்தான். வன்மையுடைய வீரவாகுதேவரும் அவ்வாறான ஆயிரம் அம்புகளை வில்லிலே பூட்டிப் பானுகோபன் எய்த அம்புகளை அழித்து மேலும் ஓர் ஆயிரம் அம்புகளை எய்தார்.

172 □ கந்தபுராணம்

- 5276 அற்றது தெரிந்து தீயோன் ஆயிரம் விசிகந் தூண்ட
மற்றவை விலக்கிப் பின்னும் வாளியோர் அயுதம்
தொட்டுக்
கொற்றவன் தேரும் பாகுங் குரகதக் குழுவு மாயச்
செற்றனன் அதனை நோக்கிச் சேனுளார்
அலக்கண் உற்றார்.
- 5277 வில்லொடும் வீர வாகு வேறொரு தேர்மேல்
பாய்ந்து
வல்லிதின் நூற்று நூறு வாளிகள் துரந்து
வெய்யோன்
சில்லியந் தேரும் மாவும் வலவனுஞ் சிலையும் வீழப்
பல்லிருந் துண்டஞ் செய்தான் விண்ணவர்
பண்ணை ஆர்ப்படு
- 5278 பூங்கழல் மிழற்ற வேறோர் பொன்னவாம் தேரின்
மீப்போய்
ஆங்கொரு சாபம் பற்றி அவுணன்றன் செவியின்
காறும்
வாங்கினன் ஏழு நூறு வச்சிரப் பகழி பூட்டி
ஒங்கலம் புயத்து வீரன் உரத்திடைப் மகவுய்த்
தார்த்தான்.
- 5279 ஆகத்திற் பகழி பாய அறுமுகன் தூதன் முன்னம்
சோகத்தை உணர்கி லாதோன் துயரத்தின்
சுவையுங் கண்டு
மாகத்தில் இரவி தன்னை வன்சிறை பிணித்தோன்
சென்னி
காகத்துக் கிடுவன் என்னா வெகுண்டனன் காலன்
போல்வான்.

5276. வீரவாகுதேவர் அம்புகள் எய்வதைப் பார்த்துக் கொடியவனான பானுகோபன் ஆயிரம் அம்புகளைச் செலுத்தி வீரவாகுதேவரின் அம்புகளை அழித்து, மேலும் பதினாயிரம் அம்புகளைத் தொடுத்து வீரவாகுதேவரின் தேரையும் பாகனையும் குதிரைக் கூட்டத்தையும் அழியச் செய்தான். அதைக் கண்ட வானத்தில் உள்ள தேவர் அச்சம் அடைந்தனர்.

5277. வீரவாகு தேவர் வில்லுடன் வேறொரு தேர் மீது ஏறிப் பத்தாயிரம் அம்புகளை விடுத்துக் கொடிய பானுகோபனின் சக்கரத்தையுடைய தேரையும் குதிரைகளையும் பாகனையும் வில்லையும் விழுந்திடப் பல துண்டுகளாகுமாறு தேவர்கள் ஆரவாரம் செய்ய அழித்தார்.

(சில்லி—சக்கரம்)

5278. பானுகோபன், அழகிய கழலானது ஒலிக்க, வேறு ஒரு, திருமகளும், விரும்பத்தக்க தேரின் மீது ஏறி, ஒரு வில்லைக் கையிலே கொண்டு, தன் செவிவரை வில்லை வளைத்து, ஏழு நூறு வச்சிர முனையுடைய அம்புகளைப் பூட்டி, உயர்ந்த தோள்களையுடைய வீரவாகுதேவரின் மார்பில் புகுமாறு எய்தான்.

(மீ—மேல்).

5279. உடலில் அம்பானது பாயவும், ஆறுமுகப் பெருமானின் தூதரான வீரவாகு தேவர், இதற்கு முன்பு துன்பத்தையே அறியாதவர், துன்பத்தினது சுவையையும் உணர்ந்து, 'வானத்தில் உலவும் கதிரவனை வலிய சிறையிலே இட்ட பானுகோபனின் தலையினைக் காக்கைக்கு உணவாக இடுவேன்!' என்று எமனைப் போன்று சினந்து குள் உரைத்தார்.

- 5280 கறுத்திடு வீரன் ஈரேழ் கங்கபத் திரங்கள் ஏலி
அறுத்தனன் சிலையைப் பின்னும் ஆயிரம் பகழி
தூண்டி
நொறிப்பரி இரதம் தன்னை நூறினன் நூறு
கோலான்
மறுத்தெதிர் பொருத தீயோன் மருமத்தை வாயில்
செய்தான்.
- 5281 வருந்திலன் அதற்கு மைந்தன் வயினுறும் இரத
மொன்றின்
விரைந்துடன் புகலும் வீரன் விசிகமா யிரத்தைத்
தூண்டி
உரந்திறந் திட்ட வாற்றால் ஒச்சியே புறத்தில்
தூங்கும்
அரந்திகழ் பகழித் தூணி துணிபட அறுத்தான்
அன்றே.
- 5282 தூவுறு பகழி தூர்க்கும் தூணியிற் றிடலும்
நேமிக்
காவலன் தனயன் அம்மா கார்முகம் விஞ்சை
தன்னால்
மேவலன் வென்றி கோடல் அரிதெனா வினைய
முன்னித்
தேவர்தே வுதவு மோகப் படையினைச் செங்கை
கொண்டான்.
- 5283 சிந்தனை கவரும் மோகத் தீப்படை அவுணன்
செங்கை
வந்திட அணைய போழ்தின் மனத்தினால் வழிபா
டாற்றி
வெந்திறல் அனிகத் தோடு மேவலன் தன்னை
எய்திப்
புந்தியை அழித்து வீட்டி வருகெனப் புகன்று
விட்டான்.

5280. சினம் கொண்ட வீரவாகு தேவர், பதினான்கு அம்புகளைச் செலுத்திப் பாணு கோபனின் கைவில்லை அறுத்தார். மேலும் ஆயிரம் அம்புகளைச் செலுத்தி விரைவாக ஓடும் குதிரைகள்பூட்டிய தேரை அழித்தார். அழித்து, நூறு அம்புகளால் எதிர்த்துப் போரிட்ட தீய பாணு கோபனின் மார்பை வாயில் போல் பிளந்தார்.

(கங்க பத்திரங்கள்—அம்புகள்)

5281. வீரனான பாணு கோபன் அதற்கு வருந்தாது பக்கத்தில் இருந்த தேர் ஒன்றின் மீது விரைந்து ஏறிடவும், ஆயிரம் அம்புகளை விட்டு மார்பினை முன்பு திறந்திட்டது போல் அத்துளை வழியே செலுத்தி முதுகில் உள்ள கூர்மையுடைய அம்புகள் கொண்ட அம்பாரத் தூணியைத் துண்டாக்குமாறு அழித்தார்.

5282. செலுத்தும்படியான அம்புகளை இடுகின்ற தூணியானது அழியவும், உலகங்களுக் கெல்லாம் காவலனான சூரபன்மனின் மைந்தனான பாணு கோபன், வில் வித்தையினால் வீரவாகுவை வெல்வது அரிதாகும் என்று எண்ணித் தேவர்க்குத் தேவரான நான்முகன் தந்த மோகக் கணையைத் தன் கையில் கொண்டான்.

(மோகக் கணை—மயக்கம் செய்யும் அம்பு)

5283. உள்ளத்தில் உள்ள உணர்வை அழிக்கும் தீய மோகக் கணை பாணு கோபனின் கையில் வந்திட, அப்போது அவன் தன் உள்ளத்தில் வழிபாடு செய்து, “கொடிய ஆற்றலையுடைய படையுடனே வீரவாகு தேவரின் அறிவைக் கொன்று வருவாய்!” என்று சொல்லி விடுத்தான்.

176 □ கந்தபுராணம்

- 5284 விட்டிடு மோக மென்னும் வியன்படை வெகுளி
வீங்கித்
தட்டுடை நெடுந்தேர் வெய்யோன் தன்பெருஞ்
சுடர்கள் மாற்றி
நெட்டிருள் படலை வீசி நிரந்தபல் லுயிரும் அஞ்சி
உட்டெளி வகன்று மாழ்க ஒல்லெனப் பெயர்ந்த
தன்றே-
- 5285 பெயர்ந்திடு மோக நாமப் பெரும்படை ஊக்த
நோக்கித்
துயர்ந்தனர் வெருவி ஆற்றத் துளங்கினர்
துணுக்கென் றுள்ளம்
அயர்ந்தனர் பூதர் யாரும் மவ்வவர் தலைவ
ரானோர்
சயந்தனை இழந்து நின்று சாம்பினர் தேம்பு
கின்றார்-

வேறு

- 5286 மோகப் படைசே றலுமுந் தெதிர்மாறு
ஏகப் படையொன் றையுமே வுகிலார்
சேகப் படையத் தொடைசிந் தினரால்
மாகப் படைமொய்ம் புடைவள் ளல்பினோர் .
- 5287 அந்தத் திறல்வெம் படைஆற் றலுடன்
வந்துற் றுழிமே லவன்மற் றிதுதான்
எந்தப் படையால் அழிவெய் துமெனாச்
சிந்தித் தனன்வே றொருசெய் கையிலான் .
- 5288 ஒன்றா முதலோன் இறைஉன் னுதலும்
அன்றா லம்வருந் திறனா மெனவே
சென்றார் உணர்வுஞ் சிதைவித் ததுபோர்
வென்றார் புகழ்மோ கவியன் படையே .

5284. அவ்வாறு பானு கோபனால் எய்யப்பட்ட மோகக் கணை, சினம் மிக்கு, தட்டையுடைய பெரிய தேரின் னான கதிரவனின் கதிர்களையும் மாற்றி மிகப் பெரிய இரூட்படலத்தை எங்கும் ஏற்படுத்திப் பல உயிர்களும் அஞ்சி உள்ளத் தெளிவு நீங்கி வருந்துமாறு விரைவாகச் சென்றது.

5285. அங்ஙனம் செல்கின்ற மோகக்கணை ன்ற பெயருடைய அம்பு செலுத்தப்படுவதைப் பார்த்துப் பூதப் படையினர் அஞ்சி மிகவும் நடுங்கினர். தடுக்கிட்டு உள்ளம் தளர்ந்தனர். அவ்வவர்க்குத் தலைவர்களும் வெற்றியை இழந்து நின்று வாடி வருந்தினர்.

5286. மோகக் கணையானது வருதலும், அதற்கு எதிரான படைக் கருவி எதையும் செலுத்தவில்லை. அவையன்றி யுள்ள ஆயுதங்கள் அனைத்தையும் வீரவாகு தேவரின் இளையவர் எறிந்தனர்.

5287. அந்தத் திறம் உடைய கொடிய படையானது ஆற்றலுடன் வந்த போது 'எந்தக் கருவியால் அது அழியும்?' என்று வேறு ஒரு செய்கையையும் செய்யாமல் நின்று வீரவாகு தேவர் எண்ணலானார்.

5288. வீரவாகு தேவர் இவ்வாறு நினைக்கவும் முற்காலத்தில் ஆலகால விடமானது வந்தது போல் போரில் வென்று புகழ் கொண்டுள்ள பெரிய மோகக் கணையானது எல்லாரது உணர்வையும் அழித்தது.

- 5289 இலக்கத் துடன்எண் மரும்ஏ னையரும்
அலக்கத் துடன்வீழ்ந் தனர்மாற் றலநூர்
கலக்குற் றிடுகா னைகருத் தழியா
நிலக்கண் படுகந் தெனநின் றனனால்.
- 5290 நிற்கும் பொழுதத் தினின்நீ டகல்வா
னற்கும் பரிதிப் பகையங் கதுகண்
டெற்கின் றெதிரா யினர்யா வருளார்
நற்குன் னினன்என் றுநகைத் தனனே.
- 5291 புகழுற் றிடுமே லவர்புந் தியின்மாறு
இகழுற் றிடுபெற் றிதெரிந் தவுணன்
மகிழுற் றுநகைத் துவயம் புனையா
நிகழுற் றிடுசீ ரொடுநின் றனனே.
- 5292 மல்வன் மைகொள்மொய்ம் பனுமற் றவரும்
தொல்வன் மையிலா துடல்சோர்ந் தனரால்
வில்வன் மையினால் இவர்வீ டுறவே
கொல்வன் கடிதென் றுகுறித் தனனே.
- 5293 வரிகின் றவில்வாங் கினன்வா லுணர்வு
திரிகின் றவன்மேல் சிலைவீ ரர்கள்மேல்
விரிகின் றகணப் படைமேல் விசிகஞ்
சொரிகின் றனன்யாக் கைதுளைத் தனனே.
- 5294 ஆங்கா கியவே லையில்ஆ றுமுகன்
பாங்காம் விறலோ னொடுபா ரிடர்கள்
நீங்கா மருள்மால் கொடுநே ரலனால்
தீங்கா யினதன் மைதெரிந் தனனே.

5289. இலட்சம் வீரருடன் எட்டு வீரரும் மற்றவரும் கலக்கத்துடன் வீழ்ந்தனர். பகைவரின் ஊரைக் கலக்கும் வீரவாகு தேவர், உணர்வு அழிந்து நிலத்தில் நாட்டப் பட்ட தூணைப் போல நின்றார்.

5290. அவ்வாறு வீரவாகு தேவர் நிற்கும் சமயத்தில், பெரிய அகன்ற வானத்தில் நிலையாக வுள்ள கதிரவனின் பகைவனான பானு கோபன் அதைப் பார்த்து “எனக்கு இன்று எதிராய் உள்ளவர் யாவர்? நான் நல்ல தந்திரத்தை எண்ணினேன்!” என்று சொல்லிச் சிரித்தான்.

5291. புகழ் பொருந்திய மேலான பூதப் படையினரின் அறிவின் திறம் மாறிய இயல்பை உணர்ந்து, பானு கோபன் மகிழ்ந்து நகைத்து வெற்றி கொண்டு விளங்கு வதற்கேற்ற போர்ச் சிறப்புடன் நின்றான்.

5292, சிறந்த வலிமையுடைய தோளினரான வீர வாகு தேவரும் அவருடன் வந்திருந்த மற்றவரும் உடல் தளர்ந்தனர். அப்போது பானு கோபன் “இவர்கள் எல்லாம் அழியுமாறு என் வில் வன்மையினால் விரைந்து கொல்வேன்” என்று எண்ணினான்.

5293. பானுகோபன் கட்டப்பட்ட வில்லை வளைத்து நல்ல அறிவு நீங்கப்பெற்ற வீரவாகு தேவரின் மீதும் மற்ற வில் வீரர் மீதும் பரந்த பூதகணப் படையினர் மீதும் அம்புகளை எய்து அவர்களின் உடலைத் துளைத்தான்.

5294. அங்கு அவ்வாறு நிகழ்ந்த சமயத்தில் ஆறு முகப் பெருமான் பானு கோபனால் தம் துணைவரான வீர வாகுவுடன் பூதப்படையினர் நீங்காத அறிவு மயக்கத்தைக் கொண்டு நின்ற தீய நிலைமையை உணர்ந்தார்.

180 □ கந்தபுராணம்

5295 தெரிந்தான் முகமா றொடுசேர்ந் துயிர்தோறு
இருந்தார் அருள்செய் திடுமெம் பெருமான்
விரைந்தாங் கொர்அமோ கவியன் படையைப்
புரிந்தான் அதனோ டுபுகன் றிடுவான்.

5296 நன்றே தெளிவுற் றெமர்நண் னும்வகை
நின்றே திலன்விட் டநெடும் படைபால்
சென்றே அதன்வன் மைசிதைத் திவண்நீ
வென்றே வருகென் றுவிடுத் தனனே.

5297 ஏண்கொண் டசிவன் மகனே வுபடை
சேண்கொண் டுபடர்ந் திருள்சிந் தையராய்த்
தூண்கொண் டிடுதோ ளவர்துன் னியதோர்
மாண்கொண் டசெருக் களம்வந் ததுவே.

5298 மிடல்கொண் டவமோ கவியன் படைசென்று
இடுகின் றுழிவெய் யவனே வுபடை
அடல்கொண் டிடும்வீ ராகத் தில்இருள்
உடையும் படிவல் லையனோ டியதால்.

5299 அசைகொண் டவுடுத் திரளா னவெலாம்
மிசைகொண் டவினன் வரவே கியபோல்
திசைகொண் டிடுநம் மவர்சே னைஒரீஇ
விசைகொண் டவுணன் படைமீண் டதுவே.

5295. உணர்ந்து, ஆறுமுகங்களையுடையவராய் உயிர்கள் தோறும் இருந்து, அரிய அருளைச் செய்யும் எம்பெருமான், விரைவாக அங்கு அப்போது 'அமோகக் கணை' என்ற பெருங்கருவியை உருவாக்கி அதனை நோக்கிச் சொன்னார்.

(அமோக வியன்படை—அமோகக் கணை; மோகக் கணைக்கு மாறானது)

5296. "எம்மவர் நன்றாகத் தெளிவடைந்து நல்ல நிலையை அடையுமாறு நின்று பானு கோபன் விட்ட மோகக் கணையிடத்தில் போய், அதன் வலிமையைச் சிதைத்து இங்கு வெற்றியுடன் திரும்பி வா!" என்று கூறி அமோகக் கணையை விடுத்தார்.

5297. பெருமையுடைய சிவபெருமானின் மகன் ஆறுமுகப் பெருமான் விடுத்த அமோகக் கணை, வான் வழிச் சென்று, அறிவு மயக்கம் கொண்டவராய்த் தூண் போல விளங்கும் தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவர் உள்ள ஒப்பில்லாத மாண்புடைய போர்க்களத்துக்கு வந்தது.

5298. வன்மையுடைய அந்த அமோகப் பெரும்படை செல்கின்ற போது, கொடிய பானு கோபன் விடுத்த வன்மையுடைய வீரரின் உடலில் உள்ள மயக்கமானது நீங்குமாறு, விரைவாக ஓடியது.

5299. அசைகின்ற விண்மீன்கள் எல்லாம், மேன்மை பொருந்திய கதிரவன் தோன்றியதும் ஒளி குன்றிச் சென்றது போல, நிலையான நம்மவர்களாகிய படைகளை விட்டகன்று பானு கோபனின் மோகக்கணை வேகமாகத் திரும்பியது.

- 5300 மோகத் தனிவெம் படைமொய்ம் பிலதாய்
ஏகத் திறல்வா குவும்ஏ னையரும்
ஆகத் தினின்மை யல்அகன்று அமலன்
வாகைப் படைகண் டுமகிழ்ந் தனரே.
- 5301 அழலுற் றதுபோ லஅகல் மணியின்
நிழலுற் றிடுதேர் மிசைநின் றவனும்
எழலுற் றிடுவீ ரர்கள்யா வர்களும்
தொழலுற் றனர்நின் றுதுதித் தனரே.
- 5302 செயிர்கொண் டகருத் தொடுசெற் றலர்தம்
உயிர்கொண் டிடுவோன் படைபூற் றமெலாம்
அயிர்கொண் டிடஅட் டதன்ஆற் றல்தொர் னி
மயிர்கொண் டபொடிப் பொடுவாழ்த் தினரால்.
- 5303 தீயோன் படைசெய் தசெயற் கையில்யாம்
மாயோ மருளென் கையகத் தடையா
வாயோ டுரைவீ ரமறுத் தனராய்
ஏஓ வெனவெள் கினர்யா வருமே.
- 5304 அண்டா தவனால் எம்மகத் திலிருள்
உண்டா கியதன் மையுணர்ந் தறிவன்
வ்ண்டா னுறஇப் படைவிட் டனனென்று
எண்டா வுமுளத் திடையெண் ணினரால்.
- 5305 முந்நான் கெனுமொய்ம் புளமுர்த் திதனை
உன்னா அருள்நீர் மைஉளத் தடையா
அன்னார் தொழுதேத் தினர்அத் துணையின்
மின்னா மெனஅப் படை மீண்டதுவே.

5300. ஒப்பற்ற கொடிய மோகக்கணை ஆற்றல் இல்லாததாய்ச் செல்ல, ஆற்றலையுடைய வீரவாகு தேவரும் மற்றவரும் உடலிலே மயக்கமானது நீங்கியவராய் முருகப் பெருமானால் அனுப்பப்பட்ட அமோகக்கணையைக் கண்டு மகிழ்ச்சி அடைந்தனர்.

5301. தீயே உருக்கொண்டு நின்றது போலப் பெரிய மணிகளின் ஒளியுடைய தேரின் மீது நின்ற வீரவாகு தேவரும் எழுச்சி பெற்ற வீரர்கள் யாவரும் அந்த அமோகப் படையையும் அதனை அனுப்பிய இறைவனையும் துதித்து வணங்கினர்.

5302. சினம் கொண்ட கருத்துடன் பகைவரின் உயிரைப் பறிக்கின்ற பானுகோபன் விடுத்த மோகக் கணையின் திறத்தையெல்லாம் தூளாகும்படி அழித்து வென்ற அமோகக் கணையின் ஆற்றலை அறிந்து மயிர்ப்புளகம் கொண்டு வாழ்த்தினர்.

5303. “நாம் எல்லாம்கொடிய பானுகோபனின் அம்பு செய்த வேலையினால் மன மயக்கத்தை அடைந்து வாயொடு உரைக்கப்படுகின்ற வீர மொழிகளையும் விட்டவராக ஆனோம்” என “ஏ, ஓ,” என்று கூறித் தம்மை இகழ்ந்து கொண்டனர்.

5304. அவர்கள் “பகைவனான பானுகோபனால் எம் உள்ளத்தில் இருளானது உண்டாகியது. அத்தன்மையை யுணர்ந்த அறிவனான ஆறுமுகப்பெருமான் வான் வழியாக இந்த அமோகக் கணையை ஏவியருளினார்” என்ற எண்ணம் பொருந்தியவர் ஆனார்.

5305. பன்னிரண்டு திருத் தோள்களையுடைய ஆறு முகப்பெருமானை நினைத்து அப்பெருமானின் அருள் திறத்தை உள்ளத்தில் கொண்டு அப்பூதப்படையினர் வணங்கித் துதித்தனர். அவ்வளவில் அந்த அமோகப் படையின்னல் போல விரைவாகத் திரும்பிச் சென்றது.

184 □ கந்தபுராணம்

- 5306 மீண்டுற் றவமோ கவியன் படை போய்த்
தூண்டுற் றகுகன் புடைதுன் னியதால்
ஆண்டுற் றிடும்வீ ரார்கள்அண் டலன்மேல்
முண்டுற் றிடுபூ சல்முயன் றனரே.
- 5307 ஆங்குற் றிகொ லைஅடுந் திறலின்
பாங்குற் றிடுமொய்யம் புபடைத் துடையோன்
நீங்கற் கருமா னமும்நீள் சினமும்
ஓங்குற் றெழுவின் னதையுன் னினனே.
- 5308 அந்நே ரலன்சண் டொரடல் படையான்
முன்னே மயல்செய் தமுரண் தொலைய
இன்னே அடுவேன் எனஎண் ணமுறாக்
கொன்னே அரன்மாப் படைகொண் டனனே.
- 5309 அங்கத் துணைகண் டனன்அவ் வசுரன்
எங்கட் கிறைவன் படையே கியதும்
வெங்கட் படுதன் படைமீண் டதுவுஞ்
செங்கட் டிறல்அண் ணல்செயற் கையுமே.
- வேறு
- 5310 இம்மெனச் சூர்மகன் இவற்றை நோக்குறா
விம்மிதம் எய்தினன் வீர மொய்யம்புடைச்
செம்மலை யெதிர்ந்திலன் செருக்கு நீத்தனன்
கைம்மிகு துயரினன் கருதல் மேயினான்.
- 5311 இவ்விடை ஒன்னலர் எண்ணம் யாவையும்
வவ்வினன் மாநில வரைப்பின் வீட்டினன்
உய்வகை பெற்றுடன் உணர்ந்து தோன்றினார்
செய்வதென் ஐயகோ கடவுள் செய்கையே.

5306. திரும்பிய அந்த அமோகக்கணை என்ற பெரும் படைக்கலம் சென்று தன்னை அனுப்பிய ஆறுமுகப்பெருமானிடம் பொருந்தியது. அப்போது பூதவீரர்கள் பகைவனான பானுகோபன் மீது போர் செய்ய முயன்றனர்.

5307. அவ்வாறு பூதப்படையினர் போர் செய்ய நின்ற போது, பகைவரைக் கொல்லும் ஆற்றல் மிக்க தோள்களையுடைய வீரவாகுதேவர், நீங்குவதற்கு அரிய மான உணர்வும் மிக்க சினமும் உயர்ந்து எழப் பின்வரும் இதை எண்ணலானார்.

5308. அந்தப் பகைவன் பானுகோபன் இங்கு ஒப்பில்லாத வன்மையுடைய மோகக்கணை என்ற படையால் முன்னே மயக்கத்தை உண்டாக்கிய வன்மை அழிய இப்போதே இவனைக் கொல்வேன். என்ற எண்ணத்தை எண்ணி வீரவாகு தேவர் சிவப்படையைக் கையில் எடுத்தார்.

(சிவப்படை — பாசுபதாஸ்திரம்)

5309. அப்போது பானுகோபன் தான் மோகக்கணை விடுத்ததும், அது திரும்பியதும், ஆறுமுகப் பெருமான் அமோகக்கணை விடுத்ததும், சினத்தால் செந்நிறம் அடைந்த கண்களையுடைய வீரவாகு தேவரின் தன்மையும் ஆகிய வற்றையெல்லாம் உணர்ந்தான்.

5310. விரைவாகப் பானுகோபன் இவற்றையெல்லாம் பார்த்து வியப்பு அடைந்தான். வீரத்தோள்களைக் கொண்ட வீரவாகு தேவரை அவன் எதிர்த்துப் போரிடவில்லை. செருக்கை விட்டான். துயர் மிகப்பெற்றுத் தன் உள்ளத்தில் எண்ணலானான்,

5311. இங்கு இப்பகைவரின் நினைவையெல்லாம் பெரிய வுலகத்தில் அழித்தேன். அவர்கள் பிழைக்கும் வழியைக் கொண்டு பிழைத்து வெளிப்பட்டனர். இனிச் செய்வது என்ன? ஐயகோ! இவையெல்லாம் இறைவன் செயல்! என எண்ணினான்.

'186 □ கந்தபுராணம்

- 5312 எடுத்தனன் மாற்றலன் இறைவன் மாப்படை
தொடுத்திடு வானெனில் துன்னி என்னுயிர்
படுத்திடும் யானது பரித்து வந்திலன்
விடுத்தான் அப்படை விலக்கும் வண்ணமே.
- 5313 வென்றிடல் அரிதினி வீர வாகுவைச்
சென்றனன் முதுநகர்த் தெய்வ தப்படை
மன்றவும் தந்திவன் வன்மை மாற்றுவன்
நின்றிடல் பழுதென நெஞ்சில் உன்னினான்.
- 5314 அயன்மகன் மதலைசேய் அருவ மாகியே
வியன்மிகு தனதுதேர் விடுத்து விண்ணெழீஇப்
பயனறு முகிலெனப் படர்ந்து வல்லையின்
நயனுறு கடிமதில் நகருள் போயினான்.
- 5315 கொற்றவன் மறைந்தகல் கொள்கை காண்டலும்
சற்றுறு தானவர் தொலைந்து போயினார்
அற்றது தெரிந்திடும் அமரர் யாவரும்
வெற்றிஇன் நெமதென விளம்பி ஆர்த்தனர்.
- 5316 மாயையின் அருவமாய் வஞ்சன் மாநகர்
போயினன் காலையே புகுவன் போர்க்கினி
ஆயவன் தனைவிரைந் தடுத்தி என்றுபூத்
தூயினர் வீரன்மேற் சுரர்கள் யாவரும்.

5312. “பகைவனான வீரவாகு சிவப் படையைச் செலுத்துவான் என்றால் அது என் உயிரை நெருங்கியுண்டிடும். நான் அந்தச் சிவப்படையைத் தடுத்து நிறுத்தும் வண்ணம் படையை எடுத்துக் கொண்டு வரவில்லை.

5313. “வீரவாகுவை வெல்வது அரிதாகும் ஆதலால் என் பழைய நகரத்துக்குச் சென்று தெய்வப் படைகள் நிறைய எடுத்து வந்து, இவனது வலிமையைப் போக்குவேன். இங்கு நிற்பது தவறாகும்” என்று பாணுகோபன் உள்ளத்தில் எண்ணினான்.

5314. நான்முகனின் பேரனான பாணுகோபன் தன் உருவை மறைத்துப் பெரிய தன் தேரை விட்டு நீங்கி வானத்தில் எழுந்து, மழைப் பயன் இல்லாத (நீர் அற்ற) மேகத்தைப் போலச் சென்று, விரைவாக, நன்மை நீங்கு கின்ற காவல் பொருந்திய மதிலையுடைய நகருக்குள் சென்றான்.

(பிரமனின் மகன் காசிபமுனிவன். அவனுடைய மகன் குரபன்மன். அச்குரபன்மனின் மகன் பாணுகோபன். எனவே அவன் பேரன்)

5315. படைத்தலைவனான பாணுகோபன் மறைந்து போனதைக்கண்டதும், சுற்றிலும் இருந்த அசுரர் படையினர் புறங்கொடுத்தனர். அதை அறிந்த தேவர் யாவரும் “இன்று வெற்றி எம்முடையதே!” என்று கூறி ஆரவாரம் செய்தனர்.

5316. “தான் பழகியிருந்த மாயையால் அருவமாகப் பாணுகோபன் தன் பெரிய நகரத்துக்குப் போனான். இனி நாளைக் காலையில் அவன் போர்க்கு வருவான். அவனை விரைவாகக் கொல்லுங்கள்” என்று வீரவாகு தேவர்மீது தேவர்கள் யாவரும் மலரைத்தூவி வேண்டினர்.

188 □ கந்தபுராணம்

- 5317 தினகரன் மாற்றலன் செம்பொன் தேரொரிஇ
இனைவுடன் அருவமாய் இரிந்து போதலை
வினையமொ டோர்வுறா வீரன் நின்றனன்
முனிவொடு பிழைபடு மூரி யானைபோல்.
- 5318 விண்டிடு சூர்மகன் வெருவி வெந்நிடல்
கண்டனர் துணைவரும் கணத்தின் வீரருந்
தின்திறல் இழந்தனன் தீயன் பற்றிநாங்
கொண்டனை வாமெனக் கூறல் மேயினார்.
- 5319 என்பது விளம்பியே யாரும் ஆர்ப்பொடு
துன்புறும் அவுணனைத் தொடர்ந்து பற்றுவான்
முன்பொடு முயறலும் தெரிந்த மொய்ம்பினான்
தன்புடை யோர்க்கிது சாற்றல் மேயினான்.
- 5320 பேடியர் சிறுதொழில் பேணி உள்வொரிஇ
ஓடினன் போகிய ஒன்ன லான்தனை
நாடிநாம் அடுவது நலத்தின் பாலதோ
சாடுவன் இனிவரிற் சரதம் யானென்றான்.
- 5321 என்றிவை வள்ளலும் இயம்ப யாவரும்
நன்றென இசைத்தலும் அவற்றை நாடியே
குன்றுறழ் புயத்துணை கொட்டிக் குப்புறீஇ
வென்றிகொள் பாரிட வெள்ளம் ஆர்த்தவே.
- 5322 முற்றிய தமர்இனி முயல்வது இல்லையால்
செற்றலன் ஓடினன் திரும்பும் வீரனும்
நிற்றிலன் இனியென நினைந்து நீங்குவான்
உற்றன னாமென இரவியோடினான்.

5317. கதிரவனின் பகைவனான பானுகோபன் செம் பொன்னால் ஆன தேரை விட்டு நீங்கி வருத்தத்துடன் அருவமாக நீங்கிச் செல்வதை வினயத்துடன் உணர்ந்து, சினத்துடன் வன்மையுடைய யானை போல் வீரவாகு தேவர் நின்றார்.

5318. பானுகோபன் தோற்று அஞ்சிப் புறங்காட்டி ஓடியதைப் படைத்தலைவரும் பூதகணத்தவரும் பார்த்தனர். “தீயபானுகோபன் மிக்க ஆற்றலை இழந்துவிட்டான். நாம் அவனைப் பிடித்துக் கொண்டு வருவோம்” என்று கூறினர்.

5319. என்ற இதனைச் சொல்லி அவர்சன் யாவரும் ஆரவாரத்துடன் துன்பப்படும் அவுணனைப் பின்பற்றிச் சென்று பிடித்துக் கொண்டு வர வலிமையுடன் முயலவும், அதை அறிந்த வீரவாகு தேவர், தன் படையினர்க்குப் பின் வரும் இதைச் சொல்லலானார்.

5320. “பேடியரைப் போல் சிறிய செயலை மேற்கொண்டு உள்ளம் அஞ்சி ஓடிவிட்ட பகைவனைத் தேடி நாம் கொல்வது நன்மை தரவல்லதா? இல்லை! இனிமேல் அவன் போருக்கு வந்தால் நான் கொல்வேன். இது உண்மையே!” என்று வீரவாகு தேவர் தம் படையினைத் தடுத்துச் சொன்னார்.

5321. என்ற இவற்றை வள்ளலான வீரவாகு தேவர் சொல்லவும், பூதப்படையினர் யாவரும் ‘நல்லது!’ என்று கூறினர். வெற்றியுடைய பூதப்படையினர் மலை போன்ற தம் தோள்களைத் தட்டி ஆரவாரம் செய்தனர்.

5322. “இன்று போரானது முடிவு பெற்று விட்டது. இனிப் போர் செய்வதில்லை. பகைத்துப் போர் செய்ய வந்த பானுகோபன் ஓடிவிட்டான். வீரவாகு தேவரும் திரும்பி விடுவார். இனிப் போர் செய்து நிற்க மாட்டார்” என்று எண்ணி மறைபவனைப் போலக் கதிரவனும் மறைந்தான்.

190 □ கந்தபுராணம்

- 5323 செந்திரு மதுமலர் செறியப் பூத்துழி
முந்துறு நித்திலம் முழுது மொய்த்தென
அந்தர முழுவதும் அடைந்த செக்கில்
சுந்தர உடுநிரை பலவும் தோன்றிய.
- 5324 குண்டுநீர்க் கனலொடு குலாவி மாலுளத்
தெண்டகு தமிழரை இகலி மாமதி
பண்டுள முனிவரர் பரமன் மேல்விடு
வெண்டலை யாமென விண்ணில் தோன்றினான்.
- 5325 இத்துணை வேலையில் இலக்கத் தெண்மராம்
மெய்த்துணை யார்களும் வெய்ய பூதரும்
அத்துணைப் படைகளும் அயலில் சென்றிட
மொய்த்துணை விறலுடை மொய்ப்பன்
மீண்டனன்.
- 5326 அந்தமில் கயிலையை அருளில் போற்றிடு
நந்திதன் கணத்தரின் நாத னாகியோன்
விந்தைகொள் செருநிலம் ஒருவி மீண்டுபோய்க்
கந்தவேள் பாசறைக் கண்ணுள் நண்ணினான்.
- 5327 நண்ணிய திறலினான் நான்மு கன்முதல்
புண்ணிய மேலவர் போற்ற ஆண்டுறு
கண்ணுதல் அருள்புரி கந்தன் முன்புபோய்த்
துண்ணென வ்ணங்கினன் துணைவர் தம்மொடும்.

5323. செந்நிறமான திருமகள் வாழ்கின்ற தேன் பொருந்திய தாமரை மலர் நெருங்கப் பூத்த போது அதில் சிறந்த முத்துகள் முழுதும் மொய்த்து இருப்பதைப் போல, வானம் முழுதும் பொருந்திய செம்மையான பரப்பில் அழகிய நட்சத்திரக் கூட்டங்கள் பலவும் உதயமாயின.

5324. ஆழமான கடல் நீரில் உள்ள தீயுடன் கலந்து, எண்ணத்தக்க காம மயக்கம் பொருந்திய உள்ளத்தை உடையவரான தனிமையால் வாடுபவருடன் பகை கொண்டு அழகிய சந்திரன், முன் நாளில் இருந்த முனிவர் இறைவன் மீதுவிட்டவெண்டலையைப்போலவானத்தில்தோன்றினான்.

5325. இச்சமயத்தில் இலட்சத்து எட்டுப் பேராகிய மெய்த் துணைவரும் கொடிய பூதப்படையினரும் அந்தத் துணைப் படையினரும் அருகில் வர நெருங்கிய மிக்க ஆற்றலையுடைய வீரவாகு தேவர் போர்க் களத்தினின்று பாசறைக்குத் திரும்பினார்.

5326. அழிவில்லாத கயிலாய மலையை அருளுடனே பாதுகாத்து வருகின்ற நந்தி கணத்தவருள் தலைவரான வீரவாகுதேவர், வீரத்திரு உள்ள போர்க்களத்தை விட்டு நீங்கித் திரும்பிச் சென்று முருகப்பெருமானின் பாசறைக்குப் போனார்.

5327. முருகப்பெருமானின் பாசறைக்குச் சென்ற வீரவாகு தேவர் நான்முகன் முதலான தேவர்கள் எல்லாரும் பேர்ற்ற அங்கு வீற்றிருந்த சிவபெருமான் பெற்றருளிய முருகப்பெருமான் முன்னம் போய்த் தம் தம்பியான துணை வருடன் விரைந்து அவரை வணங்கினார்.

- 5328 வணங்கினன் எழுந்துபின் வள்ளல் தேர்ந்திட
இணங்கலன் தன்மகன் எதிர்ந்து போர்செயா
அணங்குடன் இரிந்ததும் அனைத்துஞ் செப்பலும்
கணங்களின் முதல்வன்மேற் கருணை ஆற்றினான்.
- 5329 நல்லருள் புரிந்தபின் நம்பி இப்பகல்
தொல்லமர் உழத்தலில் துன்பம் கூர்ந்துளாய்
எல்லிது பொழுதுநின் இருக்கை தன்னிடைச்
செல்லுதி துணைவரோ டென்று செப்பினான்.
- 5330 செப்பலும் விடைகொடு செம்மல் பின்னவர்
மெய்ப்படு பாரிடம் விரவச் சென்றொராய்
ஒப்பரும் தனதுபேர் உறையுள் வைகினான்
துப்புறு தானைகள் தொன்மை போலுற.
- 5331 சேயவன் விடுத்திடு சேனை பாசறை
போயதும் இருந்ததும் புகலுற் றாம்இனி
மாயிரு வளங்கெழு மகேந்தி ரப்பதி
ஆயிடை நிகழ்ந்தவாறு அறியக் கூறுவாம்.
- 5332 ஆடுறு சமரிடை அழிந்து முன்னரே
ஓடிய அவுணர்கோன் உள்ளந் தன்னிடைப்
பாடுறு துயரமும் பழியும் மனமும்
நீடினன் பெருமித நிலைமை நீங்கினான்.

5328. அங்ஙனம் வணங்கி எழுந்து, வீரவாகு தேவர் முருகப்பெருமான் அறிந்துகொள்ளும் பொருட்டாகத் தூதுச் செய்தியைச் சம்மதித்து ஏற்காத சூரபன்மனின் மகன் பானுகோபன் எதிர்த்துப் போர் செய்து வருத்தத்துடன் தோற்றுத் திரும்பியது முதலிய எல்லாவற்றையும் கூறினார். கூறவும், நந்திகணத்தவரின் தலைவரான வீரவாகுவின் மேல் அப்பொருமான் அருள் கூர்ந்தார்.

5329. அங்ஙனம் முருகப்பெருமான் வீரவாகு தேவருக்கு அருள் செய்து பின், “நம்பியே! இன்று பகலில் போரைச் செய்தலால் துன்பம் மிக அடைந்துள்ளாய். இந்த இரவுப் போதில் நின் துணைவருடன் இருப்பிடத்துக்குச் செல்வாயாக!” என்று அருள் செய்தார்.

5330. அவ்வாறு முருகப்பெருமான் சொல்லவும் அப்பெருமானிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு, வீரவாகு தேவர், தம் தம்பியருடன் பூதகணங்கள் சூழ்ந்து வரச் சென்றவராய்ப் படைகள் யாவும் முன் போலத் தம் இருப்பிடத்துக்குப் போகத்தனது ஒப்பில்லாதஇருப்பிடத்தில் தங்கினார்.

5331. முருகப்பெருமான் அனுப்பிய படைகள் பாசறைக்குள் சென்றதும் அங்குஇருந்ததும்ஆகிய இவற்றைச் சொன்னோம். இனிப் பெரிய வளம் பொருந்திய மகேந்திர நகரத்தில் நிகழ்ந்தவற்றை அங்கு நிகழ்ந்தவாறே நீங்களும் அறியச் சொல்வோம்.

5332. செய்த போரில் தோற்று முன்பே ஓடிப் போன அவுண்ணான பானுகோபன் உள்ளத்தில், வருத்தம் துயரமும் பழியும் மானவுணர்வும் பெருகப்பெற்றுத் தனது பெருமித நிலைமையை இழந்தான்.

194 □ கந்தபுராணம்

5333 கோனுறு மந்திரம் குறுகல் செய்திலன்
தானுறு திருநகர் தன்னில் ஏகியே
ஊனம துடையர்போல் உயங்கி வைகினான்
பானுவின் பகைஞனென் றுரைக்கும் பண்பினான்.

5334 மந்திரக் கிளையொடு மருவ வேண்டலன்
தந்திரத் தமரொடும் சார்தல் வேண்டலன்
சிந்திரத் தொல்பகைச் சென்னி போற்றிய
இந்திரப் பெருந்தவி சிருக்கை வேண்டலன்.

5335 ஆடுறு மங்கையர் ஆடல் வெஃகலன்
பாடுறு மங்கையர் இசையில் பற்றலன்
கூடுறு மங்கையர் குழாமும் நோக்கலன்
ஊடுறு மங்கையர் புணர்ப்பும் உன்னலான்.

5336 நிசாவது சென்றபின் நெடுஞ்செவ் வேலுடை
விசாகனை அவன்படை வீரர் தங்களை
அசாவுறு செருவில்வென் றாடல் கொள்வதற்கு
உசாவினன் உளத்துடன் ஊக்கம் வேறிலான்.

வேறு

5337 ஆதவன் தன்பகை அவ்வழி அமர்தலும்
மேதகும் தொல்சமர் விளைவெலாம் நோக்கியே
மூதகுந் திருநகர் முழுமணிக் கோயிலில்
தூதர்கை தொழுதுபோய்ச் சூரனுக் குரைசெய்
வார்.

யுத்த காண்டம் □ '195

5333. தன் தந்தையான மன்னன் குரபன்மனின் அரண்மனைக்குக் கதிரவனின் பகைவன் என்று கூறும் இயல்புடைய பானுகோபன் செல்லவில்லை. தன்னுடைய அரண்மனைக்குச் சென்று ஊனம் அடைந்தவர்போல வருத்தத்துடன் இருந்தான்.

5334. அவன் அமைச்சருடன் கூடியிருக்க விரும்பவில்லை. படைத்தலைவருடன் சேர்ந்திருக்க விரும்பவில்லை. யானையின் பெரிய பகையான சிங்கத்தின் தலையால் சுமக்கப்படுகின்ற இந்திர சிற்ப விதிப்படி செய்யப்பட்ட இருக்கையில் இருப்பதையும் விரும்பவில்லை.

5335. நடனம் ஆடும் பெண்களின் ஆடலைக் காண அவன் விரும்பவில்லை. பாடல்பாடும் மாதரின் இன்னிசையில் பற்றுக் கொள்ளவில்லை. தழுவும் மங்கையரின் கூட்டத்தையும் நிமிர்ந்து பார்க்கவில்லை. ஊடல் செய்து பின்சூடும் மங்கையரின் புணர்ச்சியையும் விரும்பவில்லை.

5336. இரவானது கழிந்த பின்பு நீண்ட செவ்விய வேலையுடைய விசாக நட்சத்திரத்தில் தோன்றிய முருகனையும், அவனது படைவீரர்களையும், தளர்ச்சி அடையச் செய்கின்ற போரில், வெற்றி கொண்டு கொல்வதற்குத் தன் உள்ளத்தில் எண்ணினான். அதையன்றி அவன் ஊக்கம் வேறொன்றில் இல்லாதவன் ஆனான்.

(நிசா — இரவு)

5337. கதிரவனின் பகைவனான பானுகோபன் அவ்வாறு இருந்தபோது, மேன்மையுடைய பழைமையான போரின் விளைவையெல்லாம் நோக்கி அறிந்து, பழைமையுடைய அழகிய மகேந்திர நகரில் உள்ள மணிகளால் ஆன அரண்மனையில் அங்கு அமர்ந்திருந்த குரனுக்குத் தூதர் கைகூப்பி வணங்கி நிகழ்ந்தவற்றைச் சொல்லலானார்.

196 □ சுந்தரபுராணம்

- 5338 கேட்டியால் உன்மகன் கேடிலா வாகைசேர்
தோட்டுணை யானொடும் தொல்சமர் ஆற்றியே
ஈட்டுபல் பூதரை ஈறுசெய் திவ்விடை
மீட்டும்வந் தெய்தினான் வினையமுண்
டாங்கொலோ.
- 5339 அன்னபண் புணர்கிலேம் அதனைமேல் அறிதியான்
மின்னுதண் சுடருடை வேலவன் தூதனும்
பன்னரும் படையொடும் பாசறைக் கேகினான்
இன்னதால் விளைவெனா இவையெலாம்
பகர்தலும்.
- 5340 மாற்றலார் தமையட வலியில னாகியே
ஊற்றமா மைந்தன்வந் துற்றசொல் கேட்குமுன்
சீற்றமாய் எரிவிழி சிதறவே வெய்துயிர்த்
தாற்றவும் முறுவலித் தரசன்ஒன் றுரைசெய்வான்.
- 5341 மைந்தரும் துணைவரும் மருவுபல் சுற்றமும்
தந்திரத் தலைவரும் சமரினுக் கேகலர்
நந்தலில் படையொடு நாளையான் சென்றுபின்
கந்தனைத் திறல்கொடே கடிதில்மீண் டிடுவனால்.
- 5342 போதிர்இப் பொழுதெனப் புகறலும் பணிகுறாத்
தூதுவர் போயினார் குரனாம் அவுணர்கோன்
ஏதிவார் தம்மைவென் றிசைபுணந் திடுதல்மேல்
காதலாய் வைகினான் யாவதுங் கருதலான்.

5338. “மன்ன, கேட்பீராக! உன் மகன் பானு கோபன் அழிவில்லாத வெற்றியுடைய தோள்களுக்கு நிகரான வீரவாகுவுடன் போரைச்செய்து, பெருமையுடைய பல பூதரை அழித்து இங்குத் திரும்ப வந்து சேர்ந்தான். அவ்வாறு வருவதற்கு ஏதேனும் கட்டளை உண்டோ?

5339. “அந்த இயல்பை நாங்கள் அறிய மாட்டோம்; அதைப் பின்னால் நீ அறிந்து கொள்வாயாக! மின்னுகின்ற கதிரையுடைய வேலவனின் தூதனான வீரவாகுவும் சொல்வதற்கரிய தன் படையுடனே பாசறைக்குச் சென்றுள்ளான். இவையே நிகழ்ந்தவை!” என்று இவற்றையெல்லாம் சொல்லவும்,

5340. பகைவரை வெல்ல வலிமை இல்லாதவனாகி வன்மையுடைய தன் மகன் வந்து விட்டான் என்ற சொல்லைக் கேட்பதற்கு முன்னம் சினந்து விழியானது தீப் பொறியைச் சிந்திப் பெருமூச்சு விட்டு மிகவும் சிரித்து சூரபன்மன் ஒன்றைச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

5341. “என் மைந்தரும், தம்பியரும், பொருந்திய பல சுற்றமும், படைத்தலைவரும் நாளைக்குப் போர் செய்யச் செல்லமாட்டார். குறையாத படையுடன் நாளை நானே சென்று முருகனை எம் ஆற்றலைக் கொண்டு வென்று இங்கு விரைவாய்த் திரும்பி வருவேன்.”

5342, “இப்போது நீங்கள் செல்லலாம்” என்று சூரபன்மன் சொல்லவும், ஒற்றர் அவனை வணங்கிச் சென்றனர். சூரபன்மனான அசுர மன்னன் பகைவரை வென்று புகழ் கொள்வதில் ஆசை கொண்ட வண்ணம் இருந்தான். அவன் வேறு எதையும் எண்ணிப் பார்க்கவில்லை.

198 □ கந்தபுராணம்

- 5343 அடுபெரும் போரினை ஆற்றியே ஆற்றலால்
முடிவிலா விறல்கொள முன்னுவி ரர்க்கெலாம்
நெடியளாய்த் திறலிலா நெஞ்சினா ருக்கெலாம்
கடியளாய் வைகினாள் கங்குலாம் நங்கையே.
- 5344 பிரிகுவார் தங்களைப் பிரிகலா தேனையோர்
அருகுதான் நிற்கலாது அச்சம்நாண் இன்றியே
விரகநோய் தெறுதலால் மிக்கதோர் தூர்த்தராய்த்
திரிகுவா ராமெனச் செல்லும்இவ் வெல்லியே.
- 5345 பாடுசால் தென்திசைப் பார்புரந் திடும்இரா
ஈடுசால் வெம்பகல் எல்லொடும் வருவது
நேடியே மதியெனும் நீள்குடை முன்செல
ஓடல்போற் போயதால் உடுவெனும் படையொடும்.
- 5346 மையிருள் கலையினை மகிழ்நனாம் மதிநிலாக்
கையினால் நீக்கியே கலவிசெய் தகலுழி
வெய்யவன் வருமெனா வெள்கியத் கிலுடஇ
ஓய்யெனப் போயினாள் கங்குலென் றுற்றுளாள்.

5343. இருளாகிய இரவு என்னும் நங்கை, வெல்லும் பெரியபோரைச் செய்து தம் ஆற்றலால் எல்லையில்லாத வெற்றி கொள்ள நினைப்பவர்க்கெல்லாம் நீண்டவளாகவும், (நீண்ட இரவாகவும்) ஆற்றல் இல்லாத உள்ளத்தை உடைய வருக்கெல்லாம் விரைந்து செல்பவளாகவும் (குறுகியவளாகவும்) விளங்கினாள்.

5344. நட்புச் செய்ய வேண்டாதவருடன் நட்புச் செய்து, நட்புச் செய்ய வேண்டியவருடன் நட்புச் செய்யாது, அச்சமும் நாணமும் இன்றி, காம நோய் மிகுவதனால் மிகவும் தீயவராகத் திரிபவரைப் போல இந்த இரவானது செல்லும்.

5345. பெருமைமிக்க தென்திசையை ஆண்ட இரவானது, வன்மைமிக்க கொடிய பகல் கதிரவனுடன் வருவதை அறிந்து, சந்திரன் என்னும் நீண்ட குடை முன்னால் செல்ல நட்சத்திரம் என்ற படையுடன் ஓடியது போல் சென்றது.

5346. கரிய இருள் என்ற ஆடையைக் கணவனான சந்திரன் நிலா என்ற கையால் விலக்கிப் புணர்ச்சி செய்து நீங்கியவுடனே கதிரவன் வருவான்; தனது ஆடையில்லாமல் இருப்பதைப் பார்த்து விடுவான் என எண்ணி, வெட்கப் பட்டு, ஆடையை உடுத்திக் கொண்டு விரைவாக இரவு என்ற மங்கையானவள் நீங்கிச் சென்றாள்.

4. இரண்டாம் நாள் சூரபன்மன் யுத்தப் படலம்

5347 கங்குல்போந் திடுதலும் கணபணப் பன்னகம்
நுங்குறா தகலவே நோற்றுமால் ஏந்திடுஞ்
சங்கமாய் மதிசெலத் சக்கரப் படையெனத்
துங்கமோ டெழுதல்போல் தோன்றினன் பரிதியே.

வேறு

5348 இரவி செல்லுமுன் அவுணர்கோன் துயிலொர்இ
எழுந்து
மரபி னிற்புரி நாட்கடன் முடித்துமன் நெய்தித்
திரும ணிப்பெருந் தவிசுடை இருந்துதன் சிறுவன்
நெருநல் உற்றிடும் வசையினை உளத்திடை
நினைந்தான்.

5349 நினைதல் உற்றுழி உளத்திடைப் பெருஞ்சினம் நீட
இனிய மர்த்தொழிற் கியாரையும் விடுக்கிலுன்
யானே
அனிக மோடுபோய் மாற்றலர் வன்மையை
அழித்துப்
புனைவன் வாகையென்று உன்னினான் அழிவிலாப்
புகழோன்.

5350 செங்கண் வாளெயிற் றவுணன்இத் தன்மையைத்
தேற்றி
வெங்கண் ஒற்றரில் அளப்பிலர் தங்களை விளியா
அங்கண் மாநிலம் முறைமுறை சூழ்தரும் அக்கர்
எங்க னுஞ்செறி தானையைத் தம்மின்கள்
என்றான்

4. இரண்டாம் நாள் சூரபன்மன் யுத்தப் படலம்

5347. இரவானது நீங்கவும் கூட்டமான படங்களுடன் கூடிய பாம்பானது உண்ணாதுபோவதற்குத் தவம் செய்து, திருமால் கையகத்துள்ள சங்கைப்போலச் சந்திரன் ஒளி குன்றிச் செல்ல, அவரது சக்கரம் எனக்கூறுமாறு உயர்வுடன் உதயமாவதைப் போலக் கதிரவன் தோன்றினான்.

5348. கதிரவன் உதயமாவதற்கு முன் அசுரரின் மன்னன் சூரபன்மன் உறக்கத்தைவிட்டு எழுந்து, மரபுப்படி செய்கின்ற நாள்கடனைச் செய்து முடித்துச் சபை மண்டபத்தை அடைந்து அழகிய மணிகள் இழைத்த பெரிய இருக்கையில் அமர்ந்து தன் மகன் முன் நாள் அடைந்த இழிவை உள்ளத்தில் நினைத்தான்.

5349. (அவன் அவ்வாறு) நினைத்த போது உள்ளத்தில் மிக்க சினமானது பெருகவும், 'இனிமேல் போர்த் தொழில் செய்ய ஒருவரையும் அனுப்ப மாட்டேன்; நானே படையுடன் போய்ப் பகைவரின் வலிமையை அழித்து வெற்றி மாலையைச் சூடுவேன்' என்று அழிவில்லாத புகழையுடைய அவன் நினைத்தான்.

5350. சிவந்த கண்களையும் கூரிய பற்களையும் உடைய அவுணன் இவ்வாறு தெளிவு அடைந்து, கொடிய கண்களையுடைய அளவற்றவரை அழைத்து, "அழகிய இடமுடைய இந்தப் பெரிய நிலம் முழுவதும் வரிசை வரிசையாகச் சூழ்ந்து, கடல்களில் எங்கும் நெருங்கியுள்ள படைகளைக் கொண்டு வாருங்கள்!" என்று ஆணையிட்டான்.

202 □ கந்தபுராணம்

- 5351 என்ற லுந்தொழு தாயிர கோடியோர் யாண்டும்
சென்று சென்றும் மன்னவன் பணிமுறை செப்பத்
துன்று தேர்கரி பரிமிசைப் படர்ந்தனர்
தொன்னான்
வென்றி கொண்டநூ தாயிர வெள்ளத்தின்
மிக்கோர்.

வேறு

- 5352 குலமே கணிச்சி தண்டந் தோமரம் குலிசஞ்
சாபங்
கோலவாள் பலகை வட்டங் குந்தம்வேல் நாஞ்சில்
பிண்டி
பாலமே முசுண்டி சங்கம் பரிதியே எழுவே தட்டி
பீலிவல் முசல மாதி பெரும்படை கொண்டு சென்
றார்ஓ
- 5353 எண்டகும் இனைய வாற்றால் இலக்கம்வெள்
ளத்தி னோரும்
திண்டிறல் மகேந்தி ரப்பேர்த் திருநகர் சுற்றி
யார்ப்ப
விண்டொடு சிகரி யென்னும் மேருவின் உச்சி
போகிக்
கண்டனன் அவுணர் மன்னன் கடற்பெருந் தானைச்
சூழல்.
- 5354 தேக்கினன் கதிரும் செல்லாச் செல்லுறழ் தானை
ஈட்டம்
நோக்கினன் சிந்தை கொண்ட நோன்மைசார்
துயரம் யாவும்
நீக்கினன் வன்மை பெற்றான் நேரலர்ப் பொருது
வென்றி
ஆக்கினன் போல நின்றான் அறத்துடன் அருளைக்
கொன்றான்.

5351. சூரபன்மன் அவ்வாறு ஆணை இடவும், ஆயிரங் கோடியினர் அவனை வணங்கி எங்கும் சென்று, தம் மன்னவனின் ஆணையினை எடுத்துச் சொல்லவும், முன் நாளில் வெற்றி கண்ட நூறாயிர வெள்ளத்தைவிட மிக்கவர்கள், நெருங்கிய தேர்கள், யானைகள், குதிரைகள் ஆகியவற்றில் ஏறி வந்தனர்.

5352. சூலமும், கணிச்சியும், தண்டும், தோமரமும், குலிசமும், வில்லும், அழகிய வாளும் கேடயமும், வளை தடியும், வேலும், கலப்பையும், பிண்டிபாலமும், முசுண்டியும், சங்கும், சக்கரமும், எழுவும், பலகையும், பீலியும், பெரிய முசலமும் முதலான பெரும்படைக் கலங்களைத் திரட்டிக் கொண்டு வந்தனர்.

5353. மதிக்கத் தக்க வகையிலே இவ்வாறு இலட்சம் வெள்ளப் படையினரும் மிக்க ஆற்றலையுடைய மகேந்திர நகரத்தை நெருங்கியிருந்து ஆரவாரம் செய்தனர். வானத்தைத் தொடுகின்ற மேருமலை போன்ற சிகரம் ஒன்றின் உச்சியிலே போய் அவுணரின் மன்னன் சூரபன்மன் கடல் போன்ற பெரும் படையைக் கண்டான்.

5354. அறத்துடன் அருளையும் அழித்த சூரபன்மன் சூரியனின் கதிரும் செல்லாதபடி நெருங்கிய இடி போன்ற படையினரைக் கண்டான். அவன் உள்ளத்தில் கொண்டிருந்த வன்மையுடைய துன்பம் யாவும் நீங்கியது. வன்மை பெற்றான். பகைவரைப் போரிட்டு வெற்றி பெற்றவனைப் போல் விளங்கினான்.

204 □ கந்தபுராணம்

5355 அழிந்திடு கின்ற காலத் தளக்கரின் ஆர்த்துச்
 குழந்திடு தானை கண்டோன் கடிதுபோர்க் கேக
 செழுங்கதிர் மதியம் ஆக்குந் திருமணிச் சிகரி
 இழிந்தனன் தலைமை நீங்கி இழிதொழில் பயின்ற
 தீயோன்.

5356 எடுத்தனன் சிலையும் ஏனைப் படைகளும்
 இமையோர் தொன்னாள்
 கொடுத்திடு படைகள் யாவுங் கொண்டனன்
 கரத்திற் கோதை
 தொடுத்தனன் வெரிநில் தூணி தூக்கினன்
 விரல்கள் தோறும்
 அடுத்தபொற் புட்டில் சேர்த்தான் அண்டங்கள்
 அனைத்தும் வென்றான்.

5357 குந்தளச் சுழியற் குஞ்சிக் கோலமா மௌலி
 தன்னில்
 சுந்தரத் துணர்மென் தும்பை தொடுத்திடு
 பிணையல் சேர்த்தி
 மந்தரப் பொருப்பு மேரு வரையிதென் றையஞ்
 செய்யும்
 இத்திரப் பெருந்தேர் ஒன்றின் ஏறினன் இரவி
 யேபோல்.

5355. குரபன்மன் உலகம் அழியும் காலத்தில் இரைகின்ற கடலைப் போல விரைந்து ஊரைச் சூழ்ந்து நிற்கின்ற மிக்க படைகளைப் பார்த்தான். விரைவாகப் போருக்குப் போக எண்ணிச் செழுமையான கதிர்களையுடைய கதிரவனை மதியமாகச் செய்கின்ற அழகிய மணிகள் இட்டு இழைத்த கோபுரத்தினின்றும், உயர்குணத்தை ஒழித்து இழிகுணம் கொண்ட அவன் அப்படைகளை உற்று நோக்கினான்.

5356. அண்டங்கள் எல்லாவற்றையும் வென்றவனான குரபன்மன் கையிலே வில்லை எடுத்தான். மற்றக் கருவிகளையும், தேவர் முற்காலத்தில் தனக்குத் தந்திருந்த ஆயுதங்கள் எல்லாவற்றையும் கைக் கொண்டான். கையில் கைத் தோலுரையைக் கட்டினான். முதுகில் அம்பறாத் தூணியைத் தாங்கினான். விரல்களில் எல்லாம் பொருத்தமான பொன் புட்டிலைச் செறித்தான்.

(கோதை—கையுறை. புட்டில்—விரல் உறை)

5357. கடை குழைந்த சுருண்ட மயிருடன் தலையில் அணிந்துள்ள அழகிய முடியின் மீது கொத்தான மென்மையான தும்பை மலர்களால் தொடுக்கப்பட்ட மாலையைச் சூடி மந்திர மலையோ அல்லது மேருமலையோ என்று சந்தேகிக்க 'இந்திர ஞாலம்' என்ற பெரிய தேர் ஒன்றின் மீது கதிரவனைப் போல ஏறினான்.

206 □ கந்தபுராணம்

5358 பண்ணுலாம் புரவிப் பந்தி பருமிதக் களிற்றின்
 ஈட்டம்
 எண்ணிலாப் புரவி மான்தேர் ஏமமாய்ப் பின்னர்
 ஏக-
 அண்ணல்வாள் அவுண வீரர் அமைச்சர்கள்
 அயலில் செல்ல-
 விண்ணுலாம் புரிசைக் கோயில் வீதிகள் கடந்து
 சென்றான்.

5359 கோயிலின் எல்லை நீங்கிக் கோபுரம் கெழீஇய
 கொற்ற-
 வாயிலின் மருங்கு செல்ல மன்னவன் வரவு நோக்கிக்
 காய்கதிர்த் தபனற் கண்ட கலிவியன் உலக
 மென்ன
 ஆயிர நூறு வெள்ளத் தவுணரும் புடைகுழந்
 தார்த்தார்.

வேறு

5360 அன்ன காலையில் அரிமுகன் சேய்அதி சூரன்
 துன்னு தாரகன் சுதன்அசு ரேந்திரத் தொல்லோன்
 என்ன நின்றிடும் மைந்தர்கள் இருவரும் ஏகி
 மன்னர் மன்னனை அடைதலும் இனையன
 வகுப்பான்.

5361 திரைகொள் வேலைபோல் நிறைதரு கோட்டகம்
 சிறிதோர்
 கரையி லாவழி யுடைந்திடும் அன்னது கடுப்பப்
 பொருதி றற்படை பலவுள என்னினும் போற்றும்
 அரச ரில்வழி நின்றுடா தன்னவை அழியும்.

5358. அணி செய்யப்பட்டு அமைந்த குதிரைக் கூட்டம், பெரிய யானைகளின் கூட்டம், எண் இல்லாத குதிரை பூட்டப்பட்ட தேர்கள் ஆகியவை பாதுகாவலாகப் பின்னால் செல்ல, பெருமையுடைய கொடிய அசுரவீரர்கள் அமைச்சர்கள், பக்கத்தில் போக, வானை அளாவ உயர்ந்துள்ள மதிலையுடைய அரண்மனையின் வீதிகளைக் கடந்து சூரபன்மன் சென்றான்.

5359. அரண்மனையினது எல்லையை நீங்கிக் கோபுரங்கள் பொருந்திய தலைவாயிலின் பக்கம் செல்ல, காய்கின்ற சுதிர்களையுடைய ஆதவனைச் சாக்கிரா வந்தையில் ஆரவாரத்துடன் தரிசித்த ஒளியுடன் கூடிய பிரபஞ்சிகளைப் போல ஆயிர நூறு வெள்ளப் படை அசுரரும் பக்கத்தில் சூழ்ந்து கொண்டு ஆரவாரம் செய்தனர்.

5360. அச்சமயத்தில் 'சிங்க முகாசுர'னின் மகன் 'ஆதிசூரன்', இறந்த தாரகாசுரனின் மகன் 'அசுரேந்திரன்' என்ற இம்மைந்தர் இருவரும் சென்று, மன்னர்க்கெல்லாம் மன்னனான சூரபன்மனை அடையவும், அவர்களைப் பார்த்துப் பின் வருவனவற்றைச் சொல்லலானான்.

5361. "அலைகளையுடைய கடலைப் போல நீர் நிறைந்த குளமானது, சிறிய ஒரு கரை இல்லாது போனால் உடைந்து விடும். அதைப் போலப் போர் செய்கின்ற படை பல உள்ளன என்றாலும் பாதுகாக்கும் தலைவர் இல்லாது போனால், நிலைக்காது அவையெல்லாம் அழிந்துவிடும்."

208 □ கந்தபுராணம்

5362 ஆத லால்இனி நீர்இரு வீரர்களும் அமரின்
மேத குப்பெருஞ் சேனைக்கு முதல்வராய் மேனிப்
போதிர் முன்னுற என்றலும் நின்றிடு புதல்வர்
ஈது நன்றென வணங்கியே ஏகினர் இமைப்பில்.

5363 தந்த மான்தடந் தேர்மிசை ஏறியே சமரில்
கொந்து லாமலர் வாகையை மிலைச்சிய குமரர்
வந்த நால்பெரும் படையையும் அணிபெற வகுத்து
முந்து தானையந் தலைவராய் ஏகினர் முறையால்

5364 ஆகும் எல்லையில் அங்கது நோக்குறா அடுபோர்
வாகை கொண்டநூ றாயிர வெள்ளத்து மறவோர்
ஓகை எய்தியே அமர்புரி பறந்தலை உன்னி
ஏகல் மேயினர் பணிகளும் சேடனும் இரங்க.

வேறு

5365 கடந்திகழ் கரிதேர் பாய்மாக் கலந்திடத் தானை
வீரர்
படர்ந்திடு கின்ற காலைப் பருமணி வயிரத்
தேர்மேல்
அடைந்திடும் அவுணர் மன்னர் அளக்கரில் வடவை
சுற்ற
விடந்தனி நடந்த தென்ன விண்ணவர் மருளச்
சென்றான்.

5366 தொண்டகம் துடியே பம்பை தூரியம் முருடு
கோடு
திண்டிறற் படகம் மொந்தை திமிலையே தடாரி
தக்கை
கண்டைஆ குளியே பீலி -காகளம் உடுக்கை
பேழ்வாய்
கொண்டதோர் பதலை சங்கம் குடமுழா இயம்பிற்
றம்மா.

5362. 'ஆதலால், இனிமேல் நீங்கள் இருவரும் போரில் மேன்மையுடைய பெரும் படைக்குத் தலைவராகப் பொருந்தி முன்னால் செல்லுங்கள்!' என்று குரபன்மன் உரைத்ததும், அங்கு அவன் முன் நின்ற புதல்வர் 'இது நன்று!' என்று வணங்கி இமைப் போதில் அங்கிருந்து நீங்கிச் சென்றனர்.

5363. குதிரை பூட்டப்பட்ட தேரின் மீது ஏறி, போரில் கொத்தான வாகை மலர் மாலையைச் சூடிய மைந்தர் இருவரும், அங்குக் கூடிய நாற்பெரும் படைகளையும் அணிவகுத்து, அவற்றுக்கு முன்னால் படைத்தலைவராய் முறைப்படி சென்றனர்.

5364. அவ்வாறான சமயத்தில் அவர்கள் தலைமை தாங்குவதைப் பார்த்துக் கொல்லும் போர்களில் வெற்றி மாலை சூடிய நூறாயிர வெள்ளம் உடைய வீரர்களும் மகிழ்ச்சி அடைந்து போர் செய்கின்ற களத்தை நினைத்து உலகத்தைச் சுமக்கும் ஆதிசேடனும் வருந்தச் சென்றனர்.

5365. மதநீர் விளங்கும் யானைகள், தேர்கள், பாய்ந்து செல்லும் குதிரைகள் சேரப், படை வீரர் சென்ற போது, பெரிய மணிகள் பதித்துச் செய்த வயிரத் தேர்மீது செல்கின்ற அவுணரின் மன்னன் குரபன்மன், கடலில் வடவைத் தீ குழ்ந்து கொள்ள ஆலாலமானது சென்றது போல, தேவர்கள் எல்லாம் மயக்கம் அடையச் சென்றான்.

5366. தொண்டகப் பறை, துடி, பம்பை, தூரியம், முருடு, கொம்பு, மிக்க ஆற்றல் உடைய படகம், மொந்தை (ஒருவகைப் பறை), திமிலை, தடாரி, தக்கை, மணி, ஆகுளி, சின்னம், காகளம், கடுக்கை, அகன்ற வாய் கொண்ட பதலை, சங்கம், குடமுழா என்பவை ஒலித்தன.

5367 தட்டுடை நெடுந்தேர் ஆர்ப்பும் தந்தியின் ஆர்ப்பும்
 சேண்போய்
 முட்டுறு கொடிகள் ஆர்ப்பும் முரட்பரி ஆர்ப்பும்
 வீரர்
 கட்டுறு கழலின் ஆர்ப்பும் கணிப்பில்பல் லியத்தின்
 ஆர்ப்பும்
 எட்டுள திசையும் எல்லா வுலகுமுண் டெழுந்த
 அன்றே.

5368 நீளிற முகில்போல் மேனி அவுணர்கள் நீத்தம்
 செல்லக்
 கானிறை பூழி ஈட்டங் ககனமேற் செல்ல
 முன்னம்
 தானுறு கின்ற காலைச் சசியெனத் தயங்கிப்
 பின்னர்
 மீனெனக் கரந்தான் மேலாம் விரிகதிர் படைத்த
 வெய்யோன்.

5369 நேசமொ டென்பால் வைகும் நெறியினார் தமக்கு
 வீடும்
 ஆசறு பதங்கள் யாவும் வைகலும் புரிவேன்
 என்னை
 ஏசுவர் போலுங் கீழென் றிகல்புரிந் திடுவன்
 என்னாத்
 தூசிபார் விடுத்த தேபோல் துறக்கமேல் சென்ற
 பூழி.

5367. தட்டையுடைய பெரிய தேர்களின் ஆரவாரமும், யானைகளின் ஒலியும், உயரச் சென்று முட்டிக்கொள்கின்ற கொடிகளின் ஆரவாரமும், வீரர்கள் கால்களில் கட்டிக் கொண்டுள்ள வீரக்கழல்களின் ஆரவாரமும், அளவில்லாத பல வாத்தியங்களின் ஆரவாரமும், எட்டுத் திக்குகளையும் எல்லாவுலகங்களையும் அடக்கித் தாம் மேல் எழுந்தன.

5368. நீல நிறத்தையுடைய மேகம் போன்ற உடலையுடைய அசுரர்கள் வெள்ளம் போகவும், அவர்களின் கால்கள் மிதித்து எழுந்த புழுதியானது வானத்தில் சென்றது. சிறந்த ஒளிக் கதிர்களைப் பரப்பும் கதிரவனை அப்புழுதி அடையும் போது, சந்திரனைப் போல அக்கதிரவன் முதலில் தோன்றிப் பின்பு நட்சத்திரத்தைப் போல மறைந்து விளங்கினான்.

5369. “அன்புடன் என்னிடம் வாழும் நெறியுடைய வார்க்கு வீடு பேற்றையும் குற்றமில்லாத பதவிகள் பலவற்றையும் நாள் தோறும் அளிப்பேன். அத்தகைய என்னைக்கீழ் என்று இகழ்வார்கள் போலும்; நாள் சென்று போர்புரிகிறேன்” என்று தூசியைப் பூமி விடுத்ததைப் போலச் சொர்க்கத்தின் மேல் புழுதியானது சென்றது.

212 □ கந்தபுராணம்

5370 கன்னிறை அழித்த மொய்ம்பிற் கார்தெழும் அவுண
 வெள்ளம்
 துன்னுற நடப்பச் செல்லுந் தூளியின் படலைச்
 செய்கை
 என்னென உரைப்பன் அம்மா இந்திர னென்போன்
 வையும்
 பொன்னுல கதனை வல்லை பூவுல காக்கிற்
 றன்றே.

5371 கண்ணகல் தடந்தேர் மீதும் காய்சினக் களிற்றின்
 மீதும்
 நண்ணிய கொடிகள் வான்போய் நளிர்புனற்
 கங்கை நக்கி
 மண்ணுறச் சிதறி ஆடி அலமரல் மகேந்தி
 ரத்தின்
 அண்ணலின் றழிவன் என்றே அழுதிறம்
 போலும் மாதோ.

5372 திங்கள்வெண் குடையும் நீலத் திருநிழற்
 கவிப்பும் செங்கேழ்ப்
 பங்கய மலர்ந்த தன்ன பருமணிக் கவிகை முற்றுந்
 தொங்கலின் தொகையும் வெய்யோன் தொல்கதிர்
 வரவு மாற்றி
 எங்கணுஞ் செறிவுற் றாழி இருளினை விளக்கிற்
 றம்மா.

5370. கல்லின் வன்மையை அழித்த தோள்களை யுடைய கரிய நிறத்தையுடைய அசுரர் கூட்டம் நெருங்கி நடத்தலால் உண்டாகி மேலே செல்லும் புழுதிகளின் தன்மையை என்னென்று உரைப்பேன்? இந்திரன் என்பவன் வாழ்கின்ற பொன்னுலகத்தை அது விரைந்து பூவுலகமாக ஆக்கியது.

5371. இடம் அகன்ற பெரிய தேரின் மேலும், மிக்க சினத்தையுடைய யானையின் மேலும் பொருந்தியுள்ள கொடிகள் வானத்தில் சென்று, குளிர்ந்த நீரையுடைய கங்கையில் நனைந்து மண்ணில் பொருந்த துளிகளைச் சிதறி அசைந்து சுழல்வது 'மகேந்திர நகரத்தின் மன்னனான சூரபன்மன் இன்று இறந்து படுவான்!' என்று அழுவதைப் போல் விளங்கியது.

5372. திங்களைப் போன்ற வெண்மையான குடைகளும், கரிய நிழல் பரப்பும் குடைகளும், செம்மையான நிறத்தையுடைய தாமரை மலர்ந்ததைப் போன்ற பருத்த மணிகள் பதித்த குடைகளும், முற்றிலும் தொங்கல்களை விட்டிருக்கும் குடைகளும், கதிரவனின் பழமையான கதிர்களின் வருகையை மாற்றி எங்கும் பரந்து ஊழிக்காலத்தில் தோன்றிய இருளை நிலவச் செய்தது.

வேறு

- 5373 ஆனவியல் பெய்தஅவு ணப்படைக னோடும்
வானெறிகொ டேஅவுணன் வையமிசை செல்லத்
தானதுதெ ரிந்தமரர் தம்இறைவன் ஓடிக்
கானமர்க டம்பன்அடி கைதொழுது சொல்வான்
- 5374 அன்றுபுரி வேள்வியிடை ஆதியருள் செய்த
துன்றுபடை ஈட்டமொடு குரனெனும் வெய்யோன்
இன்றுபொரு வான்விரைவின் ஏகினன் எதிர்ந்தே
சென்றவனை வென்றெமது சீர்அருளு கென்றான்.
- 5375 ஆம்பரிசு கூறஅவ னுக்கருள் புரிந்தே
ஏம்பலுறு கேசரியின் ஏற்றணையின் நீங்கிப்
பாம்பின்வலி செற்றுலவு பாகுதனை நோக்கி
வாம்பரிகொள் நம்மிரதம் வல்லைதருக என்றான்.
- 5376 என்றிடலும் நன்றென எழுந்துலவை அண்ணல்
குன்றனைய தேரது கொணர்ந்துமுனம் உய்ப்ப
வென்றிஅயில் அண்ணல்அதன் மீமிசை புருந்தான்
மன்றல்மலர் சிந்திஅயன் மாலொடு வழந்த.
- 5377 செழுந்தருண மேதகைய தேரின்மிசை வானோர்
தொழும்தலைவ னாகியமர் தொல்முருகன் ஏறக்
கொழுந்தழல் முடித்தனைய குஞ்சிகெழு பூதர்
எழுந்தனர் தெழித்தனர் இருங்கடலும் அஞ்ச.

5373. அநதகைய இயல்புடன் அசுரர் படைக்
ஞடன் வானவழியாகச் சூரபன்மன் தேர்மீது செல்ல, அதை
அறிந்து கொண்ட, தேவர்களின் தலைவனான இறைவன்
விரைந்து ஓடிச் சென்று மணம் கமழும் கடம்ப மலர் மாலை
னீயச் சூடிய முருகப் பெருமானின் திருவடிகளை வணங்கிச்
சொல்லலானான்.

5374. “முற்காலத்தில் செய்த வேள்வியிலே சிவ
பெருமான் அருஞடன் தந்தருளிய நெருங்கிய படைக் கருவிக்
கூட்டத்துடனே சூரபன்மன் என்ற கொடியவன் இன்று
போரிடுவதற்காக விரைவாக வந்துள்ளான், அவனை
எதிர்த்துப் போரிட்டு வென்று எம் செல்லங்களை எமக்கு
அருளுதல் வேண்டும்,” என்று வேண்டிக் கொண்டான்.

5375. இவ்வளவாக இந்திரன் சொல்ல, முருகப் பெரு
மான் அபனுக்கு அருள் செய்து, மகிழ்வைத் தரும் அரி
யணையினின்று இறங்கி நீங்கி, ஆடுசேடன் என்ற பாம்பின்
வலிமையை அழித்து உலவும் வாயுதேவனான பாகனை
அழைத்துத் “தாவிச் செல்லும் குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட
நம் தேரை விரைவாக இங்குக் கொண்டு வருக!” என்று
ஆணையிட்டு அருளினார்.

5376. என்று ஆணையிட்டருளவும், ‘நன்று’ என்று
எழுந்து, வாயுதேவன் மலை போன்ற தேரினைக்
கொணர்ந்து முருகப் பெருமானின் திரு முன்மம் நிறுத்தி
னான். வெற்றியுடைய கூரிய வேலையுடைய அப்பெரு
மான் அந்தத் தேரின் மீது, மணம் கமழும் மலர்களைச்
சிந்தி நான்முகனும், திருமாலும் வாழ்த்தித் துதிக்க, ஏறி
யருளினார்.

5377. செழுமையுடைய செந்நிறமான சிறந்த தேரின்
மீது தேவர் வணங்கும் தலைவனாக உள்ள முருகப் பெரு
மான் ஏறவும், கொழுவிய தீயை முடித்துக் கொண்டாற்
போலக் காணப்படும் தலைமயிருடன் கண்ணப்படுகின்ற
பூதர்கள் பெருங்கடலும் அஞ்சமாறு ஆரவாரித்துக்
கொண்டு எழுந்தனர்.

216 □ கந்தபுராணம்

- 5378 நாட்டமொரு மூன்றுடைய நாதனருள் மைந்தன்
வாட்டமறு வெவ்வுணர் மன்னவலி தன்னை
வீட்டுவகை சென்றிடுதல் விண்ணவர் உரைப்பக்
கேட்டனிக பூதர்கள் கிளர்ந்துபடர் கின்றார்.
- 5379 பாரிடர்க ளாய்அறுமு கன்பரவு கின்ற
பாரிடர்ந டப்பவெழு பூழிபடர்ந் தின்னோர்
பாரிடர்பு ரிந்தனர் பரிக்குமெனை யென்னாப்
பாரிடம்விண் ணோடுபகர் தற்கெழுதல் போலும்.
- 5380 தக்கையொ டுடுக்கைதுடி சல்லரி தடாரி
தொக்குடைய தண்ணுமை துவைப்பின்மிகு பேரி
மெய்க்குடமு ழாப்படகம் வீணைகுழல் ஆம்பல்
கொக்கரை இயம்பினர்சுள் கோடிகுண நாதர்.
- 5381 நாடுதவ நாரதனும் நல்லுவணர் தாமும்
கேடிலிசை வல்லதொநு கின்னரரும் ஆகிப்
பாடினர்கு மாரன்அடி பன்முறை பணிந்தே
ஆடினர்கள் விண்ணவரும் ஆசில்முனி வோரும்.
- 5382 சண்முகன தேவல்கொடு தாவில்இளை யோனும்
எண்மரும்இ லக்கர்களும் ஈண்டிய கணத்தின்
வண்மைசெழு மன்னவரும் வையமிசை யாகித்
திண்மைபடை ஊக்கமொடு சேனையிடை
சென்றார்.

5378. மூன்று கண்களையுடைய சிவபெருமான் பெற்ற மகனான முருகப்பெருமான், வாட்டம் இல்லாத அசுரரின் மன்னனான சூரபன்மனின் வலிமையை அழிக்கு மாறு செல்வதனைத் தேவர்கள் எடுத்துக் கூறக் கேட்ட பூதகணத்தவர் கிளர்ச்சி பெற்றுப் போர் குறித்துச் செல்ல லாயினர்.

5379. பூமி யிடத்தவராய் முருகப் பெருமானைத் துதிக்கின்ற பூதகணத்தவர் செல்ல, அதனால் எழுந்து பரவிய புழுதியானது, 'இவர்களைச் சுமந்த எனக்கு மிகுந்த இடர்களைச் செய்தார்கள்!' என்று மண் உலகமானது, விண்ணுலகத்துடன் செல்வதற்குச் சென்றதை ஒக்கும்.

5380. தக்கை, உடுக்கை, துடி, சல்லரி, தடாரி. தொகுதியான தண்ணுமை, ஒலிமிக்க பேரிகை, குட வடிவுடைய குடபூழா, படகம், வீணை, குழல், ஆம்பல், கொக்கரை என்பனவற்றைக் கோடிக்கணக்கான பூதர்வாசித் தனர்.

5381. எண்ணத்தக்க தவத்தையுடைய நாரத முனிவரும், நல்ல கருடர்களும் கேடில்லாத இசையிலே வல்ல ஒப்பற்ற கின்னருமாகக் கூடிக் குமரன் திருவடிகளை வணங்கிப் பாடினர். தேவர்களும் குற்றமில்லாத முனிவர்களும் பல முறை முருகப்பெருமானின் அடிகளை வணங்கி ஆடினர்.

(கின்னரர்—குதிரை முகமும் மனிதவுடலும் உடையவர்)

5382. ஆறுமுகப்பெருமானின் பணியை மேற்கொண்டு குற்றம் இல்லாத தம்பியான வீரவாகு தேவரும், எட்டுத் தலைவரும், இலட்சம் வீரர்களும் நெருங்கிய பூதகணத்தின் வளமையுடைய தலைவரும் தேர்கள் மீது அமர்ந்தவராகிப் பலம் பொருந்திய உறுதியுடனே படையிடையே சென்றனர்.

218 □ கந்தபுராணம்

5383 மொய்ம்மலி படைத்தலைவர் முந்திஉறு தானை
இம்முறையி னாலொழுக ஈசனருள் மைந்தன்
செம்மணிவில் வீசியமர் தேரினிடை ஏகிப்
பொம்மலுறு தானவர்கள் போர்முனை அடைந்
தான்.

5384 அடைந்தபொழு தின்புவியும் அந்தரமு மாகி
மிடைந்துவரு குரனிகம் வெய்தென வளைந்த
தொடர்ந்துநுகர் தீவலிதொ லைத்துமென முந்தீர்
படர்ந்துபுடை சுற்றியிடு பான்மையது போல.

வேறு

5385 வளைந்திடு காலையில் வயவெம் பூதர்கள்
கிளர்ந்தனர் தெழித்தனர் கெழுவு தானவர்
தளந்தனை அடர்த்தனர் அவரும் தாக்கினார்
விளைந்தது பெருஞ்சமர் விண்ட தண்டமே.

5386 மாச்சினை மரங்களும் வரையும் தண்டமும்
தீச்சிகைக் கழுமுனும் திகிரி நேமியும்
மீச்செலுங் கவண்கலும் வேலும் நாஞ்சிலும்
ஒச்சினர் பூதர்கள் ஒன்ன லார்கள்மேல்.

5387 மெய்ப்படும் அவுணர்கள் வெகுண்டு வில்லுமிழ்
அப்பொடு கணிச்சிதண் டாழி நாஞ்சில்வேல்
முப்புகர் இலைப்படை முசலம் முற்கரம்
கப்பணம் சிதறினர் கணங்கள் தம்மிசை

5383. மிக்க கூட்டமான தலைவர்களை முன்னே உடைய படைகள் இவ்வாறு செல்லச் சிவபெருமான் பெற்றெடுத்த மகனான ஆறுமுகப் பெருமான் மாணிக்க ஒளி வீசுகின்ற நிலையான தேரிலே போய்க் கூட்டமான அசுரர்களின் போர் முனையைச் சேர்ந்தருளினார்.

5384. அவ்வாறு அப்பெருமான் பேர்க்களத்தை அடைந்த போது, வானத்திலும் பூமியிலும் நெருங்கி வருகின்ற அசுரர் படைகள், தம்மைப் பற்றி உண்கின்ற வடவைத் தீயின் வன்மையை அழிப்பேன் என்று எண்ணிக் கடலானது பரவிப் பக்கங்களில் சுற்றிக் கொள்ளும் தன்மையைப் போல, விரைவாக வளைந்து கொண்டது.

5385. அவ்வாறு அசுரப் படையானது சூழ்ந்து கொண்ட போது, வெற்றி வாய்ந்த கொடிய பூதர்கள் மேல் எழுந்து அதட்டினர்; பொருந்திய அசுரர் படையை உதைத்தனர்; உடனே அந்த அசுரர்களும் இவர்களைத் தாக்கினர். பெரும் போர் ஏற்பட்டது. அண்டம் பிளவு பட்டது.

5386. பூதப்படையினர் பகைவரான அசுரர் மீதில் கிளைகளையுடைய மரங்களையும், மலைகளையும், தண்டுகளையும், தீயை உச்சியிலே கொண்ட கழுமுட்களையும், சக்கரங்களையும், மேலே செல்கின்ற கவண் கற்களையும், வேல்களையும், கலப்பைகளையும் வீசினர்.

5387. பூதர் எறிந்தவை தம்மீது படவும், அசுரர்கள் சினந்து வில்லானது வெளிப்படுத்தும் அம்புகளுடன், கணிச்சி, தண்டு, சக்கரம், கலப்பை, வேல், முத்தலைச் சூலம், முசலம், முற்கரம், கப்பணம் முதலான ஆயுதங்களைப் பூதகணப்படை மீது எறிந்தனர்.

220 □ கந்தபுராணம்

- 5388 பற்றுவர் கரிகளைப் பரியி னங்களை
எற்றுவர் பார்த்தனில் எழிவர் மாதிரம்
சுற்றுவர் விண்ணிடைக் கிழிப்பர் துண்ணை
முற்றுடல் எருத்தினை முரித்துச் சிந்துவார்.
- 5389 இரதமொ ராயிரம் எடுத்துச் செங்கையில்
பொருகளி றாயிரம் புரள முோதுவர்
கரிகளொ ராயிரம் கரங்கொண் டெற்றியே
பரிபதி னாயிரம் பாரின் வீட்டுவார்.
- 5390 காய்பரி யாயிரப் பத்துப் பாணிகொண்டு
ஆயிர கோடியாம் அவுணர் தங்களைச்
சேயிரு நிலத்திடைச் சிதையச் சிந்துவார்
காய்கனல் சொரிதரும் கடுங்கட் பூதரே.
- 5391 குரங்குளைப் புரவியர் குஞ்ச ரத்தினர்
இரங்குறு தேரினர் நிலத்தின் ஏகினோர்
வரங்கெழும் அவுணர்கள் வளைந்து பூதரைச்
சரங்களில் பிறவினில் தடிதல் மேயினார்.
- 5392 மலைதனைச் சிந்துவர் மறங்கொள் பூதர்தாள்
நிலைதனைச் சிந்துவர் நெடுங்கை சிந்துவர்
கொலைதனைச் சிந்துவர் கொய்வர் மொய்ம்பினைத்
தலைதனைச் சிந்துவர் தறுகண் தானவர்.
- 5393 இவ்வகை மாறுகொண் டிகல்செய் கின்றுழித்
தெவ்வடு பூதர்தம் சேனை மன்னர்கள்
அவ்விடை ஏன்றுநின் றமர்இ யற்றுழி
வெவ்வக ரப்படை மிகவும் மாய்ந்ததே.

5388. பூதர்கள் யானைகளையும், குதிரைகளையும், பிடித்துத் தரையில் அடித்தும், திசைகளில் எறிந்தும், விண்ணில் அடித்தும் விரைவாக அவற்றினுடைய எலும்புகளை ஒடித்துச் சிதறுவர்.

5389. அந்தப் பூதர்கள், தம் சிவந்த கைகளில் ஆயிரம் தேர்களை எடுத்துப் போர் செய்யும் ஆண் யானைகள் ஆயிரம் அழியுமாறு அடிப்பர். ஆண் யானைகள் ஆயிரத்தைக் கைகளில் எடுத்துக் குதிரைகள் பத்தாயிரத்தைக் கொன்று வீழ்த்துவர்.

5390. காயும் தீயைச் சொரிகின்ற கொடிய கண்களையுடைய பூதர்கள் பாய்ந்து ஓடுகின்ற பத்தாயிரம் குதிரைகளைக் கையிலே கொண்டு ஆயிரங்கோடி அவுணர் மீது மோதி அடித்துச் சிதறி நிலத்தில் சிதைந்து விழச் செய்வர்.

5391. அசையும் பிடரி மயிரையுடைய குதிரைவீரர்கள், யானை மீதுள்ள வீரர்கள், ஒலிக்கின்ற தேர்வீரர்கள், காலாள் வீரர்கள் என்னும் இப்பூதர்களை வரம் பெற்ற அவுணர்கள் வளைந்து அம்புகளாலும் பிற ஆயுதங்களாலும் அழிக்கலானார்.

5392. அஞ்சாமையுடைய அசுரர் மலைகளைச் சிதறுவர். வீரம் பொருந்திய பூதவீரரின் தாள் நிலைகளைச் சிதறுவர். நீண்ட கைகளை அறுப்பர். கொலைத் தொழிலை அறுப்பர். மார்பை அறுப்பர். தலைகளை அறுப்பர்.

5393. இவ்வாறு பகைமையுடன் போர் செய்கின்ற போது, பகைவரை வெல்கின்ற பூதரின் படைகளின் தலைவர்கள் அங்கு எதிர்த்து நின்று போர் செய்கின்ற போது கொடிய அசுரப்படையானது மிகுதியாக மடிந்தது.

222 □ கந்தபுராணம்

5394 பொன்திகழ் படையொடு புனியும் வானுமாய்
 நின்றிடும் அவுணர்கள் நீடு தொல்பிணக்
 குன்றுரு வாகியே குருதி யாற்றிடைச்
 சென்றனர் அளக்கரைத் திடர தாக்குவார்.

5395 நீடிய வேல்படை நிமலன் காணுற
 வீடினம் யாமினி வெய்ய தோற்றமேற்
 கூடுவ திலையெனக் குனிக்கு மாறுபோல்
 ஆடிய உடற்குறை அனந்த கோடியே.

வேறு

5396 மானப் படையேர் அவுணப் படையும் வயமான்
 தேர்ப்படையும்
 ஏனைப் படையும் முடிவுற் றிடவே இவ்வா
 றிகல்செய்யும்
 கூனற் சடிலப் பூதப் படையின் கொற்றந்
 தனைநோக்கித்
 தானைத் தலைவன் அதிகு ரனெனந் தனயன்
 வெகுளுற்றான்.

5397 தேரா யிரமா யிரமங் கொருபாற் சேமத்
 தொடுசெல்லக்
 காரா யிரமுற் றனதன் படிவம் கதிர்காள்
 இமைசார
 ஈரா யிரமாம் இவுளித் தொகைபூண் டர்க்குந்
 தேர்மீதே
 ஓரா யிரமாங் கதிர்போல் அழலா உரனோ
 றுறுகின்றான்.

5394. பொன் மயமாக விளங்கும் படைக் கலங்களுடன் பூமியும் வானுமாகப் பெருகி நிற்கும் அசுரர்கள், பெரிய பிணமலையாகி, இரத்த ஆற்றில் அடித்துச் செல்லப்பட்டுக் கடலை அடைந்து அதை மேடாகச் செய்வர்.

5395. “நீண்ட வேலையுடைய முருகப்பெருமான் காணும்படியாக இறந்தோம். ஆதலால் நாம் இனிமேல் கொடிய பிறவியில் கூடுவதில்லை” எனக் கூத்தாடுவதைப் போல் ஆடிய தலையற்ற உடல்கள் எண்ணற்ற கோடியாகும்.

5396. பெரிய ஆயுதங்களையுடைய அசுரப்படைகளும், குதிரையையுடைய தேர்ப்படைகளும், மற்றப்படைகளும் அழிந்து போகும்படி இங்ஙனம் போர் செய்கின்ற வளைந்த சடைபையுடைய பூதப்படையினது வெற்றியை, அவுணர் படைத்தலைவருள் ஒருவனான அதிகுரன் என்ற சிங்க முகனின் மகன் பார்த்துச் சினம் கொண்டான்.

5397. தேர்கள் ஆயிரம் ஆயிரம் ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் சேமத்தேர்களுடன் செல்ல, ஆயிரம் கருமேகங்கள் ஒன்று சேர்ந்து நின்றது போலக் காணப்படுகின்ற தன் உடலில் கரிய ஒளி வீசுதலைப் பொருந்த, இரண்டாயிரம் குதிரைகள் பூட்டப்பட்டு இழுக்கின்ற தேர் ஒன்றின் மீது, ஓராயிரம் சூரியர்களைப் போலச் சினந்து வன்மையுடன் பூதப்படையினரை நெருங்கினான்.

224 □ கந்தபுராணம்

5398 வார்வில் லதனை விரைவில் குனியா வடிவா
 ளிகள்போக்கிச்
 சோர்வில் லவனும் எதிர்கின் றனரைத் துணிசெய்
 தனன்நிற்ப
 ஓர்வில் லொருவன் தனியே இவண்வந் துறுபோர்
 புரிகின்றான்
 போர்வில் லறிவன் இவனே எனவே புகல்கின்
 றனர்பூதர்.

5399 ஓதக் க'-ல்போல் அலமந் தலமந் துலையா
 இகல்செய்யும்
 பூதர்க் கிறைஉக் கிரனென் றொருவன் புகைதீ
 உமிழ்கண்ணான்
 மேதக் கசலந் தரனார் உடலம் வீழும் படிகிண்ட
 சோதிக் கடவுட் படையுண் டுமிழந் தொல்லோன்
 இகல்வல்லோன்.

5400 எண்டா னவருக் கிறைவன் குமரன் இகல்செய்
 திடுமாறு
 கண்டான் முனியா விரைவில் படர்வான் காலன்
 திறல்கொள்ளும்
 தண்டா னதுகொண் டவனேர் குறுகித் தடமார்
 பிடைஓச்ச
 விண்டான் இவனென் றவுணப் படையோர்
 வெருவா அலமந்தார்.

5401 மாறா கியஉக் கிரன்ஏ வுதலும் வருதன்
 டவன்மார்பில்
 கூறா கயசா லிகைசிந் திடவே கொதியா
 வருகின்றான்
 பாறா டுகளத் திடையிங் கிவனைப் பலியூட்
 டவனென்னா
 நூறா யிரம்ஆ சுகமோர் தொடையின் நொய்திறி
 செலவெய்தான்

5398. நீண்ட வில்லை விரைவாக வளைத்துக் கூர்மையான அம்புகளைச் செலுத்தித் தளர்ச்சி என்பதை அறியாத அந்த அதிசூரனும் எதிர்க்கின்றவரைத் துண்டித்து நின்றான். நிற்க, ஒரு வில்லையுடையவனாக ஒருவன் இங்குத் தனியே வந்து போர்செய்கின்றான். ஆதலால் பூதர், “வில்வீரன் இவனே” என்று உரைத்தனர்.

5399. ஒலியுடைய கடல் போலச் சுழன்று சுழன்று தளர்ச்சி இல்லாது போர் செய்யும் பூதகணப் படையினர்க்கு ஒரு தலைவனான உக்கிரன் என்பவன், புகைகின்ற தீயினை உமிழ்கின்ற கண்களை உடையவனாய், மேன்மையுடைய சலந்தரன் என்ற அசுரனின் உடலானது கீழே விழுமாறு பிளந்த சிவபெருமானின் சக்கரப் படையையும் உண்டு பின் உமிழ்கின்ற பெரியவனும் போர் செய்தலில் வல்லவனுமாகி விளங்கினான்.

5400. உயர்வாக எண்ணப்படுகின்ற அசுரர்க்குப் படைத் தலைவனான அதிசூரன் போர் செய்வதை அந்த உக்கிரன் கண்டான். சினத்துடன், எமனது ஆற்றலை உடைய அவன் தண்டைக் கையில் கொண்டு அதிசூரனின் பெரிய மார்பில் வீச, அவ்வளவில் ‘இவன் இறந்தான்’ என்று அசுரப்படையினர் அஞ்சிக் கலங்கினர்.

5401. அதிசூரனின் பகைவனாகிய உக்கிரன் அவ்வாறு தண்டினைச் செலுத்தவும், அத்தண்டானது அதிசூரனின் மார்பில் அணிந்திருந்த கவசத்தைச் சிதைத்தது. அதனால் அவன் சினம் கொண்டு, ‘பருந்துகள் உலவுகின்ற போர்க் களத்தில் இந்த உக்கிரனைத் தூர்க்கைக்குப் பளிதருவேன்’ என்று நூறாயிரம் அம்புகளை ஒரு தொடுப்பில் விரைந்து தீபாகுமாறு எய்தான்.

5402 வெய்தாம் அயில்வா ளிகள்உக் கிரன்மேல்
 விறல்சேர் அதிகுரன்
 எய்தான் அதுமற் றவன்மேற் படவே எருவைப்
 பெருநீத்தம்
 எய்தான் முழுதும் பெருகுற் றிடலும் விழுமம்
 தொடுசெற்றம்
 செய்தான் ஒருமால் வரைகொண் டவுணன்
 தேர்மேற் செலவுய்த்தான்.

5403 அதிர்பொன் கழலான் விடுதிண் கிரியால் அதிகு
 ரன்மான்மேற்
 பிதிர்பட் டிடலும் புனிமேற் படர்தல் பிழையா
 மெனவுன்னா
 உதயக் கிரிபோற் கனகத் தியலும் ஒருதேர்
 மிசைநீலக்
 கதிருற் றெனவே கடிதிற் பாய்ந்தான் காலன்
 மிடல்தீர்ப்பான்.

வேறு

5404 பாயும் வேலைஅப் பல்மணித் தேரினை
 ஏய ஆற்றல்கொண்டு ஈர்த்திடும் வாசிகள்
 மாயும் வண்ணம றம்புரி உக்கிரன்
 சீய மாமெனச் சென்றுதைத் தானரோ.

5405 உதைக்க வெய்யவன் ஒண்பரி பாரிடைப்
 பதைத்து வீழ்தலும் பையுளின் மாழ்கியே
 சிதைப்பன் இந்தச் சிறியனை என்றுமெய்
 புதைப்ப நூறு பொருசரம் தூண்டினான்.

5402. கொடிய கூர்மையான அம்புகளை உக்கிரன் மீது ஆற்றலையுடைய அதிகுரன் செலுத்தினான். அவை அந்த உக்கிரன்மீது படவே, இரத்தமாகிய வெள்ளம் ஒழுகப் பெற்று ஒடிடவும் வருத்தத்துடன் சினத்தை அடைந்து ஒரு பெரிய மலையை எடுத்து அந்த அசுரனான அதிகுரனின் தேர்மீது செல்லுமாறு எறிந்தான்.

5403. ஒலிக்கின்ற பொன்னால் ஆன கழல் அணிந்த உக்கிரன் எறிந்த வலிய மலையால் அதிகுரனின் குதிரை பூண்ட தேரானது தூளாகியது. அதனால் 'தரையில் நடத்தல் தவறு' என்று எண்ணி உதயமலை போன்ற பொன்னால் ஆன ஒரு தேர் மீது நீலக்கதிரவன் ஏறினாற் போல், எமனின் வன்மையையும் ஒழிப்பவனான அதிகுரன் விரைந்து ஏறினான்.

5404. அவ்வாறு அதிகுரன் புதிய தேர் ஒன்றின் மீது பாய்ந்து ஏறியபோது, அவன் ஏறிய பல மணிகளையுடைய அத்தேரினைப், பொருந்திய ஆற்றல் கொண்டு இழுத்துச் செல்லும் குதிரைகள் மடிந்து போகும்படி வீரச் செயலைச் செய்கின்ற உக்கிரன், சிங்கத்தைப் போலச் சென்று கால்களால் உதைத்தான்.

5405. அவ்வாறு உதைக்கக், கொடியவனான அதிகுரனின் ஒளியுடைய குதிரைகள் பூமியில் பதைத்து விழுந்தன. அதனால் துன்பத்துள் முழுகி, 'இந்தச் சிறிய வனைக் கொல்வேன்' என்று அந்த உக்கிரனின் உடல் புதையுமாறு போர்க்குரிய அம்புகளை எய்தான்.

128 □ கந்தபுராணம்

- 5406 தூண்டு கின்ற சுடர்க்கணை யாவையும்
 ஈண்டி. யேதன் எதிருறும் பெற்றியைக்
 காண்ட லும்கதை கைக்கொடவ் வுக்கிரன்
 மீண்டி. டும்படி. வீசிநின் றார்க்கவே.
- 5407 வேறொர் தேரிடை வெய்தென எய்தியே
 ஊறு நீங்கிய உக்கிரற் கண்ணுறீஇ
 மாறி தெய்வத மாப்படை தொட்டுணை
 ஈறு காண்பன் இறந்தனை நீயெனா.
- 5408 முன்னு பூசை முதலிய யாவையு
 முன்னி யேநின் றொருங்குடன் செய்தபின்
 வன்னி மாப்படை வாங்கி வணங்கியே
 மின்னு தன்சுடர் மீக்கொள வீசினான்.
- 5409 ஆசை தோறும் அழல்சிந்த மாற்றலன்
 வீசு வெம்படை வீரத்தை நோக்கியே
 ஈசன் மைந்தன் இணைமலர்த் தாள்களை
 நேச மோடு நினைந்தனன் போற்றினான்.
- 5410 எவ்வெ வர்க்கும் இறையவ னாகியோன்
 அவ்வ ழித்தன் அருள்செய உக்கிரன்
 செவ்வி திற்செலும் தீச்சரம் பற்றியே
 கவ்வி நுங்கினன் கண்கனல் கான்றிட.
- 5411 நுங்கு வான்தனை நோக்கி அரிமுகன்
 துங்க மாமகன் தொல்புனல் மாப்படை
 பொங்கு சண்டப் பொருபடை ஏவலும்
 அங்க வற்றையும் பற்றி அருந்தினான்.

5406. செலுத்திய அம்புகள் யாவும் ஒன்று கூடித் தன் எதிரே வரும் தன்மையை உக்கிரன் பார்த்ததும் தன் கையிலே தண்டினைக் கொண்டு அவற்றை அழித்து மீளுமாறு செய்து ஆரவாரம் செய்தான்.

5407. வேறொரு தேரின் மீது ஏறிய அதிகுரன் தான் எய்த கணைகளால் துன்பம் நீங்கிய உக்கிரனைப் பார்த்து, “நான் தெய்வப் படைகளை விடுத்து உனக்கு இறுதியை உண்டாக்குவேன்! நீ இனி இறந்தாய்!” என்று சொல்லி.

5408. கருதப்படுகின்ற பூசை முதலிய யாவற்றையும் எண்ணி, அவை அனைத்தையும் செய்த பின்பு, தீப்படைக் கலத்தை — அக்கினிக் கணையை எடுத்து வணங்கி மின்னு கின்றகுளிர்ந்த கதிரானது விளங்க எறிந்தான்.

5409. திசைகள் தோறும் தீயைச் சிந்தப் பகைவன் வீசிய கொடிய அத் தீக்கணையை உக்கிரன் பார்த்துச் சிவபெருமானின் மகனான முருகப் பெருமானின் இரு திருவடிகளைப் பயபக்தியுடனே தியானித்து வணங்கினான்.

5410. யாவர்க்கும் இறைவனான முருகப்பெருமான் அப்போது அந்த உக்கிரனுக்கு அருள் செய்ய, அந்த உக்கிரன், எதிரில் வந்த தீக்கணையைப் பிடித்து கண்களில் தியானது வெளிப்பட வாயால் கடித்து விழுங்கினான்.

5411. அவ்வாறு அக்கினிக் கணையை விழுங்கு பவனைப் பார்த்துச் சிங்கமுகாசுரனின் சிறந்த மகனான அதிகுரன் பழைய நீரான வருணமாப் படைக்கலத்தையும் சினமுடைய எமப் படைக்கலத்தையும் உக்கிரன் மீது எய்தான். எய்ய அவற்றையும் பிடித்து உக்கிரன் விழுங் கினான்.

(புனல் மாப்படை—வருணாத்திரம். சண்டப் பொரு படை — சண்டாத்திரம். சண்டன்—எமன்)

230 □ கந்தபுராணம்

- 5412 காற்றின் வெம்படை ஏவினன் கைதவன்
ஆற்றல் உக்கிரன் அன்னது நுங்கினான்
தேற்று கின்றுழிச் செய்தவம் அன்றியே
ஏற்ற மான இரும்பொருள் யாவதோ.
- 5413 மற்றும் அவ்அதி குரன் மலரயன்
ஒற்றை வெம்படை ஒச்சலும் உக்கிரன்
பற்றி நுங்கவப் பங்கயன் தாதைபால்
பெற்றி குந்த பெரும்படை ஏவினான்.
- 5414 ஓய்யெ னச்சென் றுருகெழு நாரணன்
பொய்யில் மாப்படை போந்திட ஆங்கதும்
கையில் வாங்கிக் கதுமென வாய்க்கொளா
வெய்ய உக்கிரன் மேயினன் என்பவே.
- 5415 ஆன காலை அரிமுகன் காதலன்
யானி னிச்செய் இயற்கையென் னேஇவன்
தானல் வீசன்கொல் கண்ணன்கொல் தாமரை
மேனி லாவிய வேதன்கொ லோவென்றான்.
- 5416 மூவ ராகிய மூர்த்திகள் அல்லதை
ஏவ ரேமற் றிதுசெயும் பெற்றியார்
ஆவ னாவன் அவர்க்குள் இவனெனாத்
தேவர் மாற்றலன் பின்னரும் செப்பினான்.
- 5417 சிற்றங் கொண்ட அவுணர் திரைக்கடல்
தோற்றங் கொண்டவச் சூர்கெழும் உக்கிரன்
ஏற்றம் கண்டுழி என்செய்தும் என்றனர்
கூற்றங் கொண்ட உயிரிற் குலைந்துளார்.

5412. பின்பு கீழானவனான அதிசூரன் கொடிய வாயுக்கணையைச் செலுத்தினான். ஆற்றலையுடைய உக்கிரன் அந்தக் கணையையும் பிடித்து விழுங்கினான். எண்ணிப் பார்க்கும்போது செய்த தவமே அல்லாது உயர்ந்த பொருள் யாதோ?

(காற்றின் வெம்படை—வாயுக்கணை)

5413. மேலும் அந்த அதிசூரன் நான்முகக் கணையான கொடிய படை ஒன்றை வீசினான். வீசவும் உக்கிரன் அந்தக் கணையையும் பிடித்து விழுங்கினான். அதனால் அவன் நான்முகனின் தந்தையிடம் பெற்றிருந்த திருமால் பெரும் படையையும் செலுத்தினான்.

5414. அச்சம் பொருந்திய திருமால் படை (நாராயணக்கணை) என்னும் பொய்யில்லாத சிறந்த கணையானது வர, அப்போதும் அந்தத் திருமால் படையைக் கையிலே வாங்கி விரைந்து வாயில் கொண்டு கொடிய உக்கிரன் விழுங்கினான்.

5415. அச்சமயத்தில் சிங்கமுகனின் மகன் அதிசூரன் “நான் இனிச் செய்வது யாது?” இவன் மும்மூர்த்திகளுள் ஒருவனான சிவனோ? திருமாலோ? தாமரை மீது வீற்றிருக்கும் நான்முகனோ! என்று வியப்புக் கொண்டான்.

5416. “மூவர்களாகிய மூர்த்திகளே அல்லாது யார் இதனைச் செய்யும் இயல்புடையவர்? ஆதலால் இவன் அவர்களுள் ஒருவனே ஆவான் என்று தேவரின் பகைவனான அதிசூரன் மேலும் கூறினான்.

5417. சினம் கொண்ட அசுரர்கள் அலைகளையுடைய கடலின் தன்மை போன்ற செயலையுடைய அச்சம் உடைய உக்கிரனின் உயர்வைக் கண்டு, எமனைக் கண்ட உயிர் போல ஒடுங்கி “இனி நாம் என்ன செய்வோம்?” என்று உரைத்தனர்.

232 □ கந்தபுராணம்

- 5418 அண்ணல் வாசவ னாதிய ராகிய
எண்ணில் வானவர் யாவரும் இச்செயல்
கண்ணு றாவிகல் கண்டருள் நான்முகப்
பண்ண வன்முன் பணிந்திது கூறுவார்.
- 5419 எங்க ளால்வரும் எண்ணில் பெரும்படை
செங்க ணான்படை தீயநின் மாப்படை
அங்கி யாவும் அனுகூல் பூதர்கோன்
நுங்கு மடறென் நுவலுதி என்னவே.
- 5420 இந்தி ராதியர் கேண்மின்கள் ஈங்கிவன்
அந்தி வான்சடை அண்ணல் வரத்தினான்
கந்தன் எந்தை கழலினை போற்றியே
வந்து ளானை வலியையும் ஆற்றுவான்.
- 5421 எம்மை ஆளுடை ஈசன் அருள்பெறுஞ்
செம்மை யானவன் செம்பொற் சிலம்படி
மும்மை யுந்தொழு முத்திபெற் றான்இவன்
எம்மி னும்பெரி யான் என்றும் ஈநிலான்.
- 5422 எமக்க ருங்கடல் வண்ணன்முன் ஏவிய
சக்க ரம்நுக ரும்தவத் தோனினும்
மிக்க ஆற்றலன் வெற்றியின் மேலையான்
உக்கி ரன்னென் றுரைத்திடும் பேரினான்.

5418. பெருமையுடைய இந்திரன் முதலான அளவில்லாத தேவர் எல்லாரும் உக்கிரனின் இச்செயலைக் கண்டு போரைக் கண்டு கொண்டிருந்த நான்முகனின் முன் வணங்கி இதைக் கூறலானார்.

5419. “எங்களால் வருகின்ற எண்ணில்லாத பெரும் படைக்கலங்கள் திருமால் படை, தீய உன் பெரும்படை (நான்முகக்கணை) ஆகியவை யாவும் நெருங்கிட இந்தப்பூதப் படைத்தலைவனான உக்கிரன் அவற்றையெல்லாம் எடுத்து உண்ணும் காரணம் யாது? உரைப்பீராக!” என்று வினவினர். வினவ,

5420. “இந்திரன் முதலான தேவர்களே! கேளுங்கள். இவ்வுக்கிரன் செவ்வானம் போன்ற செஞ்சடையையுடைய சிவபெருமானின் வரத்தை உடையவன். அன்றியும், முருகப் பெருமானான எந்தையின் அடிகளைத் துதித்து வந்துள்ளான். ஆதலால் எந்த வலியையுடைய படையையும் தாங்க வல்லவன்.

5421. “எங்களை அடிமையாகக் கொண்ட இறைவனின் அருளைப் பெறும் செம்மையான இந்தவுக்கிரன் அப்பெருமானின் சிலம்பணிந்த அடிகளை மூன்று வேளையும் தவறாது வணங்கி முத்திக்குரியவன்; எங்களை லிடவும் இவன் பெரியவன்” என்று இறுதியில்லாத நான்முகன் உரைத்தான்.

5422. “முன்பு மை போன்ற கரிய நிறத்தையுடைய திருமால் எய்த சக்கரப் படையை உண்ட ததீசி முனிவரை விட மிக்க ஆற்றல் உடையவன். வெற்றி மேன்மையால் உக்கிரன் என்று உரைத்திடும் பெயர் கொண்டவன் ஆனான்.

234 □ கந்தபுராணம்

5423 பண்டு நாமருள் பல்படை யாவையும்
உண்ட தோவியப் பொல்வையில் எல்லையில்
அண்ட மும்சிதைத் தாக்குவன் ஈங்கிவன்
கொண்ட தொல்புகழ் கூறத் தொலையுமோ-

5424 என்ன நான்முகன் எண்ணி யியம்பலும்
அன்ன கேட்டலும் அண்டர்கள் யாவருந்
துன்னு சென்னி துளக்கிப் பெருந்திறல்
இன்னு மாக இவற்கென் றியம்பினார்.

வேறு

5425 வான மேலிது நிகழ்ந்துழி மாறிலா அவுணர்
சேனை காவலன் பூதனை நோக்கிநிற் சிதைப்பல்
ஊன மாகிய படையென உன்னலை உமைபால்
ஞான நாயகன் படைதொடு வேனென
நவின்றான்-

5426 மந்தி ரந்தனில் பூதனை முதலிய வகுத்துச்
சிந்தை மேலுறு வெகுளியோ டரன்படை
செலுத்த
அந்த மில்லதோர் உலகெலாம் முறுவலால்
அடர்க்கும்
எந்தை கொண்டதோ ருருவெனத் தோன்றிய
திமைப்பில்-

5427 நஞ்சும் ஆரழல் நாகமும் நடுவன துருவும்
விஞ்சு பூதமும் கணங்களும் வேறுபல் படையும்
எஞ்ச வில்லதோர் அங்கியும் போற்ற எவ்வுலகும்
அஞ்சி டும்படி நடந்ததால் அரன்படை யதுவே.

5423. “முன் நாம் அளித்த பல படைக்கலங்களையும் இவன் உண்டது ஒரு வியப்போ? விரைவிலே எல்லையில்லாத அண்டங்களையெல்லாம் அழித்துத் திரும்பவும் படைப்பான். இங்கு இவன் கொண்ட பழையமான புகழ்களையெல்லாம் கூறினால் முடிவு ‘பெறுமோ?’”

5424. என்று இவ்வாறு நான்முகன் ஆலோசித்துச் சொல்லவும், அவற்றைக் கேட்ட தேவர்கள் எல்லாரும், பொருந்திய தலையை அசைத்து, ‘இன்னும் இவர்க்கு அதிக வெற்றியாகுக’ என்று உரைத்தனர்.

5425. வானில் இவை எல்லாம் நிகழ்ந்தபோது, மாறு பாடில்லாத அசுரர் படைத்தலைவன் அதிகுரன் பூதப்படையினனான உக்கிரனைப் பார்த்து “உன்னைக் கொல்வேன். நான் விடும் இதனை ஊனமான படை என்று நினைக்காதே! உமையம்மையாரை ஒரு பக்கத்தில் கொண்ட ஞானத்தலைவனான சிவபெருமானின் படையை — சிவக்கணையை — விடுவேன்!” என்று சொன்னான்.

5426. மந்திரத்தால் பூசை முதலியவற்றைச் செய்து உள்ளத்தில் கொண்ட சினத்துடன் சிவக்கணையை அந்த அதிகுரன் எய்ய, இறுதியில்லாத உலகம் எல்லாம் புன்சிரிப்பால் கொல்லும் எம் சிவபெருமான் கொண்ட ஓர் உருவம் என்று சொல்லுமாறு இமைப் பொழுதில் தோன்றியது.

5427. விடமும், அரிய தீயைக் கக்கும் பாம்பும், எமனது உருவமும், மிக்க பூதமும், கணங்களும், வேறே உள்ள பலவகை ஆயுதங்களும், கெடாத ஒப்பில்லாத அக்கினியும் துதிக்க எல்லா வுலகும் அஞ்சும்படி சிவக்கணையானது சென்றது.

236 □ கந்தபுராணம்

- 5428 ஈசன் மாப்படை வருதலும் உக்கிரன் என்னும்
ஆசில் வீரந்தன் அங்கையிற் கதையினை அகற்றிப்
பாச நீக்குமஞ் செழுத்தினை விதிமுறை பன்னி
நேச மோடுகை தொழுதரன் பொன்னடி நினைந்
தான்.
- 5429 ஆண்டை உக்கிரன் நின்றலும் அஞ்சலி புரிவான்
மாண்ட தொல்படை இல்லவன் துதிசெயும்
வாயான்
ஈண்டி வன்றனை அடுகிலன் யானென எண்ணி
மீண்டு சென்றது சிவனருள் படைக்கலம்
விரைவில்.
- 5430 அண்ண லம்படை துறந்தவர் மேல்விடின்
அவர்பால்
நண்ணு றாதுநம் பக்கல்வந் திடுமென நல்க
விண்ணு லாம்புகழ் அவுணர்கோன் பெறுதலின்
விடைபூர்
பண்ண வந்தனை அடைந்ததாங் கவனருள்
படையே.
- 5431 ஆன பெற்றிகண் டிங்கிவன் சிவன்கொலென்
றயிர்த்துச்
சேனை காவலன் துளங்கினன் பூதர்கள் சிறந்தார்
வானு னோர்மலர் மாரிகள் தூர்த்தனர் மாறாம்
ஏனை வீரர்கள் விழிபொழி தாரைகான் றிரிந்தார்

5428. சிவப்படையானது வரவும், உக்கிரன் என்ற குற்றமில்லாத வீரன் தனது கையில் பிடித்த தண்டினை எறிந்துவிட்டு பாசத்தை நீக்குகின்ற பஞ்சாட்சரத்தை விதிப்படி உச்சரித்துப் பக்தியுடன் கை தொழுதான்; சிவபெருமானின் பொன் திருவடிகளைத் தியானித்தான்.

5429. அங்கு உக்கிரன் அவ்வாறு சிவபெருமானைத் தியானித்தபடி நினைக்கவும், "அவன் சிவபெருமானைத் துதித்து நிற்பவன், சிறந்த படை எதையும் பெற்றில்லாதவன், பஞ்சாட்சரத்தைத் துதி செய்யும் வாயினான். ஆதலால் நான் இவனை இப்போது கொல்ல மாட்டேன்" என்று எண்ணிச் சிவபெருமான் அருளிய அந்தச் சிவப்படை திரும்பிச் சென்றது.

5430. சிவபெருமான் அதிகுரனுக்கு அச்சிவப்படையைத் தந்தபோது, "படைக்கலம் கொண்டிராதவர் மீது எய்தால், அது அவர் மீது அணுகாது; நம்மிடம் (சிவபெருமானிடம்) திரும்பி வந்து விடும்!" என்று சொல்லித் தர, வான் அளாவும் புகழ் கொண்ட அசுரர் தலைவனான அதிகுரன் முன் காலத்தில் பெற்றிருந்தான். ஆதலால் அச்சிவப்படை உக்கிரனை அணுகி ஊறு செய்யாது காளை வாகனத்தையுடைய சிவபெருமானையே அவன் தந்த படை போய் அடைந்தது.

5431. அவ்வாறு அச்சிவப்படையின் செயலைக் கண்டு இங்கு வந்துள்ள இந்த உக்கிரன் சிவபெருமானோ! என்று ஐயம் கொண்டு, அசுரர் படைத்தலைவனான அதிகுரன் நடுக்கம் அடைந்தான். பூதப்படையினர் மகிழ்ந்தனர். தேவர்கள் மலர் மழை பெய்தனர். அதற்கு மாறாக மற்ற அசுரப் படைவீரர்கள் கண்களிலிருந்து நீர் பொழிந்து சினந்து ஓடி நீங்கினர்.

5432 நீங்கு கின்றதோர் தானவர் குழுவினை நீவிர்
ஏங்கு கின்றதை விடுமின்கள் | என்றுதேர் இழிந்து
பாங்கர் உற்றதோர் தண்டுகொண்டு அரிமுகன்
பாலன்
வீங்கு தோளிடை எற்றினன் உக்கிரன்
வெகுண்டான்.

5433 எற்று தண்டினை அங்கையால் உக்கிரன்
என்போன்
பற்றி வாங்கியே அவன்றன துரம்பதை பதைப்பத்
தெற்றெ னப்புடைத் திடுதலும் நிலனிடைச்
சேர்ந்தான்
மற்ற வன்றன துயிர்கொடு போயினன் மறலி.

5434 துஞ்சி வீழஅதி குரனை நோக்கியே துகடர்
மஞ்சு போலவே வரும்அசு ரேந்திரன் மனமும்
நஞ்சு மாமெனக் கொதித்தனன் அழலெழ நகையா
விஞ்சு பூதர்தங் குழுவின்மேற் சென்றனன்
விரைவின்.

5435 கடிது சென்றசு ரேந்திரன் இந்திரன் கரத்தின்
நெடிய வில்லினும் ஆயிரத் திரட்டிமேல் நிமிர்ந்த
கொடிய வார்சிலை வாங்கியே குணத்தொலி
கொளுவப்
படியும் வானமும் குலைந்தன உயிரெலாம்
பதைப்ப

5436 பூதர் அங்கது நோக்கியே தண்டமும் பொருப்பும்
பாத வங்களும் தாரகன் தந்திடு பதகன்
மீது சென்றிட விடுத்தலும் அனையன விலக்கிச்
சோதி வெங்கணை இறுதிநான் முகிலெனச்
சொரிந்தான்.

5432. அஞ்சி ஓடுகின்ற அசுரர் படைவீரர் குழுவைப் பார்த்து, அக்கினி முகனின் மகன் அதிகுரன் 'நீங்கள் கவலை கொள்வதைக் கைவிடுங்கள்' என்று சொல்லித் தேரினின்றி இறங்கி, பக்கத்தில் உள்ள ஒரு தண்டினைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு உக்கிரனின் பெருத்த தோளில் அடித்தான். அவ்வளவில் உக்கிரன் என்ற பூதப் படைத்தலைவன் சினம் கொண்டான்.

5433. அடித்த தண்டினை அழகிய கையால் உக்கிரன் என்பவன் எடுத்து அந்த அதிகுரனின் மார்பு பதைபதைக்கத் திடீர் என்று அடித்தான். உடனே அவன் பூமியில் சாய்ந்தான். அப்போது அவனது உயிரை எமன் கொண்டு போனான்.

5434. இறந்து விழுகின்ற அதிகுரனைப் பார்த்துக் குற்றம் இல்லாத மேகம் போல வந்த அசுரேந்திரன் மனம் கொதித்துத் தீப்பறக்கச் சிரித்தான். மிக்க பூதப் படையினர் மீது விரைவாய் எதிர்த்துப் போருக்குச் சென்றான்.

5435. தாரகாசுரனின் மகனான அசுரேந்திரன் விரைந்து சென்று இந்திரன் கையில் உள்ள வில்லை விட ஆயிரம் மடங்கு பெரியதான பெரிய கொடிய நீண்ட வில்லை வளைத்து நாண் ஒலி செய்யவும், உயிர்கள் அனைத்தும் துடிக்குமாறு பூமியும் சொர்க்கமும் நிலை குலைந்தன.

5436. பூதப்படையினர் அசுரேந்திரனின் செயலைக் கண்டு, தண்டும் மலையும் மரங்களும் என்ற இவற்றை அவன் மீது செல்லுமாறு விடுத்தனர். அவன் அவற்றைத் தடுத்து ஒளி பொருந்திய கொடிய அம்புகளை ஊழிக்காலத்து மேகம் மழை பொழிவதைப் போல எய்தான்.

240 □ கந்தபுராணம்

- 5437 வடிகொள் வாகணை விடுத்தலும் பூதர்கள்
வலிதின்
விடுபி றங்கலே முதலிய இடையிட வீட்டி.
முடியும் கைகளும் ஆகமும் முகத்தொடு
மொய்ம்பும்
அடியுஞ் சோரிநீர் கான்றிட அமுந்திய அவர்பால்.
- 5438 மற்றும் வெங்கணை உலப்பில தூண்டலும்
மண்மேல்
அற்ற கைகளும் துணிந்திடு தோள்களும் அடியும்
இற்ற கண்டமு மாகிவெம் பூதர்கள் இறப்பக்
கொற்ற வீரரில் கனகன்என் பவன்எதிர் கொண்
டான்
- 5439 எதிர தாய்வரு கனகன்மேல் தாரகன் ஈந்த
அதிரும் வூர்கழல் அண்ணலோர் வடிக்கணை
யழுத்த
உதிர வாரியோ டன்னவன் தேர்மிசை உற்றான்
கதிரின் மேல்வரு செய்யகோ ளாமெனக் கடிதின்
- 5440 பாகன் தன்னுயிர் உலந்திட உதைத்துவெம்
பனைக்கை
நாகம் தந்திடு மதலைதன் வரிசிலை நாணைக்
காகம் போலவெள் ளெயிற்றினாற் கீறிவெங்
கறைசேர்
மேகந் தாரணி மிசைஇழிந் தாலென மீண்டான்
- 5441 இழிந்து மால்வரை ஒன்றுகண் டசுரரிந் திரனாம்
கழிந்த சீர்த்தியான் மீமிசை ஒச்சலுங் கரத்தின்
அழிந்த வில்லினை நீத்துவே றொருசிலை அதனைக்
குழிந்த கண்ணுடைப் பூதர்கள் வெருக்கொளக்
குனித்தான்.

5437. அவன் அங்ஙனம் கூரிய அம்புகளைவிட அவை, பூதர்கள் வலிமையுடன் வீசிய மலை முதலியவைகளை இடை இடையே அழித்து, முடிகளும் கைகளும் மார்பகமும் முகமும், தோளும், காலும் இரத்தத்தை ஒழுகிட, அவர்களிடம் சென்று அழுந்தின.

5438. பின்பும் அவன் கொடிய எண்ணற்ற அம்புகளை விடுத்தலும், நிலத்தின் மீது அறுபட்ட கைகளும் துண்டான தோள்களும் கால்களும் அறுந்த கழுத்தும் உடையவராய் வெவ்விய பூதர்கள் மடியவும், வெற்றியுடைய வீரர்களுள் 'கனகன்' என்ற பூதப்படையைச் சார்ந்த வீரன் கண்டு அந்த அசுரேந்திரனின் எதிரே சென்றான்.

5439. எதிரே வருகின்ற கனகன் மீது, தாரகாசுரன் பெற்றவனும் ஒலிக்கும் வீரக்கழல் அணிந்தவனும் ஆன அசுரேந்திரன் ஒரு கூரிய அம்பை எய்து உடலில் அழுத்த, அவன் இரத்த வெள்ளத்துடன், கதிரவன் மீது செல்கின்ற கேது என்ற பாம்பைப் போல அவனது தேரின் மீது பாய்ந்தான்.

(செய்ய கோள் — சிவந்த நிறமுடைய கேது.)

5440. பாகனின் உயிர் போகும்படி உதைத்து, கொடிய பனைமரத்தைப் போல நீண்ட துதிக்கையை யுடைய தாரகாசுரன் பெற்ற மகனான அசுரேந்திரன், கையிலே பிடித்துள்ளதும் கட்டப்பட்டதுமான வில் நாணியைக் காக்கையைப் போல வெண்மையான பற்களால் கடித்துக் கொடிய இருள் மயமான கரிய மேகம் பூமியில் இறங்கி வந்ததைப் போல வந்தான்.

5441. தேரின்னிறும் இழிந்து, கனகன் பெரிய மலை ஒன்றைப் பிடுங்கி எடுத்து அசுரேந்திரன் என்ற இழிந்த கிரீத்தியுடையவன் மீது வீசினான். உடனே அந்த அசுரேந்திரன் தன் கையில் இருந்த வில்லை நீக்கி வேறே ஒரு வில்லை எடுத்து, குழிந்த கண்களையுடைய பூதர்கள் அஞ்சு மாறு வளைத்தான்.

5442 குனித்து நான்கிரு சுடுசரந் தொடுத்தறை கூவித்
தனித்து மேல்வருங் கனகன் ள வியகிரி சாய்த்துப்
புனிற்றி ளம்பிறை செக்கர்வான் நுழைந்தெனப்
புயங்கள்
பனித்தி டும்படி அழுத்தினன் ஆயிரம் பகழி.

5443 பகழி ஆயிரம் படுதலும் ஆடகன் பையுள்
நிகழ நின்றலும் வேறொரு வலவனை நிறுவிப்
புகழில் தானவன் தேர்கொடு பூதர்மேல் போத
அகழு மால்வரை ஒன்றெறிந் துன்மத்தன்
ஆர்த்தான்.

5444 அவன் ள றிந்திடும் பருப்பதம் விரைவில்வந்து
அடர்க்கக்
கவன வெம்பரி யாயின உலந்தன காணாப்
பவன வேகத்தின் வேறொரு தேர்மிசைப்
பாய்ந்தான்
புவனம் உண்ணிய நின்றதோர் கடவுளே
போல்வான்.

5445 முந்து வெங்கணை உலப்பில தூண்டலும் முந்நீர்
செந்து கிர்க்கொடி போர்த்தெனக் குருதிநீர் செறிய
வந்த முற்றிலன் புவிமிசை இருந்தனன் ஆங்கே
மந்தன் என்பவன் தாரகன் புதல்வன்தேர்
வந்தான்.

5446 வருத லோடும்ஆங் கவன்மிசை ஐயிரு வாளி
குருதி காலுற வழங்கலும் எரியெனக் கொதியாப்
பரிதி மேவரத் தகுவதோர் பருப்பதம் பறித்துக்
கருதி யேவினன் அவுணர்கோன் அங்கது கண்டான்.

5442. வில்லை வளைத்து அதிலே எட்டு அம்புகளை வைத்துச் செலுத்தி அறைகூவல் விடுத்துத் தனித்தவனாக எதிரே வரும் கனகன் வீசிய மலையை அழித்து, புதிய இளம்பிறையானது சிவந்த வானத்தில் தோன்றியதைப் போல ஆயிரம் அம்புகளை அவனது தோள் நடுங்குமாறு எய்தான்.

5443. ஆயிரம் அம்புகள் பட்டவுடன் கனகன் என்ற பூதன் துன்பம் அடைந்து நின்றான். உடனே, வேறே ஒரு சாரதியை அமைத்துக் கொண்டு, இழிந்த புகழையுடைய அசுரேந்திரன் தேர்மீது ஏறியவனாய்ப் பூதகணத்தவர் மீது சென்றான். அப்போது தோண்டி எடுக்கப்பட்ட பெரியமலை ஒன்றை உன்மத்தன் என்ற பூதப்படைத் தலைவன் வீசி எறிந்து ஆரவாரம் செய்தான்.

5444. உன்மத்தனால் வீசி எறியப்பட்ட மலை வந்து தாக்க, அதனால், விரைந்து ஓடுகின்ற தேர்க் குதிரைகள் இறந்ததைக் கண்டு வாயு வேகத்துடன் வேறே ஒருதேர் மீது, உலகங்களை உண்ணும்படி நின்ற கடவுளைப் போன்ற அசுரேந்திரன் பாய்ந்து ஏறினான்.

5445. சிறந்த கொடிய பல அம்புகளை எய்யவும், உன்மத்தன் கடலானது பவளக் கொடியால் மூடப் பெற்று நின்றதுபோல உடல் முழுவதும் இரத்தம் நெருங்க இறவாத வனாகப் பூமியில் நின்றான். உடனே 'மந்தன்' என்ற பூதப்படைத்தலைவன் அந்த அசுரேந்திரனை எதிர்த்தான்.

5446. மந்தன் என்பவன் வரவும், அவன்மீது பத்து அம்புகளை இரத்தம் வெளிப்பட்டு ஒழுக அசுரேந்திரன் விடுத்தான். அதனால் அவன் தீப்போலச் சினம் கொண்டு கதிரவன் உதயமாகத் தக்க மலை ஒன்றைப் பிடுங்கி எடுத்து அவனைக் கொல்ல வேண்டும் என்ற குறிப்புடன் எறிந்தான். அவ்வாறு மந்தன் எறிந்த மலை வருவதைக் கண்டான் அசுரேந்திரன்.

244 கந்தபுராணம்

5447 சென்று மார்பெதிர் ஏற்றலும் வந்துழித் தெறித்துக்
குன்று மீண்டுமற் றவன்புடை போயது

கொடியோன்

ஒன்று போலிய ஆயிரம் பகழிகள் உய்த்தான்
நின்று மந்தன் அங்கயர்ந்தனன் சிங்கனும்

நேர்ந்தான்.

5448 எடுத்து மால்வரை ஒன்றவன் உரத்தினேர் எறியத்
தடுத்தொர் வாளியின் அகற்றினன் அமரிடைத்

தரியார்

விடுத்த தோர்கதை எறிதலும் அவனது விலக்கித்
தொடுத்து நூறுகோல் அழுத்தினன் சிங்கனும்

தொலைந்தான்.

5449 ஒழிந்த சாரதத் தலைவர்க ளியாவரும் உடன்றே
அழிந்து நின்றனர் தாரகன் குமரன்ஆ சுகங்கள்
பொழிந்து மற்றுள பூதரை முடித்திடும் போதில்
கழிந்த துன்பொடும் இலக்கரில் தண்டகன்

கண்டான்.

5450 தனது கார்முகம் வாங்கியே தண்டகப் பெயரோன்
முனைஇ ருங்கணை ஆயிரங் கொடியவன் முகத்தின்
நனிபு குந்திட விடுத்தலும் நடலையுற் றிரங்கி
மனம்பெ குண்டுபின் தன்பெருஞ் சிலையினை

வளைத்தான்.

5447. அசுரேந்திரன் அந்த மலை எதிரில் போய்த் தன் மார்பில் ஏற்கவும் அது தெறித்துத் திரும்ப அந்த மந்தனிடமே சென்றது. அப்போது கொடியவனான அசுரேந்திரன் ஒன்றைப் போன்ற ஆயிரம் அம்புகளை மந்தன் மீது எய்தான். அவை தன் மேல் பாய்ந்ததால் மந்தன் அப்போது தளர்ந்தான். அவன் தளர்ந்ததைக் கண்ட 'சிங்கன்' என்ற பூதத் தலைவன் அந்த அசுரேந்திரனை எதிர்த்தான்.

5448. அந்தச் சிங்கன் ஒரு பெரிய மலையைப் பிடுங்கி எடுத்து அசுரேந்திரனின் மார்புக்கு நேராக எறிந்தான். அதை அவன் தடுத்து ஓர் அம்பால் அகற்றினான். சிங்கன் பகைவர் 'போர்க்களத்தில் விட்டுச் சென்ற ஒப்பில்லாத தண்டினை எடுத்து அசுரேந்திரன் மீது எறிய, அதனை அவன் விலக்கி நூறு அம்புகளை எய்து அவனது உடலில் அழுத்தினான். அதனால் அந்தச் சிங்கனும் தோற்றான்.

5449. மற்றப் பூதத் தலைவர் யாரும் அவனுடன் போரிட்டுத் தோற்று நின்றனர். தாரகாசுரனின் மகனான அசுரேந்திரன் அம்புகள் பலவற்றைத் தொடுத்து மற்று முள்ள பூதர்களையும் அழிக்கும்போது, அதனை மிக்க துன்பத்துடன் இலட்சம் பேரில் ஒருவனான 'தண்டகன்' என்பவன் பார்த்தான்.

(சாரதத் தலைவர் — பூதத் தலைவர்)

5450. தண்டகன் என்ற பெயர் கொண்டவன் தன் வில்லை வளைத்து முனையுடன் கூடிய ஆயிரங் கணைகளைக் கொடிய அசுரேந்திரன் முகத்தில் நன்றாகப் புகும் படியாக விடுத்தான். அதனால் அவன் துன்பம் அடைந்து இரங்கி மனம் வெகுண்டு பின்பு தன்னிடம் உள்ள வில்லை வளைத்தான்.

246 □ கந்தபுராணம்

- 5451 வளைத்து நாலிரண் டம்பினைத் தண்டக
மறவோன்
குளத்தின் மேல்பட விடுத்தலும் எழுந்தன குருதி
இளைத்து நின்றனன் தேர்மிசை அன்னவந்
கிளையோன்
கிளத்து சோமுகன் தாரகன் மகன்எதிர்
கிடைத்தான்
- 5452 எதிர்பு குந்தவன் அகலமேல் ஐம்பதிற் றிரட்டி
கதிர் தெ றும்கணை அவுணர்கோன் அழுத்தலுங்
கவலா
அதிர்த் குந்தன தொண்சிலை வாங்கியா யிரமாம்
நுதி கொள் வெஞ்சரந் தூண்டினன் சோமுகன்
நொடிப்பில்.
- 5453 பல்ல வங்களா யிரமும்அத் தாரகன் பாலன்
சில்லி யந்தனித் தேரினை வலவனைச் சிதைப்ப
மெல்ல வேறொரு தேர்மிசைப் பாய்ந்துவேல்
ஒன்றை
ஒல்லை யிங்கிவன் உயிரினை உண்கென உய்த்தான்
- 5454 உய்த்த வேல்அவன் அகலமேல் படுத்தலும் முயங்கி
எய்த்து மற்றவன் தேர்மிசை மயங்கினன் இருப்ப
நித்தன் வேர்வுறு சோமுகற் கிளையவன் நெடுமால்
ஒத்த வன்மையன் விசயன்என் பவன்கடி துற்றான்.
- 5455 விசயன் ஐங்கொரு கொடுமரம் வாங்கியே
வெகுண்டு
நிசித வெங்கணை யாயிரம் உய்த்துநே ில்லா
அசுரர் இந்திரன் வலவனைத் தடிந்துமற் றவன்கை
இசையும் வில்லொடு நாரியைத் துணிபட
துய்த்தான்.

5451. வளைத்து எட்டு அம்புகளை அதில்தொடுத்துத் தண்டகன் என்ற வீரனின் நெற்றியில் பட விட்டான். அதனால் குருதிகள் எழுந்தன. அதனால் அவன் தளர்ந்து தேரின்மீது நின்றான். அவனுக்கு இளையவன் என்று சொல்லப்படுகின்ற 'சோமுகன்' என்ற பூத வீரன் தாரகாசுரனின் மகனான அசுரேந்திரன் எதிரில் வந்தான்.

5452. எதிரே வந்த அந்தச் சோமுகனின் மார்பின் மீது நூறு ஒளியுடைய அம்புகளை அசுரேந்திரன் அழுத்தினான். அந்தச் சோமுகன் அதற்குக் கவலை கொள்ளாமல் பகைவர்க்கு அச்சம் தரும் தனது ஒளியுடைய வில்லை வளைத்துக் கூரிய முனையுடைய ஆயிரம் அம்புகளை இமைப்போதில் செலுத்தினான்.

5453. அந்தச் சோமுகன் எய்த ஆயிரம் அம்புகளும் தாரகாசுரனின் மைந்தன் அசுரேந்திரனின் சக்கரத்தை யுடைய ஒப்பில்லாத தேரினையும் தேரோட்டியையும் அழித்தன. அந்த அசுரேந்திரன் மெல்ல வேறொரு தேரின் மீது பாய்ந்து ஏறி, "இப்போது இவனது உயிரை உண்ணுக" என்று ஒரு வேலைச் செலுத்தினான்.

5454. அசுரேந்திரன் செலுத்திய வேல் அந்தச் சோமுகனின் மார்பில் பட்டது. அதனால் அவனும் தளர்ந்து தேர்மீது மயங்கி நின்றான். அவ்வாறு அவன் இருக்க, வேர்வையினின்று தோன்றிய சோமுகனுக்குத் தம்பியும் நெடிய திருமாலுக்கு நிகரான வன்மை கொண்ட வனுமான 'விசயன்' என்பவன் விரைவாக அங்கு வந்தான்.

5455. அவ்விசயன் அப்போது ஒரு வில்லை வளைத்து, சினந்து கூரிய கொடிய ஆயிரம் அம்புகளைச் செலுத்தி நிகரல்லாத அசுரேந்திரனின் பாகனைக் கொன்றான். அந்த அசுரனின் கையில் கொண்டிருந்த வில்லுடன் நாணிளையும் துண்டாகுமாறு அழித்தான்.

(நிசிதம்-கர்மை. நாரி-வில்லின் நாண்)

248 □ கந்தபுராணம்

5456 முற்று நூலுணர் பாகுயிர் உலத்தலும் முனியா
இற்ற நானொடு வார்சிலைத் துணியினை ஏந்திக்
கொற்ற மார்அசு ரேந்திரன் மத்திகை கொண்டு
பொற்றை அன்னதன் தேர்விடு வலவனின்
பொலிந்தான்.

5457 தகுவர் கோன்றொ வலவனை நிறுவியோர் தண்டம்
இகலும் வன்மையால் எடுத்தனன் அவன்மிசை
எறியப்
புகுது மெல்லையில் கண்டெதிர் விசயனாம்
புகழோன்
மிகவும் எல்லையில் சரங்களைத் தூண்டினன்
விடுத்தான்.

5458 தொட்ட தொட்டன கணையெலாம் துகள்படத்
தொலைத்து
மட்டு லாந்தொடை விசயன்மார் பகத்திடை வந்து
பட்ட காலையில் அவன்றன திரதமேல் பதைத்து
விட்ட வில்லொடுகுருதியுந் தானுமாய் வீழ்ந்தான்.

5459 விழுந்த காலையில் இலக்கரில் ஏனையோர்
வெகுண்டு
பொழிந்த வாளியால் தாரகன் மகனொடு பொருதே
அழிந்தி யாவரும் இரிந்தனர் போதலும் அதுகண்டு
உழந்த துன்பொடு வீரமொய்ம் பினன்விரைந்
துற்றான்.

5460 வீர வாகுவேள் இணையடி போற்றியே
வெகுண்டோர்
கோர வெஞ்சிலை வாங்கினன் நானொலி கொளுவி
யாரும் வானவர் வியப்புற அவுணர்கள் அயரத்
தார காசுரன் மதலையை மறைத்தனன் சரத்தால்.

5456. குதிரை நூலை முற்றும் கற்ற பாகன் உயிர் விடவும், வெற்றியுடைய அசுரேந்திரன் சினந்து, அறுந்த நாணுடன் நீண்ட வில் துண்டை ஏந்திக் குதிரைச் சம்மட்டியைக் கைக்கொண்டு மலையைப் போன்ற தனது தேரைச் செலுத்தும் தேரோட்டி போல் விளங்கினான்.

5457. பின் அசுரேந்திரன் ஒரு தேரோட்டியை அமர்த்தி ஒரு தண்டினை வன்மையுடனே எடுத்து விசயன் என்ற பூதன் மீது எறிதலும், அந்தத் தண்டு தன்னை நோக்கி வருவதைப் பார்த்து, அதற்கு எதிராக, அவ்விசயன் மிகவும் எல்லை இல்லாத அம்புகளைப் பூட்டி விடுத்தான்.

5458. விசயனால் விடப்பட்ட அம்புகளை எல்லாம் தூளாகுமாறு அழித்து, அசுரேந்திரன் விட்ட தண்டம், தேன் பொருந்திய மாலை சூடிய விசயன் மார்பில் வந்து பட்டது. அவன் தனது தேரின்மீது பதைத்துக் கீழே விடப்பட்ட வில்லுடன் இரத்தமும் தானுமாகத் தளர்ந்து விழுந்தான்.

5459. விசயன் அவ்வாறு விழுந்தபோது, இலட்சம் வீரரில் மற்ற வீரர்கள் சினந்து எய்த அம்புகளுடன் தாரகன் மகன் அசுரேந்திரனுடன் போரிட்டு யாவரும் ஓடிப் போனார்கள். போகவும், அதைக்கண்டு வருந்திய துன்பத்துடன் வீரத் தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவர் விரைந்து வந்தார்.

5460. வீரவாகு தேவர் கந்தவேளின் திருவடிகளை வணங்கிச் சினந்து ஒப்பில்லாத அஞ்சத்தக்க கொடிய வில்லை வளைத்து நாண் ஒலியை உண்டாக்கித் தேவர்கள் எல்லாம் வியப்பு அடையவும், அசுரர்கள் தளரவும், அசுரேந்திரனை அம்புகளால் மறைத்தார்.

250 □ கந்தபுராணம்

- 5461 மறைப்ப மெய்யெலாம் குருதிகொண் டிடலும்வல்
லவுணன்
விறற்க டஞ்சிலை ஒன்றினை வளைத்தவன்
மிசையே.
பிறைத்த லைக்கணை ஆயிரம் அழுத்தினன் பெரிதும்
உறைத்த செம்புனல் இருவரும் இளங்கதிர்
ஒத்தார்.
- 5462 தார கத்திற லான்மகன் தூண்டிஏழ் சரத்தால்
சூரர் இத்திறல் அண்ணல்கைச் சிலைதனைத்
துணிப்ப
வீரன் மற்றொரு கார்முகம் வாங்கியே வீடங்கால்
கூர யிற்கணை ஆயிரம் விடுத்தனன் குறியால்.
- 5463 ஏகும் வார்கணை தாரகன் மகன்சிலை யிறுத்துப்
பாகன் ஆவியுண் டிரதமோ டயங்களைப் படுப்ப
வாகை இன்றியே வேறொரு தேர்மிசை வறியன்
போக லோடுமற் றன்னது கண்டனர் புலவோர்.
- 5464 வெருவ ரப்பொரும் தாரகன் மதலையை வீரன்
பொருது வெற்றிகொள் வான்கொலாம்
இனியெனப் புகழ்ந்தார்
அரிய அற்புத மோவவன் வென்றிடல் அவுணன்
கரித ருஞ்சுதன் சிம்புளின் சுதனிவன் கழறின.
- 5465 மாறொர் தேரிடைப் பாய்ந்தவன் ஒருதனு
வளைத்து
நூறு கோல்விடுத் தவன்இர தத்தினை நூறச்
சிறி வானெழீஇ வீரவா குப்பெயர்த் திறலோன்
ஆறு மாமுக முதல்வனைப் பரவிநின் றார்த்தான்.

5461. அம்புகள் மறைக்க, அதனால் உடல் முழுவதும் இரத்தம் ஒழுகவும், வலிய அந்த அசுரன் ஆற்றல் பொருந்திய கடும் வில்ஒன்றை வளைத்து, வீரவாகு தேவரின் திருமேனி மீது, பிறை போன்ற உச்சியைக் கொண்ட ஆயிரம் அம்புகளைச் செலுத்தினான். அவர் திருமேனியிலும் இரத்தம் பெருக்கெடுத்தது. அதனால் அந்த இருவரும் பால சூரியர்கள் போல விளங்கினர்.

5462. ஆற்றலையுடைய தாரகாசுரனின் மைந்தனான அசுரேந்திரன் ஏழு அம்புகளைத் தொடுத்து அச்சத்தைத் தருகின்ற சிங்கம் போன்ற வீரவாகு தேவரின் கையிலே இருந்த வில்லைத் துண்டு செய்தான். வீரவாகு தேவர் மற்றொரு வில்லை எடுத்து வளைத்து நஞ்சைக் கக்கும் கூரிய ஆயிரம் அம்புகளை அசுரேந்திரன் மீது எய்தார்.

5463. வீரவாகு தேவரால் விடப்பட்டுச் செல்கின்ற அம்புகள் அசுரேந்திரனது வில்லைத் துண்டு செய்து, தேரோட்டியினது உயிரை உண்டு, தேருடன் அதில் பூட்டிய குதிரைகளையும் அழித்தன. அவன் வெற்றி இல்லாதவனாய் வேறொரு தேரின் மீது வறியனாகச் சென்றான். அதைக் கண்டனர் தேவர்.

5464. “இனி, அஞ்சத்தக்க வகையிலே போரிடும் தாரகனின் மகன் அசுரேந்திரனைப் போர் செய்து வீரவாகு தேவர் வெற்றி கொள்வார் போலும்” என்று அத் தேவர் புகழ்ந்தனர். அவ்வாறு அவர் வெல்வது என்பது வியக்கத்தக்கதோ? இவன் யானையினது பிள்ளை. இவரோ சிம்புட் பறவையின் பிள்ளை.

(சிம்புள்—சரபம்)

5465. அசுரேந்திரன் வேறு ஒரு தேர் மீது பாய்ந்து ஏறி ஒப்பற்ற வில்லை வளைத்து நூறு அம்புகளை எய்து வீரவாகு தேவரின் தேரை அழித்திட, அவர் சிவந்து வானில் எழுந்து போய் ஆறுமுகப் பெருமானான முதல் வரைத் துதித்துப் பின் ஆரவாரம் செய்தார்.

252 □ கந்தபுராணம்

- 5466 உறைக ழித்துவாள் உருவியே உம்பரின் படர்ந்த
 சிறைக ழித்திடும் வரைபுரை அவுணர்கோன்
 தேர்மேல்
 குறைக ழித்திடும் பணிகவர் மதியெனக் குப்புற்
 றிறைக ழிக்குமுன் அவன்றனைக் கையிலொன்
 ரெறிந்தான்
- 5467 எறிந்த காலையில் இற்றதோர் கைத்தலம் இறலும்
 குறைந்த கையிடைச் சலசல இழிவன குருதி
 செறிந்த நீலவொண் கிரிதனக் கொருபுடை
 சென்றே
 உறைந்த தோர்களும் பணியழல் மணியுமிழ்த்
 தொட்பு.
- 5468 கைய றுத்தலுந் தாரகன் தன்சுதன் கனன்று
 மொய்பு டைக்கதை ஒன்றெடுத் தவன்மிசை
 யோத
 ஓய்யெனத் திறல் மொய்ப்பினன் வானெழுந்
 தொருதன்
 செய்ய பொற்பதத் துதைத்தனன் அங்கவன்
 சிரத்தில்.
- 5469 காமர் தாளினால் உதைத்துவிண் படர்தலும்
 கண்டு
 தூம மார்விழி யான்அசு ரேந்திரன் தொடர்ந்
 தோர்
 சேம வாள்கொடு வானெழு மேலையோன் சிறி
 ஏம நாந்தகத் தால்அவன் தலையற எறிந்தான்.
- 5470 எறிந்த சென்னியும் யாக்கையும் இம்பரின் வீழ்ந்து
 மறிந்து மற்றவன் மன்னுயிர் போயது வான்மேற்
 செறிந்த விண்ணவர் ஆர்த்தனர் இன்னதோர்
 செய்கை
 அறிந்த தானவக் கடலெலாம் ஓடின அன்றே.

5466. வாளை உரையினின்று உருவி எடுத்துத் தேவர் போல் வான்வழியாக சென்று, இறகுகள் அரியப்பட்ட மலை போன்ற அசுரனின் தேர்மீது இராகு என்ற பாம்பு விழுங்கும் சந்திரனைப் போல குதித்து இமைப் போதில் அவனது கைகளில் ஒன்றை வெட்டினார்.

5467. அவ்வாறு வெட்டிய போது அவனது ஒரு கை கீழே விழவும், வெட்டுண்ட கையினின்று சலசல என்று குருதி ஒழுகியது. அது எது போல என்றால் ஒள்ளிய நீல மலையின் ஒரு பக்கத்தில் சென்று தங்கிய கரும் பாம்பு தீ மயமான மணியை உமிழ்ந்தது போல் விளங்கியது.

5468. தன் கை துண்டு படவும் தாரகனின் மகனான அசுரேந்திரன் சினந்து வலிய கதை ஒன்றை எடுத்து வீரவாகு தேவர் மீது அடிக்க, விரைவாக அவர் வானத்தில் எழுந்து ஒப்பில்லாத தனது சிவந்த பொன் திருவடியால் அந்த அசுரனின் தலையிலே உதைத்தார்.

5469. வீரவாகு தேவர் தம் அழகிய திருவடியால் உதைத்து வானத்தில் எழுந்து செல்லவும், அதைப்பார்த்து, புகையுண்ட விழியைக் கொண்ட அசுரேந்திரன் அவரைத் தொடர்ந்து உடை வாளைக் கொண்டு பின் செல்ல, மேலானவரான வீரவாகு தேவர் சினந்து, பொன் மயமான வானால் அவனது தலை அறுமாறு வெட்டினார்.

5470. அசுரேந்திரனின் அறுபட்ட தலையும் உடலும் இந்த வலகத்தில் விழுந்து உருண்டன. அவனது உயிர் வானில் சென்றது. அதைப் பார்த்த தேவர் ஆரவாரம் செய்தனர். இத்தகைய அழிவுச் செயலை அறிந்த அசுரப் படைக் கடல் எல்லாம் அஞ்சி ஓடின.

254 □ கந்தபுராணம்

- 5471 மக்க ளாயினர் இருவரும் இறந்தது மலைந்து
பக்க மேயின தானைகள் இரிந்ததும் பாராத்
தொக்க பேரழல் உலகட எழுந்ததோற் றம்போல்
மிக்க சேற்றமேற் கொண்டனன் அண்டங்கள்
வென்றான்.
- 5472 சேற்ற மேதகு காசிபன் மதலைபோர் செய்யும்
ஆற்ற லார்தமை அடுவனால் விரைந்தென
மதித்துக்
காற்றின் முந்துசெல் தேரிடைக் கடிதுவந்
தெய்திக்
கூற்றின் வெம்பசி தணிப்பதோர் சிலையினைக்
குனித்தான்.
- 5473 வாணி போற்றிடு சயமகள் வீரமா மடந்தை
நீணி லைப்பட வேறுசோ பானத்தின் நெறிபோல்
பூண ளாவிய பொன்னவாம் சிலைதனின்
புணர்த்த
நாணின் ஓதையைக் காட்டினன் அணிவிரல்
நகத்தால்.
- 5474 கரங்கொள் வில்லொலி கேட்டலும் பாரிடைக்
கணங்கள்
மரங்கள் சிந்தினர் சிகரிகள் சிந்தினர் மலையும்
உரங்கள் சிந்தினர் வீரமுஞ் சிந்தினர் உடலும்
சிரங்க ளானவும் பனித்திட ஓடினர் சிதறி.
- 5475 யாண்டு மாகியே இரிந்தனர் அல்லதிந் நிலததில்
வீண்டு ளார்சிலர் பதைத்துநின் றார்சிலர் வீழ்ந்து
மாண்டு ளார்சிலர் மயக்கமுற் றார்சிலர் மற்றும்
ஆண்டு பன்னிரண் டொழிந்திலது அவுணன்வில்
அரவம்.

5471. அண்டங்கள் பலவற்றை வென்ற சூரபன்மன் தன் தம்பியரின் மைந்தர் இருவரும் மடிந்ததும் போரிட்டு அவர்கள் பக்கத்தில் பொருந்தியிருந்த படைகள் அஞ்சி ஓடியதும் ஆகியவற்றைக் கண்டு, நெருங்கிய ஊழித் தீயானது உலகை அழிப்பதற்கு எழுந்த தோற்றத்தைப் போல மிக்க சினம் கொண்டான்.

5472. சினம் கொண்ட, காசிப முனிவரின் மகனான சூரபன்மன் 'போர் செய்கின்ற ஆற்றலையுடைய வீரரை விரைவாக நான் கொல்வேன்' என்று மனத்தில் எண்ணி, காற்றைவிட விரைவாக ஓடுகின்ற தேரில் விரைவாக வந்து சேர்ந்து, எமனின் கொடிய பசியைத் தணிக்கக்கூடியதான ஒப்பற்ற வில்லை வளைத்தான்.

5473. கலைகள் துதிக்கின்ற வெற்றி மகளான வீர மங்கையானவள் நீண்ட மாளிகையில் ஏறுவதற்கு அமைத்த படி வழியைப் போலப் பூனுடன் பொருந்தியதும் பொன்னுடன் பொருந்தியதுமான நாணியின் ஓசையை விரலின் நகத்தால் தட்டி உண்டாக்கினான்.

5474. சூரபன்மன் நகத்தால் எழுப்பிய வில் நாண் ஒலியைக் கேட்டதும், பூதகணங்கள் தங்கள் கைகளில் கொண்டிருந்த மரங்களைக் கைவிட்டனர். கோபுரங்களை எறிந்தனர். போரிடும் வன்மையை இழந்தனர். வீரமும் விட்டனர். உடல்களும் தலைகளும் நடுங்கச் சிதறி ஓடினர்.

5475. அவர்கள் எங்கும் உள்ளவராகி ஓடினர். அவர்களையன்றி நிலத்தில் விழுந்தனர் சிலர், பதைத்து நின்றனர் சிலர். மாண்டனர் சிலர். மயக்கம் கொண்டனர் சிலர். பன்னிரண்டு ஆண்டுகளாகியும் சூரபன்மனின் கை வில் ஒலி ஒலித்தபடி இருந்தது.

256 □ கந்தபுராணம்

- 5476 வேதன் அஞ்சினன் மால்முடி துளக்கினன்
விண்ணோர்
நாதன் அஞ்சினன் மறலியும் அஞ்சினன் நடுங்கிக்
கோதில் நல்லறம் அஞ்சின ஐவகை கொண்ட
பூதம் அஞ்சின உயிர்த்தொகை அஞ்சின பொருமி.
- 5477 வஞ்சன் வார்கிலை நானொலி கேட்டலும்
மறத்தால்
விஞ்சு பூதம் ராயிர வெள்ளமும் வெருவி
எஞ்சி யேஅவண் நின்றிடா திரிந்துள வென்றால்
அஞ்சு பூதங்கள் அஞ்சுவ தற்புதத் தனவோ.
- 5478 சூரன் வில்பெரு முழக்கினைக் கேட்டலும்
ஆளங்கிப்
பாரி டத்தொகை அழிதர அன்னது பார்த்துப்
போரி யற்படைத் தலைவர்நூற் றெண்மரும்
புகுந்து
மாரி யிற்பொழிந் திட்டனர் வரைகளும் மரமும்.
- 5479 அன்ன வேலையில் பத்துநா ராயிர கோடி
பொன்னின் வெங்கணை அவுணர்கோன்
முறைமுறை போக்கித்
தன்னு ழைப்புகும் வரையொடு தருக்களைத்
தடிந்து
துன்னு பாரிடத் தலைவர்தம் யாக்கையைத்
துளைத்தான்.
- 5480 முடிது னைத்தனன் முகத்தினைத் துளைத்தனன்
மொய்ம்பைத்
தொடையல் மார்பினைத் துளைத்தனன்
பாணியைத் துளைத்தான்
கடிது னைத்தனன் குறங்கினைத் துளைத்தனன்
கழல்சேர்
அடிது னைத்தனன் பாரிடத் தலைவரும் அயர்ந்
தார்

5476. அந்த வில் ஒலியைக் கேட்ட நான்முகன் அஞ்சினார். திருமால் தலை நடுங்கினார். தேவரின் தலைவனான இந்திரன் அஞ்சினான். எமனும் அஞ்சினான். குற்றமில்லாத நல்ல அறக்கடவுள்களும் அஞ்சின. ஐந்து வகையான மண் முதலான பூதங்களும் அஞ்சின. பொருமி உயிர்க் கூட்டங்கள் எல்லாம் அஞ்சின.

5477. வஞ்சகனான சூரபன்மனின் நீண்ட வில் நாண் ஒலியைக் கேட்டதும் வீரத்தால் சிறந்த இரண்டாயிரம் வெள்ளம் பூதங்களும் அச்சம் கொண்டு அங்கு நில்லாது ஒடி விட்டன என்றால் ஐந்து பூதங்கள் அஞ்சுவது ஒரு வியப்போ?

5478. சூரபன்மனின் வில் நாணின் பெரிய ஒலியைக் கேட்டதும், நடுக்கம் கொண்டு பூதப் படைகள் தோற்றோடின. அதைக் கண்டு போர் செய்யும் ஆற்றல் கொண்ட படைத் தலைவர் நூற்றெட்டுப் பேர்களும் அங்கு வந்து மலைகளையும் மரங்களையும் மழை போல வீசினர்.

5479. அச்சமயத்தில் பத்து நூறாயிரங்கோடி பொன்னால் ஆன கொடிய அம்புகளைச் சூரபன்மன் வரிசை வரிசையாகச் செலுத்தித் தன்னிடம் வருகின்ற மலைகளுடன் மரங்களையும் அழித்து, அங்கு நெருங்கியிருந்த பூதர்களின் உடல்களைத் துளைத்தான்.

5480. சூரபன்மன் தான் விடும் அம்புகளால் பூதப் படையினரின் தலைகளைத் துளைத்தான். முகங்களைத் துளைத்தான். தோள்களைத் துளைத்தான். மாலை சூடிய மார்புகளைத் துளைத்தான். கைகளைத் துளைத்தான். கழுப் பிரதேசத்தைத் துளைத்தான், தொடைகளைத் துளைத்தான். கழல்கள் அணிந்த கால்களைத் துளைத்தான். பூதப் படைத்தலைவர்களும் தளர்ந்தனர்.

258 □ கந்தபுராணம்

- 5481 துளைத்து மெய்யினை வெஞ்சரம் போதலும்
துயர்கொண்டு
இளைத்து நின்றனன் அதிபலன் வக்கிரன்
என்போன்
களைத்து வீழ்ந்தனன் வச்சிரன் இரங்கினன் கபாலி
உளத்தின் வன்மைய தழிந்தனன் உன்மத்தன்
உலைந்தான்.
- 5482 நீடு குன்றினை ஏந்தியே அச்சுதன் நின்றான்
ஓடு கின்றிலன் எதிர்ந்திலன் மாபலன் உளைந்தான்
வாடு கின்றனன் மதிசயன் மேகனும் மருண்டான்
ஆடு றுந்துயர் அறிந்தனன் அண்டவா பரணன்.
- 5483 மேக மாலிஉள் நடுங்கினன் சுப்பிரன் மெலிந்தான்
காக பாதன்மெய் பதைத்தனன் உதவகன்
கவன்றான்
ஆகம் வீழ்ந்திடு குருதியுள் அழுந்தினன் அசலன்
மாக வந்தன்நொந் திரங்கினன் அத்திரி
மறிந்தான்.
- 5484 பத்தி ரன்சிறிது இடைந்தனன் உடைந்தனன்
பதுமன்
எய்த்த சைந்தனன் வியாக்கிரன் தனஞ்சயன்
இரிந்தான்
மத்தன் வைதுவெய் துயிர்த்தனன் பினாகிமெய்
மறந்தான்
சித்தி ராங்கனுங் கனகனும் துயர்க்கடல திளைத்
தார்.
- 5485 நெஞ்சு ழிந்தனர் மாலியும் நீலனும் நெடுங்கண்
பஞ்ச டைந்தனர் கும்பனும் நிகும்பனும்
பதைப்புற்று
அஞ்சி ஏங்கினர் சண்டியுந் தண்டியும் ஆவி
துஞ்சல் கூடினர் வாமனுஞ் சோமன்என் பவனும்.

5481. உடலைத் துளைத்துக் கொண்டு கொடிய அம்புகள் செல்லவும், 'அதிபலன்' இளைத்து நின்றான். 'வக்கிரன்' என்பவன் வருந்தி விழுந்தான். 'வச்சிரன்' இரங்கினான். 'கபாலி' மன வன்மை அழிந்தான். 'உன்மத்தன்' தளர்ந்தான்.

5482. பெரிய மலையை ஏந்தி 'அச்சதன்' நின்றான். 'மாபலன்' என்பவன் ஓடவில்லை; 'எதிர்க்கவும் இல்லை. வீணே நின்றவருந்தினான். 'மதிசயன்' வாடினான். 'மேகன்' மருட்சி கொண்டான். 'அண்டவாபரணன்' போரிடும் துயரை அடைந்தான்.

5483. 'மேகமாலி' உள்ளம் நடுங்கினான். 'சுப்பிரன்' மெலிவு அடைந்தான். 'காகபாதன்' உடல் துடித்தான். 'உதவகன்' கவலை அடைந்தான். 'அசமன்' உடலினின்று வடியும் இரத்தத்துள் முழுகினான். 'பெரியவந்தன்' மனம் வருந்தி இரங்கினான். 'அத்தரி' மடிந்தான்.

5484. 'பத்திரன்' சற்றுத் தளர்ந்தான். 'பதுமன்' தோற்றான். 'வியாக்கிரன்' களைத்துத் தளர்ந்தான். 'தனஞ்சயன்' ஓடிவிட்டான். 'மந்தன்' சூரபன்மனைத் திட்டிப் பெருமூச்சு விட்டான். 'பினாகி' உடல் தளர்ந்தான். 'சித்திராங்கத'னும் 'கனக'னும் துன்பக் கடலில் மூழ்கினர்.

5485. 'மாலி'யும் 'நீல'னும் உள்ளம் வருந்தினர். 'கும்ப'னும் 'நிழம்ப'னும் பெரிய கண்கள் பஞ்சடைந்தனர். 'சுண்டி'யும் 'தண்டி'யும் துடித்து அஞ்சி ஏங்கினர். 'வாம'னும் 'சோம'னும் உயிர் அழியப் பெற்றனர்.

260 □ கந்தபுராணம்

- 5486 வெங்கண் உக்கிரன் எழுவதற் குரனிலன்
வெகுண்டான்
சிங்கன் ஓய்ந்தனன் சுவேதசி ரிடன்மறம்
தீர்ந்தான்
சங்க பாலன்வீழ்ந் துருண்டனன் நந்தியுஞ்
சலித்தான்
பிங்க லன்உயிர்க் கின்றிலன் உரோமசன் பெயர்ந்
தான்.
- 5487 இனைய தன்மையால் இவர்முத லானநூற்
றெண்மர்
அனிக வேந்தர்கள் போர்வலி இன்றியே அழியத்
துனைய மற்றது கண்டுநூ றாயிரத் தொகையோர்
கணையும் வார்சிலை வாங்கியே தூர்த்தனர்
கணைகள்.
- 5488 தூர்த்து மற்றவர் மாறுகொண்டு இடுவுழிச் குரன்
வேர்த்து வெங்கணை மாரிதூய் அனையன விலக்கி
ஆர்த்து வெஞ்சரம் ஆயிர கோடிதொட் டங்கண்
மூர்த்தம் ஒன்றினில் அனையவர் சிலைகளை
முரித்தான்.
- 5489 முரித்து மற்றவர் வார்சிலை எடுப்பதன் முன்னம்
திரித்தும் ஆயிர கோடிவெங் கணையினைச்
செலுத்திப்
பரித்தி றம்பல பூண்டிடுந் தேர்களைப் படுத்தி
உரத்தில் அன்னவர்க் கிலக்கமா ிரங்கணை
உய்த்தான்.
- 5490 உய்த்த வானிகள் நெஞ்சுபோழ்ந் திடுதலும்
உளைந்தே
எய்த்து வீழ்ந்தனர் இலக்கரும் அனையகண் டிரங்கி
வித்த கங்கெழு வீரமார்த் தாண்டனாம் விடலை
கைத்த லம்கெழு சிலையொடு நேர்ந்தனன் கடிதின்.

5486. கொடிய கண்களையுடைய 'உக்கிரன்' எழு வதற்கு வன்மை இல்லாதவனாய்ச் சினந்தான். 'சிங்கன்' ஓய்ந்தான். 'சுவேத சீரிடன்' வீரம் தளர்ந்தான். 'சங்க பாலன்' கீழ் வீழ்ந்து உருண்டான். 'நந்தி' சலித்தான். 'பிங்கலவன்' மூச்சில்லாதவன் ஆனான். 'உரோமசன்' மூச்சு விடாதவனாய் நீங்கிச் சென்றான்.

5487. இவ்வாறு இத்தகைய தன்மையால் மேற்கூறப் பட்ட அதிபலன் முதலான படைத்தலைவர் நூற்றெட்டுப் பேரும் போர் செய்யும் வலிமை இல்லாமல் தோற்க, விரை வாக அநேக இலக்கம் வீரர் பார்த்து, ஒலிக்கும் நீண்ட வில்லை வளைத்து அம்புகளை எய்தனர்.

5488. எய்து அவர்கள் பகையுடன் போர் செய்த போது குரபன்மன் சினந்து கொடிய அம்பு மழை பெய்து அவர்கள் விடுத்த அம்புகளை யெல்லாம் விலக்கினான். ஆரவாரம் செய்து கொடிய அம்புகள் ஆயிரங்கோடி விடுத்து அங்கு ஒரு நாழிகைப் பொழுதில் அவர்களது விற்களை யெல்லாம் ஓடித்தான்.

5489. குரபன்மன் அவ்வாறு பகைவனின் விற்களை ஓடித்து, அவர்கள் வேறு விற்களை எடுப்பதற்கு முன்பு, மறுபடியும், ஆயிரங்கோடி அம்புகளை எய்து, பலவிதக் குதிரைகளைக் கொண்டுள்ள தேர்கள் பலவற்றை அழித்து, வன்மையுடன் அவர்க்குக் குறியாய் ஆயிரம் அம்புகளை எய்தான்.

5490. அந்தச் குரபன்மன் எய்த அம்புகள் பூதப் படையினரின் மார்புகளைப் பிளந்திடவும், வருந்தித் தளர்ந்து இலட்சம் வீரர்களும் விழுந்தனர். அதைப் பார்த்து வருந்தி வீரமார்த்தாண்டன் என்ற வீரன், கையில் பொருந்திய வில்லுடனே விரைந்து வந்து, குரபன்மனை எதிர்த்தான்.

262 □ கந்தபுராணம்

- 5491 வாங்கு வில்லினன் எறிந்தநாண் ஒலியன்வார்
கடல்கள்
ஏங்கும் ஆர்ப்பினன் அவுணன்மேல் கணையெனும்
எழிலி
தூங்கு வித்தலுஞ் சரங்கள் தூய் அன்னவை
தொலைத்துத்
தீங்க டுங்கணை ஆயிரம் நுதலிடைச் செறித்தான்.
- 5492 செறித்த காலையில் வீரருள் வெய்யவன் செயிர்த்து
மறித்தும் வெஞ்சரம் தூண்டவே ஆயிரம் வாளி
குறித்து வீசியே அவன்விடு கணையொடுங் குனிவில்
அறுத்து ரம்பிளந் தம்புபெய் தூணியும் அட்டான்.
- 5493 அட்ட காலையில் வீரமார்த் தாண்டன்உள்
அழுங்கிப்
பட்டு ளானென வீழ்ந்தனன் பரிசது நோக்கி
ஒட்ட லான்வலி அடக்குவன் யானென உருத்து
விட்ட தேரொடும் வந்தனன் அரக்கனாம்
விறலோன்.
- 5494 வந்த வீரராக் கதனெனும் நாமத்து வலியோன்
கொந்து லாந்தொடை தூங்குதன் கொடுமரம்
குனியா
ஐந்து நாற்றிரண் டஞ்சரந் துரந்திட அதுகால்
உந்தி ஆர்த்தனன் அவுணர்கோனோ ராயிரங்
கணைகள்.
- 5495 முட்டு வெங்கணை வீரராக் கதனெனும்
மொய்ம்பன்
தொட்ட வாளியை விலக்கிஅங் கவன்சிலை துணிக்க
ரெட்டி குஞ்சுடர் வாள்மொன் நேந்திநீள்
விசம்பில்
எட்டு மாதிரக் கிகளும் வெருவஆர்த் தெழுந்தான்.

5491. வளைந்த வில்லையுடையவனும், எழுப்பிய நாண் ஒலியுடையவனும் பெரிய கடல்களும் ஏங்கும்படி ஆரவாரம் செய்பவனுமான சூரபன்மன் மீது வீரமார்த்த தாண்டன் என்ற பூதப்படைத்தலைவன் அம்புகள் என்ற மேகத்தைப் பொருந்தச் செய்தலும், அச் சூரபன்மன் பதிலுக்கு அம்புகளை எய்து அவற்றை அழித்து, பின் விரைந்து செல்லும் அம்புகள் ஆயிரத்தை வீரமார்த்த தாண்டனின் நெற்றியிலே தைக்கச் செய்தான்.

5492. அவ்வாறு சூரபன்மன் வீரமார்த்ததாண்டன் நெற்றியில் அம்புகளைப் பாய்ச்சிய போது, அந்த வீர மார்த்ததாண்டன், சினந்து, மீண்டும் கொடிய அம்புகளை எய்தான். எய்யவே, சூரபன்மன் ஆயிரம் அம்புகளை எய்து, அவன் விட்ட அம்புகளுடன் வளைந்த வில்லையும் முறித்து மார்க்பைப் பிளந்து அம்பறாத் தூணியையும் அழித்தான்.

5493. அவ்வாறு சூரபன்மன் செய்யவும், வீரமார்த்த தாண்டன் மனம் வருந்தி, இறந்து விட்டவனைப் பேரல விழுந்தான். அதைப் பார்த்து, “நான் பகைவனான சூரபன்மனின் வலிமையை அடக்குவேன்!” என்று சினந்து வீரராக்கதன் என்ற ஆற்றல் உடையவன் தேரோடு வந்தான்.

5494. வந்த வீரராக்கதன் என்ற வலியவன் கொத்தான மலர் மாலை சூடப்பட்ட மாலை தொங்க விடப்பட்ட தன் வில்லை வளைத்து ஆயிரம் அம்புகளைச் செலுத்திட, அப்போது அதைக் காற்றால் விலக்கிச் சூரபன்மன் ஓராயிரம் அம்புகளை வீர ராக்கதன் மீது விடுத்து ஆரவாரம் செய்தான்.

5495. நெருங்கிச் செல்கின்ற அம்புகள் வீரராக்கதன் என்ற வீரன் எய்த அம்புகளைத் தடுத்து, அங்கு அவனது வில்லை ஒடிக்க, நீண்ட பெரிய சுடரையுடைய வாள் ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டு, எட்டுத்திக்கு யானைகளும் அஞ்ச, ஆரவாரம் செய்து, வீரராக்கதன் நீண்ட வானத்தில் எழுந்தான்.

264 □ கந்தபுராணம்

- 5496 விண்ணெ முந்தவன் அவுணர்கோன் நின்றிடும்
வியன்தேர்க்
கண்ணில் வாவினே ஆங்கவன் கொண்டகார்
முகத்தைத்
துணை எச்சுடர் நாந்தகத் தெறிதலுஞ் குரன்
வண்ண வார்சிலை முடிந்தில தொடிந்தது
மணிவாள்.
- 5497 நெடிய வாள்படை இற்றிட விறலுடை நிருதன்
தொடையல் மார்பகத் தொற்றுவான் முயறலுஞ்
குரன்
படையி முந்திடும் வலியிலற் கொல்வது பழியென்
றடியின் மேற்படுத் தெறிந்தனன் அண்டமேற்
செல்ல.
- 5498 அரக்கர் வீரனை அவுணர்கோன் எறிந்திட
அலமந்து
இரக்கம் எய்தியே வீழ்ந்தனன் புவிமிசை இதுகண்
டுரக்க டுங்கணை மாரிகள் ஒன்னலன் தேரும்
கரக்க வீசிவந் தேற்றனன் மகேந்திரன் கடியோன்.
- 5499 குரன் அங்கது விலக்கியே கணைமழை துரப்ப
வீரன் மற்றது சிந்தினன் பகழிகள் வீசிச்
சாரி வட்டம தாய்வர அவுணனுந் தக்கோன்
தேரை வட்டணை வந்தனன் சிலீமுகம் சிதறி.
- 5500 திரியும் வட்டணை முறையினால் சரமழை சிதறி
வருதி றத்தினால் ஐயம தாவவர் வடிவை
ஒருதி றத்தருந் தெளிகிலர் உணர்ந்திட அற்றோ
இருதி றத்தரும் வீரமா மகேந்திரர் என்றால்.

5496. வானத்தில் எழுந்த வீரராக்கதன் சூரபன்மன் ஏறியிருந்த பெரிய தேரிலே பாய்ந்து ஏறி, அச்சூரபன்மனின் கையில் இருந்த வில்லை விரைந்து ஒளிவீசும் வாளால் வெட்டவும், சூரபன்மனின் வில்லானது ஒடியவில்லை; வீரராக்கதன் வீசிய அழகிய வாளே முறிந்தது.

5497. தனது நீண்ட வாளானது ஒடிந்துவிடவும், ஆற்றலையுடைய சூரபன்மனின் மாலை சூடிய மார்பிலே தாக்க வீரராக்கதன் முயன்றான். சூரபன்மன் 'கையில் ஆயுதம் இல்லாதவனைக் கொல்லுதல் பழியாகும்' என்று தன் காலிலே வீரராக்கதனை வைத்து அண்டத்துக்கு அப்பாற் செல்லுமாறு மேலே எறிந்தான்.

5498. வீரராக்கதனைச் சூரபன்மன் அவ்வாறு வீசிடவும், அவன் சுழன்று வருந்திப் பூமியின் மீது வந்து விழுந்தான். இதனைக் கண்டு வன்மையான விரைந்து ஓடும் அம்புமழைகளை, சூரபன்மனின் தேரும் மறைந்து போகுமாறு வீசியபடி 'வீர மகேந்திரன்' என்பவன் வந்து அச்சூரபன்மனை எதிர்த்தான்.

5499. சூரபன்மன் அதைத் தடுத்து அம்புமழையைப் பொழிய அதனை வீரமகேந்திரன் அம்புகளை விட்டு சிதறிக் கொண்டு சாரிகை வட்டமாக வந்ததால் சூரபன்மனும் தகுந்த அவன் தேரை அம்புகளை இறைத்துச் சுற்றி வந்தான்.

5500. சுழல்கின்ற வட்டணை முறையாலே அம்புமழையைப் பெய்து வருகின்ற தன்மையாலே, அவர்களின் வடிவங்களை எத்தகையவரும் உணர்கிலர். இருவரும் வீரமகேந்திரர்களானால் உணர முடியுமோ?

(சூரபன்மன் வீர மகேந்திர நகரத்தை உடையவன். மற்றவன் வீரமகேந்திரன் என்ற பெயரை உடையவன்)

266 □ கந்தபுராணம்

- 5501 ஆள ரிக்குடன் வந்தவன் அத்துணை அழன்று
கோள ரிக்குடன் வந்தவன் விடுசரம் குறைத்துத்
தாளின் முப்பது மருமம் திருபது தடம்பொற்
றோளின் முப்பது கணைவிடுத் தவன்வலி
தொலைத்தான்.
- 5502 வலிதொ லைந்தவன் வீழ்தலும் மாக்களின்
தொகைமேல்
புலிய டைந்தென அவுணர்கோன் உரப்பினன்
புகலும்
மெலிவில் ஆற்றலன் வீரதீ ரன்னெனும் வெய்யோன்
சிலைகு னிந்திடப் பகழிவான் நிமிர்ந்திடச்
சென்றான்.
- 5503 சென்ற வீரதீ ரன்விடு கணையொடு சிலையை
ஒன்றொ ராயிரம் வாளியால் வீட்டியே உயர்த்த
குன்ற மன்னதோர் தேரைஏழ் கணையினால்
குறைப்ப
நன்று நன்றெனாத் தண்டமொன் றெடுத்துமேல்
நடந்தான்.
- 5504 நடத்த லாகிய எல்லையில் பகழீஓர் நான்கு
தொடுத்து மற்றவன் ஏந்திய தண்டினைத்
துணித்துத்
தடத்த மார்பினும் மொய்ம்பினும் ஏழிரு சரங்கள்
விடுத்து மண்மிசை வீட்டினன் யாரையும்
வென்றான்.
- 5505 ஆள காலையில் வீரமா மகேசனாம் அடலோன்
கூனல் வில்லினால் அரிதிவன் தன்வலி கோடல்
மான மார்திறல் மொய்ம்பற்கும் எனமனம் வலியா
ணனும் ஆவியும் கவர்வதோர் தெய்வவேல்
உய்த்தான்.

5501. சிங்க ஏற்றுடன் பிறந்த சூரபன்மன் அப்போது சினம் மூண்டு வீர கோளரியுடன் தோன்றியவன் விடுகின்ற அம்புகளைத் தடுத்துக் காலில் முப்பது, மார்பில் இருபது, அகன்ற தோளில் முப்பது என்னும் தொகைகளையுடைய அம்புகளை எய்து அவனது வன்மையை அழித்தான்.

5502. வீரமகேந்திரன் வன்மையிழந்து விழுந்தான் உடனே பசுக்களின் நடுவே புலி சென்றது போலச் சூர பன்மன் அதட்டிக் கொண்டு புகவும், மெலிவடையாத ஆற்றலையுடைய 'வீரதீரன்' என்ற உக்கிரமானவன் வில் வளைய, அம்புகள் வானத்தில் செல்ல வந்தான்.

5503. எதிரில் வந்த வீரதீரன் என்பவன் எய்யும் அம்புகளுடன் வில்லை, ஓர் ஆயிரம் அம்புகளால் அழித்து, உயர்ந்த மலை போன்ற தேரினை ஏழு அம்புகளால் அறுக்கவும், 'நல்லது நல்லது' என்று ஒரு தண்டத்தை எடுத்துக் கொண்டு அவ் வீரதீரன் எதிரே சென்றான்.

5504. சென்ற சமயத்தில், நான்கு அம்புகளைச் செலுத்தி அவன் பிடித்திருந்த தண்டினை ஒடித்து, அகன்ற மார்பிலும் தோளிலும் படுமாறு பதினான்கு அம்புகளை விட்டு யாவரையும் வென்ற சூரபன்மன் வீரதீரனைக் கீழே தள்ளினான்.

5505. அப்போது வீரமுடைய வீர மகேச்சரன் என்பவன், 'வளைந்த வில்லால் இவன் வன்மையை அழிப்பது மாணமுடைய வீரவாகு தேவருக்கும் அரிய செயலே யாகும்' என்று மனத்தில் துணிந்து, பகைவரின் உயிரையும் உடலையும் கவர்கின்ற தெய்வத் தன்மை கொண்ட வேலை எடுத்து எய்தான்.

268 □ கந்தபுராணம்

- 5506 வேல்வி ஓத்துழிக் கண்டவன் வெஞ்சிலைக் குனித்துக்
கோல்வி ஓத்தலும் ஆயிரம் அன்னவை குறைத்துச்
சூல்வி ஓத்திடும் எழிலிபால் மின்வரும் தொடர்பின்
மால்வி ஓத்திடா அவுணன்மார் புற்றது
அவ்வைமேல்.
- 5507 உற்ற தோரெஃகம் நுண்துக ளாகிவிண் னுலவிச்
சுற்று மாதிரம் சென்றது சூரன்மேல் வீரன்
மற்றொர் தண்டினை விடுத்திட எடுக்குமுன்
வல்லோர்
சொற்ற சாபத்தின் முந்தம்ஏழ் கணையினைத்
தொடுத்தான்.
- 5508 ஏழெ னப்படு பகழியும் மகேசனாம் ஏந்தல்
பாழி மொய்ம்பினைப் பாழிய தாகவே படுத்த
வீழல் உற்றதங் கவன்உடல் உணர்ச்சிகள் வீந்த
சூழு கின்றதோர் மன்னுயிர் அடைந்தது துரியம்.
- 5509 மகேசன் என்பவன் மயங்கலும் மற்றது நோக்கிக்
ககேசன் மேல்வரும் இராகுவின் அவுணனைக்
கனன்று
நகேசன் மங்கையோ டிகலிவேங் கடகிரி நண்ணும்
குகேசன் ஏவல்செய் வீரகே சரியெதிர்
கொண்டான்.
- 5510 எதிர்பு குந்தவன் வணக்கியே நானொலி எறிந்த
துதிகொள் வார்சிலை தன்னையேழ் கணையினால்
துணியா
அதிசு ரல்மணித் தேரைநூ றம்பினால் அறுத்து
நுதிநெ ஓங்கணை அழுத்தினன் ஆயிர நுதலின்.
- 5511 ஆயி ரம்கணை நுதலிடை அழுத்தஅம் புவியில்
பாய்த ருக்குரு திப்பெரு நதியொடு பாய்ந்து
சேயி ருங்குவ டொன்றினைச் செங்கையால்
பறித்து
மாயை தந்திடு மதலைமேல் விடுத்தனன் மன்னோ.

5506. வீர மகேச்சரன் வேலை எய்தவுடனே அதனைக் கண்ட சூரபன்மன், தன் கொடிய வில்லை வளைத்து ஆயிரம் அம்புகளை விடுத்தனன். அவற்றை அந்த வேல் ஒடித்தெறிந்து சூலுடன் கூடிய மேகத்தினிடம் மின்னல் வரும் தன்மையைப் போல மயக்கம் நீங்காத சூரபன்மனின் மார்பில் பட்டது.

5507. மார்பில் பாய்ந்த வேலானது நுண்மையான தூளாகி வானில் பறந்து சுற்றியுள்ள திக்குகளில் சென்றது. உடனே சூரபன்மன் மீது விடுவதற்கு வீரமகேச்சரன் வேறே ஒரு தண்டினை எடுப்பதற்கு முன்னம், தவத்தில் வல்லவர் கூறிய சாபம் விரைந்து செல்வது போல அச் சூரபன்மன் வில்லில் ஏழு அம்புகளை வைத்து எய்தான்.

5508. ஏழு என்று சொல்லப்படுகின்ற அம்பும் வீரமகேச்சரன் என்னும் தலைவனின் அகலமான மார்பைக் குளமாகத் தோண்டுவதும் அவனது உடல் கீழே விழுந்தது. ஐம்புல உணர்ச்சிகள் அழிந்தன. உடம்பைச் சூழ்ந்து நிலைபெற்ற உயிரானது துரிய நிலையை அடைந்தது.

5509. வீரமகேச்சரன் என்பவன் மயங்கியவுடனே அதைப் பார்த்துக் கருடன் மீது எதிர்த்துச் சென்ற இராகுவைப் போலச் சூரபன்மனைக் கோபித்துப் பார்வதியுடன் பகைத்துத் திருவேங்கட மலையை அடைந்த குமரக் கடவுளுக்குப் பணியைச் செய்கின்ற வீரகேசரி என்பவன் சூரபன்மனின் எதிரே போனான்.

5510. தன்னை எதிர்த்து வந்த வீரகேசரி வளைத்த நாணியின் ஓசையுடைய கூர்மையான நீண்ட வில்லைச் சூரபன்மன் ஏழு அம்பினால் ஒடித்து அதிர்கின்ற ஓசையை யுடைய மணிகள் கட்டிய தேரை நூறு அம்புகளால் அழித்துக் கூரோடு கூடிய ஆயிரம் அம்புகளை நெற்றியில் அழுத்தினான்.

5511. ஆயிரம் அம்புகளை வீரகேசரியின் நெற்றியில் அழுத்தலும், நல்லத்தில் ஒழுகும் குருதி ஆற்றுடன் வீரகேசரி கீழே குதித்துச் செவ்விய பெரிய ஒரு மலையைக் கையால் பறித்து எடுத்து மாயை பெற்ற மகனான சூரபன்மன் மீது எய்தான்.

270 □ கந்தபுராணம்

- 5512 எறித்த குஞ்சுடர்த் தபனனும் சேடனும் இரங்கப்
பறித்தெ டுத்துமேல் வீசிய பராரையங் குன்றம்
வெறித் கு னுந்தொடை அவுணர்கோன் விகிகமொன்
றதனால்
அறுத்து மார்பினூ றயிற்கணை அழுத்தினன்
அம்மா.
- 5513 கரம்பு குந்திடுங் குனிசிலை உமிழ்ந்திடுங் கணைகள்
உரம்பு குந்திட வீரகே சரிமனம் உளைந்து
பரம்பு குந்திடும் அவுணர்கோன் தேர்மிசைப் பாயா
வரம்பு குந்தகுன் றன்னமார் பத்திடை அடித்தான்.
- 5514 வடித்த வில்படை அவுணர்கோன் மருமத்தின்
வலிதாய்
அடித்த காலையில் வீரகே சரிதன தங்கை
வெடித்த தாமெனக் கீண்டது விண்டது சோரி
துடித்து யிர்ப்பொடு தேரிடை மறிந்தனன்
துயரால்
- 5515 வீர கோளரி பதைத்துமான் தேரிடை வீழச்
சூரன் மற்றிவற் கொல்வது பழியெனச் சூழா
ஓர்கை யால்அவன் தனையெடுத் தச்சுதன்
உறங்கும்
வாரி திக்கிடை யெறிந்தனன் விண்ணவர் மருள்.
- 5516 பரந்த பால்கடல் எறிதலும் வீழ்ந்தவன்
பதைப்புற்று
அரந்தை எய்தியே எழுந்துவிண் ணெறியின்மீண்
டணு
முரிந்த தம்மினங் கூடினன் அங்கதன் முன்னம்
புரந்த ரப்பெயர் வாகையான் ஏற்றெதிர்
புகுந்தான்.

5512. அரிய சுடருடனே எறிக்கும் கதிரவனும் ஆதி
சேடனும் வருந்தப் பறித்தெடுத்து மேலே வீசி எறிந்த
பருத்த அடிப்பகுதியையுடைய மலையை, மணம் கமழும்
மலர்மாலை அணிந்த சூரபன்மன் ஓர் அம்பால் உடைத்
தெறிந்து அதை விட்ட வீரகேசரியின் மார்பிலும் கூர்மை
மையான நூறு அம்புகளை எய்தான்.

5513. கையில் உள்ள வில்லை வளைத்து எய்யப்
படுகின்ற அம்புகள் மார்பில் புகுந்ததால், வீரகேசரி மனம்
தளர்ந்து வருந்திக் கவசத்தை அணிந்துள்ள சூரபன்மனின்
தேரின்மீது குதித்துச் சிறப்புடைய மார்பில் அடித்தான்.

5514. இருபக்கங்களிலும் கூர்மை செய்யப்பட்ட
வில்லையுடைய சூரபன்மனின் மார்பில் வன்மையாக
அடித்ததும் வீரகேசரியின் உள்ளங்கையானது வெடித்தது.
போல் பிளவு பட்டது. இரத்தம் ஒழுகியது.
அதனால் துடித்து உயிர்ப்புடன் தேரின்மீது மயங்கி
விழுந்தான்.

5515. வீரகோளரி (வீரகேசரி) என்பவன் துடித்த
வனாகக் குதிரைகள் பூட்டிய தேரின் மீது விழவும்,
சூரபன்மன் 'கீழே விழுந்த இவனைக் கொல்வது
தவறாகும்' என்று நினைத்து, ஒரு கையால் அவனை
எடுத்துத் திருமால் உறங்குகின்ற பாற்கடலில் தேவர்களும்
மயங்குமாறு எறிந்தான்.

5516. அகன்ற பாற்கடலிலே வீரகேசரியை எறியவும்,
அதிலே விழுந்த அவன் துடித்துத் துன்பம் அடைந்து பின்
எழுந்து வான்வழியாகத் திரும்ப வந்து புறங்காட்டி
நிற்கின்ற தம் கூட்டத்தை அடைந்தான். அப்போது
முன்னே வெற்றி பொருந்திய 'வீரமா புரந்தரன்' என்பவன்
சூரபன்மனை எதிர்த்துச் சென்றான்.

5517 ஏற்றெ தீர்ந்திடு வீரமா புரந்தரன் என்பான்
 ஆற்றல் வெங்கணை சொரிந்துபோர் செய்வனேல்
 அவற்றை
 மாற்றி வென்றிடும் என்னையும் இவனென
 மதித்துக்
 கூற்று வன்படை தொட்டனன் அவுணனைக்
 குறுக.

5518 குறுகு மப்படை வரத்தினை நோக்கியே
 கொடியோன்
 முறுவல் செய்தனன் ஆங்கதற் கெதிருற முரணால்
 உறுவ தோர்படை தொட்டிலன் இகழ்ந்திட
 உவன்மேல்
 மறலி தன்படை பட்டுமாய்ந் திட்டது வரத்தால்.

5519 தண்ட கன்படை மாய்தலும் சயங்கெழு மகவான்
 முண்ட கன்படை எடுத்தனன் தொடுப்பதன்
 முன்னம்
 கண்ட கன்சிலை வாங்கிநூ றாயிரங் கணையை
 விண்ட கன்பெரு மார்பகந் திறந்திட விடுத்தான்.

5520 நிறந்த ருஞ்சுடர்க் கணைபுகுந் துரத்தினை
 நெறியாத்
 திறந்து போயின வீரமா புரந்தரன் செங்கை
 உறைந்த நான்முகப் படையொடும் சோரிநீர்
 உமிழ்ந்து
 மறிந்து மாய்ந்தனன் வந்தனன் வீரர்தம் மறலி.

5521 தீர ராம்திறல் அவுணர்கள் பூதராஞ் சிதைவார்
 ஞர ராஞ்சிலை வல்லவர் நமரெலாந் தொலையும்
 நீர ராஞ்செருச் செயலிது நன்றென நிகழ்த்தி
 வீர ராந்தகன் வந்தனன் அந்தகன் வெருவ.

5517. போர் எதிர்த்து வந்த 'வீரமா புரந்தரன்' என்பவன் 'மிக்க ஆற்றலையுடைய கொடிய அம்புகளைச் செலுத்திப் போர் செய்தேன் என்றால், அந்த அம்புகளை விலக்கி 'இவன் என்னையும் வென்று விடுவான்!' என்று எண்ணிச் சூரபன்மனிடம் செல்லுமாறு எமக் கணையை எய்தான்.

5518. தன்னை நோக்கி எமக் கணை வருவதைக் கொடியவனான சூரபன்மன் பார்த்துச் சிரித்தவனாய் அந்த எமக் கணைக்கு மாறான வன்மையுடைய எந்தக் கணையையும் விடவில்லை. இகழ்ந்தவாறு இருந்தான், அவ்வாறு இகழ்ச்சியுடன் இருந்த அவன் மீது எமக் கணை வந்துபட்டு இறைவன் அளித்துள்ள வரத்தால் அழித்தொழிந்தது.

5519. எமக் கணையானது அழியவும் வெற்றியுடன் விளங்குகின்ற வீரமாபுரந்தரன், நான்முகக் கணையை எடுத்தான் அதை அவன் தொடுப்பதற்கு முன்பு சூரபன்மன் பெரிய தன் வில்லை வளைத்து நூறாயிரம் அம்புகளை அவனது அகன்ற மார்பானது பிளக்குமாறு எய்தான்.

5520. நன்னிறம் பொருந்திய கதிரோடு கூடிய அம்பு புகுந்து மார்பை வழியாகக் கொண்டு திறந்து சென்றது. அதனால் வீரமாபுரந்தரன் சிவந்த கையில் பொருந்திய நான்முகக் கணையுடன் இரத்தத்தை வெளிப்படுத்தி விழுந்து அழிந்தான். அதன்பின் உடனே 'வீராந்தகன்' என்பவன் சூரபன்மனுடன் போர் செய்ய வந்தான்.

5521. "அசுரர்கள் எல்லாம் தீரராம். அழிபவர் பூதராம், சூரராம் வல்லவர்கள். நம்மவர் அனைவரும் அழியும் தன்மையுடையவர்களாம். போர்த்திறம் நன்றாக உள்ளது!" என்று சொல்லி எமனும் அஞ்ச 'வீராந்தகன்' என்பவன் வந்தான்.

- 5522 சார்ங்கம் அன்னதோர் வலியதாய் மாமதன்
தனுவாம்
சார்ங்க ரும்பென அரிபடு சிலைகுனித் தேற்றுக்
கார்ங்க ரும்புய லாமென நானொலி காட்டிக்
கூர்ங்கொ டுங்கணை சிதறிநின் றார்ப்பிசை
கொண்டான்.
- 5523 ஆர்ப்பெ டுத்தலும் அஞ்சினன் கதிரவன் அங்கம்
வேர்ப்பெ டுத்தனர் அமரர்கள் விஞ்சையர்
விண்டார்
சீர்ப்பெ டைக்குலம் அலமரக் கின்னரம் சிந்திப்
பார்ப்பெ டுத்திரி கின்றன கேசரப் பறவை.
- 5524 ஆன காலையில் வீராந் தகன்விடும் அம்பின்
சோனை மாரியைக் கணைகளால் விலக்கியே சூரன்
ஊனும் ஆவியும் கவருமா யிரங்கணை உய்ப்பத்
தானும் ஆயிரம் பகழிதொட் டன்னதைத்
தடுத்தான்
- 5525 தடுத்த காலையில் அவுணர்சோன் சினலிமுத்
தலைசேர்
வடித்த வச்சிரச் சிலிமுகம் ஆயிரம் வல்லே
எடுத்து விட்டிட வீராந் தகன்றமக் கெதிரா
விடுத்த பல்லவம் யாவையும் சிந்தியே விரைந்தர.
- 5526 விரைந்து போய்விறல் அந்தகன் தேரினை
விட்டிக்
கரந்த லில்சிலை ஒடித்துவி ரத்தினைக் கலக்கி
உரந்த னிற்புகுந் துணர்வுண்டு சோரிநீர் உகுத்துப்
புரந்த ரற்குந் துணுக்குறப் போயது புறத்திச்.
- 5527 விறல்ப டைத்திடும் அந்தகன் கணைபட வீழ்ந்து
மறல்ப டைத்திட ஆங்கது நோக்கியே மனத்தின்
உறல்ப டைத்திடு செற்றமும் மானமும் உகைப்பத்
திறல்ப டைத்திடு மொய்ப்பினான் அவுணன்மேல்
சென்றான்.

5522. அந்த வீராந்தகன் சார்ங்கம் என்ற சொல்லைப் போன்ற வன்மையுடையதாய் மன்மதனின் வில்லான குளிர்ந்த கரும்பைப் போல அரிகளுடன் கூடிய வில்லை வளைத்து, இடியையுடையதும் கார்காலத்தில் கரிய நிறம் உடையதுமான மேகத்தைப் போல நாண் ஒலியைக் காட்டிக் கூர்மையான கொடிய அம்புகளை விடுத்து ஆரவார ஒசை எழுப்பினான்.

5523. அவன் அவ்வாறு ஆரவாரம் செய்யவும் கதிரவன் அஞ்சினான். தேவர்கள் உடல் வேர்த்தனர். வித்தியாதரர் வீணைகளைச் சிதறவிட்டு ஓடினர். சிறந்த பெண் வண்டுகள் வருந்த இள வண்டுகளை எடுத்துக் கொண்டு ஆண் வண்டுகள் சிதறின.

5524. அப்போது வீராந்தகன் எய்தின்ற அம்பு மழையை அம்புகளால் விலக்கி, சூரபன்மன் உடலையும் உயிரையும் கவரும்படி ஆயிரம் அம்புகளை எய்ய, வீராந்தகன் தானும் அங்ஙனமே ஆயிரம் கணைகளை எய்து சூரனின் அம்புகளைத் தடுத்தான்.

5525. அவ்வாறு தடுத்தபோது, சூரபன்மன் சினம் கொண்டு மூன்று தலைகளைக் கொண்ட, கூரிய நுனியில் வச்சிரத்தையுடைய ஆயிரம் அம்புகளை விரைந்து எடுத்து விடுத்தான். அவை வீராந்தகன் தனக்கு எதிராக விடுத்த அம்புகளையெல்லாம் அழித்துக்கொண்டே சென்றது.

5526. அந்த அம்புகள் விரைவாகச் சென்று வீராந்த கனின் தேரை அழித்து கையில் கொண்ட வில்லை ஒடித்து, வீரத்தையும் கலக்கி, மார்பிலே புகுந்து அறிவை அழித்து இரத்தத்தைச் சொரிந்து இந்திரனும் மனம் திடுக்கிட வெளியே சென்றது.

5527. வெற்றி அடைகின்ற வீராந்தகன் அம்பு பட்டு விழுந்து மறவியை அடைய, அதைப் பார்த்து உள்ளத்தில் பொருந்திய சினமும் மானமும் பிடித்துத் தள்ள வீரவாகு தேவர் சூரபன்மன் எதிரில் சென்றார்.

276 □ கந்தபுராணம்

- 5528 அரிகள் அச்சுறும் வீரவா குப்பெயர் அறிஞன்
இரதம் ஊர்ந்துவந் தேற்றலும் ஆங்கவன்
எழில்சேர்
உருவ நோக்குறா ஒற்றனாம் இவனென வுன்னிப்
பெரிது வெஞ்சினம் எய்தியே அவுணர்கோன்
பேசும்.
- 5529 எமது வீரமா மகேந்திரம் சாடிஎண் ணில்லாத்
தமரை அட்டனை தானைகள் அளப்பில
தடிந்தாய்
குமரர் தங்களைக் கொன்றனை நின்னுயிர்
கொண்டே
அமரின் ஆற்றலை இன்றொடே முடிக்குவன்
அம்மா.
- 5530 பற்று பட்டிமை பயிற்றியே அமைச்சரின் பன்னி
ஒற்ற னாகியே இன்னும்வந் தாயெனின் உய்தி
மற்ற தேகடன் வார்சிலை பிடித்தனை
மாண்டாய்
இற்றை வைகலோ நின்னுயிர்க் கிழைத்தநாள்
என்றான்.
- 5531 தூதும் ஆகுவன் அமைச்சனும் ஆகுவன் துன்னார்
மீது வெஞ்சமர் ஆற்றுவன் இன்னமும் வேலோன்
ஓதி டும்பணி யாவையும் செய்குவன் உலகில்
ஏதும் வல்லன்யான் வேண்டுபோர் புரிதியால்
என்றான்.
- 5532 என்று வீரனோ திடுதலும் எரிந்தன நயனம்
தின்ற வாளெயி றிதழினை உரோமங்கள் சிலிர்த்த
துன்று சேற்றமுள் ளெழுந்தது சூரனாம் அவுணன்
குன்ற மன்னவில் குனித்தனன் நானொளி
கொண்டான்.

5528. பகைவர்கள் எல்லாம் அஞ்சுகின்ற 'வீரவாகு' என்ற பெயர் கொண்ட அறிஞர் தேரில் ஏறி வந்து எதிர்க்கவும், அவரது அழகு பொருந்திய உருவத்தைப் பார்த்து 'இவன் முன் நம்மிடம் தூதனாக வந்தவனே' என்று நினைத்து மிகவும் சினம் கொண்டு, அசுரனின் தலைவனான சூரபன்மன் சொல்லத் தொடங்கினான்.

5529. "எம் வீரமகேந்திர நகரத்தை அழித்து எண் இல்லாத எம் உறவினரைக் கொன்றாய். அளவில்லாத படைகளை அழித்தாய். வச்சிரவாகு முதலான இளைஞரைக் கொன்றாய். உன் உயிரைக் கொண்டு நின் போர்த்திறமையை முடிப்பேன்!

5530. "அமைச்சரைப் போல் தூதனாகி வந்தாய் என்றால் உயிர் பிழைப்பாய். அதுவே உனக்குக் கடமை. அதை விடுத்து வில்லைப் பிடித்து வந்தாய் என்றால் இறந்தாய். உன் உயிர்க்கு இறுதி என்று வரையறுக்கப்பட்ட நாள் இன்றோ!" என்று சொன்னான்.

5531. "நான் தூதனும் ஆவேன். அமைச்சனும் ஆவேன். பகைவரின் மீது கொடிய போரையும் செய்வேன். வேலையுடைய எம் முருகப்பெருமான் சொல்லும் பணியாவற்றையும் செய்வேன். நான் உலகத்தில் எத்தொழிலையும் செய்ய வல்லவன்! நீ விரும்பும் போரைச் செய்வாயாக!" என்று வீரவாகு தேவர் உரைத்தார்.

5532. என்று இவ்வாறு வீரவாகு தேவர் சொல்லவும், சூரபன்மனுக்குக் கண்கள் எரிந்தன. ஒளியுடைய பற்கள் உதடுகளைக் கடித்தன. உடலில் மயிர்கள் புளகம் கொண்டன. சினமானது மனத்தில் எழுந்தது. அசுரனான சூரபன்மன் மலை போன்ற தன் வில்லை வளைத்தான். நாண் ஒலியை எழுப்பினான்.

278 □ கந்தபுராணம்

5533 சிலைப னித்திடக் குனித்திடு காலையில்
செம்பொன்
மலைப னித்தன பாரகம் பனித்தன வான்தோய்
அலைப னித்தன அண்டமும் பனித்தன அங்கன்
தலைப னித்தனன் அரவினுக் கிறையவன்
தானும்.

வேறு

5534 அம்முறை வேலையில் ஆடல்கொள் மொய்ம்பின்
செம்மலத னாது செழுங்கர முற்ற
மைம்மலி வார்சிலை வன்மையின் வாங்கிக்
கொம்மென நானொலி கொண்டனன்
ஆர்த்தான்.

5535 ஆர்த்திடு பேரொலி ஆங்கவன் வாங்கும்
சீர்த்தனு ஆர்ப்பொடு சென்றிடு காலை
மூர்த்தம தொன்றினின் முச்சக வைப்பும்
பேர்த்தென வேபெயர் குற்றன அன்றே.

5536 அங்கது காலையில் ஆயிர கோடி
துங்கநெ டுங்கணை தூர்த்தனன்' ஆர்ப்பப்
புங்கவ னுக்கிளை யான்புயல் என்ன
வெங்கணை வீசி விலக்கினன் நின்றான்.

5537 விலக்கிய காலை வெகுண்டுவன் ஆவி
கலக்குவன் என்று கடுஞ்சரம் வெய்யோன்
இலக்கம் விடுத்திட ஏந்தல் தடுத்தான்
கொலைக்கணை ஆயிர கோடி தொடுத்தே.

5538 வெற்றிகொள் வான்பினும் வெங்கணை கோடி.
செற்றமொ டேசெறி வித்திடு காலை
மற்றவை சிந்தினன் வாளிகள் நூறு
நெற்றியில் விட்டனன் நீள்புய வீரன்.

5533. யாவரும் நடுங்க வில்லை வளைத்த போது செம்பொன் மலையான மேரு நடுங்கியது. நிலமானது நடுங்கியது. ஆகாய கங்கை நடுங்கியது. அண்டங்கள் எல்லாம் நடுங்கின. பாம்பின் மன்னனான ஆதிசேடனும் தலை நடுங்கினான்.

5534. அவ்வாறு வெற்றியுடைய வீரவாகு தேவர் தம் செழுமையான கையில் உள்ள நீண்ட வில்லை வலிமையுடன் வளைத்துக் 'கொம்' என்று வில் நாணின் ஒலியை எழுப்பி ஆரவாரம் செய்தார்.

5535. அவ் வீரவாகு செய்யும் ஆரவார ஒலியுடனே அவர் வளைக்கும் சிறப்புடைய வில் நாண் ஒலியுடன் சென்ற போது ஓர் இமைப்போதில் மூன்று உலகமும் பெயர்த்து சென்றன போல் தோன்றின.

5536. அப்போது சூரபன்மன் ஆயிரங்கோடி உயர்ந்த அம்புகளை எய்தான். ஆரவாரித்தான். உயர்ந்தவரான முருகப்பெருமானுக்குத் தம்பியான வீரவாகு தேவர் புயல் காற்றைப் போலக் கொடிய அம்புகளைச் செலுத்திச் சூரபன்மன் எய்த அம்புகளைத் தடுத்தார்.

5537. அவ்வாறு விலக்கியபோது சினம் கொண்டு 'இவனது உயிரைக் கவர்வேன்' என்று எண்ணிக் கொடிய சூரபன்மன் இலட்சம் அம்புகளை எய்தான். வீரவாகு தேவர் கொலைத் தொழிலையுடைய ஆயிரங்கோடி அம்புகளை விடுத்து அவற்றைத் தடுத்தார்.

5538. வெற்றியைக் கொள்ள விரும்பிய சூரபன்மன் மீலும் கோடி கொடிய அம்புகளைச் சினத்துடன் எய்த போது, பெருந் தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவர் அவற்றை அழித்து, நூறு அம்புகளை அச்சுரனின் நெற்றியில் பொருந்துமாறு விட்டார்.

280 □ கந்தபுராணம்

- 5539 அச்சுத னாம்அவு ணன்குளம் எய்தி
மெய்ச்சரம் நூறும் விளிந்துபின் விண்ட
வச்சிர மாகிய மால்வரை யொன்றின்
உச்சியின் உற்றபொன் ஊசிகள் என்ன.
- 5540 நூறயில் வாளி நுதற்கிடை சென்று
முறில னாகி உறுந்திறல் நோக்கி
ஆறுமு கேசன் அயில்படை அல்லால்
ஈறுசெ யாதிவன் யாக்கையை என்றான்.
- 5541 என்றிடும் வீரன் இதற்பினும் வாளி
துன்றுபல் கோடி சொரிந்திட வெய்யோன்
வந்திறல் வெங்கணை யாலவை மாற்றி
ஒன்றுடன் ஏழ்கணை ஒன்புயம் உய்த்தான்.
- 5542 அம்பிரு நான்கும் அண்ணந்துடன் ஆடல்
மொய்ம்பினன் மொயம்புற முழ்கியுள் உற்ற
செம்புனல் உண்டு செழும்பிடர் போழ்ந்தே
உம்பர் வெருக்கொள ஓடிய மாதோ.
- 5543 ஓடிய வேலை உளைந்திடு நெஞ்சன்
ஆடல்கொள் மொய்ம்பினன் அவ்வக ரேசன்
பாடுறு தேர்விடு பாகர்தம் மெய்யில்
கோடிபல் கோடி கொடுங்கணை விட்டான்.
- 5544 அலகில் நெடுங்கணை ஆகம் அழுந்த
வலவர்கள் ஆற்ற வருத்தின ராகிப்
புலவொடு சோரி புறத்தில் விளங்க
இலவம லர்ந்தென யாரும் இருந்தார்.

5539. அழிவில்லாதவனான சூரபன்மனின் நெற்றியை அடைந்த நூறு அம்புகளும், வச்சிரத்தால் ஆன பெரிய மலை ஒன்றின் மீது உச்சியிலே பொருந்தும் ஊசிகள் அழிவது போல், முரிந்து தூளாயின.

(குளம் — நெற்றி)

5540. “நூறு கூரிய அம்புகள் நெற்றியில் பாய்ந்தும் புண்படாதவனாய் இருக்கும் தன்மையைப் பார்த்து வீரவாகு தேவர் “ஆறுமுகப்பெருமானின்! வேற்படையினாலன்றி இவன் உடலை வேறு எந்தப் படையாலும் அழிக்க இயலாது!” என்றார்.

5541. என்ற வீரவாகு தேவர் இதற்குப் பின்னும் நெருங்கிய பல கோடி அம்புகளைச் சொரிந்திட, கொடிய வனான சூரபன்மன் அவற்றை வலிய ஆற்றலையுடைய அம்புகளால் விலக்கித் தடுத்து, எட்டு அம்புகளை ஒன்றாக வீரவாகு தேவரின் ஒளியுடைய தோள்களில் செலுத்தினான்.

5542. சூரபன்மனால் எய்யப்பட்ட அம்புகள் எட்டும் வெற்றியுடைய வீரவாகு தேவரின் தோள்களில் பாய்ந்து மூழ்கி உள்ளே உள்ள குருதியைக் குடித்துப் பிடரியைப் பிளந்து கொண்டு தேவர்கள் எல்லாம் அஞ்ச ஓடின.

5543. அவ்வாறு அந்த எட்டு அம்புகள் ஓடியபோது, வருந்துகின்ற மனம் கொண்ட வீரவாகு தேவர் சூரபன் மனின் பெருமை பொருந்திய தேரைச் செலுத்துகின்ற பாகரின் உடலில் பல கோடி கொடிய அம்புகளை ய்தார்.

5544. அளவில்லாத நீண்ட அம்புகள் தம் உடலில் பாயத் தேர்ப்பாகர்கள் மிகவும் வருத்தம் கொண்டவராகித் தசையுடன் இரத்தம் வெளிப்பட்டுத் தோன்றி முள் இலவ மலர் மலர்ந்தாற் போல யாவரும் விளங்கினர்.

282 □ கந்தபுராணம்

5545 அங்கது நோக்கி அழன்றசு ரேசன்
செங்கணை ஐம்பது தீயென யோச்சி
வெங்கண் விறற்புயன் மேதகு தேரைப்
பொங்குளை மாவொடு பொள்ளென அட்டான் .

5546 அட்டிடு காலை அடல்புயன் ஆங்கோர்
வட்டணை யாழிகொள் வையம தேறி
நெட்டழல் வாயு நெடும்படை தன்னைத்
தொட்டனன் ஆங்கது குரன் அறிந்தான்

வேறு

5547 வீறாகிய அசுரர்க்கிறை மிகமூரல் படைத்து
மானாகவொர் படைதொட்டிலன் வரிவில்லொடு
நிற்பச்
குறாவளி அழல்மாப்படை குரன்மிசை தாக்கி
ஊறாயின நூறாயிரம் உதிராயின பிதிராய்.

5548 காற்றின்படை கனலின்படை கண்டம்பல வாகக்
கூற்றின்படை கதிரின்படை கூடத்தொடுத்
திடலும்
சேற்றங்கெழு குரன்மிசை சென்றேயவை தாமும்
ஏற்றந்தனை இழந்தேகடி திறந்திட்டன அன்றே.

5549 அருணன்படை மறலிப்படை அழிவெய்தலும்
அம்மை
சரணந்தனில் வருசத்திகள் தருமைந்தரில்
தலைவன்
வருணன்படை நிருதிப்படை மகவான்படை
மூன்று ம்
முரணங்கொடு கொடியோன்உர மொய்ம்பிற்புக
விடுத்தான்.

5545. வீரவாகு தேவரின் அச்செயலைக் கண்ட அசுரரின் மன்னன் சூரபன்மன் நல்ல அம்புகள் ஐம்பதைத் தீயினைப் போல் செலுத்திக் கொடிய கண்ணையுடைய வெற்றித் தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவரின் தேரை பொங்கும் பிடரி மயிரை உடைய குதிரைகளுடன் விரைவாக அழித்தான்.

5546. அங்ஙனம் சூரபன்மன் வீரவாகு தேவரின் தேரையும் பாகரையும் கொன்றபோது வெற்றியுடைய தோள்களையுடைய வீரவாகுதேவர் வட்டமான சக்கரத்தை யுடைய மற்றொரு தேரின்மீது ஏறிப் பெரிய அக்கினிக்கணை வாயுக்கணை என்ற கணைகளை எய்தார். அதைச் சூரபன்மன் அறிந்தான்.

5547. பெருமையுடைய அசுரர்க்கு மன்னனான சூரபன்மன் மிகவும் நகைத்து, வீரவாகு தேவர் விடுத்த கணைகளுக்கு மாறான கணைகளை விடவில்லை. கட்டப் பட்ட வில்லுடனே வாளா நின்றான். நிற்கவும், வாயுக் கணை, அழல் படை என்ற இரண்டும் சூரன் மீது தாக்கிச் சினந்து நூறாயிரம் துகள்களாக ஆயின.

5548. காற்றுக் கணையும் தீக்கணையும் பல துகள் களாக ஆகவும் எமப் படைக்கலத்தையும் சூரியப் படைக் கலத்தையும் ஒன்றாகச் செலுத்தவும், அவை சினம் மிக்க சூரபன்மன் மீது சென்று அவையும் தம் அழகு இழந்து விரைவாகத் தூளாயின.

5549. சூரியக் கணையும் எமக்கணையும் அழிந்து துகள்களாகவும், உமையம்மையாரின் திருவடிகளினின்று தோன்றிய சக்திகள் பெற்ற மைந்தருள் தலைவரான வீரவாகு தேவர், பின் வருணக்கணை, நிருதிக்கணை, இந்திரக் கணை என்ற மூன்றையும் வன்மையுடைய கொடிய வனான சூரபன்மனின் மார்பிலும் தோள்களிலும் புகுமாறு எய்தார்.

284 □ கந்தபுராணம்

- 5550 ஏயுற்றவை அவுணர்க்கிறை இருதானாரம் எய்தி
வீயுற்றன அதுகாலையில் வீரம்கெழு மொய்ப்பன்
மாயப்படை அவுணப்படை வல்லேசெல விடுப்பப்
போயப்படை யவன்மெய்யிடை புகுந்தேபொடி
யான.
- 5551 விண்ணோர்ப்படை இவையாவையும் விளிவாதலும்
வீரன்
நண்ணான்பெரு விறல்கண்டனன் நனிவிம்மித
னாகி
மண்ணோடுயிர்த் தொகையாவையும் வகுத்தோன்
படை நளிளக்
கண்ணோன்படை யொடுகூட்டுபு கடிதில்செல
விடுத்தான்.
- 5552 விடுக்குற்றிடும் அயன்மால்படை விரைந்தேசினம்
வீங்கி
அடுக்குற்றிடும் உருமுப்புகை அழல்கால்பல
படைகள்
மடுக்குற்றிடு புணரித்தொகை வகுத்தெவ்வகை
யுலகு
நடுக்குற்றிட அவுணற்கெதிர் நடந்திட்டன
மாதோ.
- 5553 ஆண்டேவரும் அயன்மால்படை அவுணந்தட
மார்பம்
கீண்டேகுதும் என்றேஅவன் கிளர்தார்அக லத்தின்
மூண்டேசின மொடுதாக்கிய முழுமாமணி வயிரச்
சேண்டோய்கிரி துளைப்பான்முயல் சிறைவண்டின
மெனவே.
- 5554 மாயோன்படை உலகந்தரு மறையோன்படை
அவுணத்
தீயோனூரந் தனில்பாய்ந்து திருத்தொல்வலி சிந்தி
மீயோங்கிய அசுரேசரும் விண்ணோர்களும் நோக்கி
ஏயோவென வசையெய்தி இரிந்திட்டன அன்றே.

5550. வருணக்கணை முதலான அவை மூன்றும் அசுரரின் தலைவனான சூரபன்மனின் இரண்டு தோள்களிலும் மார்பிலும் அடைந்து அழிந்தன. அப்போது வீரம் வாய்ந்த தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவர் மாயக்கணை அசுரக்கணை என்பனவற்றை விரைவாக விடுக்கவும், அவை சூரபன்மனிடம் சென்று அவன் உடலில் பட்டுத் தூளாக ஆயின.

5551. தேவரின் படைகளான இவையெல்லாம் அழிந்திடவும், வீரவாகு தேவர் பகைவனான சூரபன்மனின் ஆற்றலைக் கண்டார். மிகவும் வியப்படைந்து, இவ்வுலகத் துடன் உயிர்க்கூட்டங்கள் எல்லாவற்றையும் படைத்த வனான நான்முகக்கணையும், திருமால் கணையையும் ஒன்றாகச் சேர்த்து விரைவாக விடுத்தார்.

5552. விடுக்கப்பட்ட நான்முகக்கணை திருமால் கணை என்பவை விரைவாகச் சென்று சினம் மிக்கு, அடுக்கான இடி, புகை, தீ, என்ற இவற்றைக் கக்கும் பல ஆயுதங்கள் நிறைந்த கடல் வருக்கங்களை உண்டாக்கிக் கொண்டு எல்லாவுலகும் நடுக்கம் கொள்ள அந்தச் சூரபன் மனுக்கு எதிரே போயின.

5553. அங்கு வரும் நான்முகக்கணை, திருமால் கணை என்பவை 'சூரபன்மனின் பெரிய மார்பைப் பிளந்து செல்வோமாக' என்று விளங்கும் மாலை சூடிய மார்பினைச் சினத்துடன் தாக்கின. அவை எவற்றைப் போன்றது என்றால், முழுமையான சிறந்த மணிகள் கொண்டதும் மேகம் படிவதும் வயிர மயமானதுமான மலையை துளைக்க முயன்ற வண்டுகளைப் போல ஆற்றல் இழந்து போயின.

5554. திருமாலின் படை, உலகத்தைப் படைத்த நான்முகன் படை ஆகியவை அசுரனான சூரபன்மனின் மார்பில் பாய்ந்து, தெய்வத்தன்மையுடைய பழைய வன்மை அழிந்து மேலே உயர்வான அசுரர்களும் தேவர்களும் பார்த்து 'ஏ, ஓ' எனக்கூறத் தளர்ந்து நீங்கின.

286 □ சுந்தரபுராணம்

5555 மீனாற்றவை இரியும்செயல் விழிதியுற நோக்கி
நீனாற்றிடு திறல்மொய்ம்பினன் நிமலன்வர
முன்னிச்
கோனாற்றிடு பெருவிம்மிதங் கொண்டுற்றிட
அண்டம்
ஆனாற்றிடும் அவுணர்க்கிறை நகைசெய்திவை
அறைவான்.

5556 முத்தேவரின் முதலாகிய மூவாமுதல் வரத்தால்
எத்தேவர்கள் படைஉய்க்கினும் எனைவெல்கில
எந்தப்
புத்தேள்படை விடினும்மெதிர் பொரவேஒரு .
படையும்
உய்த்தேதடை வினைசெய்கிலன் அவற்றின்வல்
உணர்வேன்.

5557 ஊனித்திடு தவவிண்ணவர் உலகம்புகழ் அயன்மால்
தானித்துள படையென்னிடை சார்கின்றதொர்
தன்மை
மாநீத்தமெ லாமுண்டிடு வடவைத்தழல்
அதனைத்
தேனித்தொகை தசைய்தெனச் சேருந்திறன்
அன்றே.

5558 தெரிந்திட்டனை நீலச்சிய திறல்வெம்படை
என்பால்
புரிந்திட்டதொர் வயமொன்றிலை பொள்
ளென்றாரம் மேன்
முரிந்திட்டன மறிந்திட்டன முடிந்திட்டன
பொடிந்தே
எரிந்திட்டன கரிந்திட்டன இடைந்திட்டன
அல்லால்.

5555. அவை வன்மையற்றனவாய்த் திரும்பி வருதலை நீண்ட வெற்றி பொருந்திய தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவர் கண்களில் தீப்பறக்கப் பார்த்து, மிகவும் வியப்பு அடைந்து நின்றார். நிற்க, அண்டங்கள் ஆயிரத்தெட்டினையும் ஆள்கின்ற சூரபன்மன் சிரித்து அவரை நோக்கிச் சொல்லலானான்.

5556. “நான்முகன், திருமால், உருத்திரன் என்ற மூன்று மூர்த்திகளுக்கும் முதல்வனான இறைவன் அளித்த வரத்தால், எந்தத் தேவனின் படையைச் செலுத்தினாலும் என்னை அவை வெல்லா. எந்தத் தேவரின் படை விட்டாலும் அதற்கு எதிராகப் போரிட ஒரு படையும் விடுத்துத் தடுக்க மாட்டேன். ஏனென்றால் அவற்றின் வன்மையை அறிவேன்.

5557. தசையை நோன்பின் பொருட்டு வாட்டுகின்ற தேவர்களும் உலகங்களும் புகழ்கின்ற நான்முகன், திருமால் என்பவர்கள் தந்துள்ள படைகள் என்னிடை வந்து அடையும் தன்மை, பெரிய கடல் நீரையெல்லாம் குடிக்கின்ற வடவைத் தீயான அதைத் ‘தசை இது’ என்று எண்ணித் தேனீக்கள் கூட்டம் சேர்கின்றதைப் போன்றதாகும்.

5558. “நீ செலுத்திய ஆற்றல் உடைய கொடிய அம்புகள் என்னிடம் விரைவாக வந்து பெற்ற வெற்றி ஒன்றும் இல்லை என்பதைக் கண்டாய். என் மார்பில் விரைந்து வந்து தாக்கி அழிந்தன; மடிந்தன; முடிந்தன; பொடிந்து எரிந்தன; கரிந்தன; இடைந்தன.

- 5559 வில்வன்மைகொள் சரவன்மையும் விண்ணோர்
படைக் கலத்தின்
பல்வன்மையும் பிறவாகிய படைவன்மையும்
இயல்பாம்
தொல்வன்மையும் கண்டேயுனைத் தொலைவில்
படை ஒன்றால்
கொல்வன்எனக் காலந்தெரி கூற்றாமென
நின்றேன்.
- 5560 என்னாவசு ரன்செப்பலும் இளையோன்இனி
ஒன்றால்
ஒன்னார்களில் தலைவன்வலி உணர்வேனென
உன்னாத்
தொன்னாள்எயில் முன்றட்டருள் தூயோன்படைக்
கலத்தை
மன்னாரருள் புரிசிந்தனை வழிபாட்டொடு
'விடுத்தான்.
- 5561 விடும்காலையின் இறைவன்படை விடம்வெங்கனல்
அசனி
கொடுங்காலிருள் கதிர்வெய்யவன் கூற்றம்பல கூளி
தொடுங்கார்முகச் சரமாரிகள் சூலம்புடை சுற்ற
அடுங்காலமி தெனவேநெடி தார்த்துற்றதை
யன்றே.
- 5562 உறுகின்றதொர் படைநோக்கினன் உரமுற்றெனக்.
குடைந்தே
இறுகின்றதொர் படைமற்றல ஈசன்படை ஈதால்
பெறுகின்ற அப்படையாலிது பிழைசெய்குவல்
என்னாச்
செறுகின்றதொ ரவுணர்க்கிறை சிவன்றொல்படை
எடுத்தான்.

5559. “நான் உன் வில்லின் அம்புகளின் வன்மையும் தேவர்களின் படைக்கலத்தின் பலவன்மையும் மற்றப் படை வன்மையும் இயல்பான பழைய வன்மையும் கண்டு உன்னை அழிவில்லாத படை ஒன்றாலே கொல்வேன்” என்று, காலத்தை ஆராய்ந்து உயிரைக் கொண்டு செல்லும் எமன் என நின்றேன்.”

5560. என்று சூரபன்மன் சொல்லவும் முருகப் பெருமானுக்குத் தம்பியான வீரவாகு தேவர் “இனி நான் விடப்போகும் கணை ஒன்றால் பகைவரின் மன்னனான சூரபன்மனின் வலிமையை அறிவேன்” என்று எண்ணி, முன் காலத்தில் திரிபுரங்களை வென்றருளிய சிவபெருமானின் படைக்கலத்தை (சிவக்கணையை) பொருந்திய உள்ளத்தில் வழிபாடு செய்து விடுத்தார்.

5561. வீரவாகு தேவர் அவ்வாறு அந்தச் சிவக்கணையை விடுகின்ற போது அது நஞ்சு, வெம்மையான தீ, இடி, கடுங்காற்று, இருள், கதிரவன், எமன், பல பூதங்கள், தொடுக்கின்ற வில் அம்புகள், சூலம் என்ற இவையெல்லாம் சூழ ‘இது உலகத்தை அழிக்கும் காலம்’ எனப் பெரிதாக ஆரவாரித்து வந்தது.

5562. அசுரர்க்குத் தலைவனான சூரபன்மன் தன்னை நோக்கி வருகின்ற சிவக்கணையைப் பார்த்தான். ‘இது முன் என்மார்பினை அடைந்து உடைந்து அழிந்து போன படை போன்றது அன்று. இப்படை சிவப் படையாகும், நான் பெற்றுள்ள அதே சிவக்கணை போன்ற கணையால் இதனைத் தடுப்பேன்’ என்று எண்ணித் தன்னிடம் இருந்த பழைய சிவக் கணையை எடுத்தான்.

- 5563 ஊதேற்றுடு தன்சிந்தையின் உறுபூசனை நிரப்பி
யாதேற்றிடு சடி.லத்தன் அடல்மாப்படை
தொடுப்ப
நீதேற்றிடு மொய்ம்பன்விடு நிமலப்படை
எதிர்போய்
மாதேற்றமர் புரிந்தட்டது வையத்தவர் வெருவ.

வேறு

- 5564 காண்தகு நுதல்விழிக் கடவுள் மாப்படை
ஆண்டவை இரண்டும்நின் றாடல் ஆற்றியே
மாண்டிடும் உலகென வானம் போற்றிட
மீண்டன ஒல்லையில் விட்டு னோர்கள்பால்.
- 5565 அன்னது நோக்கியே அசுரர் மேலையோன்
இன்னவை கொல்லுனக் கியன்ற வன்மைகள்
உன்னுயிர் இன்னினி ஒழிப்பன் காண்கெனாத்
தன்னெடும் சிலைவளைஇச் சரங்கள் சிந்தினான்.
- 5566 துன்புறு வடுக்கணை சூரன் சிந்தலும்
தன்பெருஞ் சிலையினைத் தானும் வாங்கியே
முன்புற நெடுஞ்சரம் முகிலின் தூவினான்
பொன்புனை அலங்கலம் புயத்து வள்ளலே.
- 5567 அத்தகும் எல்லையில் அவுணர் மன்னவன்
முத்தலை நெடுங்கணை மூவைந்து ஏவியே
வித்தக மொய்ம்புடை வீர வாகுவின்
கைத்தல வில்லினைக் கண்ட மாக்கினான்.
- 5568 சிலையது துணிதலுஞ் சீறி வீரனோர்
இலையுடை வேலினை யெடுத்து வீசலும்
தொலைவறு வரம்பெறு சூரன் மார்பெனும்
மலையிடைக் குறுகியே மற்ற திற்றதே.

5563. குற்றம் பொருந்திய தன் உள்ளத்தில் தக்க வழிபாட்டைச் செய்து கங்கையை அணிந்த சடையை உடைய சிவபெருமானின் வெல்லும் கணையை விடுக்கத் திருநீறு பூசிய வீரவாகு தேவர் விடுக்கும் சிவக்கணை எதிரே சென்று பகையாக எதிர்த்து உலகத்தில் உள்ளவர் அஞ்சு மாறு போர் செய்தது.

5564. காணத்தக்க நெற்றியில் விழியுடைய தெய்வத் தன்மை கொண்ட சிறந்த சிவப்படைகள் இரண்டும் ஒன்றை ஒன்று எதிர்த்து நின்று போர் செய்தால், உலக மானது அழியும் என்று தேவர் துதிக்கவும், அவை தம்மை விட்டவரிடமே விரைவாகத் திரும்பி வந்தன.

5565. சிவக் கணைகள் திரும்பிச் சென்றதைப் பார்த்துச் சூரபன்மன், "இவை தாமோ உனக்குள்ள வன்மைகள்? இனி உன் உயிரை அழிப்பேன். காண் பாயாக!" என்று தன் பெரிய வில்லை வளைத்து அம்புகளை எய்தான்.

5566. வருத்துகின்ற அம்புகளைச் சூரபன்மன் விடுக்கவும், பொன்னால் ஆன மாலைகளை அணிந்த வீரவாகு தேவரும் தன் பெரிய வில்லைத் தானும் வளைத்து எதிராகப் பெரிய அம்புகளை மழை போல விடுத்தார்.

5567. அந்தச் சமயத்தில் சூரபன்மன் மூன்று தலை களைக் கொண்ட பெரிய அம்புகள் பதினைந்து செலுத்தி வியக்கத்தக்க தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவரின் கையில் இருந்த வில்லைத் துண்டாக்கினான்.

5568. வீரவாகு தேவர் தம் கையில் இருந்த வில் துண்டுபடவும், சினம் கொண்டு இலை போன்ற வடிவு கொண்ட வேலை எடுத்து வீசவும், அழிவற்ற வரத்தை உடைய சூரபன்மனின் மார்பு எனப்படும் மலையில் பட்டு அது அழிந்தது. 3

292 □ கந்தபுராணம்

- 5569 இற்றுழி அவுணர்கள் இறைவன் மாலயன்
மற்றுள கடவுளர் வலியும் கொள்வதோர்
கற்றையங் கதிர்மணிக் கதையொன் றோச்சினான்
வெற்றிகொண் டுலவிய வீர வாகுமேல்.
- 5570 திண்மைகொள் பஃறலைச் சேடன் பாங்குளார்
எண்மரொ டொன்றியோர் இயற்கைத் தாகியே
உண்மலி ஆர்ப்புடன் ஒழுகிச் சென்றென
வண்மணி கறங்கிட மணித்தண் டுற்றதே.
- 5571 வெங்கதை வருதலும் வீர வாகுவோர்
செங்கதை எதிருறச் செலுத்தி நின்றலும்
அங்கதை நீறுசெய் தவன்தன் மார்பிடைத்
துங்கதை தன்னொடு துண்ணென் றெய்திற்றே.
- 5572 மேக்குயர் பெருஞ்சின வீர வாகுவின்
மாக்கிளர் அகலமேல் வயிர மாக்கதை
தாக்கலும் விண்டது தாரைச் செம்புணீர்
தேக்கிய நதிகளில் திரைத்துச் சென்றதே.
- 5573 ஆழ்ந்திடு சோரியன் அவுணன் தண்டினால்
போழ்ந்திடு மார்பினன் புகையும் நெஞ்சினன்
தாழ்ந்திடும் விறலினன் தளரும் யாக்கையன்
வீழ்ந்தனன் அமரர்கள் வெருவி ஓடவே...

5569. அந்தச் சூலம் அழிந்ததும், அசுரனின் மன்னனான சூரபன்மன் திருமால், நான்முகன் மற்றுமுள்ள தேவர்கள் என்பவர்களின் வன்மையைக் கொண்டுள்ள கற்றையாக ஒளி வீசுகின்ற கதிரையுடைய மணிகளைப் பதித்த கதை ஒன்றை, வெற்றி பெற்று உலவும் வீரவாகு தேவர் மீது வீசினான்.

5570. வன்மையுடைய பல தலைகளையுடைய ஆதி சேடன் பக்கத்தில் உள்ள அட்டமா நாகங்களுடன் கலந்து ஒரே தன்மையுடையதாகி, உள்ளத்தில் பொருந்திய ஆர வாரத்துடன் முறையாகச் சென்றது பேரல் வளமையுடைய மணிகள் ஒலிக்க அழகிய தண்டானது சென்றது.

5571. கொடிய தண்டானது வரவும், வீரவாகு தேவர் அதற்கு எதிராகத் தாமும் ஒரு நல்ல தண்டினை எய்து நின்றார். நிற்கவும், அங்கு அத்தண்டினைச் சூரன் எய்த தண்டு தூள் செய்து, வீரவாகு தேவரின் மார்பில் போய்ப் பாய்ந்தது.

5572. மிகவும் உயர்ந்த சினமுடைய வீரவாகு தேவரின் திருமகள் வாழும் மார்பின் மீது மணித் தண்டானது தாக்கவும் வீரவாகு தேவரின் உடலினின்று இரத்தம் ஒழுகி வெளிப்பட்டு ஆறுகள் போல அலை வீசிச் சென்றது.

5573. முழுகிய இரத்தத்தை உடையவராகவும், சூரபன்மன் கதையினால் பிளக்கப்பட்ட மார்பை உடைய வராகவும், புகையும் உள்ளத்தை உடையவராகவும், சிறந்த வலிமை யுடையவராகவும் தளர்ந்த உடலினராகவும், வீரவாகு தேவர், தேவர்கள் அஞ்சும் வண்ணம் விழுந்தார்.

294 □ கந்தபுராணம்

- 5574 ஆற்றலின் நாகியே அண்ணல் வீழ்தலும்
மேற்றிகழ் வலவனாம் விசாதி என்பவன்
தேற்றுறு பான்மையைச் சிந்தித் தோர்புடை
காற்றெனத் தேர்கொடு கடிது போயினான்.
- 5575 போந்திடு காலையில் புலம்பி வீழ்ந்துளான்
மாய்ந்திடுமாம் சரதமாம் என்று மாறிலான்
ஆய்ந்தனன் சிலைகுனித் தப்பு மாரிதூய்க்
காய்ந்தனன் சென்றனன் தணத்தின் தானைமேல்.
- 5576 பொன்றிடா வரத்தினான் பூத சேனைமேல்
சென்றனன் கணைமழை சிதறிக் கோறலும்
நின்றவை இரிந்தன நெடிய தீங்கதிர்
என்றினை அடைந்திடு பனியின் ஈட்டம்போல்.
- 5577 தாக்கிகல் வீரரும் சயங்கொள் மொய்ம்பனும்
நீக்கமில் இராயிர நீத்தத் தானையும்
ஊக்கிய வலியிழந் துடைந்த தன்மையை
நோக்கினன் பன்னிரு நோக்கங் கொண்டுளான்.
- 5578 ஆண்டது வேலையில் ஆறு மாமுகன்
பாண்டிலந் தேர்மிசைப் பாகை நோக்குறா
ஏண்டகு சூரன்மேல் இரதம் ஓய்யெனத்
தூண்டுதி என்றனன் சுரர்கள் போற்றவே.

வேறு

- 5579 இணையறு முருகன் இவ்வா நிசைத்தலும் இனைய
தோரா
உணர்வுறு பவனன் என்னும் ஒருதனிப் பாகன்
நாகர்
கணமணி செறிந்த பொற்பிற் காமரு கடவுட்
டேரைத்
துணையறு சூரன் முன்னர்த் துண்ணெனத் தூண்டி-
உய்த்தான்-

5574. போர் செய்யும் ஆற்றல் இல்லாது வீரவாகு தேவர் விழவும், அவரது மேன்மையாக விளங்கும் தேரோட்டியான 'விசாலி' என்பவன் அவரைத் தேற்றுகின்ற வழி பற்றி எண்ணி ஒரு பக்கத்தில் காற்றைப் போல விரைவாகத் தேரை ஓட்டிக் கொண்டு போனான்.

5575. அங்ஙனம் போன போது, 'மயங்கி விழுந்துள்ள வீரவாகு தேவர் இறப்பது உறுதியாகும்' எனச் சூரபன்மன் நினைத்துத் தன் வில்லை வளைத்துப் பூதகணத்தின் மீது அம்பு மழை பெய்து சினந்து சென்றான்.

5576. அழிவில்லாத வரத்தையுடைய சூரபன்மன் பூதப்படையினர் மீது போரிட்டுச் சென்று அம்பு மழையைப் பொழிந்து கொல்லவும், வெப்பமான கதிர்களையுடைய சூரியனைக் கண்ட பனியின் கூட்டம் போல இறவாது அங்கிருந்த பூதப்படைகள் தோற்று ஓடின.

5577. தாக்கும் போர் வீரரும், வெற்றியுடைய தோளையுடைய வீரவாகு தேவரும் நீங்காத இரண்டாயிரம் வெள்ளப் படையும் ஊக்கம் கொண்ட வலிமை அழிந்து தோற்று ஓடியதும் ஆகிய தன்மையைப் பன்னிரு விழிகளையுடைய முருகப்பெருமான் பார்த்தருளினார்.

5578. அங்கு அச்சமயத்தில் ஆறுமுகக் கடவுள் சக்கரங்களையுடைய தேர் மீது இருந்த பாகனைப் பார்த்து "சூரன் மீது தேரை விரைவாகச் செலுத்துவாயாக!" என்று தேவர்கள் போற்ற உரைத்தருளினார்.

5579. ஒப்பில்லாத ஆறுமுகக் கடவுள் இவ்வாறு சொல்லவும், உரைத்த இதனைக் கேட்டு உணர்ந்த வாயு என்ற ஒப்பற்ற தேர்ப்பாகன் நாகர்களின் தொகுதியான மணிகள் பதிக்கப்பட்ட அழகுடைய தெய்வத் தன்மை கொண்ட தேரை ஒப்பில்லாத சூரபன்மன் முன் செலுத்திச் சென்றான்.

296 □ கந்தபுராணம்

5580 ஆயது காலை தன்னில் அவுணர்கோன் அநந்த
கோடி
ஞாயிறு நிரண்டொன் றாகி ஞாலமேல் இருளை
ஓட்டிச்
சேயுயர் விசும்பை நீங்கிச் செருநிலத் துற்ற
தென்னத்
தூயதோர் குமரன் போரில் தோன்றிய தோற்றம்
கண்டான்.

5581 முண்டக மலர்ந்த தன்ன மூவிரு முகமும் கண்ணுங்
குண்டல நிரையுஞ் செம்பொன் மவுலியுங் கோல
மார்பும்
எண்டரு கரம் ராறும் இலங்கெழிற் படைகள் யாவுந்
தண்டையுஞ் சிலம்பும் ஆர்க்குஞ் சரணமுந்
தெரியக் கண்டான்.

5582 குரேனும் அவுணர் கோமான் தொல்லைநான்
நோற்ற வாரும்
பாரிடை முடிவின் றாகிப் பல்லுகம் இருந்த வாரும்
ஆரணம் அறிதல் தேற்றா ஆறுமா முகத்தெம்
மையன்
பேரெழில் உருவம் நோக்கிப் பெரும்பயன் கோடற்
கேயோ.

5583 எஞ்சலில் அவுணர் செம்மல் இங்ஙனம் அமர
தாற்றித்
துஞ்சிலென் தொலைவுற் றாலென் தூயவால்
அறிவின் மிக்கோர்
நெஞ்சினும் அளத்தற் கொண்ணா நிருமலக் குமர
மூர்த்தி
செஞ்சுடர் வடிவங் கண்டு தீவினை நீங்கி
உய்ந்தான்.

5580. அப்போது சூரபன்மன் பலகோடி கதிரவர்கள் திரண்டு ஒன்றாகக் கூடி உலகத்தில் உள்ள இருளை ஒட்டி உயர்ந்த வானத்தை விட்டுப் போர்க்களத்தை வந்து சேர்ந்தாற்போன்ற தூய ஒப்பில்லாத மேனியுடைய முருகப் பெருமான் போர்க்களத்தில் தோன்றிய தோற்றத்தைப் பார்த்தான்.

5581. தாமரை மலர்ந்ததைப் போன்ற ஆறு திருமுகங்களும், பன்னிரண்டு திருக்கண்களும், குண்டல வரிசைகளும், செம் பொன்னால் ஆன முடியும், அழகிய மார்பும், பன்னிரண்டு திருக்கைகளும், அத் திருக்கைகளில் விளங்கும் அழகுடைய படைக்கலங்கள் யாவும், தண்டையும் சிலம்பும் ஒலிக்கும் திருவடிகளும் விளங்கச் சூரபன்மன் ஆறுமுகப் பெருமானைக் கண்டான்.

5582. சூரபன்மன் என்ற அசுரர் மன்னன் முன்காலத்தில் பெருந்தவம் செய்ததும், உலகத்தில் முடிவில்லாது நெடுங்காலம் பலயுகங்கள் வாழ்ந்ததும், வேதங்களாலும் அறிதற்கு இயலாத ஆறு சிறந்த திருமுகங்களைக் கொண்ட எம் இறைவனின் பேரழகு பொருந்திய திருவுருவைப் பார்த்துப் பெரும்பயன் அடைவதற்கே போலும்!

5583. தூய்மையான அறிவில் மிக்கவர் உள்ளத் தாலும் அளவிட்டு அறிதற்கு முடியாத நின் மலக் குமரப் பெருமானின் செம்மையான கதிரையுடைய திருவுருவைத் தரிசித்துத் தீவினையினின்று நீங்கினான்! ஆதலால், குறைவில்லாத அசுரர் தலைவன் சூரபன்மன் இவ்வாறு போரைச் செய்து மடிந்தால் என்ன? தோற்றால் என்ன?

298 □ கந்தபுராணம்

- 5534 பூவுல கண்ட மெல்லாய் புரந்திடும் சூரன் தன்னைத்
தீவினை யாளன் என்றே செப்புவர் சிறப்பின் மிக்க
மூவிரு முகத்து வள்ளல் முன்னர்வந் தெய்தப்
பெற்றான்
ஆவிவன் தவத்திற் கன்றி அறத்திற்கும் முதல்வன்
அன்றோ.
- 5585 இன்னமும் முனிவர் தேவர் யாவரும் இனையன்
என்றே
உன்னருந் தலைமைத் தாகும் ஒருதனிக் குமரன்
தன்னைத்
தன்னிரு விழியால் கண்டான் தானவர்க் கிறைவன்
என்றால்
அன்னவன் தவத்தின் பேற்றை ஆரறிந் துரைக்கற்
பாலார்.
- 5586 பொருசமர் விளைப்பான் போலப் பொருக்கெனப்
போந்து சூரன்
இருவிழி தன்னில் காண்பான் எளிதுதன் வடிவங்
காட்டி
அருளது புரிந்தான் என்னின் ஆதியங் குமரன்
மாயத்
திருவினை யாடல் யார்க்குந் தெரிகில போலு
மன்றே.
- 5587 சிந்தையால் அறிதற் கொண்ணாத் திருவுரு
விழியால் கண்டு
முந்துதான் நின்ற சூரன் முழுதுல கடுவான்
நின்றோன்
மைந்தனாம் இவனென் றுன்னி மனத்தினில்
வெகுளி தூண்டக்
கந்தவேள் தன்னை நோக்கி இனையன கழறல்
உற்றான்.

5584. பூவுலகம் முதலான அண்டங்களையெல்லாம் ஆள்கின்ற சூரபன்மனைத் 'தியவன்' என்றே அறியாதவர் உரைப்பர். சிறப்பால் மிக்க பன்னிரு திருமுகங்களைக் கொண்ட முருகப்பெருமான் தன்முன் வந்து காட்சி தரப் பெற்றான்! ஆ! இவன், தவத்துக்கு முதல்வன்மட்டுமல்லன்! அறத்துக்கும் முதல்வன்!

5585. இன்னமும் முனிவர்களும் தேவர்களும் ஆகிய எல்லாரும் 'இத்தன்மை யுடையவன்' என்று நினைத்தற்கு அரிய தலைமையுடைய ஒப்பற்ற முருகப் பெருமானை அசுரர்க்குத் தலைவனான சூரபன்மன் தரிசித்தான் என்றால், அத்தகையன் செய்த தவத்தின் இயல்பை எவர் எடுத்துச் சொல்ல வல்லவர்?

5586. போர் செய்பவரைப் போல விரைந்து வந்து சூரபன்மனின் இரு கண்களும் காணும்படியாக எளிதாகத் தன் திருவடிவைக் காட்டி அருள் செய்தான் என்றால் ஆதி கடவுளான குமரப் பெருமானின் திருவிளையாடலின் மாயமானது எவர்க்கும் தெரியவில்லை போலும்!

5587. உள்ளத்தால் அறிதற்கு இயலாத திருவடிவத்தைக் கண்ணால் கண்டு முன் நின்ற சூரபன்மன் 'உலகம் முழுவதையும் அழித்தற்கு இருக்கின்ற சிவபெருமானின் திருக்குமரனான முருகப்பெருமான் இவன்!' என எண்ணி உள்ளத்தில் சினம் பொங்க, முருகப் பெருமானைப் பார்த்துப் பின்வரும் இவற்றைச் சொல்லலானான்.

800 □ கந்தபுராணம்

வேறு

5588 சேனை யாய்நினைச் சூழ்ந்தவர் செருவலி அழிந்து
போன போனதோர் மாதிரம் தெரிந்தில பூத
மான வீரரும் அழிந்தனர் சிலைத்தொழில் வல்ல
ஏனை யோர்களும் என்னொடு பொருதனர்
இறந்தார்.

5589 இற்ற நின்பெரும் படைக்கெலாம் தலைவனாய்
என்பால்
ஒற்று வந்துள வீரனும் பொருதுயிர் ஒழிந்தான்
மற்று நீயொரு பாலனோ என்னொடு மலைந்து
கொற்றம் எய்துதி நன்றுநன் றுன்னுளக் குறிப்பு.

5590 மேல தாகிய நின்னுடைத் தாதையும் விண்ணும்
ஞால மும்புரிந் துதவிய நான்முகத் திறையும்
மாலும் வெஞ்சமர் புரிதிறம் கருதிலர் மற்றோர்
பாலன் வல்லைகொல் என்னொடு போர்த்தொழில்
பயில்

5591 முந்தை நாள்வலி இல்லதோர் அடுக்கலும்
முன்யான்
தந்த செல்வத்தின் மயங்கிய தாரகா சுரனும்
புந்தி நீங்கிய அவன்படைத் தலைவரும் போல
மைந்த என்னையும் நினைந்தனை போலுநின்
மனத்தில்

5592 தேக்கு சீரினேன் வரத்தியல் உன்னலை சிதையா
ஆக்கம் உன்னலை பெருமிடல் உன்னலை யடலின்
வீக்கம் உன்னலை படைத்திறம் உன்னலை
வெம்போர்
ஊக்கம் உன்னலை சிறுவநீ பெருஞ்சமர்க் குற்றாய்.

5588. “படைகளாய் உன்னைச் சூழ்ந்து வந்தவர் போர் வன்மையை இழந்து சென்ற திசைகள் தெரியவில்லை. பூதப்படை வீரரும் மடிந்தனர். வில் தொழிலில் வல்ல மற்ற வீரரும் என்னுடன் போர் செய்து இறந்து விட்டனர்!

5589. “அழிந்து போன உன் படைக்கெல்லாம் தலைவனாய் என்னிடம் தூதனாக வந்த வீரவாகு தேவரும் போர் செய்து உயிர் நீத்தனன். பின்பு நீ ஒரு சிறுவனோ என்னுடன் போர் செய்து வெற்றி அடையப் போகின்றாய்? நன்று, நன்று உன் எண்ணம்!

5590. “மேலான உன் தந்தையும், விண்ணையும் மண்ணையும் படைத்து அளித்த நான்முகனான தலைவனும் திருமாலும் என்னுடன் கொடிய போரைச் செய்ய நினைக்க வில்லை. நீயோ சிறுவன்! என்னுடன் போர்ச் செயல் செய்ய நீ வல்லவனோ!

5591. “முன்னாளில் வன்மை இல்லாததான கிரவுஞ்ச மலையும், முன்பு நான் தந்த செல்வத்தில் மயங்கிய தாரகா சூரனும், அறிவற்ற அவனது படைத்தலைவரும் போல், சிறுவனே, உன் உள்ளத்தில் என்னையும் எண்ணி விட்டாய் போலும்!

5592. “நிரம்பிய செல்வமுடைய என் வரங்கனின் இயல்புகளை நீ எண்ணிப் பார்க்கவில்லை! அழியாத என் சம்பத்தை எண்ணிப் பார்க்கவில்லை! வெற்றிப் பெருமையை எண்ணிப் பார்க்கவில்லை! கொடிய போர் ஊக்கத்தை எண்ணிப் பார்க்கவில்லை. சிறுவனான நீ போர் செய்ய வந்துள்ளாய்!

302 □ கந்தபுராணம்

5593 கமல மேலுறை பகவனும் மாயனும் ககனத்
தமரர் செம்மலும் மாதிரக் கிழவரும் அழுங்கச்
சிமைய மங்கையும் இரங்குற என்னொரு சிலையால்
இமையொ டங்குமுன் நின்வலி அழிக்குவன்
என்றான்.

வேறு

5594 குரனென் றுரைபெற் றுள்ள தொல்லையோன்
இனைய தன்மை
வீரமும் திறலும் சீரும் வெகுளியும் கொண்டு
செப்ப
ஆரஞர் உருவாய் நின்ற ஆதியங் குமரன் கேளா
முரலஞ் சிறிது தோன்ற இத்திறம் மொழிய
லுற்றான்.

5595 வெற்றியும் உடையம் ஆற்றல் மிகுதியும் உடையம்
மேன்மை
பற்றியும் உடையம் எண்ணில் படைகளும் உடையம்
வீயாப்
பெற்றியும் உடையம் தானைப் பெருங்கடல்
உடையம் என்று
மற்றினி அகந்தை கொள்ளேல் மாற்றுதும் வல்லை
மன்னோ.

5596 வரமிகு சிறப்பி னேமை மழவிளங் குமரன்
கொல்லோ
பொருதுவென் றிடுவான் வல்லன் என்றுநின் புந்தி
கொண்டாய்
பெரிதுநீ மடவை மாதோ பிரான்தனி நெற்றி
நாட்டத்து
தொகுசிறு பொறியே அன்றோ உலகெலாம் அடுவ
தம்மா.

5593. "தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் நான்முகனும், திருமாலும், சொர்க்கத்தில் உள்ள தேவர் தலைவனான இந்திரனும், அட்டதிக்குப் பாலகர்களும் வருந்தவும், உன்னைப் பெற்ற உமையும் வருந்தவும், எனது ஒரு வில்லினால் இமைப் பொழுதுக்குள் உன் வலிமையை அழிப்பேன்!" என்று சூரபன்மன் சொன்னான்.

5594. சூரபன்மன் என்று பெயர் பெற்றுள்ள பழைமையுடையவன் இவ்வாறு வீரமும் ஆற்றலும் சிறப்பும் சினமும் கொண்டு கூறவும், அரிய அருளின் வடிவமாக நின்ற ஆதியான முருகப் பெருமான் அவன் உரைத்ததைச் செவி மடுத்துக் கேட்டு, சிறுநகை தோன்றப் பின்வரும் இவற்றைக் கூறலானான்.

5595. "நாம் வெற்றியையும் உடையோம். மிக்க ஆற்றலையும் உடையோம். மேன்மையையும் உடையோம். எண்ணில்லாத படைகளையும் உடையோம். அழியாத இயல்பையும் உடையோம். படையான பெருங்கடலை உடையோம்!" என்று நினைத்து இனிச் செருக்குக் கொள்ளாதே! விரைவில் இவற்றையெல்லாம் அழிப்போம்!"

5596. "வரங்களால் மிக்க சிறப்புடைய எங்களை மழலை பேசும் இளஞ் சிறுவனோ போரிட்டு வென்றிட வல்லவன் என்று உன் மனத்திலே எண்ணினாய். நீ பெரிதும் அறிவற்றவன். சிவபெருமானின் நெற்றிக் கண்ணினின்று தோன்றிய ஒரு சிறு தீப்பொறி அன்றோ உலகத்தையெல்லாம் அழிப்பது?

304 □ கந்தபுராணம்

5597 அறிவுடை முதியர் என்றும் ஆண்டினை யோர்கள்
என்றும்
சிறியவர் பெரியர் என்றும் திருத்தகு வளத்தர்
என்றும்
வறியவர் என்றும் வீரர் மதிக்கிலர் யாவ ரேனும்
விறல்வலி படைத்து நேரின் வெஞ்சமர் விளைப்பர்
அன்றே.

5598 நூற்றுடன் எட்ட தென்ன நுவலுறும் உகத்தின்
காறும்
பேற்றுடன் இனிது வைகும் பெரியநின் வலியை
இன்னே
தேற்றம துறாத கொள்கைச் சிறியநம் வன்மை
தன்னால்
ஊற்றுடைப் பாலிற் புக்க உறையென அடுதும்
என்றான்.

வேறு

5599 என்னும் முன்வெகுண் டவுணர்கோன் இருநிலந்
தன்னை
முன்ன ளந்தவன் போல்அண்ட முகடுதோய் வுற்ற
கொன்னெ டுஞ்சிலை ஒன்றினைக் கரத்தொடு
குனிப்ப
அன்ன பான்மையைக் கண்டனன் ஆதியங்
குமரன்.

5600 மால யன்சுரர் பல்லியம் இயம்பிவாழ்த் தெடுப்ப
ஆல மார்வனத் தெம்பிரான் ஆடிய அந்நாள்
மேலை முதண்ட முகடுற எடுத்ததோர் வியன்தாள்
கோலம் என்னஊர் நெடுஞ்சிலை யெடுத்தனன்
குமரன்.

5597. “அறிவை உடைய முதியவர் என்றும், வயதில் தாழ்ந்தவர் என்றும், சிறியவர் என்றும், பெரியவர் என்றும், திருத்தமான தகுதியுடன் கூடிய வளப்பங்களை உடையவர் என்றும், வறியவர் என்றும், வீரர்கள் மதிக்க மாட்டார். எவராய் இருப்பினும் வெற்றியடையத்தக்க வன்மையுடன் வந்து எதிர்த்தால் கொடிய போரைச் செய்வர்.

5598. “நூற்றெட்டு என்று சொல்லப்படுகின்ற யுக காலம் வரை எல்லாப் பேறுகளுடனும் இனிமையாக வாழ்ந் திருக்கின்ற பெரிய நின் வலிமையை, தேறுதலடையாத கொள்கையுடைய சிறிய! இன்றே நம் வன்மையினால் ஊற்றினையுடைய உவர்க்கடலில் புகுந்த நீர் போல அழிக் கின்றோம்!” என்று முருகப் பெருமான் அருளிச் செய்தார்.

5599. என்று மொழிந் தருளுவதற்கு முன்னம் அசுரர் தலைவனான சூரபன்மன் சினந்து பெரிய இவ்வுலகத்தை முன்னம் தன் அடியால் அளக்க உயர்ந்து நின்ற திருமாலைப் போல அண்டத்தின் உச்சியினைப் பொருந்துவது போன்ற அச்சம் தரும் வில் ஒன்றை வளைத்தான். அதனை ஆதி கடவுளான முருகப் பெருமான் பார்த்தருளினார்.

5600. திருமாலும் நான்முகனும் தேவர்களும் பலவகை வாத்தியங்களை வாசித்துத் துதிக்க அரிய திருவாலங்காடு என்ற பதியிலே சிவபெருமான் திருநடனம் செய்த அக் காலத்தில், மேலே உள்ள பெரிய அண்ட முகட்டை அடையும் வண்ணம் உயர்த்திய ஒப்பற்ற திருவடியின் வடிவத்தைப் போன்றுள்ள ஒரு பெரிய வில்லை முருகப் பெருமான் எடுத்தார்.

306 □ கந்தபுராணம்

5601 அடற்பெ ருந்திறல் சண்டிதன் பெருமிதம்

அடக்கிப்

படித்த லந்தனை அருளுவான் ஆடல்செய் பரமன்
எடுத்த சேவடி பகிரண்டம் அட்டிடா இயல்பால்
தடுத்த செங்கைபோல் குனித்தனன் அறுமுகன்

தனுவை-

5602 குணத்த வில்லிடைக் குமரவேள் நானொலி

கொண்டான்

அனைத்தும் அண்டங்கள் உடைந்தபேர் ஒதைபோல்
அவுணன்

சினத்து மாறுதன் குணத்திசை எடுத்தனன்

செகத்தில்

பனித்த டங்கடல் யாவுமார்த் துடைந்திடும்

பரிசின்.

5603 அள்ளி லைப்படை அவுணர்கோன் அடுசர

மழைதூய்

வள்ளல் தன்னையும் தேரையும் உலகையும்

மறைப்பத்

தெள்ளி திங்கிவன் விஞ்சையென் நெந்தைசிந்

தித்துக்

கொள்ளை வெங்கணை துரந்தவை யாவையுங்

குறைத்தான்.

5604 குறைத்த காலையில் சினவியே பின்னருங்

கொடுநஞ்சு

உறைத்த பொற்கணை பலதொட வாளிகள் ஓச்சு

அறுத்து மற்றவை குமரவேள் அவுணர்கோன்

தன்னை

மறைத்து வீண்னெறி மாற்றினன் பகழிமா

மழையா

5601. வன்மையையும் பெரிய திறலையும் கொண்ட காளியின் செருக்கை அடக்கி, உலகத்தைக் காப்பதற்காகத் திருநடனம் செய்தருளிய கடவுள் தூக்கியசேவடி, உலகத்தை அழிக்காதிருக்கும் பொருட்டாகத் தடை செய்த செவ்விய கையைப் போல, ஆறுமுகப்பெருமான் அந்த வில்லை வளைத்தார்.

5602. வளைத்த வில்லில் முருகப்பெருமான் எல்லா அண்டங்களும் உடைந்ததைப் போல நாண் ஒலியை எழுப்பினார். உடனே சூரபன்மன் சினந்து, உலகத்தில் உள்ள கடல்கள் யாவும் ஆரவாரத்துக் கொண்டே உடைந்ததைப் போல அந்த நாண் ஒசைக்குப் பதிலாகத் தன் நாண் ஒலியை எழுப்பினான்.

5603. கூர்மையான தகட்டின் வடிவமாக ஆயுதங்களை உடைய சூரபன்மன், கொல்கின்ற அம்பு மழையைப் பெய்வித்து முருகப்பெருமானையும் அவர் ஏறியிருந்த தேரையும் உலகத்தையும் மறைத்தான். எம் தந்தையான முருகப்பெருமான் திருவுள்ளத்தில் 'இவனது செய்கை நன்றாக உள்ளது!' என எண்ணிக் கொடிய அம்புகளைக் கூட்டமாக விடுத்து அவற்றையெல்லாம் அழித்தார்.

5604. அவ்வாறு அவர், சூரன் அம்புகளை அழித்த போது, சூரபன்மன் சினம் கொண்டு, பின்பு கொடிய நஞ்சு பூசப்பட்ட பொன்மயமான அம்புகளை விட்டான். உடனே முருகப்பெருமான் அம்புகளை விடுத்து அவற்றை அழித்து, சூரபன்மனையும் மறைத்து வானத்தையும் அம்பு மழையால் மறைத்தருளினார்!

308 □ கந்தபுராணம்

- 5605 ஆன பான்மைசேர் பகழியின் படலிகை அவுணன்
சோனை வாளியால் துணித்திடை வீட்டியே
சுரர்தஞ்
சேனை காவலன் கண்டனன் வினைத்தளை சிந்தி
ஞான நாயகத் தானுவைக் கானுநற் றவர்போல்.
- 5606 கண்டு தீயவன் பத்துநா றாயிரம் கணைகள்
அண்ட நாயகன் குமரன்மேல் விடுத்தலும்
அவற்றை
எண்ட ரஞ்சர மாரியால் விலக்கியீ ரேழு
புண்ட ருங்கணை உய்த்தனன் ஆங்கவன் புயமேல்.
- 5607 கயப்பொ ருப்பினை உரித்தமால் வரைதரு காளை
வயப்பொ ருப்பினை அடுகணை குரனாம்
வவியோன்
புயப்பொ ருப்பினை எய்தியே துளைத்தில
புரைதீர்
அயப்பொ ருப்பையுற் றடல்பெறா அழலவன்
கதிர்போல்.
- 5608 மாயை தன்மகன் வச்சிர யாக்கையின் வலியை
நாய கன்திரு மதலைகண் டழலெழ நகைத்துத்
தீய வன்பினும் விடுவதோர் சரமெலாம் சிந்தி
ஆயீ ரங்கணை யால்அவன் சிலையினை
அறுத்தான்.
- 5609 சிலையி னைத்துணித் திடுதலும் அவுணர்கோன்
செயிர்த்து
மலையி னைத்தடிந் தவன்மிசை மலரயன் தந்த
இலைய யில்படை ஒன்றினை எறிதலும் ஈரேழ்
கொலையு டைக்கணை தூண்டியே அன்னதைக்
குறைத்தான்.

5605. அத்தகைய மழையாக வந்த அம்புப் படலங்களைச் சூரபன்மன் விடா மழையைப் போல் சொரியப்பட்ட அம்புகளால் இடையிடையே துண்டுபடுத்தி, வினைகளால் உண்டாகின்ற பந்தங்களை விலக்கி ஞானத்தலைவரான சிவபெருமானைத் தரிசிக்கின்ற நல்ல துறவியரைப் போல் தேவபடைத் தலைவரைக் கண்டான்.

5606. பார்த்துக் கொடிய சூரபன்மன் பத்து நூறாயிரம் அம்புகளைத் தவநாயகரான முருகப்பெருமான் மீது விடுத்தலும், அவற்றைப் புகழ் பொருந்திய அம்புமழையினாலே தடுத்துப் பகைவரைப் புண்படுத்துகின்ற பதினான்கு அம்புகளை அவனுடைய தோள்மீது எய்தார்.

5607. மலை போன்ற யானையை உரித்த பெரிய மலை போன்ற சிவபெருமான் அளித்த எளிய இளையரான முருகப்பெருமான் வெற்றியுடைய கிரவுஞ்ச மலையை அழித்த அம்புகள், சூரபன்மனான வலிமையுடையவனின் தோளாகிய மலையைச் சேர்ந்து குற்றமற்ற இரும்புமலையை அடைந்து வெற்றியடையாத கதிரவனின் கதிர்களைப் போலத் துளைக்கவில்லை.

5608. மாயை என்பவனின் மகனான சூரபன்மனின் வச்சிர உடலின் வன்மையைச் சிவபெருமானின் மகன் முருகப்பெருமான் கண்டு, தீ எழ நகைத்து, தீயவனான சூரபன்மனின் பின்பு எய்யும் அம்புகளையெல்லாம் அழித்து, ஆயிரம் கணைகளை எய்து அச்சூரபன்மனின் வில்லை ஒடித்தார்.

5609. வில்லை அழித்து விடவும், சூரபன்மன் சினம் கொண்டு, கிரவுஞ்ச மலையை அழித்த முருகப்பெருமான் மீது, தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கின்ற நான்முகன் தந்த இலை வடிவான கூர்மையான வேல் ஒன்றை எறியவும், கொலைத் தன்மை கொண்ட பதினான்கு அம்புகளை விட்டு முருகப்பெருமான் அந்த வேலைத் துண்டு படுத்தினார்.

310 □ கந்தபுராணம்

5610 ஏறு சேவகத் தவுணர்கோன் அயில்படை இறலும்
வேறொர் கார்முகம் வாங்கினன் சரமழை வீசி
மாறு மாறவன் தொடுந்தொடுங் கணையெலாம்
மாற்றி
ஆறு மாமுகன் புயத்திலேழ் வாளிதொட்
டார்த்தான்.

5611 செங்க திர்ப்பகை தன்னைமுன் உதவினான்
செலுத்தும்
வெங்க ணைத்தொகை பரஞ்சுடர் உருவமாம்
விமலன்
துங்க மிக்கதோள் புக்குநுண் தூளிய தாகிப்
பெரங்க னல்திரள் பட்டதோர் 'பூளைபோன்
றனவால்.

5612 மொய்யி ருங்கணை பட்டுநீ றாதலும் முருகன்
வெய்ய சூர்வலி நன்றுநன் றாலென வெகுளா
ஐயி ரண்டுவான் பகழியால் அவன்சிலை அறுத்துச்
செய்ய தேரையும் ஆயிரம் கணையினால்
சிதைத்தான்.

5613 ஆழி பூண்டிடும் இரதமும் அங்கையில் சிலையும்
பூழி ஆதலும் அரசனுக் கேமமாய்ப் போந்த
ஏழி ரண்டுநா றாயிரந் தேரையும் இமைப்பின்
ஊழி நாயகன் தன்சர மழையினால் ஒழித்தான்.

5614 சேம மாகியே நின்றிடு தேரெலாம் செல்வேள்
காமர் வாளியால் சிதைத்தலும் அன்னது
கண்டான்
தூவ வெங்கனல் தூண்டிய விழியுடைச் சூரன்
ஏம மாகியே கொண்டிடு குலமொன் றெறிந்
தான்.

5610. மிக்க வீரத்தையுடைய சூரபன்மனின் வேல் அழியவும், வேறொரு வில்லை வளைத்து, அம்பு மழையைப் பெய்யுமாறு செய்து, எதிர் எதிராக அவன் தொடுக்கும் அம்புகளையெல்லாம் தடுத்துச் சிறந்த ஆறு திருமுகங்களைக் கொண்ட முருகப்பெருமானின் தேரில் ஏழு பாணங்களை விட்டு ஆரவாரம் செய்தான்.

5611. செம்மையான கதிர்களையுடைய கதிரவனைப் பகைத்த பாணுகோபனை முன் பிள்ளையாகப் பெற்ற சூரபன்மன்விடுகின்றகொடியஅம்புக்கூட்டங்கள்பரம்பொருள் வடிவாக உள்ள முருகப்பெருமானின் மிகவும் உயர்ந்த தோள் களில் பட்டு நுண்ணிய தூளாக ஆகிப் பற்றி எரியும் தீயில் அகப்பட்டு ஒரு பூளைப் பஞ்சினைப் போன்று ஆகியது.

5612. நெருங்கிய அம்புகள் பட்டுச் சாம்பலானவுடன், முருகப்பெருமான் சூரபன்மனின் வல்லமை 'நன்று, நன்று' எனச் சினந்து சிறந்த பத்து அம்புகளால் அவனது வில்லை அழித்து அவனுடைய நல்ல தேரையும் ஆயிரம் அம்புகளால் அழித்தார்.

5613. சக்கரத்தையுடைய தேரும் கையில் எடுத்திருந்த வில்லும் தூளாக ஆனதும், அந்த மன்னனுக்குச் சேமமாக வந்த பதினான்கு நூறாயிரம் தேர்களையும் ஓர் இமைப் பொழுதுக்குள் ஊழி முதல்வரான முருகப்பெருமான் தன் அம்பு மழையால் அழித்தார்.

5614. சேமத் தேர்களாய் வந்தவற்றை யெல்லாம் முருகப்பெருமான் அழகிய அம்புகளால் அழிக்கவும், அதைப் புகையுடன் கூடிய தீப்பொறி பறக்கின்ற கண்களையுடைய சூரபன்மன் பார்த்துத் தான் சேமமாக வைத்துக் கொண்டிருந்த சூலத்தை எடுத்து அப்பெருமான் மீது எறிந்தான்.

312 □ கந்தபுராணம்

- 5615 நண்ண லன்லிடு முத்தலைப் படையைநாற்
கணையா ல்
பண்ண வன்திரு மாமகன் இருதுணி படுத்துத்
துண்ணெ னக்கணை ஏழினால் அவன்குடை
துணியா
அண்ண லஞ்சுடர் முடியையோர் கணையினால்
அறுத்தான்.
- 5616 மணிப டுத்திய மவுலியை அறுத்தபின் வலியோன்
பணிப டுத்தமெய் எங்கனும் பகழிகள் போக்கு
அணிப டுத்தியே புனைதரு மதாணிகள்
அனைத்தும்
துணிப டுத்தினன் மறைகளும் துணிந்திடற்
கரியோன்.
- 5617 ஆன காலையில் குரபன் மாவெனும் அரசன்
மான வன்மையில் குறைந்தது நோக்கிமா டுள்ள
சேனை காவலர் நாற்படை தன்னொடும் சேர்ந்து
சோனை யாப்படை வழங்கியே குமரனைச்
குழந்தார்.
- 5618 ஏழு நேமியும் எறிந்துமே ருவைவளைந் தென்னக்
கேழில் பல்படை வீசியே ஆர்த்துடன் கிளர்ந்து
குழும் வெய்யவர் தானையைக் கண்டனன்
தொன்னாள்
பூழி யாகவே அவுணரூர் அட்டவன் புதல்வன்.
- 5619 குருதி வேல்படை கொண்டவன் தன்புடைக்
குழுமிப்
பொருதி றற்பெருந் தானையைப் பொள்ளென
அடுவான்
கருதி யாங்கொரு கரத்தினில் இருந்திடு கடவுட்
பரிதி யம்படை தொட்டனன் இரவியிற் படர்.

5615. சூரபன்மன் வீட்ட மூன்று தலைகளையுடைய சூலத்தைச் சிவபெருமானின் சிறந்த மகனான முருகப் பெருமான் நான்கு அம்புகளால் இரு துண்டாக்கினார். பின் விரைவாக ஏழு அம்புகளால் அவனது குடையை அழித்துத் தெய்வீகமான ஒளியுடைய முடியை ஓர் அம்பால் அழித்தார்.

5616. மணி இழைத்த முடியை அழித்த பின்பு, வன்மை யுடையவனான சூரபன்மனின் அணியை அணிந்த உறுப்புகள் முழுவதும் அம்புகளை எய்து, அழகுபடுத்தி அணிந்துள்ள மதானிகளை யெல்லாம் மறைகளாலும் துணிவதற்கு அரிய முருகப்பெருமான் துண்டாக்கினார்.

5617. அப்போது சூரபன்மன் என்ற மன்னன் பெரிய வன்மையில் குறைந்ததைப் பார்த்துப் பக்கத்தில் இருந்த படைத் தலைவர்கள் நான்கு வகைப்படைகளுடன் கலந்து விடா மழை போல அம்புகளை விடுத்து, முருகப்பெருமானைச் சூழ்ந்து கொண்டனர்.

5618. ஏழு கடல்களும் அலைகள் மோதிக் கொண்டு மேருமலையைச் சூழ்ந்தது போல, ஒப்பில்லாத பல ஆயுதங்களை எய்து ஆரவாரத்துடன் விளங்கிய அந்தப் படையை, முற்காலத்தில் சாம்பலாகுமாறு பகைவரின் புரங்களை எரித்த சிவபெருமானின் மைந்தரான திருமுருகப்பெருமான் பார்த்தருளினார்.

5619. இரத்தம் தோய்ந்த வேலையுடைய முருகப் பெருமான், தன் பக்கத்தில் சூழ்ந்து நின்று போர் செய்கின்ற வன்மையுடைய பெரும் படைகளை விரைவாக அழிக்கும் பொருட்டுத் திருவுளங்கொண்டு, தம் திருக்கரம் ஒன்றில் இருந்த தெய்வத்தன்மை கொண்ட சக்கரப் படையைக் கதிரவன் போலச் செல்லுமாறு எறிந்தருளினார்.

- 5620 இலகும் வெய்யவன் நடுவுநாள் யாமத்தின் ஏகி
அலகில் பேரிருள் அட்டென ஆழிபோய் அவுணர்
தலையும் ஆகமும் கைகளும் அடிகளும்
தடந்தோள்
மலையும் வீசிய படைகளும் துணித்தது மன்னோ.
- 5621 மேனி லாவிய தேர்களைத் துணித்திடும்
வெங்கண்
மான மானைக ளியாவையும் துணித்திடும் வயமாந்
தானை யாவையும் துணித்திடுஞ் சமரினைத்
தாங்கும்
சேனை காவலர் யாரையும் துணித்திடுந் திகிரி.
- 5622 அரந்து ணித்தவாள் அவுணர்கள் அடுசமர்
உன்னின்
உரந்து ணித்திடும் இகழின்நாத் துணித்திடும்
உரப்பில்
சிரந்து ணித்திடும் படைதொடு முயற்சிகள்
செய்யிற்
கரந்து ணித்திடும் எதிர்ந்திடில் துணித்திடும்
கழல்கள்.
- 5623 குடைது ணித்திடும் கவரிகள் துணித்திடும்
கொடியின்
தொடைது ணித்திடும் தேர்நிறை பூண்டமான்
தொடையின்
இடைது ணித்திடும் அவுணர்தம் கரங்களின்
இருநத
படைது ணித்திடும் துணித்திடும் பல்லியத்
தொகையும்

5620. விளங்கும் கதிரவன் பாதி இரவிலே போய் எல்லையில்லாத இருளை அழித்தாற் போல், சக்கரமானது அசுரர்களின் தலைகளும் உடல்களும் கைகளும் கால்களும் பெரிய தோள்களான மலைகளும் விடுகின்ற அம்புகளும் அழிந்திடத் துண்டாக்கியது.

5621. அந்தச் சக்கரம், மேலே விளங்கிய தேர்களைத் துணிக்கும். கொடிய கண்களையுடைய யானைகளை யெல்லாம் துணிக்கும். வெற்றியுடைய குதிரைகள் யாவற்றையும் துணிக்கும். போரைச் செய்கின்ற படைத் தலைவர் எல்லாரையும் துணிக்கும்.

5622. அரத்தை மழுங்கச் செய்கின்ற வானையுடைய அசுரர்களைக் கொல்கின்ற போர்த் தொழிலை நினைத்தால் நினைக்கும் மார்பைத் துணிக்கும். இகழ்ந்தால் இகழும் நாவைத் துணிக்கும். அதட்டினால் தலையை அறுக்கும். ஆயுதங்களை விடுகின்ற முயற்சியைச் செய்தால் கைகளை அறுக்கும். எதிர்த்தால் கால்களை அறுக்கும்.

5623. முருகப்பெருமானின் சக்கரப்படை பகைவரின் குடைகளைத் துணிக்கும். சாமரைகளை அறுக்கும். கொடியில் உள்ள மாலைகளை அறுக்கும். தேர் வரிசைகளில் கட்டப்பட்டுள்ள குதிரைக்கூட்டத்தின் இடையை அறுக்கும். அசுரர்களின் கையில் இருந்த ஆயுதங்களை அழிக்கும். எதிர்த்து வந்தால் கால்களை அறுக்கும்.

316 □ கந்தபுராணம்

- 5624 கொற்ற மிக்கதோர் கோல்கொடு வலியுடைக்
குலாலன்
சுற்றி விட்டிடு திகிரியின் விரைவொடு சுழன்று
பற்ற லார்பெருந் தானையைப் பஃறுணி படுத்தி
ஒற்றை நேமியம் பெரும்படை திரிந்ததால் உலவி.
- 5625 போர ழிந்திடும் அவுணர்தம் உடற்குறை
புகையாச்
சோரி வன்னியா அதனிடைத் துணிந்துவீழ்
பரியும்
தேரும் யானையும் அவிகளா எம்பிரான் திகிரி
வீர மாமகம் ஒன்றியற் றுவதென விளங்கும்.
- 5626 வெஞ்சு மர்த்தொழில் புரிதரும் அவுணரை வீட்டி
வஞ்சு கத்தொடு மாயமாம் பேரிருண் மாற்றி
எஞ்ச லுற்றிடும் குருதியம் பெருநிறம் எய்திச்
செஞ்சு டர்க்கதி ராயதால் அறுமுகன் திகிரி.
- 5627 நச்சு தன்னிடத் தமலையை இருத்திய நம்பன்
இச்சு தன்தனி ஆழிசென் றாடுறும் இயல்பை
அச்சு தன்கரத் தேந்திய நேமிகண் டதன்ன
மெச்சு தன்மையிற் புகழ்ந்தது விம்மித மேவி.
- 5628 தீர்த்தன் உய்த்திடு நேமியம் பெரும்படை
செருவில்
ஆர்த்த தானைநூ றாயிர வெள்ளமும் அடைய
மூர்த்தம் ஒன்றினில் துணித்தது முவிரு
முகத்தோன்
வார்த்தை யால்அவை முழுவது மாற்றிய
வாபோல்.

5624. வன்மை மிக்க தண்டைக் கொண்டு உடல் வன்மையுடைய குயவன் சுழற்றி விடுகின்ற சக்கரத்தைப் போல விரைவாகச் சுழன்று பகைவரின் பெரும் படையைப் பல துளிகளாகத் துண்டுபடுத்தி, ஒன்றான போர் செய்யும் சக்கரம் என்ற படை, அப் போர்க்களம் முழுவதும் உலவியது.

5625. போரில் அழிந்த அசுரர்களின் துண்டுபட்ட கரிய வுடல்கள் புகைகளாகவும், குருதியே தீயாகவும், அதன் நடுவில் அறுந்து விடுகின்ற குதிரைகளும் தேர்களும் யானைகளும் அவியாகவும் கொண்டு, எம்பெருமானின் சக்கரம் வீரப் பெரு வேள்வியை இயற்றுவதைப் போல் அப்போர்க்களம் விளங்கியது.

5626. கொடிய போர்ச் செயலைச் செய்கின்ற அசுரர்களை அழித்து வஞ்சத்தையும் மாயமான பெரிய இருட்டையும் ஒழித்து மிகுதியாகவுள்ள இரத்த வடிவாக உள்ள பெரிய நிறத்தை அடைந்து செந்நிறம் உள்ள கதிரவனாக ஆறுமுகப் பெருமான் சக்கரம் விளங்கியது.

5627. விரும்பும் தம் இடப்பக்கத்தில் உமையைக் கொண்டுள்ள சிவபெருமானின் இளையமகனின் ஒப்பில்லாத சக்கரப்படை சென்று போர் செய்யும் தன்மையை, அந்தத் திருமால் கையில் கொண்டுள்ள சக்கரமானது பார்த்து, அதைப் பாராட்டுவது போல வியப்படைந்து புகழ்ந்தது.

5628. முருகப்பெருமான் செலுத்திய சக்கரமான பெரிய ஆயுதம், போரில் ஆரவாரித்துக் கொண்டு வந்த நூறாயிரம் வெள்ளம் படைகளையும், ஒரு நாழிகைக்குள் ஆறு முகங்களையுடைய இறைவன் திருமொழியால் மாற்றியதைப்போல வெட்டி எறிந்தது.

318 □ கந்தபுராணம்

5629 ஆடல் உற்றவேல் பண்ணவன் அலர்கதிர்ப் பரிதி
பாடு சுற்றிய அவுணர்கோன் தானையைப் படுத்து
மோடு பெற்றதொல் புகழொடு மீண்டது முனிபுற்
காடு முற்றவும் தனிபடர்ந் துண்டதோர்

கனல்போல்.

5630 கைம்ம விந்திடு குடைபல காம்பிடை துணிந்து
மெய்ம்ம விந்திடு விழுநிணச் சேற்றிடை வீழ்ந்து
பொய்ம்மக் கொண்டுநிற் புறுவன பூவலர் தடத்தில்
செய்ம்மக் கொண்டமர் தாமரைக் காடுபோல்
திகழும்

5631 அழுங்கல் கொண்டதோர் கரிபரி அவுணர்பேர்
அனிகம்
வழங்கல் இன்றிவீழ்ந் தவிந்திடு களேவரம் மலிதல்
தழங்கு தெண்டிரை உலகுள சயிலங்கள்
அனைத்தும்
ஒழுங்க தாகிவந் தாயிடைத் தொக்கவா றொப்ப.

5632 அகல்வி சும்புகா றோங்கிய களேவரம் அதன்பால்
ஞெகிழி கொண்டவாய்ப் பேயின நிணனுண்டு
சிரித்து
மிகவும் ஆர்ப்பெடுத் தீண்டுவ மின்னியே இடித்து
முகிலி ருங்கணம் முதுவரைச் சாரல்மொய்த்
ததுபோல்.

5633 மையல் யானையும் அவுணர்தம் யாக்கையும்
மற்றும்
ஒய்யெ னக்கொடு குருதியம் பேரியா றொழுகல்
செய்ய தோர்பணி கருங்கடல் மறைத்தல்சிந்
தித்து
வெய்ய நஞ்சுமிழ்ந் திருநிலம் படர்தல்போல்
விளங்கும்.

5629. வெற்றி பொருந்திய வேலையுடைய முருகப் பெருமானின் அவர்கின்ற கதிர்களையுடைய சக்கரம், அருகில் சூழ்ந்து நின்ற அசுரர் மன்னனான துரபன்மனின் படைகளைக் கொன்று, உயர்ந்த பெரும்புகழுடன் உலர்ந்த புல்லையுடைய காடனைத்தையும் தானே புகுந்து உண்டு திரும்பிய தீயைப் போலத் திரும்பி வந்தது.

5630. கைகளில் மிக்கிருந்த பல குடைகள் காம்பின் நடுவில் தூணித்து உடலில் மிக்கிருந்து ஒழுகிய ஊன் சேற்றில் விழுந்து உயர்ச்சி கொண்டனவாக நிற்கின்ற தன்மை, மலர்கள் மலர்கின்ற தாமரைக் காட்டைப்போல்விளங்கியது.

5631. ஆரவாரத்துடன் கூடிய யானைகளும் குதிரைகளும் அசுரர்களும் ஆகிய பெரிய படைகள் உலவுதல் இல்லாது விழுந்து, இறந்து கிடக்கும் பிணங்கள் நிறைந்திருத்தல், ஒலிக்கின்ற அலைகளையுடைய கடல் சூழ்ந்த உலகத்தில் உள்ள மலைகள் யாவும் வரிசையாக வந்து நெருங்கிய தன்மையைப் போல விளங்கியது.

(களேவரம்-பிணக்குவியல்)

5632. இடம் அகன்ற வானம் வரை உயர்ந்த பிணக்குவியல் மீது, பெரிய மேகக் கூட்டங்கள் பெரிய மலைகளின் சாரல்களில் மொய்த்துக் கொண்டாற்போல, கொள்ளி வாய்ப் பேய்கள் நிணங்களை உண்டு சிரித்து மிகவும் ஆரவாரம் செய்து கொண்டு நெருங்கின.

5633. மதமயக்கம் கொண்ட யானையும், அசுரர்களின் உடல்களும் மற்றுமுள்ளவையும் ஆகிய இவற்றை விரைவாகக் கொண்டு இரத்தமாகிய பெரிய ஆறு வருதல், செந்தீரமான ஒரு பாம்பு கரிய கடலை மறைக்க எண்ணிக் கொடிய நஞ்சைக் சவ்ளிக் கொண்டு பெரிய பூமியில் போதல் போல் விளங்கியது.

320 □ கந்தபுராணம்

5634 மாணி லைப்படு பேய்சில களேவர வரைபோய்ச்
 சோணி தப்புனல் ஆறுபாய்ந் திடஅதன் துவலை
 சேணி லத்துளார் அரிவையர் புனைகலை
 தேறிப்ப
 நாணல் உற்றனர் பூப்பென நகைப்பரென் றுன்னி.

5635 சொல்ல ருந்திறல் அவுணரில் சிலர்தலை துணிந்து
 வல்லை யின்கிளர்ந் தார்த்தலும் வலியினால்
 தம்மை
 அல்லல் செய்திடு கோளிரண் டல்லதை
 அவைபோல்
 எல்லை யில்லவை வந்தஎன் றிரியுமால் இரவி.

5636 நீடி விண்படர் கொடிசில நிமிர்கவந் தத்தின்
 காடு தன்னிடைப் புகுந்துதந் தலைமிசைக் காட்டி
 ஆடல் யானையின் களேவரம் குத்துவ அடுபோர்
 ஊடு காக்கையின் முகரும்வந் தார்கொலென்
 றுரைப்ப.

5637 நீட லுற்றசீர் அவுணர்கோன் ஆணையால்
 நிலமேல்
 வீட லுற்றிடு வயவர்க்குத் தம்முயிர் மீட்டுங்
 கூட லுற்றிடு திறனெனக் கூளிகை கொட்ட
 ஆட லுற்றிடும் உடற்குறை அநந்தகோ டிகளால்.

5638 இனைய வெல்லையில் எம்பிரான் எரிகதிர்ப் பரிதி
 முனையில் வந்தடல் செய்ததை உணர்ந்திலன்
 முன்கூழ்
 கனையி ருங்கடல் படையெலாம் பட்டவா கண்டு
 மனம் ருண்டொரு தமிழனாய் நின்றனன்
 வலியோன்.

5634. மாட்சிமையுடைய சில பேய்கள், பிணமநல மீது போய், இரத்த வெள்ளமான ஆற்றில் குதிக்க, அவை குதிப்பதால் உண்டான நீர்த்துளிகள் சொர்க்கத்தில் உள்ள பெண்கள் உடுத்துள்ள ஆடைமீது தெறிக்க, அவர்கள், அவற்றைப் பார்க்கின்றவர் 'பூப்பு' என்று நகைப் பார்கள் என்று நினைத்து நாணம் கொண்டனர்.

5635. சொல்வதற்கு அரிய ஆற்றலையுடைய அசுரர் களில் சிலர் தலையறுந்து விரைவாகக் குதித்து ஆரவாரிக் கவும், வன்மையால் தன்னை வருத்தும் இராகு கேதுக் களான இரண்டே அல்லாது அவற்றைப் போல அளவில்லா தவை என்று கதிரவன் விலகி ஓடுவான்.

5636. கொல்கின்ற போர்க்களத்திற்குக் காக்கை முகம் கொண்டவர்களும் வந்தார்களோ என்று சொல்லுப டி, உயர்ந்து மேலே சென்ற சில காக்கைகள் மிகுதியாக இருக்கின்ற கவந்தக்காடுகளில் (தலையற்ற உடல் குறை களின் மிகுதி) புகுந்து நம் தலைகளை வெளியே நீட்டி, ஆடலையுடைய யானையின் பிணக்குவியலைக் குத்தின.

5637. மிக்க சிறப்பைக் கொண்ட அவுணர்க்கு மன்ன னான சூரபன்மன் ஆணையால் நிலத்தின் மீது இறந்து விழுந்த வீரர்க்கு அவர்களின் உயிர் திரும்பவும் சேர்ந்த தன்மையைப்போலப் பேய்கள் கைகொட்ட பலகோடி உடற் குறைகள் ஆடின.

(கூளிகைகள்-பேய்கள்)

5638. இவ்வாறான சமயத்தில் எம்பெருமானின் எரிகின்ற கதிரையுடைய சக்கரம் போர்க்களத்தில் வந்து கொன்றதை வன்மையுடைய சூரபன்மன் உணரவில்லை. எதிரிலே சூழ்ந்திருந்த நெருங்கிய மிகுந்த படைகள் முழுமையும் அழிந்ததைப் பார்த்து உள்ளம் மயங்கித் தீனிய னாக அவன் நின்றான்.

- 5639 நீண்ட தன்னொரு வேல்படை உய்த்துநீக்
கினனோ
பாண்ட ரங்கம தியற்றுவான் படையின்வீட்
டினனோ
மாண்டு போகவென் றொருமொழி தன்னின்மாற்
றினனோ
ஈண்டு தானையை முடித்ததெவ் வாறிவ
னென்றான்.
- 5640 தேரிழந்தனன் சிலையதும் இழந்தனன் திறல்சேர்
பேரிழந்தனன் தானைகள் இழந்தனன் பெரும்பூண்
ஏரிழந்தனன் மவுலியும் கவிகையும் இழந்தான்
பாரிழந்திடு மன்னர்போல் நின்றனன் படிமேல்.
- 5641 நின்றி டுந்திறல். அவுணர்கோன் நெடுஞ்சினம்
நெஞ்சில்
துன்ற மார்பகம் வியர்த்திட முடித்தலை துளக்கி
நன்று நன்றொரு பாலகன் வலியென நகையா
வென்றி நான்முகன் படைக்கலம் எடுத்துமேல்
விடுத்தான்.

வேறு

- 5642 சூர்ப்புயல் அன்னதொர் சூரன் விடுக்கும்
மாற்படு போதன் வயப்படை சென்று
பாற்படு மெல்லை பரஞ்சுடர் செங்கை
வேல்படை சென்று விழுங்கிய தன்றே.
- 5643 விழுங்குதல் கண்டனன் வெய்யவன் நெஞ்சம்
அழுங்குதல் செய்தனன் அச்சுத மூர்த்தி
வழுங்கிய தொல்லை வயப்படை ஏந்தி
முழுங்குதல் என்னை முனிந்துடன் விட்டான்.

5639. "இவன் நீண்ட தன் வேலை விட்டு இப்படை களையெல்லாம் அழித்தானோ? பாண்டரங்கத்துக் கூத்தாடு கின்ற சிவபெருமானின் அம்பால் அழித்தானோ? 'அழிவ தாகுக' என்று ஒரு சொல்லைச் சொல்லி அழித்தானோ? இங்கிருந்த படைகளை எவ்வாறு அழித்தான்?" என்று சூரபன்மன் சொன்னான்.

5640. சூரபன்மன் தேரை இழந்தான்; வில்லுமிழந் தான்; வெற்றி பொருந்திய போரையும் இழந்தான்; படை களையும் இழந்தான்; பெரிய அணிகளையும் இழந்தான்; முடியையும் இழந்தான்; பூமியை இழந்த மன்னரைப் போல் ஆனான்.

5641. இவ்வாறு எல்லாவற்றையும் இழந்து நிற்கின்ற ஆற்றல் வாய்ந்த சூரபன்மன் மிக்க கோபம் பொருந்திய மார்பிடமாவது வியர்க்க, முடியுடன் கூடிய தலையை அசைத்து, ஒரு சிறுவனின் வன்மை நன்றாகவுள்ளது! நன்றாகவுள்ளது! என்று நகைத்து வெற்றியுடைய நான் முகக்கணையை எடுத்தான்.

5642. அச்சம் அளிக்கும் மேகம் போன்ற சூரபன்மன் விட்ட பெருமையுடைய நான்முகக் கணையானது சென்று அருகில் சேரும் போது பரம் பொருளான முருகப்பெரு மானின் கைகளில் இருந்த வேலானது அந்த நான்முகக் கணையை விழுங்கியது.

5643. கொடிய அந்தச் சூரபன்மன், வேலானது நான் முகக்கணையை விழுங்குவதைப் பார்த்தான். மனம் புழுங்கித் திருமால் தந்த பழைய ஆயுதத்தை எடுத்து ஒலிக்கும் தீப்போல் சினம் கொண்டு எய்தான்.

- 5644 விட்டிடு மாயவன் வெம்படை ஏகி
மட்டறு கண்ணார்தம் மாலுரு ஈன்று
கிட்டிய காலை கிளர்ந்திடும் ஒள்வேல்
அட்டது தன்னையும் ஆர்ந்தது மன்னோ.
- 5645 சயம்புனை செம்மல் தனாதருள் நீரால்
அயன்படை தன்னுடன் அம்புவி கேள்வன்
வியன்படை தன்னையும் வேல்படை உண்ணக்
கயம்படு சூரது கண்டுவிம் முற்றான்.
- 5646 கறுத்திடு கின்றதொர் கந்தர வள்ளல்
விறற்படை தன்னை விடுத்திடின யாரே
மறுத்திடு வாரஃதென்று மனத்தில்
குறித்தனன் மாயை கொடுத்தருள் கோமான்.
- 5647 முப்புரம் நீறெழ மூரல் விளைத்தோன்
மெய்ப்படை தன்னை விடுப்பது தேற்றி
அப்படை ஏந்தி அருச்சனை நீரால்
ஒப்பறு சீர்த்தியன் ஒய்யென உய்த்தான்.
- 5648 அத்தகு வெம்படை ஆடல் இயற்றும்
முத்தலை வேல்படை மூர்த்திகள் கோலம்
எத்திசை தன்னினும் ஈண்டுற ஆர்த்து
மெய்த்தழல் வீசி விரைந்தது மாதோ.
- 5649 ஆடியல் யானைக ளாயின எட்டும்
வீடிய வேயென வீழ்ந்தயர் வுற்ற
நீடிய தேமியின் நின்றிடு செந்தி
ஓடிய சேடனும் உட்கி யுலைந்தான்.

5644. விடப்பட்ட திருமாவின் ஆயுதம் சென்று அளவில்லாத நாராயணர்களின் பெரிய வடிவங்களை உண்டாக்கிக் கொண்டு நெருங்கி வந்த சமயத்தில், விளங்கும் வேலானது, அந்த நாராயணக் கணையையும் அழித்தது.

5645. வெற்றி பொருந்திய தலைவரான முருகப் பெருமானின் திருவருள் தன்மையால், நான்முகன் கணையுடன் திருமாவின் கணையையும் வேலானது உண்டது. இழிவுடைய சூரபன்மன் அதைப் பார்த்து வருந்தினான்.
(சுயம்-கீழ்மை)

5646. கரிய கழுத்தையுடைய சிவபெருமானுடைய வெற்றியுடைய ஆயுதத்தை விட்டால் எவர் தடுக்க வல்லவர்? என மாயையால் பெற்றெடுக்கப்பட்ட சூரபன்மன் மனத்தில் நினைத்தான்.

5647. திரிபுரங்கள் மூன்றிலும் தீயானது உண்டாகப் புன்னகை கொண்டவரான சிவபெருமானின் தவறாத கணையை விடத் துணிவு கொண்டு, அதை எடுத்து வழிபாடு செய்யும் முறைப்படி வழிபாடு செய்து ஒப்பில்லாத புகழையுடைய சூரபன்மன் விரைவாக விட்டான்.

5648. அந்தத் தகுதியான கொடிய படை திருநடனம் செய்கின்ற திரிகுலத்தையுடைய சிவபெருமானின் பல வடிவங்கள் எவ்விடங்களிலும் நெருங்குமாறு ஆரவாரம் செய்து, தன்னிடம் முழுவதும் தீ மயமாக ஆக்கிக் கொண்டு விரைவாக வந்தது.

5649. வெற்றியுடைய எட்டுத் திக்கு யானைகளும் இறந்தவையே என்று சொல்லுமாறு விழுந்து தளர்ந்தன. நீண்ட கடலுள் நிற்கின்ற தீயானது ஓடிவிட்டது. பூமியைச் சுமக்கும் ஆதிசேடனும் வன்மையிழந்து நடுங்கினான்.

326 □ கந்தபுராணம்

- 5650 படித்தலம் நெக்கது பல்வகை மேகம்
இடித்தொகை சிந்தி இரிந்தன பானு
துடித்தது திங்கள் சுழன்றது மேரு
வெடித்த திடந்தொறும் விண்டதில் வண்டம்.
- 5651 இலக்கர் நடுங்கினர் ஏனைய வீரர்
கலக்க மடைந்தனர் காண்தகு பூதர்
மலக்கம தெய்தினர் மற்றிது தன்னை
விலக்கரி தாலென ஓடினர் விண்ணோர்.
- 5652 புடவி முதல்புவ னங்கள் அனைத்தும்
நொடிவரை செல்லுமுன் நொய்தென மாய
முடிவ தியற்றிடு மூர்த்தின் நாமப்
படைவர அன்னது பார்த்தவன் வள்ளல்.
- 5653 எந்தைதன் மாப்படை ஈதென ஐயன்
சிந்தை புரிந்தொரு செங்கையை நீட்டி
வந்திடும் அப்படை பற்றினன் மாதோ
தந்தவன் வாங்கிய தன்மையது என்ன.
- 5654 பெற்ற முயர்த்த பெருந்தகை நாமக்
கொற்ற நெடும்படை யைக்கும ரேசன்
பற்றியொர் பாணி பரித்தனன் நின்றான்
மற்றது கண்டனன் மாயவன் மைந்தன்.

வேறு

- 5655 விட்ட விட்டதோர் படைக்கெலாம் வேறுவே
தொட்டி லான்அத னாலது மாற்றுதல் துணியான்
கிடும் எல்லையில் அவையெலாம் கவர்ந்தனன்
கேடில்
அட்ட மூர்த்திசேய் என்பது காட்டினன் அம்மா.

5650. பூமி பிளவுபட்டது. பலவகையான மேகக் கூட்டங்கள் இடிகளைச் சிதறின. கதிரவன் துடித்தான். சந்திரனும் சுழன்றான். மேருமலை வெடித்தது. பல இடங்களிலும் இவ்வண்டம் பிளந்தது.

5651. இலட்ச வீரர்கள் நடுங்கினர். மற்றுமுள்ள வீரர்கள் கலக்கம் அடைந்தனர். பார்க்கத்தக்க பூதர்கள் மயக்கம் அடைந்தனர். தேவர்கள் இதைத் தடுக்க முடியாது என ஒடினர்.

5652. பூமி முதலிய உலகங்கள் எல்லாம் ஒரு நொடிப் பொழுதில் விரைவாக அழியுமாறு அழித்தருள்கின்ற கடவுளின் பெயரையுடைய ஆயுதமானது வரவும், அதை முருகப்பெருமான் பார்த்தருளினார்.

5653. 'இது எம்பெருமானின் அம்பு' என்று எம் ஐயனான முருகன் நினைத்து, ஒரு கையை நீட்டி கொடுத்தவன் வாங்கிக் கொள்வதைப் போல், வந்த அப்படையைப் பிடித்துக் கொண்டார்.

5654 காளைக் கொடியையுடைய பெருந்தகுதியுடைய வரான இறைவன் திருப்பெயரால் விளங்கும் வெற்றியுடைய நீண்ட அம்பை முருகப்பெருமான் ஒருகையில் கொண்ட வராக விளங்கினார். மாணியின் மகனான சூரபன்மன் அதைப் பார்த்தான்.

5655 "இவன் நான் பல முறையும் விட்ட அம்புகளுக் கெல்லாம் பதில் அம்புகளை விடவில்லை! அன்றியும் அதனை அந்த ஆயுதத்தால் அழிக்கவும் நினைக்க வில்லை. அருகில் சென்றவுடனே அவற்றையெல்லாம் கவர்ந்து கொண்டான். இதனால் இவன் அட்ட மூர்த்தமான சிவபெருமான் என்று விளக்கினான்" என்று சூரபன்மன் சொன்னான்.

328 □ கந்தபுராணம்

- 5656 என்னொ டேபொரற் கிவனலால் வேறிலை
இனையோன்
தன்னொ டேபொரற் கியானலா திலையிது சரதம்
அன்ன பான்மையின் எனக்குநே ராம்இவன் அவது
பின்னை யாருளர் தமிழனுக்கு உவமையாப் பேசு.
- 5657 மான வேல்படை வன்மையும் விற்தொழில் வலியும்
ஏனை யாயுள வன்மையும் கண்டனன் இனிமேல்
பானல் வாய்மைந்தன் செய்வது பார்ப்பனென்
றுன்னி
மோன மாகியே நின்றனன் அவுணர்கள் முதல்வன்.
- 5658 பொருளின் நீர்மையால் புனைகலன் மாற்றலிற்
புனிமேல்
இருளின் நீர்மையாய்த் தோன்றினோன் அற்புத
மெய்தி
மருளின் நீர்மையால் நின்றது நோக்கியே வள்ளல்
அருளின் நீர்மையால் இனையன பாற்றங்கள்
அறைவான்.
- 5659 இந்தி ரன்தனி மதலையை இமையவர் தம்மை
அந்த மில்பகல் சிறையிடைப் படுத்தனை அதற்கா
முந்தொ ரொற்றனை விடுத்தனம் ஆங்கவன்
மொழியும்
சிந்தை கொண்டிலை விடுத்திலை அமரர்தஞ்
சிறையும்.
- 5660 அன்ன தன்மையால் ஈண்டியாம் வந்தனம் அமரில்
தன்னை நேரிலா திருந்திடு தாரகன் தன்னை
முன்னம் அட்டிடு முறையென நின்னையும்
முனிவரால்
இன்ன வைகலே அடுதமென் நேகினம் மீண்டும்.

5656 “என்னுடன் போர் செய்வதற்கு இவனையன்றி வேறு எவரும் இலர்; இவனுடன் போர் செய்வதற்கு என்னையன்றி வேறு எவரும் இலர். இது உண்மை. அத்தன்மையால் இவன் எனக்கு ஒப்பானவனே அல்லாது பின் எனக்கு உவமை கூற வேறு எவர் இருக்கின்றார்?

5657 “நான் பெரிய வேல் படையினது வன்மையையும், வில்லாற்றலையும், இவையல்லாது மற்றுமுள்ள வன்மைகளையும் பார்த்தேன். இனி நெய்தல் மலர் போன்ற வாயை உடைய இந்தச்சிறுவன் செய்யும் செயலைப் பார்ப்பேன்” என்று எண்ணி அசுரர் தலைவனான சூரபன்மன் ஒன்றும் கொல்லாது மௌனமாக நின்றான்.

5658 இந்த வலகத்தில் பொன்னின் சம்பந்தத்தால் செய்யப்பட்டு அணிந்திருக்கும் அணிகளை அகற்றுதலும் இருளின் தன்மையாய்க் காணப்பட்ட அச்சூரபன்மன், வியப்பு மேலிட்டு, மயக்கம் கொண்ட தன்மையுடைய வனைப் போல நின்றதைப் பார்த்து, அநுள் தன்மையால் முருகப்பெருமான் பின்வரும் இதனைச் சொல்வாரானார்.

5659 “இந்திரனின் ஒப்பற்ற மகளான சயந்தனையும் தேவர்களையும் எல்லையில்லாத காலம் சிறையிலே வைத்தாய்! அவர்களை விடுவிப்பதன் பொருட்டாக யாம் ஒரு தூதனை அனுப்பினோம், அவன் உரைத்தசொல்லையும் நீ உள்ளத்தில் ஏற்கவில்லை. தேவர்களைச் சிறையினின்று விடுவிக்கவுமில்லை.

5660 “அதனால் நாம் இங்கு வந்தோம். போரில் தனக்கு நிகர் அற்றவனாக இருந்த உன் தம்பி தாரகாசுரனை முன்பு கொன்ற முறைப்படி உன்னையும் சினத்துடன் இன்றே கொல்வோம் என்று வந்தோம்

330 □ சுந்தரபுராணம்

- 5661 ஈண்டு நிற்புடை ஈண்டிய இலக்கம்வெள் ளத்து
நீண்ட தானையும் நின் சிலை வன்மையும் நின்னால்
தூண்டல் உற்றிடு தெய்வதப் படைகளும் தெரிவலந்து
மாண்டு போயது கண்டனை வறியனாய் நின்றாய்.
- 5662 நெடிய தாரகன் செற்றவேல் இருந்தது நின்னை
அடுதல் இங்கொரு பொருளுமன் றரிதுமற் றன்றால்
படையி ழந்திடு நினனுயிர் உண்டிடில் பழியாய்
முடியு மென்றுதாழ்க் கின்றனம் தருமத்தின் முறையால்.
- 5663 பன்னு கின்றதென் பற்பல விண்ணுளோர் பலரும்
துன்னு தொல்சிறை விடுத்தியேல் உன்னுயிர் தொலையேம்
அன்ன தன்மையை மறுத்திடின் ஒல்லைநாம் அடுதும்
என்னை கொல்லுன தெண்ணங்கள் உரைத்தியால் என்றான்.
- 5664 வேறு வேறுநின் றுலகெலாம் அளிப்பது வெஃகி
ஆறு மாமுகம் பன்னிரு செங்கைகொண் டருள்வோன்
ஊறு சேர்அவு ணன்றனக் கிளையன வுரைப்ப
மாறொர் வாசகஞ் சொற்றிலன் உளத்திவை மதிப்பான்.
- 5665 படைஇ ழந்தனன் இவனென உன்னியே பாலன்
இடைதெ ரிந்தனன் போலவே இமையவர் யரப்பை
விடுதி என்னவும் வல்லனா யினன்விளி வில்லேன்
அடலும் ஆற்றலுந் தெரிந்திலன் பிள்ளைமை யதனால்.

5661 “இங்கு உன்பக்கத்தில் நெருங்கியிருந்த இவட்சம் வெள்ளத்துக்கு அதிகமான படையும், உன்னால் விடப்பட்ட தெய்வப்படைகளும் அழிந்து மாண்டு போனதை நீயே பார்த்தாய். இப்போது வறியனாய் நிற்கின்றாய்”

5662 “எம்மிடம் நெடிய தாரகனை வென்ற வேல் இருக்கின்றது. அது உன்னைக் கொல்வது ஒரு பொருளும் அன்று; அரிதும் அன்று. படைக்கருவிகளை இழந்து நிற்கும் உனது உயிரைப் பறிப்பது நீதி முறைப்படி பழியாய் முடியும் என்று எண்ணிக் காலம் தாழ்க்கின்றோம்.

5663 “பலப்பலவற்றைச் சொல்வதால் என்ன பயன்? தேவர்கள் பலரும் நெருங்கியிருக்கின்ற சிறையினின்று அவர்களை விடுவிப்பாயானால் உன் உயிரை அழிக்கமாட்டோம்! அதனை மறுத்து விட்டால் விரைவில் உன்னைக் கொல்வோம்! உன் எண்ணங்கள் யாவை? சொல்வாயாக!” என்று முருகப்பெருமான் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

5664 வெவ்வேறாகச் சன்று உலகம் எல்லாவற்றையும் காப்பதை விரும்பிச் சிறந்த ஆறு முகங்களையும் பன்னிரு திருக்கைகளையும் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கின்ற ஆறு முகப்பெருமான் குற்றம் உடைய சூரபன்மனுக்கு இவற்றைச் சொல்லவும், அச்சூரபன்மன் பதிலாக ஒரு சொல்லையும் சொல்லவில்லை. தன் மனத்தில் பின்வருமாறு நினைக்கலானான்.

5665 “இந்தச் சிறுவன், ‘இவன் இப்போது படைக் கலங்களை இழந்து நிற்கின்றான்’ என்று நினைத்துச்சமயம் அறிந்தவனைப் போல் தேவரின் சிறையை விடுவாயாக என்று சொல்வதற்கும் வல்லமை உள்ளவனாக உள்ளான்! இவனது சிறு பிள்ளைத்தனத்தினால் அழிவற்றவனான என் வெற்றியையும் வலிமையையும் உணர்ந்து கொள்ளவில்லை

332 □ கந்தபுராணம்

- 5666 மன்ற வந்தொடை அறுமுகன் வரம்பிலா வைகல்
 நின்று பேரமர் புரியநான் வறிதுநின் றிடினுங்
 கொன்றி டுந்தொழில் வல்லனே தந்தைமுன்
 கொடுக்க
 என்றும் மாய்ந்திடா ஒருவரம் பெற்றிடும்
 என்னை.
- 5667 தொழுத குந்திரு மவுலியும் கவிகையும் துணிய
 இழிவ தாகியே தமிழன்றின் றமரியற் றிடினும்
 அழிவ தில்லையால் ஆவது மிலைபுகழ் அதனால்
 பழிய தொன்றுறும் அங்கது பாதுகாத் திடுவேன்.
- 5668 வேற்று நீர்த்தடங் கொள்வதை அன்றிவெள்ளங்கள்
 ஊற்று நீர்ப்பெரும் புணரியைக் கொள்வதற்
 குறுமோ
 ஏற்ற தானையைப் படைகளைத் தொலைப்பதே
 யன்றி
 மாற்று மோவென தமிழுறா வரத்தையும்
 மைந்தன்.
- 5669 என்னை அங்கவன் முடித்திடல் அரியதா
 லியானும்
 அன்ன வந்தனை இத்துணை வெல்வதும்
 அனைத்தே
 தொன்ன கர்ப்பெரு வளத்தொடும் படையொடுந்
 துன்னிப்
 பின்னர் வந்தமர் இயற்றியே பெருந்திறல்
 பெறுவேன்.
- 5670 வசைய தன்றிது செருச்செய்வோர் பற்பகல்
 மலைந்து
 விசையம் எய்தினும் மேன்மையாம் வியப்புமாம்
 மேலும்
 திசை விளங்குறு புகழுமாம் யானுமிச் செய்கை
 இசைவ தேகடன் அறிஞர்தஞ் சூழ்ச்சியும் இஃதே.

5666 “மணம் கமழும் மாலை அணிந்த முருகன் அளவற்ற நாள்கள் என் எதிரே நின்று போர் செய்தாலும் நான் அவனுடன் நின்று போர் செய்தலின்றி வாளா நின்றாலும், இவனுடைய தந்தையால் தரப்பட்ட ஒருநாளும் அழியாதிருக்கும் வரம் பெற்ற என்னை, இவன் கொல்லும் வல்லமை யுடையவனோ!

5667 “வணங்கத்தக்க முடியும், குடையும்” அறுபட இழிவுடையவனாக நான் ஒருவனே நின்று போர் செய்வ தானாலும் அழியப் போவதில்லை! அழியாது போனாலும் அதனால் புகழ் உண்டாகப் போவதில்லை! பின், என்ன உண்டாகும் என்றால் பழிதான் வந்து சேரும். அந்தப்பழி இனி வராது காத்துக்கொள்வேன்.

5668 “பெருவெள்ளங்கள் வேறே உள்ள நீர் நிலை களைக் கவர்ந்து கொள்ளுமே அல்லாது ஊற்று நீரையுடைய பெருங்கடலைத் தன்வயப்படுத்திக் கொள்ள முடியுமோ? அதுபோல இந்தச்சிறுவன் எதிர்த்த படைகளையும் படைக் கலங்களையும் அழிப்பதே அல்லாது என் அழிவற்ற வரத் தையும் அழிப்பானோ?

5669 “என்னை இவன் கொல்வது அரிது. நானும் இவனை வெல்லுதல் இப்போது அர்.தேயாகும் ஆதலால் இங்கிருந்து நீங்கிச் சென்று பழைய நகரத்தில் உள்ள வளப் பத்துடனும் செல்வத்து டனும் கூடியிருந்து பின்பு வந்து போர் செய்து மிக்க வெற் றியை அடைவேன்”

5670 “நான் இவ்வாறு எண்ணுவது எனக்கு வசை தருவது அன்று. ஏனென்றால் போர் செய்பவர் பல நாள்கள் போர் செய்து வெற்றி பெற்றாலும் மேன்மை யேயாகும் அன்றியும் வியப்புமாகும் திக்குகள் தோறும் விளங்கும் புகழும் ஆகும். அதனால் இச்செயலுக்கு உடன் படுவதே முறையாகும். அறிஞரின் ஆலோசனையும் இதுவே யாகும்.”

334 □ கந்தபுராணம்

5671 என்று பற்பல சூழ்ச்சிகள் மனத்திடை எண்ணி
 ஒன்றொர் மாயையின் மந்திரம் தன்னையுள்
 ஞறுத்தி
 நின்ற மன்னவன் ஒல்லையின் மறைந்தவண் நீங்கிப்
 பொன்றி கழந்திடும் மகேந்திரக் கோயிலுட்
 போனான்.

5672 மறைந்து போயகூர் முயற்சியை மன்னுயிர்
 தோறும்
 உறைத்த நாயகன் கண்டனன் ஒருதனிச்
 செவ்வேல்
 எறிந்து மற்றவன் உயிர்கொள நினைந்திலன்
 இன்னும்
 மறிந்து தீயவன் உய்யுமோ வெனுந்திரு வருளால்.

வேறு

5673 ஆய வேலைதனில் ஆறுமு கன்பால்
 மாயனும் மயனும் வானவர் கோவும்
 ஏய தேவர்களும் யாவரும் எய்தித்
 தூய வந்தனை யுடன் சொல்ல உற்றார்.

5674 என்று காசிபன் இடந்தனில் வந்தான்
 அன்று தான்முத லாவசு ரேசன்
 வென்றி யேகொடு வியப்பொ டிருந்தான்
 உன்ற னோடுபொரு தோடினன் இன்றே.

5675 நீடு குரனுடன் நீஅமர் செய்தல்
 ஆடலே அவதை யாங்கவன் ஆவி
 கோடல் சிந்தையிடை கொண்டனை என்னின்
 ஒடுமோ பொருதும் உய்திறம் உண்டோ.

5671 என்று இப்படிப் பலப்பல சூழ்ச்சிகளை உள்ளத்தில் நினைத்து, பொருந்திய ஒரு மாயை வடிவான மந்திரத்தை மனத்தில் தியானித்து, போர்க்களத்தில் நின்ற மன்னன் விரைவாக மறைந்து, அங்கிருந்து நீங்கி பொன் விளங்கும் மகேந்திர நகரத்தில் உள்ள மாளிகைக்குள் போனான்.

5672 மாயமாக மறைந்து போன சூரபன்மனின் செயலை நிலை பெற்ற உயிர்கள் தோறும் மறைந்துள்ள முருகப்பெருமான் அறிந்தார். ஓர் ஒப்பற்ற வேலை விடுத்து அவனது உயிரைப் பற்றிட எண்ணவில்லை, 'ஒருவேளை இன்னும் மனம் மாறித் தீயவன் தேவரைச் சிறைவிடுத்து உயிர் பிழைக்கக் கூடுமோ' என்ற திருவருளால்!

5673. அப்போது ஆறுமுகப் பெருமானிடம் திருமாலும் நான்முகனும் இந்திரனும் மற்றத் தேவர்களும் ஆகிய எல்லாரும் வந்து தூய்மையான வந்தனையுடனே சொல்லத் தொடங்கினர்.

5674. "என்றைக்குக் காசிப் முனிவரிடத்தில் சூரபன்மன் தோன்றினானோ, அன்று முதற்கொண்டு அவன் வெற்றியே பெற்று வியக்கும்படியாக இருந்து வந்துள்ளான். இன்றுதான் அவன் உம்முடன் போரிட்டுத் தோற்று ஒடியுள்ளான்.

5675. "பெருமையுடைய சூரனுடன் நீ போர் செய்தல் என்பது ஒரு திருவிளையாடலே ஆகும். அதுவன்றி அவனது உயிரைக் கொள்ள நீ நினைத்தாய் என்றால் அவன் தப்பி ஓடுவானா? உன்னுடன் போர் செய்த பின்பு உயிர் பிழைக்கும் திறம் அவனுக்கு உண்டாகுமோ?

336 □ கந்தபுராணம்

- 5676 துங்க முற்றுடைய சூர்தனை வேலான்
மங்கு வீத்திடுதி மற்றதன் முன்னம்
அங்க வற்கெதிர் அருஞ்சமர் ஆற்றல்
எங்கண் வைத்துடைய இன்னருள் அன்றோ.
- 5677 என்றி யம்புதலும் எந்தை வினாவி
நன்று நன்றென நகைத்தினி நம்முன்
சென்று நின்றுசமர் செய்திடின வல்லே
வென்று சூர்முதலை வீட்டுதும் என்றான்.
- 5678 ஆடல் சேரும்அவு ணன்சமர் ஆற்றா
தோடி னாரும்உறு கண்ணுள ராகி
வீடி னார்களென வீழ்ந்தயர் வாடும்
கூடி னார்குமர வேள்புடை வந்தார்.
- 5679 சங்க மாகியுறு சாரதர் ஆனோர்
எங்கள் நாயகனை எய்தி திகைத்
மங்குல் வானிடை மறைத்து தேரா
அங்கண் ஞாலமலை வற்றிட ஆர்த்தார்.
- 5680 திகழ்ந்த பூதர்கள் செருத்தனில் எம்மை
இகழ்ந்த சூர்நகரின் இம்மதில் வீட்டி
அகழ்ந்து கோபுரம் அகன்கட லீட்டு
மகிழ்ந்து மீண்டிடுதும் வம்மின மென்றார்.
- 5681 வம்மின் வம்மினென வல்லைவி ளித்துத்
தம்மி னங்களொடு சாரதர் மேலோர்
அம்ம கேந்திரம் அழுங்குற ஆர்த்திட்
டிம்மெ னக்கடி தெயில்புறம் உற்றார்.
- 5682 உற்ற காலதனில் ஒண்மதில் காக்கும்
கொற்ற வீரன்அதி கோரன் மருங்கிற்
சுற்று தானையொடு சோர்விலன் நின்றான்
செற்று பூதர்படை சென்றன கண்டான்.

5676. “வன்மையுடைய அச் சூரனை உம் வேலால் அழித்திடுவீர். ஆனால் அதற்கு முன்னம் அங்கு அவனுக்கு எதிராக அரிய போர் செய்வது எங்களிடம் வைத்த இனிய அருளே காரணம் ஆகும் அன்றோ?”

5677. என்று திருமால் முதலிய தேவர்கள் சொல்லவும், எம் தந்தையான முருகப்பெருமான் அவற்றைச் செவி மடுத்துக் கேட்டு, “நல்லது, நல்லது” என்று நகைத்து “இனி அவன் நம் முன் வந்து போர் செய்தால் விரைவாக அவனை வெற்றி கொண்டு கொல்வோம்” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

5678. வெற்றியுடைய அசுரன் செய்த போருக்கு ஆற்றாது ஓடிவிட்டவர்களும், துன்பம் அடைந்து இறந்த வரைப் போல விழுந்து தளர்வாரும் (எழுந்து) கூடியவராய் முருகப்பெருமானின் பக்கத்திலே வந்தனர்.

5679. கூட்டமான பூதர்கள் எம் இறைவனான முருகப் பெருமானை அடைந்து பகைமையுடைய சூரபன்மன் மேசமுடைய வானத்திலே மறைந்து போனதை அறிந்து, அழகிய இடத்தையுடைய உலகம் மயங்க ஆரவாரம் செய்தனர்.

5680. பூதர்கள், “போரில் நம்மை இகழ்ந்து அவ மதித்த சூரபன்மனின் நகரில் உள்ள இந்த மதிலை அழித்து கோபுரத்தைத்தோண்டி எடுத்து அகன்ற கடலிலே சேர்த்து, மகிழ்வுடன் மீளலாம், வாருங்கள்!” என்று உரைத்தனர்.

5681. “வாருங்கள், வாருங்கள்” என்று விரைவாக அழைத்துத் தம் கூட்டத்துடன் பூதப்படையினரான மேலோர், அந்த மகேந்திர நகரமானது வருந்த, ஆரவாரம் செய்து விரைவாகக் காவல் அமைந்த மதில் புறத்தை அடைந்தனர்.

5682. அவ்வாறு அவர்கள் அடைந்தபோது ஒளியுடைய மதிலைக் காவல் செய்கின்ற வெற்றியுடைய வீரனான ‘அதிகோரன்’ என்பவன் மதிலின் பக்கத்தில் குழந்த படையுடனே தளர்வின்றி நின்றவன், அப்பூதர் படை எல்லை கடந்து உள்ளே புகுந்ததைக் கண்டான்.

- 5683 கண்டு ளான்நனி கனன்றிதழ் கவ்வித்
திண்டி. பேரிதி மிலைப்பறை ஆர்ப்பத்
தண்ட லின்றிஅமர் தானைக ளோடு
மண்டு போர்புரிய வந்தெதிர் புக்கான்.
- 5684 எதிர்பு குந்திடலும் ஏற்றெதிர் சென்றார்
அதிர்பு குங்கழலின் ஆடுறு பூதர்
பொதிர்பு குந்தவிருள் போந்துழி எண்ணில்
கதிர்பு குந்தலைய காட்சி படைத்தார்.
- 5685 தோம ரம்பரசு குலமொ டெஃகம்
ஏம ருங்கதைகள் ஏவினர் கோரன்
மாம ருங்கவுணர் மற்றிவர் குன்றம்
காம ரம்படைக லந்து விடுத்தார்.
- 5686 எடுத்து வேழநிறை எற்றினர் தேரை
ஒடித்தெ றிந்தனர் உகண்டுகள் பாய்மாப்
பிடித்தொர் கைகொடு பிசைந்தனர் வீரர்
துடித்தி டும்படி துகைத்தனர் பூதர்.
- 5687 எறிவர் பல்படையும் எய்குவர் வெங்கோல்
குறிய ஈட்டிகொடு குத்துவர் வாளால்
செறுநர் தங்களுடல் சிந்துவர் இவ்வாறு
அறியும் வெஞ்சமரை ஆற்றினர் தீயோர்.
- 5688 சோரி பொங்கின சொரிந்தன முளை
சாரு றும்குடர் சரிந்தன சேனங்
காரி பம்பின கணங்களும் ஏனை
வீர ராம்அவுண ரும்பலர் வீந்தார்.
- 5689 ஈடு றுஞ்சமர் இழைத்துழி இவ்வாறு
ஆடல் வெங்கணவர் ஆற்ற முனிந்தே
சாடி வன்மையொடு தாக்கலும் நில்லா
தொடி னார்அவுண ராயுளர் முற்றும்.

5683. கண்டவன் மிகவும் சினந்து, இதழைக் கடித்துத் திண்டி, பேரிகை, திமிலை, உறை என்பவை ஒலிக்கக் குறைவில்லாத போர்ப்படைகளுடன் நெருங்கிய போரைச் செய்ய எதிரே வந்து புருந்தான்.

5684. எதிரே வரவும் ஒலிக்கும் வீரக்கழலை அணிந்த காலுடன் போர் செய்யும் பூதர்கள், துவாரத்தில் உள்ளே இருள் வந்தவுடனே, அளவில்லாத ஒளிகள் உள்ளே புருந்ததைப்போலவும் என்று சொல்லத்தக்க தோற்றமுடைய வராய் எதிர்த்தபடி சென்றனர்.

5685. அதிகோரன் அருகில் நிற்கின்ற அசுரர்கள் தோமரம், பரசு, குலம், வேல், துன்பம் பொருந்திய கதாயுதம் ஆகியவற்றைச் செலுத்தினர். உடனே இந்தப் பூதர்கள் மலைகளையும் காவல் மரங்களையும் பறித்து வீசினர்.

5686. பூதர்கள் வரிசையாக வரும் யானைக் கூட்டங்களை எடுத்து வாரி ஒன்றின் மீது ஒன்றை மோதினர். தேரை முரித்து வீசினர். வளைந்து ஓடுகின்ற குதிரைகளைப் பிடித்து ஒரு கையால் பிசைந்தனர். வீரர்கள் துடிக்குமாறு காலால் மிதித்தனர்.

5687. பலவகையான ஆயுதங்களையும் வீசுவர். கொடிய அம்புகளைச் செலுத்துவர். சிறிய ஈட்டியால் குத்துவர். வாளினால் பகைவனின் உடலை வெட்டுவர். இங்ஙனம் பழகிய கொடிய போரினை தியவரான அசுரர் செய்தனர்.

5688. இரத்தமானது வெளிப்பட்டது. மூளையானது வெளிப்பட்டது வயிற்றில் பொருந்திய குடர்கள் சரிந்தன. பருந்துகளும் சாக்கைகளும் நெருங்கின. சில பூதகணங்களும் பல அவுண வீரர்களும் மடிந்தனர்.

5689 பெருமை பொருந்திய போரைச் செய்தபோது, வெற்றியுடைய கொடிய பூத கணத்தவர் மிகவும் சினந்து எதிர்த்து வலிமையுடனே தாக்கவும் அவுணர்கள் அனைவரும் நில்லாது தோற்று ஓடினர்.

- 5690 கோர மிக்கஅதி கோர னெனும்பேர்
வீரன் மற்றதனை நோக்கி வெகுண்டே
ஒரே முத்தனை உரத்தொடு பற்றிச்
சார தப்படைஞர் தம்மொடு நேர்ந்தான்.
- 5691 தலைத னிற்கரத லத்தினின் மொய்ம்பின்
மலையி னில்பெரிய மார்பின் முகத்தின்
ஒலிக ழற்கணம் உலைந்திட மோதிக்
கொலைவி னைத்தொருவ னேகுல வுற்றான்.
- 5692 ஈடிலாததொர் எழுப்படை பற்றா
ஓடி யோடிஉரு முற்றென மோதி
வீடு றாதமர் விளைத்திடு பூதர்
கோடி கோடியொ ரிமைப்பிடை கொன்றான்.
- 5693 இந்த வாறவன் எழுக்கொடு தாக்க
முந்து தூசுமுரி வுற்றது கண்டான்
கந்தன் ஏவல்செய் கணப்படை மன்னன்
சிந்து மேகனமுனி வோடெதிர் சென்றான்.
- 5694 சென்ற பூதநிறை செங்கையில் வைகும்
குன்றம் ஒன்றைஅதி கோர னெனும்பேர்
வென்றி யான்மிசை விடுத்தலும் நோக்கித்
தந்த டக்கையெழு வால்தகர் வித்தான்.
- 5695 தசரும் எல்லைதரி யார்கடல் வற்ற
முகிலின் உண்டிடு முரண்பெயர் அண்ணல்
வெகுளி யோடவுணர் வேந்தனை எய்தி
அகல மீதினில் அடித்தனன் மாதோ.

5690. மிக்க கோர வடிவுள்ள 'அதிகோரன்' என்ற பெயரைக் கொண்ட வீரன் அதைப் பார்த்துச் சினந்து ஓர் 'எழு' என்ற ஆயுதத்தை வன்மையுடனே பிடித்துப் பூதப் படையினை எதிர்த்தான்.

5691. பூதர்களின் தலைகளிலும் கைகளிலும் தோள்களிலும், மலையைவிடப் பெரிய மார்புகளிலும், முகங்களிலும் ஒலிக்கின்ற கழலை அணிந்த பூதகணங்கள் வருந்த மோதிக் கொலையைச் செய்து, அந்தக் கோரன் ஒருவன் மட்டுமே உலவினான்.

5692. நிகர் இல்லாத எழு என்ற படைக்கலத்தை எடுத்து ஒடி ஒடி, இடியானது இடித்ததைப் போல மோதி அழியாது போரைச் செய்யும் பூதர்களைக் கோடி கோடியாக ஓர் இமைப்போதில் கொன்றான்.

5693. இவ்வாறு அந்த அதிகோரன் என்ற அசுரன் தாக்கவும் முன்னால் உள்ள தூசிப்படையானது பின்னிட்டு, முருகப்பெருமானுக்கு ஏவலைச் செய்கின்ற பூதகணப் படைத்தலைவனான 'சிந்து மேகன்' என்பவன் பார்த்துச் சினத்துடன் எதிர்த்துச் சென்றான்.

5694. போர் எதிர்த்துச் சென்ற பூதப் படைத்தலைவனான சிந்து மேகன் தன் கையில் கொண்டுள்ள மலை ஒன்றை, அதிகோரன் என்ற பெயர் கொண்ட வெற்றியுடையவன் மீது எய்தான். அதிகோரன் தன் மீது மலை வீசப்பட்டதைப் பார்த்து அதனைத் தன் கையிலே இருந்த எழுப் படையாலே அழித்தான்.

5695. அந்த மலையானது அழிந்தபோது, பகைவரான கடல் வற்ற மேகத்தைப் போல உண்கின்ற சிந்து மேகன் சினத்துடன், அவுணப் படைத்தலைவனான கோரனை அடைந்து அவனது மார்பிலே தாக்கினான்.

342 □ கந்தபுராணம்

- 5696 அடித்த லோடும்அவு ணர்க்கிறை யானோன்
இடுக்கண் எய்திஇவன் ஆவியை இன்னே
முடிப்பன் என்றுமுச லம்கொடு மொய்ம்பில்
புடைத்த னன்உருமு வீழ்வது போல.
- 5697 பூதன் மொய்ம்பிடை புடைத்த எழுத்தான்
ஏதமா முரிய ஏற்றெதிர் தெவ்வைக்
காது கைகொடு கபோலம் அதன்கண்
மோத வேயவுணன் ஆவி முடிந்தான்.
- 5698 வாய்தல் போற்றிய வயப்படை வீரன்
சாத லுற்றுழி தலைத்தலை ஆர்த்துப்
பூத சேனையர்கள் பொம்மென ஏகி
முதெ யிற்றலை முதல்கடை சென்றார்.
- 5699 ஆண்டி யோசனை ஓராயிரம் வான்போய்
ஈண்டு செம்மணிக ளால்இய லுற்று
மாண்ட தீயவட வாழுக மேபோல்
நீண்ட தோர்சிகரி நின்றது கண்டார்.
- 5700 கண்ட தோர்சிகரி கைகொடு தொட்டுத்
தெண்டி ரைக்கடலின் மேற்செல விட்டார்
மண்டு மேருவரை யின்குவ டேந்திச்
சண்ட வாயுவிடு தன்மைய தென்ன.
- 5701 அன்ன வேலையில் அலைந்தது ஞாலம்
பன்ன கேசனும் மிகப்பட ருற்றான்
மன்னு குருறை மகேந்திர முதூர்
துன்னு தானவர் துளங்கி அயர்ந்தார்.
- 5702 ஈண்டு பூதரெறி யும்கிக ரந்தான்
ஆண்டவ் வேலையிடை ஆழ்ந்தது தொன்னான்
நீண்ட மேனிஇறை நின்றளி யாமுன்
மாண்டு சாய்ந்துவிழு மந்தர மென்ன.

5696. தாக்கவும், அவுணர் படைத்தலைவன் அதி கோரன் துன்பம் அடைந்து “இவனது உயிரை இப்போதே முடித்து விடுவேன்” என்று சொல்லி, இரும்பு உலக்கையைக் கொண்டு, இடி விழுவதைப் போல, மேகனின் தோள்களில் தாக்கினான்.

5697. பூதரின் தோளில் தாக்கிய அந்த எழு என்ற படைக்கலம் சிதைந்து முரிய சிந்து மேகன் தன்னுடன் எதிர்த்துப் போர் செய்த அதிகோரனைக் கன்னத்தில் கையால் மோதிட அதிகோரன் உயிர் விட்டான்.

5698. அந்த வாயிலைப் பாதுகாத்துக் கொண்டிருந்த வெற்றிப் படை வீரன் அதிகோரன் இறந்ததும் அவரவர்களும் ஆரவாரம் செய்து பூதப்படையினர் விரைந்து சென்று முதுமையான மதிலின் முன் பக்கம் உள்ள முதல் வாயிலை அடைந்தனர்.

5699. அங்கு ஓராயிரம் யோசனை வானில் உயர்ந்து, மாணிக்கச் செம்மணிகளால் செய்யப்பட்டு, மாட்சிமையுடைய கொடிய வடவைத்தியைப் போல் நீண்ட கோபுரம் நெட்ப்பதைப் பூதர் கண்டனர்.

5700. பொருந்திய மேருமலையின், உச்சியை எடுத்து வேகம் பொருந்திய வாயு தேவன் முன் காலத்தில் கடலிலே எறிந்ததைப் போல், பூதர் தாம் பார்த்த கோபுரத்தைக் கையில் எடுத்துத் தெளிந்த அலைகளையுடைய கடலில் செல்லுமாறு வீசினர்.

5701. அப்போது பூமியானது அசைந்தது. ஆதிசேடனும் மிகவும் துன்பம் அடைந்தான். பொருந்திய குரபன்மன் வாழ்கின்ற மகேந்திர நகரில் உள்ள அசுரர் நடுங்கத் தளர்ந்தனர்.

5702. முன் காலத்தில் நெடிய திருமேனியுடைய திருமால் ஆமை வடிவாக நின்று காத்தற்கு முன்னே கடல் கடைந்த காலத்து அழிந்து சாய்ந்து விழுந்த மந்தர மலை போலப் பூதர்கள் வீசும் கோபுரம் அங்குக் கடலில் முழுகியது.

344 □ கந்தபுராணம்

வேறு

- 5703 பொலங்கெழு சிகரிஅப் புணரி சேர்தலின்
கலங்கின விரிதிரைக் கைம்ம றித்ததால்
மலங்கின மொடுசுறா அருந்தி மிங்கில
கிலங்கனும் இரிந்ததம் கிளைக ளோடுமே.
- 5704 மாதலம் புகுந்திடும் சிகரி வாரியுள்
பூதரங் குய்த்திட விரைவிற் போவது
வேதமுன் கொணர்தரு மீனம் வேலையில்
பாதலம் புகுந்திடு பான்மை போலுமே.
- 5705 கழல்கறங் கியதெனும் கண்ணர் உந்திய
அழற்கொழுந் தாகிய சிகரத் தாய்மணி
நிழல்பொலிந் திடுவன நீல வேலையில்
தழற்பரந் தொழுவதோர் தன்மை போலுமே.
- 5706 நாகர மணிவெயில் நணுகும் வேலையில்
சேரம்மீ உம்பர்போய்த் தெறித்து மீள்வது
சாகரம் உற்றது தழலென்று உன்னியே
மாகர வாரிநீர் வழங்கல் போலுமால்.
- 5707 காமரு சிகரியில் கவைஇய மாமணி
ஏமுற நிழற்றிய எழிலை நோக்கியே
பூமது நுகர்தரு பொறிவண் டானவை
தாமரை வனமென அயிர்த்துச் சாருமால்.
- 5708 பங்கய மணிநிழல் பரப்பை நோக்கியே
இங்கிவை தசையென எண்ணிப் புட்குலம்
நுங்கிய செல்வன நொய்தின் எய்தியே
அங்கிகொ லெனச்சில அகன்று போயின.

5703. பொன் மயமான கோபுரம் அந்தக் கடலில் சேர்வதால் அக்கடல் விரியும் அலையாகிய கைகளை விரித்தது. அதனால் விலாங்கு, சுறா, அரிய திமிங்கிலகிலங்களும் தம் சுற்றத்துடன் நீங்கிச் சென்றன.

5704. பெரிய பூமியில் இருந்த அந்தக் கோபுரம் பூதகணத்தவர் கடலுள் வீச, அது விரைவில் செல்வது, முன்காலத்தில் வேதத்தைச் சோமுகாசுரனிடமிருந்து பிடுங்கிக் கொண்ட மீனானது பாதலத்துக்குச் செல்லும் தன்மையை ஒக்கும்.

5705. வீரக்கழலைப் போன்று சுழல்கின்ற கண்ணரான பூதர்களால் எடுத்து வீசப்பட்டது மாணிக்க மயமாக இருத்தலால், அழலின் கொழுந்தாகவுள்ள அச் சிகரத்தில் பதிக்கப்பட்ட மணிகளின் செந்நிற ஒளி விளங்குதல், நீல நிறமான கடலில் தீயானது பரவி எழும் தன்மையைப் போல விளங்கியது.

5706. நாகர்களின் அழகிய மணிகளின் வெயில் அடைந்த கடலில் அந்தக் கோபுரம் விழுதலால், சிறிய துளிகள் மேலே சென்று தெறித்துத் திரும்புவது கடலில் தீப்பிடித்தது என எண்ணி வானத்தில் உள்ள மேகங்கள் நீரைச் சிந்துவதைப் போல விளங்கும்.

5707. அழகுடைய கோபுரத்தில் பொருந்திய சிறந்த மணிகள் இன்பம் உண்டாக நிழற்றிய அழகை நோக்கி மலரின் தேனை உண்கின்ற புள்ளிகளையுடைய வண்டுகள் அதைத் தாமரைக் காடு என்று எண்ணி வந்து அடையும்.

5708. பத்மராக மணி நிழலின் விசாலத்தைப் பார்த்துப் பறவைக் கூட்டங்கள் 'இங்குள்ளவை தசைகளே' என எண்ணி உண்ணும் பொருட்டுச் சென்றன. விரைவாகச் சில பறவைகள் அருகில் சென்று இவை தீயோ என்று ஐயம் கொண்டு விலகிச் சென்றன.

346 □ கந்தபுராணம்

- 5709 தெழித்திடும் வேலையில் செய்ய சோதியால்
தழற்பொலி கோபுரந் தரிப்பின் நேகலால்
கிழித்தன பணிபதி கிளர்ந்து மற்றவர்
விழித்தனர் உருமென வெருவி ஓடினார்.
- 5710 பூதர்கள் யாம்விடு பொலம்கொள் கோபுரம்
ஓதநெஞ் சடைதலும் உதிரங் கான்றதால்
சேதன மோவிது செப்பும் என்றனர்
மீதுறு கதிர்மணி வெயிலென் றுன்னலார்.
- 5711 பெர்ப்பகல் சிகரியுள் பொருந்தி ஆப்பவர்
அற்பகல் நுகருமீன் அவரை நுங்குமால்
முற்பக லோர்பழி முடிக்கின் மற்றது
பிற்பகல் தமக்குறும் பெற்றி என்னவே.
- 5712 ஆனதொர் கோபுரம் அளப்பி லாதமர்
தானவர் கிளையொடும் வீழ்ந்த தன்மையால்
மீனுறு திரைக்கடல் வெள்ள மேற்செலா
மாநகர் எயில்தனை வளைந்து புக்கதே.
- 5713 காதிடும் இயற்கையில் கால்கொண் டேகலின்
பூதலம் வெருக்கொளப் பொங்கும் ஆர்ப்பினின்
மீதமர் காரினில் விமலன் விட்டிடும்
பூதரை நிகர்த்தததப் புரிசை சூழ்புனல்.
- 5714 மைக்கடல் புயியினும் மகேந்திர ரப்புரம்
மிக்கது போலுமென் றைய மேற்கொள்ளா
இக்கணம் நாடுதும் என்று சென்றபோல்
புக்கது நகரிடைப் புணரி நீத்தமே.

5709. ஒலிக்கும் கடலில் செந்நிறமான ஒளியால் தீயைப் போல் விளங்குகின்ற கோபுரமானது எங்கும் நில்லாது செல்வதால் பாதலத்தைப் பிளந்தது. அங்கிருந்த நாகர் அதனை இடியோசை என்று ஓடினர்.

5710. பூதகணத்தவர், “யாங்கள் வீசும் பொன் கோபுரம் ஒலியுடைய கடலின் நடுவை அடைதலும் இரத்தத்தை வெளிப்படுத்தியது. அவ்வாறு தோன்றுவது அந்தக் கோபுரத்தின் மீதுள்ள ஒளி பொருந்திய செம்மணிகளின் ஒளி என்று கருதாதவர்கள், இதனால் இது உயிருடையதோ? சொல்லுங்கள்!” என்று உரைத்தனர்.

5711. முன் நாளில் (பகலில்) ஒரு பழியைச் செய்தால் அப்பழி பின் நாளில் தங்களுக்கு வரும் தன்மையைப்போல, அகலமான அகழியையுடைய கோபுரத்தின் உள்ளே பொருந்தி நீருள் மூழ்கியவர், இரவும் பகலும் தின்ற மீன்கள் இப்போது அவர்களை விழுங்குகின்றன.

5712. அந்தக் கோபுரம் அளவற்ற அசுரர் கூட்டத் துடன் கடலில் வீழ்ந்ததால், மீன்கள் பொருந்திய அலை கடலின் வெள்ள நீர் மேலே எழுந்து சென்று அந்த நகரத்தின் மதிலை வளைந்து கொண்டது.

5713. அந்த மதிவின் பக்கத்தில் இருந்த கடல் வெள்ளம் அழிக்கும் இயல்புடனே செல்வதால், பூமியானது அஞ்சப் பொங்கிய ஆரவாரத்தால் மேலே பொருந்திய மேகத்தால் இறைவன் அனுப்பிய பூதர்களைப் போல் தோன்றியது.

5714. அந்தக் கடல் வெள்ள நீரானது, கரிய கடலானது சூழப் பெற்ற உலகத்தைவிட மகேந்திர புரம் பெரியதோ என்ற ஐயம் கொண்டு, அதைத் தீர்த்துக் கொள்ள, இப்போது ஆராய்வோம் என்று சென்றது போல்த் நகரதுக்குள் புகுந்தது.

348 □ கந்தபுராணம்

- 5715 மீனேனும் மைந்தரை மிசைந்த தானவர்க்
கானதொ ரிறுவரை அணுகிற் றில்விடை
யானவர்ப் பொருவனென்று எண்ணிச் சேறல்பாட்.
போனதப் பதியினுட் புணரி நீத்தமே.
- 5716 இவ்வகை நிகழ்ந்திட எறிந்த கோபுரம்
பௌவமுற் றிடுதலும் பைம்பொன் மாமதில்
வெவ்வலி அரசர்கள் விளிய ஈறிலாக்
கௌவைகொள் திருநகர்க் காட்சித் தாயதே.
- 5717 எல்லைமற் றனையதில் ஈண்டு ஈரதர்
மல்லலம் புரிசையின் வடாது பாங்கரை
ஒல்லையில் தம்பதத் துதைப்பச் சாய்ந்தது
செல்லுற வீழ்ந்திடு சிகர மேயென.
- 5718 மாமதில் சாய்தலும் வலிய பூதர்கள்
காமரு நகரினுள் கலந்து நண்ணினார்
ஏமரு கடங்கலுழ் இபங்கள் ஈண்டியோர்
தாமரை மலர்த்தடந் தன்னிற் புக்கபோல்.
- 5719 கானுறு பங்கயக் கடவுட் கிப்பகல்
போனதோர் காலையிற் புணரி யாவையும்
மாநிலங் கொள்வது மானப் பூதவெஞ்
சேனைகள் மகேந்திர புரத்தில் சென்றவே.
- 5720 புக்கனர் வீரர்கள் புயலின் மேனியும்
செக்கரங் குஞ்சியாந் தீயுங் கைகளாய்
மிக்கெழு புணரியும் வேறு வேறுறா
மைக்கடல் உலப்பில வருவ போலவே.

5715. கடல் வெள்ளம், மீன்கள் என்ற என்மைந்தரை உண்ட அசுரர்க்கு இப்போது ஓர் இறுதியானது உண்டாகியது. நான் அவருடன் போர் செய்வேன் என்று எண்ணிச் சென்றதைப் போல அந்த மகேந்திர நகரினுள் சென்றது.

5716. இத்தகைய நிகழ், கடலுள் எறியப்பட்ட கோபுரம் கடலை அடையவும், பசும் பொன்னால் ஆன பெரிய மதில், கொடிய ஆற்றலையுடைய தலைவர்கள் இறக்க, முடிவில்லாத ஆரவாரத்தைக் கொண்ட ஊரினது காட்சி கொண்டதாக ஆயிற்று.

5717. அத்தகைய சமயத்தில் அங்கு நெருங்கியிருந்த பூதகணத்தவர் வளம் வாய்ந்த அழகிய, மதிலின் வடக்குப் பக்கத்தை, விரைவாய்த் தம் கால்களால் உதைக்க, அது, இடிவிழ அதனால் விழுகின்ற சிகரத்தைப் போல் விழுந்தது.

5718. அந்தப் பெரிய மதிலானது விழவும், வலிமை வாய்ந்த பூதர்கள், மதநீர் சொரிகின்ற யானைகள் நெருங்கிக் கூடி ஒருதாமரைப் பொய்கையிலே புகுந்தாற்போல, அழகிய நகரத்துக்குள் ஒன்று கூடிச் சென்றனர்.

5719. மணம் கமழும் தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கின்ற நான்முகனுக்கு நடக்கும் இத்தினமானது போனதும் (யுகத்தின் முடிவு) காலத்தில், கடல் பொங்கி பெரிய பூமியைச் சூழ்ந்து கொள்வதைப் போல, பெருமையுடைய பூதப்படையானது மகேந்திர நகரினுள் சென்றது.

5720. மேகத்தின் வடிவமும், செக்கர் வானம் போன்ற சிகை என்னும் தீயும், கைகளாக மிகுந்து எழுந்த அலைகளும், வெவ்வேறாகப் பொருந்தி, அளவில்லாத கருங்கடல் வருவதைப்போல் பூதவீரர்கள் புகுந்தார்கள்.

350 □ கந்தபுராணம்

57 21 துதித்திட அரியவன் நகரில் துண்ணென
எதிர்த்திடு தானவர் இனத்தை ஒல்லையில்
சிதைத்தனர் மாளிகை சிகரம் யாவையும்
உதைத்தனர் வீட்டினர் உயர்ந்த பூதரே.

57 22 மதரொடு குறுகும்அவ் வயவெம் பூதர்கள்
அதிர்கழல் அடிகளால் அளப்பில் மாளிகை
பிதிர்பட உந்தலும் பிறங்கு பூழிகள்
கதிருறு கதியினும் கடந்து போனவே.

வேறு

57 23 அங்கவ் வெல்லையில் சாரத வேந்தர்கள் அயில்வேற்
புங்க வன்தனை நீங்கியாம் அவுணர்கோன் புரத்துள்
இங்நி னிப்படர் கின்றது தக்கதன் றென்னாச்
செங்க ளந்தனின் மீண்டனர் சேனையுந் தாமும்.

57 24 ஆன காலையில் பூதர்தஞ் செய்கைகள் அனைத்தும்
ஞான நாயகன் காண்குறா நல்லருள் புரிந்து
மான வேல்படை வீரரும் அமரரும் வழத்தச்
சேனை யாவையுங் கொண்டுதன் பாசறை
சேர்ந்தான்.

57 25 பாச றைப்புகு குமரவேள் பாரிடப் பகுதி
ஆச ற்புனை ஆவணச் சூழல்போல் அமர
வாச வத்தனிக் கடவுளா தியர்புடை வழத்த
ஈச னில்லிறந் தியிணை தன்னில்லிற் றிருந்தான்.

57 26 ஈண்டு தானவர் இலக்கம்பெள் எத்தரும் இன்னே
மாண்டு போயினர் அனையரை மலிகதிற்க்
கரத்தால்
தீண்டி வான்மையிற் குறைந்தனன் என்றுசெஞ்
சுடரோன்.

ஆண்டு மூழ்குவான் புக்கென அளக்கரை

அடைந்தான்.

5721. பூதர்கள், அரியவனான சூரபன்மனின் நகரத்தில் விரைந்து எதிர்க்கின்ற அசுரர் படைக் கூட்டத்தை, விரைவாக அழித்தனர். அங்குள்ள மாளிகைகள் கோபுரங்கள் முதலிய எல்லாவற்றையும் கால்களாலே உதைத்து அழித்தனர்.

5722. மதத்துடன் கூடிய அந்த வலிய கொடிய பூதர்கள் ஒலிக்கும் கழல்கள் அணிந்த கால்களால் அளவில்லாத மாளிகைகள் தூளாகிட உதைக்கவும், அதனால் எழுந்த புழுதியானது, கதிரவன் செல்லும் மண்டலத்தையும் கடந்து சென்றது.

5723. அங்கு அப்போது பூதப்படைத் தலைவர் கூர்மையான வேலையுடைய முருகப்பெருமானை நீங்கிச் சூரபன்மனின் மகேந்திரத்துக்குள் இனிச் செல்லுதல் தக்க தன்று என்று எண்ணி முருகப் பெருமான் இருந்த போர்க்களத்துக்குப் படைகளும் தாங்களும் திரும்பி வந்தனர்.

5724. அவ்வாறான நிகழ்ச்சிகள் நிகழ்ந்தபோது அப் பூதர்களின் செயல்கள் எல்லாவற்றையும் ஞான வடிவினான முருகப் பெருமான் கண்டருளி, நல்ல அருளைச் செய்து, பெருமையுடைய வேலையுடைய படைவீரரும் தேவர்களும் துதிக்கப் படை எல்லாவற்றையும் அழைத்துக் கொண்டு தன் பாசறைக்குள் சென்றருளினார்.

5725, பாடிவீட்டிற்குள் புகுந்து முருகப்பெருமான் பூதப்படையினர் குற்றமறச் செய்துள்ள தெருக்களில் தங்கி இருக்க, இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் பக்கத்தில் இருந்து துதிக்க, இறைவனைப் போல் அரியணையிலே வீற்றிருந்தார்.

5726. "இங்கு அசுரரின் இலட்சம் வெள்ளப் படையினரும் இறந்து விட்டனர். அவர்களை மிக்க என் கதிர்களான கைகளால் பரிசித்து தெய்வத்தன்மையில் குறைவு பட்டேன்" என்று செந்நிறமான கதிரவன், அந்தப் புலைத் தன்மையை அகற்றுமாறு அங்கு நீராடச் சென்றாற்போல் கடலை அடைந்தான்.

352 □ கந்தபுராணம்

வேறு

- 5727 புரந்தர னாதியர் புன்மை நீங்கிய
பெருந்திரு வுதவுவான் பிரான்தன் காதலன்
இருந்தனன் பாசறை ஈது நின்றிடத்
திருந்தலர் மாட்டுறும் செய்கை செப்புவாம்.
- 5728 ஒருவரும் உளத்தினும் உணர்வு றாவகை
அருவம தாகியே அகன்று சூர்முதல்
பொருவரு மகேந்திர புரத்துக் கோயிலுள்
திருமகள் மணமனைச் சேறல் மேயினான்.
- 5729 பஞ்சடி நூபுரப் பதுமை கோயில் போய்
அஞ்சியல் அடுத்தமெல் லமளி மேலுறாத்
துஞ்சலன் யாரொடும் சொல்லும் ஆடலன்
வெஞ்சமர் வினையமே உன்னி மேவினான்.
- 5730 ஆனதொ ரெல்லையில் அரசன் போர்செயப்
போனதும் பொருததும் புறந்தந் தோமென
மாநகர் அதனிடை வறியன் வந்ததும்
பானுவின் பகைஞனுக் கொற்றர் பன்னினார்.
- 5731 சொன்னடை மந்திரத் தொடர்பும் மாயமும்
தன்னுறு படைகளும் சாதனம் செய்வோன்
அன்னது கேட்டலும் அலக்கண் எய்தியே
மன்னுறு கடிநகர் வல்லை ஏகினான்.

5727. இந்திரன் முதலியவரின் துன்பத்தை நீக்கி அவர்தம் பெருஞ் செல்வத்தை உதவிட சிவபெருமானின் மைந்தன் பாடி வீட்டின் கண் இருந்தருளினார். இது நிற்க இனிப் பகைவரான அசுரரிடம் நிகழும் செயலைச் சொல்வோம்.

5728. எவரும் மனத்தாலும் அறிந்து கொள்ளாத வகையிலே அருவமாகிப் போர்க்களத்தை விட்டு நீங்கி, அசுரர் தலைவனான சூரபன்மன், நிகர் இல்லாத மகேந்திர புரத்தின் அரண்மனைக்குள் இலக்குமி மண மாளிகை போலக் காணப்படும் மாளிகைக்குச் சென்றான்.

5729. செம்பஞ்சுக் குழம்பு ஊட்டப்பட்ட உள் அடியினையும் சிலம்பு அணிந்த கால்களையும் உடைய பதும கோமளை என்ற தன் மனைவியின் அந்தப் புரத்துக்குச் சென்று ஐந்து வகையான தன்மைகள் கொண்ட மென்மையான படுக்கை மீது அமர்ந்து, உறங்காதவனாகவும் எவருடனும் பேசாதவனாகவும் கொடிய போர்ச் செயல் பற்றியே நினைத்த வண்ணம் அச் சூரபன்மன் இருந்தான்.

5730. அப்போது, சூரபன்மன் போர் செய்யச் சென்றதையும், போரிட்டதையும், 'தோற்றோம்' எனப் பெரிய நகரத்துக்குப் படையின்றி வறியனாக வந்ததையும், கதிரவனின் பகைவனான பானுகோபனுக்கு ஒற்றர் உரைத்தனர்.

5731. சொல்லிய முறைப்படியே ஆலோசனை செய்தலின் தொடர்புகளையும், மாயங்களையும், தனக்குப் பொருந்திய படைகளையும் சாதனப் படுத்துபவனான பானுகோபன், அவற்றைக் கேட்டதும், துன்பத்தை அடைந்து சூரபன்மன் இருந்த அரண்மனைக்கு விரைவாகச் சென்றான்.

354 □ கத்தபுராணம்

- 5732 மணிநிரை இகலியே மாறு வில்லுமிழ்
இணையறு சிவாகரம் எய்திச் சேக்கைமேல்
தணிவறு சூழ்ச்சியோ டமர்ந்த தாதைகள்
துணையடி வணங்கியே தொழுது கூறுவான்.
- 5733 மாற்றலர் யாவரும் மறிய வல்லைபோர்
ஆற்றுதி யாலென ஐய முன்பகல்
சாற்றினை விடுத்தனை தமிழன் ஏகியே
ஏற்றவர் தம்முடன் இகல்செய் தேனரோ.
- 5734 உற்றிலன் அறுமுகன் ஒழிந்த வீரர்கள்
சுற்றிய படையொடு துவன்றிப் போர்செய்தார்
பற்றிய மோகமாப் படையைத் தூண்டியான்
மற்றவர் உணர்ச்சியும் வலியும் மாற்றினேன்.
- 5735 சென்றமர் இயற்றிய செறுநர் யாரையும்
வென்றனன் அத்துணை விமலன் மாமகன்
ஒன்றொரு மாப்படை யுய்ப்ப என்படை
வன்றிறல் நீங்கியே வருந்தி மீண்டதே.
- 5736 அன்னதோர் பான்மையால் அணையர் யாவரும்
பின்னுணர் வெய்தியே பெயர்ந்து போயினார்
என்னிது வெற்றியென்று யானும் மீண்டனன்
உன்னொடும் உரைத்திலன் உள்ளம் வெளிகிணேன்.
- 5737 நெற்றியம் கண்ணுடை நிமலன் ஏனையோர்
முற்றரு படைகளால் முடிவின் மாயையால்
பற்றலர் யாரையும் படுத்து நாளையே
வெற்றிக்கொள் சுவனெனா நென்னல் மீண்டனன்.

5732. மணிக் கூட்டம் ஒன்றுடன் ஒன்று மாறுபட்டு முரண்படுகின்ற ஒளியை வீசும் நிகரில்லாத அரண்மனையை அடைந்து, படுக்கை மீது குறைவில்லாத ஆராய்ச்சியுடன் அமர்ந்திருந்த தந்தையினது இரண்டு அடிகளையும் வணங்கித் தொழுது சொல்லத் தொடங்கினான்.

5733. “பகைவர் யாவரும் மடிய, விரைந்து போரைச் செய்வாயாக என, தந்தையே! நேற்று எனக்குச் சொல்லிப் போர் செய்தற்கு அனுப்பினாய், நான் தனியாகச் சென்று பகைவருடன் கொடும்போர் செய்தேன்!

5734. “அப்போது அந்த ஆறுமுகன் ஒருவன் மட்டும் போருக்கு வரவில்லை! மற்ற வீரர்கள் நெருங்கிப் போர் செய்தனர். நான் வைத்திருந்த மோகக் கணையை விடுத்து அவர்களுடைய உணர்ச்சியையும் வலிமையையும் அழித்தேன்.

5735. “அங்ஙனம் போர்க்களத்துக்கு வந்து போர் செய்த பகைவர் எல்லாரையும் வென்றேன். அப்போது சிவபெருமானின் மைந்தன் ஆறுமுகன் ஒரு சிறந்த கணையை ஏவிட, நான் செலுத்திய அந்த மோகக்கணை வன்மையான ஆற்றல் நீங்கி வருந்தித் திரும்பியது.

5736. “அத்தகைய தன்மையால் அவர்கள் எல்லாரும் பின்பு மயக்கம் நீங்கி உணர்வை அடைந்து திரும்பச் சென்றனர். ‘இது என்ன வெற்றி?’ என நானும் திரும்பி வந்தேன். வெட்கம் கொண்டு உன்னுடன் ஒன்றையும் நான் சொல்லவில்லை.

5737. “நெற்றிக் கண்ணையுடைய நின்மலனான சிவபெருமானும் மற்றத் தேவரும் முன்பு அளித்துள்ள ஆயுதங்களாலும் முடிவில்லாத மாயையாலும் பகைவர் எல்லாரையும் அழித்து நாளைத்தினம் வெற்றி கொள்ளலாம் என்று எண்ணி நேற்றுத் திரும்பினேன்.

356 □ கந்தபுராணம்

- 5738 ஞாயிறு வந்தபின் நண்ண லார்மிசைப்
போயமர் இயற்றிடப் புறத்தில் சென்றனன்
ஆயதன் முன்னரே அனிகம் தன்னுடன்
ஏயென ஏகினை எந்தை நீயென்றார்.
- 5739 வரந்தனில் அழிவுறா வள்ளல் ஈண்டுறு
திருந்தல குடன்அமர் செய்தற் காகவோர்
அருந்துணை வேண்டலை அதனை உன்னிமீண்
டிந்தனன் இப்பகல் ஈதென் செய்கையே.
- 5740 ஓர்ந்திலை இத்திறம் உணர்வு ளாரொடும்
நேர்ந்திலை என்னையும் விளித்துச் செப்பிலை
சார்ந்திடு நாற்பெருந் தானை தன்னொடும்
பேர்ந்தனை அமார்க்கிது பெருமைப் பாலதோ.
- 5741 அமரருக் காக்கமும் அவுணர்க் கேக்கமும்
இமையவர் முதல்வனுக் கின்பும் நல்கினை
குபரனைக் கணங்களைக் குறித்து மன்னநீ
சமரினுக் கேகுதல் தலைமை யாகுமோ.
- 5742 திகழ்ச்சிகொள் மேலவர் சிறியர் தம்மொடு
நிகழ்ச்சிகொள் போரிடை நேர்வ ரேஎனில்
புகழ்ச்சிய தில்லையால் பொருது வெல்லினும்
இகழ்ச்சியின் பாலதாம் எவரே வர்க்குமே.
- 5743 சென்றது கிடந்திடச் சிறியன் என்னினும்
ஒன்றிவண் மொழிகுவன் உள்ளம் கோடியால்
இன்றிர வகன்றபின் ஏகி யாரையும்
வென்றிகொண்டு ஏகுவன் வீடுத்தி யாலெனை.

5738. “என் தந்தையே! கதிரவன் உதயமானவுடன் பகைவர்மீது போர் தொடுக்க நான் வந்தேன். நான் இன்று புறப்படுவதற்கு முன்னமே படையுடன் நீ போருக்குப் புறப்பட்டுப் போய் விட்டாய்.

5739. “வரத்தால் அழியாத தந்தையே! இங்கு வந்த பகைவருடன் போர் செய்வதற்காக ஒரு துணையையும் நீ விரும்பமாட்டாய். அதை எண்ணிப் போருக்குப் புறப்பட்ட நான் திரும்பி வந்து விட்டேன். இன்று என் செய்கை இதுவாகும்.

5740. “நீ இதை அறியாய். அறிவுடைய அமைச்சரோடும் ஆலோசனை செய்யவில்லை. என்னையும் அழைத்துக் கூறவில்லை! பொருந்திய நான்கு வகைப் படைகளுடன் போர்க்குப் புறப்பட்டு விட்டாய். இது பெருமையுடையதோ?

5741. “நீ தேவர்களுக்கு உற்சாகத்தையும், அசுரர்க்கு வருத்தத்தையும், தேவரின் தலைவனான இந்திரனுக்கு இன்பத்தையும் அளித்து விட்டாய்! ஒரு சிறுவனையும் பூதங்களையும் எதிர்த்து, மன்னனே, நீ போருக்குப் போவது நின் தலைமைக்குப் பொருத்தமோ?

5742. “கிர்த்தியில் சிறந்த மேலோர் சிறியவருடன் போரிடை எதிர்த்துப் போர் செய்தால் அது புகழாகாது. போரிட்டு வென்றாலும் எவர் எவர்க்கும் இகழ்ச்சியே யாகும்.

5743. “போனது போகட்டும். நான் சிறியவனே என்றாலும் ஒன்றை நான் இங்குச் சொல்வேன். உள்ளத்தில் கொள்வாயாக! இன்றைய இரவு கழிந்த பின்பு சென்று யாரையும் வெற்றி கொண்டு திரும்புவேன். என்னை அனுப்புவாயாக!

358 □ கந்தபுராணம்

5744 கொற்றவை சிறுவனைக் கொற்றம் கொள்வதும்
சுற்றுறு படையையான் தொலைக்குந் தன்மையும்
ஒற்றுவர் கண்டுமுன் உரைக்க எந்தைநீ
தெற்றென மகிழ்ச்சியில் சிறந்து வைகுதி.

வேறு

5745 கூரிய வேல்படை கொண்டுடை யோனை
வீரர்கள் தம்மொடு வெற்றிகொ ளேனேல்
வாரலன் ஈண்டு மகிழ்ந்திறை நல்கும்
பேரர சாட்சி பிடிக்கிலன் என்றான்.

5746 என்பது கேட்டலும் எவ்வுல கிற்கும்
துன்பு புரிந்திடு குரபன் மாவாம்
முன்பன் மகிழ்ந்து முகத்தெதிர் நிற்கும்
தன்புதல் வற்கிது சாற்றுதல் உற்றான்.

5747 மூவர்கள் தாங்களும் முச்சக முள்ள
தேவரும் ஐயிரு திக்குடை யோரும்
ஏவரும் ஏற்கிலும் எம்பியை அட்ட
மேவலன் ஆற்றலை வெல்லரி தம்மா.

5748 பன்னிரு செங்கை படைத்துள சேயோன்
தன்னொ டெதிர்ந்து சமர்த்தொழில் செய்வார்
என்னல தில்லை இவன்சிறி யோனென்று
உன்னலை வன்மையின் ஒப்பில னேகான்.

5749 குன்றம் எறிந்திடு கூரிய வேற்கை
வன்திற லாளனை வன்மையில் யானே
வென்றிடு கின்றனன் மேலது நிற்க
ஒன்றுள தைய உரைப்பது கேண்மோ.

5744. “உமையம்மையின் மகனான முருகனை வெற்றி கொள்வதும், சூழ்ந்துள்ள படையை நான் அழிக்கும் இயல்பையும் ஒற்றர் அறிந்து வந்து முதலில் சொல்ல, என் தந்தையே, நீ மகிழ்ந்து இங்கு இருப்பாயாக.

5745 கூர்மையான வேலையுடைய முருகப்பெருமானை அவனுடன் வரும் வீரர்களுடன் வெற்றி கொள்ளேன் என்றால் இங்குத் திரும்பி வரமாட்டேன். நீ அளிக்கும் அரசாட்சியையும் நான் விரும்ப மாட்டேன்!” என்று பானுகோபன் சொன்னான்.

5746 என்று மைந்தன் பானுகோபன் உரைத்ததைக் கேட்டதும், எல்லா புலகங்களுக்கும் துன்பத்தைச் செய்யும் சூரபன்மன் என்ற வலியவன் மகிழ்ந்து தன் முகத்துக்கு எதிரே நிற்கும் தன் மைந்தனுக்குப்பின் வரும் இதைச் சொல்லலானான்.

5747 “நான் முகன் முதலானவரும் மூன்று உலகங்களிலும் உள்ள தேவர்களும் பத்துத்திசைகளில் உள்ளவரும் ஆகிய எல்லாரும் எதிர்த்தாலும் என் தம்பி தாரகாசுரனைக் கொன்ற பகைவன் ஆற்றலை வெல்வது என்பது அரியதாகும்.

5748 : “பன்னிரண்டு சிவந்த லைகளுடைய அச்சிறுவனுடன் எதிர்த்துப் போர்ச் செயலைச் செய்பவர் என்னையல்லாது வேறு ஒருவர் இல்லை. இவன் சிறியவன் என்று முருகனை நினைக்காதே. அவன் வலிமையில் ஒப்பில்லாதவன்.

5749 “கிரவுஞ்ச மலையைக் கொன்ற கூர்மையான வேலை ஏந்திய கையினையுடைய வலிய ஆற்றல் உடைய சிறுவனை நானே வென்றிடுகின்றேன். அது நிற்க. நான் கூறவேண்டியது ஒன்று உண்டு. நான் சொல்வதைக் கேட்பாயாக!

360 □ சுந்தரபுராணம்

- 5750 ஒற்றென வந்துநம் மூர்அலை வித்துப்
பற்றலர் நீடு படைக்கிறை யாகும்
கொற்ற வனைத்தனி கூவி மலைந்து
செற்றனை ஏகுதி சேனையொ டென்றான்.
- 5751 தந்தை புகன்றிடு தன்மையை ஓரா
எந்தை பிராற்குளம் இத்திற மாமேல்
முந்திறை தன்னின் முடிப்பனி தென்ன
மைந்தனை நேர்க்கி மகிழ்ந்தனன் மன்னன்.
- 5752 அடுசமர் செய்வகை ஆங்கவன் ஏக
விடையது நல்கு வியத்தகு மன்னன்
இடையுறு சூழ்ச்சிகள் யாவும் இகந்து
மிடைதரு தொல்வள மேவி இருந்தான்.
- 5753 தாதைதன் ஏவல்த லைக்கொடு சென்றே
ஆதவன் மாற்றல னாகிய மைந்தன்
ஏதமில் தன்குலம் ஏகலும் அங்கண்
தூதுவர் பற்பலர் துண்ணென வந்தார்.
- 5754 துங்கமது உற்றுள சூர்தரு மைந்தன்
செங்கம லம்புரை சேறடி தன்னைத்
தங்கண் முடிக்கொடு தாழ்ந்தனர் நின்றே
இங்கிவை கேட்க எனாமொழி குற்றார்.
- வேறு**
- 5755 மன்னவன் இன்றுபோய் மலைந்து மீண்டபின்
ஒன்னலன் மாட்டுறும் உலப்பில் பூதர்கள்
இந்நகர் வடாதுசார் எய்திக் காவலோன்
தன்னுயிர் கொண்டனர் தானை சிந்தினார்.

5750 “தூதன் என வந்து நம் ஊரைத் துன்பப் படுத்திய பகைவரின் பெரும் படைக்குத் தலைவனான வீர வாகுவைப் படையுடன் போய்த் தனி யழைத்துப் போரிட்டுக் கொன்று வருவாயாக” என்று சூரபன்மன் சொன்னான்.

5751 தன் தந்தை சொல்லும் சொல்லின் இயல்பை உணர்ந்து “என் தந்தையின் எண்ணமானது இத்தன்மை யானதாக இருந்தால், வருகின்ற ஓர் இமைப்போதிலேயே இதனைச் செய்து முடிப்பேன்!” என்று பானுகோபன் சொன்னான். சொல்லத் தன் மைந்தனைப் பார்த்துச் சூர பன்மன் மகிழ்ச்சி அடைந்தான்.

5752 கொல்லும் போரைச் செய்வதன் பொருட்டாக அப்பானுகோபன் போக, அவனுக்குவிடைதந்து, புகழுடைய அம்மன்னன் சூரபன்மன். இடையில் தான் செய்த ஆய் வினையெல்லாம் கைவிட்டு நெருங்கிய செல்வ வளத்தைப் பொருந்தி முன்போல் கவலையற்றிருந்தான்.

5753 பானுகோபன், தந்தையின் பணியைத் தலைமேற் கொண்டு போய்க் குற்றமில்லாத தன் அரண்மனையை அடைந்திடவும், அங்கு ஒற்றர் பலரும் விரைந்து ஓடிவந்தனர்.

5754 உயர்வுடைய சூரபன்மனின் மைந்தனின் செந்தாமரை மலர் போன்ற சிறிய அடிகளைத் தம் தலைகளால் வணங்கி நின்று, “எம் ஐய! இவற்றைக் கேட்பீராக!” என்று சொல்லலாயினர்.

5755 “நம் அரசன் சூரபன்மன் இன்று பகைவர் மீது போர் தொடுத்துச் சென்று போரிட்டுத் திரும்பிய பின்பு, பகைவனிடம் உள்ள அழிவில்லாத பூதர்கள், இந்த நகரத் தின் வடக்குத்திக்கினை அடைந்து அங்குக் காவலை மேற் கொண்டிருந்த நம் ‘அதிகோரன்’ என்பவனைக் கொன்று விட்டனர். அதுவுமன்றித் அங்கிருந்த நம் படைகளையும் அழித்து விட்டனர்,

362 □ கந்தபுராணம்

- 5756 தகுவர்தம் மாப்படை தலையுழிந்தபின்
அகலிரு விசும்பளந் தாண்டு நின்றிடு
சிகரியைக் கீண்டுதம் செங்கை யாலெடா
வெகுளியொ டளக்கரின் மீது வீசினார்.
- 5757 நீடிய சிகரிபோய் நேமி புக்கபின்
மாடுறு வடபுல மதிலை முற்றவும்
சாடினர் மீண்டனர் தலைவ இந்நகர்
கோடில தாங்கடற் குட்டம் போன்றதே.
- 5758 என்றலும் வினவியே ஏந்தல் தன்புடை
சென்றிடும் வயவரிற் சிலரை நோக்கியே
வந்திற லுடையநம் மரபில் தச்சனை
ஒன்றொரு கணத்தின்முன் உய்த்திர் என்னவே.
- 5759 ஆயவர் விரைந்துபோய் அவுணத் தச்சனை
மேயினர் இறைமகன் விளித்து ளா னெனக்
கூயினர் வருகெனக் கொடுவந் துய்த்தனர்
மாயிருங் கதிரைமுன் வெகுண்ட மைந்தன்முன்.
- 5760 தன்னடி வணங்கியே தச்சன் நின்றலும்
மன்னவர் மன்னன் மதலை வல்லைநீ
இந்நகர் வடமதில் சிகரி ஏனவும்
தொன்னெறி அமைக்கெனச் சொற்றுத்
தூண்டினான்
- 5761 எல்லைமற் றன்னதின் எல்லை தன்பகை
கல்லுயர் மொய்ம்பன்மா காயன் என்பதோர்
வல்லவு ணன்தனை வருதி என்றுகூய்
ஒல்லையின் இனையதொன் றுரைத்தல் மேயினான்.

5756 அசுரரின் பெரும்படையின் தலைவன் அதிகோரன் இறந்தபின்பு, அகன்ற பெரிய வாளை அளாவி அங்கிருந்த கோபுரத்தைத் தம்கையால் பிடுங்கி எடுத்துச் சினத்துடன் கடலில் எறிந்து விட்டனர்.

5757 “உயர்ந்த அந்தக் கோபுரம் கடலில் போய்ப் புகுந்த பின்பு, அதன் பக்கத்தில் இருந்த வடக்கு மதிலை முழுவதும் அழித்தனர். எம் தலைவா! இந்த நகரமானது கரையில்லாத கடல் போன்று ஆகிவிட்டது,” என்று கூறினர்.

5758 என்று கூறவும், அதைக் கேட்டு, பானுகோபன் தன்னிடம் இருந்த வீரர்களுள் சிலரைப் பார்த்து, “வலிய ஆற்றலையுடைய நம் குலஅவுணத் தச்சனை இமைப்போதில் இங்கு அழைத்து வாருங்கள்!” என்று பணித்தான்.

5759 அந்த வீரர் விரைந்து சென்று அவுணத்தச்சனைப் பொருந்தி ‘அரசனின் மகன் அழைத்தனன்’ என்று சொல்லி; ‘வருக’ என்று கூறி, பெரிய கதிரவனை முன் கோபித்த பானுகோபனின் முன் அழைத்துக் கொண்டு வந்தனர்.

5760 தன் அடியை வணங்கி அவுணத்தச்சன் நிற்கவும் மன்னர்க்கு மன்னவனான சூரபன்மனின் மகன், “நீ விரைவாக இந்த நகரத்தின் வடபக்கத்து மதிலையும் கோபுரத்தையும் பிறவற்றையும் முன்போலவே அமைப்பாயாக” எனக் கூறினான்.

5761 “அத்தகைய சமயத்தில் கதிரவனின் பகைவனான கல்போல வன்மையான தோள் உடைய பானுகோபன் ‘மாகாயன்’ என்ற அசுரனை அழைத்து, விரைவாகப் பின்வரும் இதனைச் சொல்லலானான்.

364 □ கந்தபுராணம்

- 5762 சேயுயர் வடமதில் சிகரி தன்னிடைப்
போயினை அந்நெறி புரத்தி யால்எனா
ஆயிரப் பத்தெனும் அனிக வெள்ளமோடு
ஏயினன் தானுறும் இருக்கை எய்தினான்.
- 5763 அத்துணை ஏகியே அவுணர் கம்மியன்
உத்தர நெடுமதில் ஒங்கு கோபுரம்
சித்திர வறுப்பொடு சித்தத் துன்னியே
வித்தக வன்மையால் விதித்துப் போகவே.
- 5764 அடுகரி புரவிதேர் அவுணர் தானையாம்
கடலுடன் சென்றுமா காயன் என்பவன்
வடமதிற் சிகரியின் வாய்தல் போற்றியே
சுடர்கெழு தீபிகை சுற்ற வைகினான்.
- 5765 ஆயது நிகழ்வுழி ஆழி வெற்பின்வாய்
ஞாயிற்று நணுகநன் ளிருளின் யாமினி
போயது மெய்ப்புலன் புந்தி சேர்வுழி
மாயைய தகன்றிடும் வண்ணம் என்னவே.
- 5766 கங்குலென்று உரைபெறு கடவுட் கற்புடை
நங்கையை மேவுவான் நயப்பு மேற்கொளா
அங்கவ னைத்தொடர்ந் தணுகு வானெனச்
செங்கதிர் அண்ணல்கீழ்த் திசையில் எய்தினான்.

5762 “மிகவும் உயர்ந்த வடக்கு மதில் கோபுரத் தன்னில் சென்று அந்த வழியைப் பாதுகாவல் செய்வாயாக” என்று பதினாயிரம் வெள்ளம் படையுடன் அவனை அனுப்பித் தனது இருப்பிடத்தைப் பாணுகோபன் அடைந்தான்.

5763 அப்போது அந்த அவுணத் தச்சன் சென்று வடக்குத்திசை பெரிய மதிலையும் உயர்ந்த கோபுரத்தையும் ஒவிய அங்கங்களுடன் செய்யவேண்டிய முறையை உள்ளத்தில் எண்ணித்தன் கலை வன்மையினால் படைத்துவிட்டு நீங்கினான்.

5764 கொல்லும் யானைகள், குதிரைகள், தேர்கள் ஆகிய அசுரர் படையான கடலுடன் போய் வடக்கு மதினின் கோபுரத்தின் வாயிலைக் கொண்டு ஒளியுடைய தீபங்கள் சுற்றிலும் இருக்கக் காவல் செய்து வரலானான்.

5765 அவ்வாறு அவையெல்லாம் நிகழ்ந்தபோது வட்டமாக உள்ள உதய மலையிலே கதிரவன் வந்து சேர்ந்தான். அவ்வளவில் ஐம்புலன்களும் அறிவின் வழி செல்லும் போது மாயை நீங்குவது போல இருளையுடைய இரவு நீங்கியது.

5766 இரவு என்று சொல்லப்படுகின்ற தெய்வக் கற்புடைய மங்கையை அணைய விருப்புக் கொண்டு, அங்கு அவளைப் பின் தொடர்ந்து சேருபவனைப் போலச் செம்மையான கதிர்களையுடைய கதிரவன் கிழக்குத்திசையில் உதயமானான்.

5. மூன்றாம் நாள் பானுகோபன் யுத்தப் படலம்

- 5767 இரவிவந் துற்றுழி எழுந்து சூர்மகன்
மரபுளி நாள்கடன் வழாமல் ஆற்றியே
செருவினில் உடைந்திடு சிறுமை சிந்தியாப்
பொருவரு மாயையைப் போற்றல் மேயினான்.
- 5768 போற்றினன் முன்னுறு பொழுதின் மாயவள்
கோற்றொழில் கன்றிய குமரன் முன்னரே
தோற்றினன் நின்றலும் தொழுத கையினன்
பேற்றினை முன்னியே இனைய பேசுவான்.
- 5769 தாதைதன் அவ்வைகேள் சண்மு கத்தவன்
தூதுவ னோடுபோர்த் தொழிலை ஆற்றினேன்
ஏதமில் மானமும் இழந்து சாலவும்
நோதக உழந்தனன் நோன்மை நீங்கினேன்.
- 5770 துன்னல ரோடுபோர் தொடங்கி ஈற்றினில்
பின்னிடு வார்பெறும் பிழையும் பெற்றனன்
என்னினி வரும்பழி இதற்கு மேலென்றான்
அன்னது மாயைகேட்டு அறைதல் மேயினான்.
- 5771 மறைநெறி விலக்கினை வானு ளோர்தமைச்
சிறையிடை வைத்தனை தேவர் கோமகன்
முறையினை யழித்தனை முனிவர் செய்தவம்
குறையுறு வித்தனை கொடுமை பேணினாய்.

5. முன்றாம் நாள் பானுகோபன் யுத்தப் படலம்

5767 கதிரவன் தோன்றியவுடனே, குரபன்மனின் மகனான பானு கோபன் உறக்கத்தை விட்டு எழுந்து மரபுப் படி நாள்தோறும் செய்யக்கூடிய கடமைகளைச் செய்து முடித்து, முன்பு போரில் புறங்காட்டி ஓடிவந்து விட்டதை எண்ணி ஒப்பற்ற மாயை என்பவளைத் துதிக்கத் தொடங்கினான்.

5768 'வணங்கித் துதித்ததும் மாயை என்பவள் கொடுங் கோன்மையுடைய அப் பானு கோபன் எதிரில் வெளிப்பட்டு நிற்கவும், தொழுகின்ற கடையை உடையவனாய், அவளிடத் தில்தான் பெறவேண்டிய பேற்றினை எண்ணிப் பின்வரும் இவற்றைச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

(மாயை-குரபன்மனின் தாய்; காசிப முனிவரின்மனைவி)

5769 “என் தந்தையின் தாயே! கேட்பாயாக! ஆறு முகனின் தூதன் வீரவாகுவுடன் போர் செய்தேன். அதனால் குற்றம் அற்ற மானத்தையும் இழந்து மிகவும் வருந்தினேன். என் வலிமையையும் இழந்து விட்டேன்.

5770. “பகைவருடன் போர் தொடங்கி இறுதியில் தோற்போர் அடையும் குற்றத்தையும் அடைந்தேன். இதை விட என்ன பழி எனக்கு வரப்போகின்றது?” என்று பானு கோபன் சொன்னான். அவன் சொன்னதைக் கேட்ட மாயை என்பவள் சொல்லத் தொடங்கினாள்.

5771. “பானுகோபனே! நீ வேத மார்க்கத்தினை விலக்கினாய். தேவரைச் சிறையிலே அடைத்தாய். இந்திரன் முறைமைகளை அழித்தாய். முனிவர் செய்யும் தவங்களைக் குறையும்படி செய்தாய். கொடுமைத் தன்மையையே மேலானது என எண்ணி விட்டாய்!”

- 5772 ஓவருந் தன்மையால் உயிர்கள் போற்றிடும்
மூவரும் பகையெனின் முனிவர் தம்மொடு
தேவரும் பகையெனின் சேணில் உற்றுளோர்
ஏவரும் பகையெனின் எங்ஙன் வாழ்தியால்.
- 5773 பிழைத்திடு கொடுநெறி பெரிதும் செய்தலால்
பழித்திறம் பூண்டனை பகைவர் இந்நகர்
அழித்தமர் இயற்றிட அவர்க்குத் தோற்றனை
இழைத்திடும் விதியினை யாவர் நீங்கினார்.
- 5774 நூற்றிவண் பற்பல நுவலின் ஆவதென்
மாற்றரும் திறலுடை மன்னன் மைந்தநீ
சாற்றுதி வேண்டுவ தருவன் என்றலும்
ஆற்றவும் மகிழ்சிறந் தனையன் கூறுவான்.
- 5775 நின்றமர் இயற்றியே நென்னல் என்தனை
வென்றனன் ஏகிய வீர வாகுவை
இன்றனி கத்தொடும் ஈறு செய்திட
ஒன்றொரு படையினை உதவு வாயென்றான்.
- 5776 அடல்வலி பிழைத்திடும் அவுணன் சொற்றன
கெடலரும் மர்யவள் கேட்டுத் தன்னொரு
படையினை விதித்தவன் பாணி நல்கியே
கடிதினில் ஒருமொழி கழறல் மேயினாள்.
- 5777 மற்றிது விடுத்தியால் மறையில் கந்தவேள்
ஒற்றனைப் பிறர்தமை உணர்வை வீட்டியே
சுற்றிடும் வாயுவின் தொழிலும் செய்யுமால்
இற்றையிற் சயமுன தேகு வாயென்றான்.

5772. “இடைவிடாமல் உயிர்கள் போற்றும் திரி மூர்த்திகளும் உனக்குப் பகைவர் ஆனால், முனிவருடனே தேவர்களும் பகைவர் ஆனால், வானத்தில் உள்ள எல்லாரும் பகைவர் ஆனால் நீ எவ்வாறு வாழ்வாய்?

5773. “தவறான கொடிய வழியையே மிகவும் செய்ததால், பழியினை நீ அடைந்தாய். அதனால் பகைவர் இந்த நகரத்துக்கு வந்து போர் செய்ய அவர்க்குத் தோற்றாய். செய்த விதியின் பயனை எவர்தாம் கடந்தார்?

5774. “பலவகையாகப் பகுத்துப் பலவற்றை இங்குச் சொல்வதால் என்ன பயன்? மற்றவரால் வெல்வதற்கு அரிய ஆற்றலுடைய சூரபன்மனின் மகனே! நீ வேண்டுவதைச் சொல்வாயாக! தருவேன்!! என்று மாயை என்பவள் கூறினாள். கூறவும் மிகவும் மகிழ்ந்து கூறத் தொடங்கினான்.

5775. “நேற்று என் எதிரில் நின்று போர் செய்து என்னை வெற்றி கண்டு திரும்பிச் சென்ற வீரவாகுவை; இன்று அவன் படையுடன் அழிக்க, ஓர் ஆயுதத்தைத் தருவாயாக!” என்று பானுகோபன் வேண்டிக்கொண்டான்.

5776. வெற்றியிலும் வன்மையிலும் பிழைத்த அசுரனான பானுகோபன் கூறியவற்றைக் கெடுதல் அற்ற மாயை என்பவள் கேட்டு, தன் ஒப்பற்ற ஆயுதத்தை உண்டாக்கி, அவனது கையில் தந்து, விரைந்து ஒரு சொல்லைச் சொல்லலானாள்.

5777. “நீ இதை மறைவாக நின்று விடுதல் வேண்டும். அங்ஙனம் விட்டால், இது முருகனின் தூதனையும் மற்றவர்களையும் அறிவை அழித்துச் சுழல் காற்றின் செயலையும் செய்யும். இதனால் இன்றைய வெற்றி உன்னுடையது. செல்வாயாக!” என்று மாயை என்ற அப் பானுகோபனின் பாட்டி யுரைத்தாள்.

- 5778 உரைத்திவை மாயவள் உம்பர் போந்துழி
வரத்தினில் கொண்டிடு மாய மாப்படை
பரித்தவன் நெருநலிற் பழியை நீங்கியே
பெருத்திடும் பெருமிதப் பெற்றி கூடினான்.
- 5779 கூர்ப்புறு பல்லவம் கொண்ட தூணியைச்
சீர்ப்புறத் திறுக்கிமெய் செறித்துச் சாலிகை
கார்ப்பெருங் கொடுமரம் கரங்கொண் டின்ன
தோர்
போர்ப்பெருங் கருவிகள் புனைந்து தோன்றி
னான்.
- 5780 காற்படை அழல்படை காலன் தொல்படை
பாற்படு மதிப்படை பரிதி யோன்படை
மாற்படை அரன்படை மலர யன்படை
மேற்படு சூர்மகன் எடுத்தல் மேயினான்.
- 5781 மேனவப் படைமதில் விரவு சாலையுள்
வானவப் படைகொடு வாய்தல் போந்தனன்
ஆனவப் படைதரும் ஆடல் வில்லினான்
தானவப் படைஞர்கள் தொழுது தாழ்ந்திட.
- 5782 சயந்தனைப் பொருதிடும் தார்பெய் தோளினான்
சயந்தனைப் பொருதநாட் சமரிற் கொண்டதோர்
சயந்தனத் தேறினன் தருவர் யாவருஞ்
சயந்தனைப் பெறுகென ஆசி சாற்றவே.
- 5783 ஒப்பறு செறுநர்மேல் உருத்துப் போர்செயத்
துப்புறு சூர்மகன் தொடர்கின் றானெனச்
செப்பறும் ஒற்றர்கள் தெரிந்து போமென
எப்புறத் தானையும் எழுந்து போந்தவே.

5778. இவற்றைச் சொல்லிவிட்டு மாயை என்பவள் வானத்திலே சென்றாள். அவள் கொடுத்த வரத்தால் பெற்ற 'மாயை' என்ற பெரிய ஆயுதத்தைத் தாங்கிய அந்தப் பாணுகோபன், நேற்று அடைந்த பழி நீங்கியவனாய் மிக்க பெருமையின் தன்மையை அடைந்தான்.

5779. கூர்மையான அம்புகள் பொருந்திய அம்பறாத்தூணியைச் சிறப்புடைய பிடரியில் கட்டி, கவசத்தை உடலில் பூண்டு, கரிய பெரிய வில்லைக் கையிலே கொண்டு இத்தகைய போர்க்குரிய பிற பெரிய கருவிகளையும் அணிந்து தோன்றினான்.

5780. வாயுக்கணை, தீக்கணை, எமக்கணை, இருமுனைகளைக் கொண்ட சந்திரக் கணை, கதிரவன் கணை, திருமால் கணை, சிவக்கணை, தாமரை மலரில் இருக்கும் நான்முகக்கணை முதலியவற்றைப் பாணுகோபன் எடுத்துக் கொண்டான்.

5781. மேலே சிறந்த ஆயுதங்களால் அமைக்கப்பட்ட மதில் சூழ்ந்த படைக்கலக் கொட்டிலுக்குள் இருந்த தெய்வப் படைக்கருவிகளை எடுத்துக் கொண்டு, அந்த ஆயுதங்களால் தரப்பட்ட வெற்றி பொருந்திய வில்லையுடைய பாணுகோபன், தம் படையினர் துதிக்க வாயிலில் வந்தான்.

5782. வெற்றியுடைய மாலை சூடிய தோள்களையுடைய பாணுகோபன், இந்திரனின் மகனான சயந்தனுடன் போர் செய்த அக்காலத்தில், அப்போரில் கொண்ட ஒரு தேரின் மீது, நீ வெற்றி பெறுவாயாக என்று அசுரர் எல்லாம் வாழ்த்திட ஏறினான்.

5783. ஒப்பில்லாத பகைவர் மீது சினம் கொண்டு போர் செய்யும் வண்ணம் வன்மையுடைய சூரபன்மனின் மகனான பாணுகோபன் போகின்றான் என்று சொல்ல, எந்த இடங்களிலும் இருந்த படைகள் எழுந்து சென்றன.

- 5784 பரிபதி னாயிர வெள்ளம் பாய்மத
கரிபதி னாயிர வெள்ளம் காமர்தேர்
ஒருபதி னாயிர வெள்ளம் ஒப்பிலா
இருபதி னாயிர வெள்ளம் ஏனையோர்.
- 5785 நாற்படை இவ்வகை நடந்து கோமகன்
பாற்பட விரவின பரவு பூழிகள்
மாற்படு புணரிநீர் வறப்பச் சூழ்ந்ததால்
மேற்படு முகிலினம் மிசைய வந்தென.
- 5786 திண்டிறல் அனிகமீச் சென்ற பூழிகள்
மண்டல முழுவதும் வரைகள் யாவையும்
அண்டமும் விழுங்கியே அவைகள் அற்றிட
உண்டலின் அடைத்தன வுவரி முற்றுமே,
- 5787 முரசொடு துடிகுட முழவம் சல்லரி
கரடிகை தண்ணுமை உடுக்கை காகளம்
இரலைக ளாதியாம் இயங்கள் ஆர்த்தன
திருநகர் அழியுமென் றரற்றுஞ் செய்கைபோல்.
- 5788 உழையுடைக் கற்பினர் உரையிற் சென்றிடா
தழையுடைப் பிடிக்குநீர் தணிக்கும் வேட்கையால்
புழையுடைத் தணிக்கரம் போக்கிப் பொங்குசூல்
மழையுடைத் திடுவன மதம்கொள் யானையே.
- 5789 கார்மிசைப் பாய்வன கதிர வன்தனித்
தேர்மிசைப் பாய்வன சிலையிற் பாய்வன
பார்மிசைப் பாய்வன பாரி டத்தவர்
போர்மிசைப் பாய்வன புரவி வெள்ளமே.

5784. குதிரைகள் பதினாயிரம் வெள்ளம், மதம் ஒழுகும் யானைகள் பதினாயிரம் வெள்ளம், அழகான தேர்கள் ஒரு பதினாயிரம் வெள்ளம், ஒப்பில்லாத காலாட் படை இருபதினாயிரம் வெள்ளம்

5785. இவ்வாறு நான்கு வகைப்படைகளும் சென்று பானுகோபனைக் கலந்து பக்கமாக நின்றன. உடனே, அதனால் எழுந்த புழுதிகள் பெருமையுடைய கடல்நீர் வற்றும்படி வானத்து மேகங்கள் நீர் உண்ண வந்தாற்போல் எங்கும் சூழ்ந்து கொண்டன.

5786. மிக்க வன்மையுடைய படைகள் சென்றதால் மேல் எழுந்த புழுதிகள் பூமி முழுவதும் மலைகள் முழுவதும், அண்டம் முழுவதும் மூடியபடி அவையெல்லாம் இல்லாது போகும்படி உண்டதால், மற்றப்புழுதிகள் கடல் இடங்கள் முழுமையும் அடைந்தன.

5787. முரசுடன் உடுக்கை, மத்தளம், சல்லரி, கரடிகை, தண்ணுமை, சிறிய உடுக்கை, காகளம், ஊது கொம்பு முதலிய வாத்தியங்கள் 'இனி இந்த அழகிய மகேந்திர நகரம் அழியும்' என்று புலம்பும் செயல் போல் ஒலித்தன.

5788. மதத்தையுடைய யானைகள் உழைத்தலையுடைய கற்பிப்பவரின் வழிச் செல்லாமல், தழைத்தலையுடைய பெண் யானைக்கு ஏற்பட்ட நீர் வேட்கையைத் தணிக்கும் விருப்பத்தால் துளை பொருந்திய ஒப்பற்ற கையை நீட்டி ஒலிக்கும் மேகங்களை உடைத்தன.

5789. வெள்ளக் கணக்கான குதிரைகள் மேகங்களின் மீது பாயும்; கதிரவனின் ஒப்பில்லாத தேர்மீது பாயும். தனு ராசியில் பாயும்; பூமியின் மீது பாயும்; பூமியில் உள்ளவர் செய்யும் போரில் பாயும்.

374 □ கந்தபுராணம்

5790 அருளில் ராகிய அவுணர் மாண்டுழித்
தெருளுறும் அவ்வவர் தெரிவை மாதர்கள்
மருளொடு துன்புறும் வண்ணம் காட்டல்போல்
உருளுவ இரங்குவ உலப்பில் தேர்களே.

5791 கரிந்திடு மேனியும் கணிப்பில் தானவர்
தெரிந்திடு மாலைசூழ் செய்ய பங்கியும்
விரிந்திடு நஞ்சுபல் லுருவ மேவுறிஇ
எரிந்திடும் அங்கிகான் றென்னத் தோன்றுமே.

வேறு

5792 பொங்கு வெங்கதிர் போன்றொளிர் பூணினர்
திங்கள் வாளெயிற் றார்முடி செய்யவர்
துங்க அற்புதர் பொன்புகர் தூங்குவேல்
அங்கை யாளர் அசனியின் ஆர்த்துளார்.

5793 நீள மர்க்கு நெருநலில் போந்துபின்
மீளு தற்குஉடைந் தார்தமை வீட்டுதும்
வாளி னுக்கிரை யாவென்று வாய்மையால்
குளி சைத்துத் தொடர்ந்தனர் வீரரே.

5794 ஓடு தேரின் உ வாக்களின் மானவர்
நீடு கையின்நி வந்துறு கேதனம்
ஆடி விண்ணை அளாவுவ தாருவைக்
கூட வேகொல் கொடியெனுந் தன்மையால்.

5795 கோலின் ஓங்கு கொடியும் கவிகையும்
தோலும் ஈண்டலிற் குழிரு ளாயின
மாலை சூழ்குஞ்சி மானவர் வன்கையில்
வேலும் வாளும் பிறவும்வில் வீசுமே.

5790. அளவில்லாத தேர்கள், அருள் இல்லாத அரக்கர்கள் இறந்தவுடனே, அவரவர் மனைவியினரான பெண்கள் மயக்கத்துடன் வருந்துகின்ற தன்மையைக் காட்டுதலைப் போல உருண்டு ஓடின.

5791. அளவில்லாத கரிய நிறம் கொண்ட அசுரர் உடல்களும், ஆய்ந்து தொடுக்கப்பட்ட மலர் மாலை சூடிய செந்நிறமான சிகையும், பரந்த நஞ்சானது பலவடிவத்தை அடைந்து எரியும் தீயைக் கக்கியதைப் போல் விளங்கின.

5792. காலாள் படையினர், ஒளிர்கின்ற கதிரவனைப் போல ஒளிவீசும் அணிகளை அணிந்தவர்; சந்திரனைப் போன்ற வெண்மையான பற்களையுடையவர்; செந்நிறமான தலைமயிரை உடையவர்; மிகவும் வியக்கத்தக்கவர்; பொன் புள்ளிகளையுடைய வேலை அழகிய கையில் கொண்டவர்; இடிபோல் ஆரவாரம் செய்பவர்.

5793. “பெரும் போர்க்கு நேற்றுப் போய்ப் பின் திரும்பி வருமாறு தோற்றவரை வாளுக்கு இரையாக்கிக் கொல்வோம்,” என்று அவ்வீரர் சூள் உரைத்துச் சென்றனர்.

5794. ஓடுகின்ற தேர்களிலும் யானைகளிலும் வீரர்கள் நீண்ட கைகளிலும் உயர்ந்து காணப்படுகின்ற கொடிகள், கொடி பின்னினால் மரத்தை அழிக்கும் என்னும் தன்மையினால் அசைந்து வானத்தைத் தொடுமாறு விளங்கின.

(உவா—யானை. கேதனம்—கொடி)

5795. கோல்களில் உயர்ந்து காணப்படுகின்ற கொடிகளும், குடைகளும், கேடயங்களும் நெருங்குதலால் மிக்க இருளானது ஏற்பட்டது. மாலை சூடப்பெற்ற தலைமயிரை யுடைய வீரர்களின் வலிய கையில் கொண்டிருந்த வேலும் வானம் பிறபடைக் கருவிகளும் (அந்த இருளை ஒழிப்பது போல) ஒளியை வீசின.

- 5796 இன்ன தன்மை இயன்றிடத் தானைகள்
துன்னு பாங்கரில் சூழ்ந்து படர்ந்திட
மன்னன் மாமகன் மாநகர் நீங்கியே
பொன்ன வாம்புரி, சைப்புறம் போயினான்.
- 5797 போய காலைப் புறந்தனில் வந்திடும்
வேயி னோர்களின் வெம்பரி மாமுகம்
ஆயி ரம்கொள் அவுணனை நோக்கியே
தீய சூர்மகன் இன்னன செப்புவான்.
- 5798 ஈசன் விட்ட குமரன் இருந்திடும்
பாச றைக்களந் தன்னில் படர்ந்துநீ
மாசி லாவிறல் வாகுவைக் கண்ணுறீஇப்
பேச லாற்றுதி இன்னன பெற்றியே.
- 5799 மன்னன் ஆணையின் மண்டமர் ஆற்றியே
தன்னை இன்று தடிந்திசை பெற்றிட
உன்னி வந்தனன் ஒல்லையின் ஏகுதி
முன்னை வைகலில் போரென்றும் உன்னலாய்.
- 5800 என்ற மாற்றம் எனதுரை யாகவே
வென்றி யோடு புகன்றனை மீள்கொ
நின்ற தாதனை நீசன் விடுத்தலும்
தன்றி தென்று நடந்துமுன் போயினான்.
- 5801 ஏம கூட மெனப்பெய ராகிய
காமர் பாசறைக் கண்ணகல் வைப்புறீஇ
நாம வேல்படை நம்பிக் கிளவலாம்
தாம மார்பனைக் கண்டிவை சாற்றுவான்.

5796. சூரபன்மனின் மைந்தன் பானுகோபன் இவ்வாறு படையினர் நெருங்கிய பக்கங்களில் சுற்றிச் செல்ல, பெரிய மகேந்திர நகரத்தை விட்டு நீங்கித் திருமகள் விரும்பி உறைகின்ற மதிலுக்கு வெளியே வந்தான்.

5797. வந்தவுடனே தன் பக்கத்தில் வந்த ஒற்றர்களுள் கொடிய ஆயிரம் முகங்களையுடைய ஒருவனைப் பார்த்துக் கொடிய சூரபன்மனின் மகன் பானுகோபன் இதனைச் சொன்னான்.

(வேயினோர்—ஒற்றர்)

5798. “நீ, சிவபெருமான் அனுப்பி வைத்தருளிய முருகன் இருக்கின்ற பாடி வீட்டில் சென்று குற்றம் இல்லாத வீர வாகுவைப் பார்த்து, இவ்விதமான தன்மைகளை எடுத்துச் சொல்லவாயாக!

5799. “மன்னன் சூரபன்மனின் கட்டளையால் பெரும் போர் செய்து உன்னை இன்று கொன்று புகழ் அடைய எண்ணிப் பானுகோபன் வந்துள்ளான். விரைந்து போருக்கு வருவாயாக! நேற்று நடந்த போர் என்று இதனை எண்ணாதே!

5800. “என்ற சொல்லை என்னுடைய சொல்லாக வெற்றியுடனே சொல்லித் திரும்பி வருவாயாக!” எனக்கூறி அருகில் நின்ற தூதனை இழிந்தவனான பானுகோபன் அனுப்பினான். அவனும் ‘நல்லது! அப்படியே செய்வேன்!’ எனக் கூறிவிட்டுச் சென்றான்.

5801. ‘ஏம கூடம்’ என்ற பெயர் கொண்ட அழகிய இடம் அகன்ற பாடி வீட்டை அடைந்து பகைவர்க்கு அச்சத்தை உண்டாக்குகின்ற வேலையுடைய சிறந்தமுருகப்பெருமானுக்குத் தம்பியான வீரவாகுவைப் பார்த்து இவற்றைச் சொன்னான்.

378 □ கந்தபுராணம்

- 5802 எல்லை தன்னை இருஞ்சிறை வீட்டிய
மல்லல் அங்கழல் மன்னவன் மாமகன்
ஒல்லை இப்பகல் உன்னுயிர் மாற்றுவான்
செல்லு கின்றனன் செப்பிய குளிநான்.
- 5803 ஏவி னான்எனை இத்திறம் கூறியே
கூவி நின்ன்க் கொடுவரு வாயென
மேவ லாள விரைந்தமர்க் கேகுதி
நாவ லோயென வேநவின் றானரோ.
- 5804 தூதன் இவ்வகை சொற்றெதிர் நின்றலும்
முத குந்திறல் மொய்ம்பன் நகைத்துயான்
ஆத வன்பகை ஆருயிர் உண்டிடப்
போது கின்றனன் போய்ப்புகல் வாயென்றான்.
- 5805 ஒற்றன் இத்திறம் ஓர்ந்துடன் மீடலும்
செற்ற மிக்க திறல்கெழு மொய்ம்பினான்
சுற்ற மோடு தலைவர்கள் குழந்திடக்
கொற்ற வேற்கைக் குமரன்முன் நண்ணினான்.
- 5806 எங்கு மாகி இருந்திடு நாயகன்
பங்க யப்பொற் பதத்தினைத் தாழ்ந்தெழீஇச்
செங்கை கூப்பிமுன் நின்றலும் செவ்வியோன்
அங்க னுற்ற தறித்திவை கூறுவான்.

5802. “கதிரவனை இளமைப் பருவத்திலேயே பெரிய சிறையிலே அடைத்த வளப்பம் பொருந்திய வீரக் கழலை அணிந்த சூரபன்மனின் சிறந்த மைந்தனான பானுகோபன் இன்று விரைவாக உன் உயிரை அழிப்பதற்காகத் தான் கூறிய வஞ்சினத்துடனே வருகின்றான்.

5803. “என்னை நின்னிடம் அனுப்பி இத்தகையவற்றைச் சொல்லி உன்னை அழைத்து வருமாறு அனுப்பினான். நாத்திரம் உடையவனே! விரைந்துபோருக்கு வருவாயாக!” என்று அந்த அசுரன் உரைத்தான்.

5804. பானுகோபனின் தூதனாக வந்தவன் இத்தகைய வற்றைச் சொல்லி எதிரே நிற்கவும், மிக்க ஆற்றலையுடைய வீரவாகுதேவர், சிரித்து, “நான் கதிரவனின் பகைவனான பானுகோபனின் உயிரைக் கவர்வதற்காக வருகின்றேன். நீ அவனிடம் சென்று நான் உரைத்த இதைச் சொல்வாயாக!” என்று கூறினார்.

5805. தூதன் வீரவாகுதேவர் உரைத்ததைக் கேட்டுத் திரும்பினான். மிக்க சினம் உடைய ஆற்றல் பொருந்திய வீரவாகுதேவர் தம் படைகளுடனே படைத்தலைவர்களும் சூழ்ந்து வர வெற்றியுடைய வேலையுடைய முருகப்பெருமான் திருமுன்பு அடைந்தார்.

5806, எல்லாவிடங்களிலும் இருக்கின்ற தலைவனான முருகப்பெருமானின் தாமரை மலர் போன்ற பொற்பாதங்களை வணங்கி எழுந்து சிவந்த கைகளைக் கூப்பி முன்னால் நிற்கவும், அழகின் வடிவான அப்பெருமான் அங்கு நடந்த வற்றை அறிந்து கொண்டு பின் வரும் இவற்றைத் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

380 □ கந்தபுராணம்

5807 நென்னல் ஓடும் நிருதன் தனிமகன்
உன்னை முன்னி உரனொடு போந்துளான்
துன்னு தானைத் துணைவர்கள் தம்மொடு
முன்னை வைகலின் ஏகுதி மொய்ம்பினோய்..

5808 போயெ திர்ந்து பொருதி படைகளாய்
ஏய வற்றிற் கெதிரெதிர் தூண்டுதி
மாயை வஞ்சன் புரிந்திடின வந்துநம்
தூய வேல்படை துண்ணென நீக்குமால்.

5809 போதி என்று புகன்றிட அப்பணி
மீதுகொண்டு விடைகொண்டு புங்கவன்
பாதம் வந்தனை செய்து படர்ந்தனன்
தூது போய்அமர் ஆற்றிய தொன்மையோன்.

5810 துணையு ளார்களும் சுற்றமுள் ளார்களும்
கணவர் தங்களிற் காவலர் யாவரும்
அணிகொள் தேர்புக ஆடலந் தோளினான்
இணையி லாத்தன் இரதத்தி லேறினான்.

5811 ஏறும் எல்லையில் இச்செயல் நோக்கியே
ஊறில் பூதரொ ராயிர வெள்ளமும்
மாறி லாதவ ரையும் மரங்களும்
பாறு லாவு படையும்கொண் டெய்தினார்.

5812 சார தங்கெழு தானைகள் ஈண்டியே
காரி னங்களிற் கல்லென ஆர்ப்புற
வீர மொய்ம்பின் விடலையைச் சூழ்ந்தனர்
ஆரும் விண்ணவர் ஆகி புகன்றிட.

5807. “வீரவாகுவே! நேற்று உன்னிடம் தோற்று ஓடிய குரபன்மனின் ஒப்பற்ற மைந்தனான பானுகோபன் உன்னை எண்ணித் தைரியத்துடன் இன்று போருக்கு வந்துள்ளான். எனவே முன்போலவே நெருங்கிய படைத்துணையுடனே போருக்குச் செல்வாயாக!

5808. “நீ சென்று போர் செய்க. அவன் படைக் கருவிகளாக விடுவனவற்றுக்கு நீயும் படைக் கருவிகளை விடுவாயாக! இதுவன்றி, அவன் மாயத்தைச் செய்வானானால்; நம் வேலானது வந்து அந்த மாயையை விலக்கும்.

5809. “நீ சென்று வருக!” என்று எம் இறைவன் திருவாய் மலர்ந்தருள, அப்பணியைத் தலைமேற்கொண்டு, முன்னம் தூதராகச் சென்று போர் செய்த வீரவாகுதேவர் விடையைப் பெற்றுக்கொண்டு, அப்பெருமானின் திருவடிகளை வணங்கி விடை பெற்றுச் சென்றார்.

5810. துணைவராக இருப்பவர்களும், சுற்றமாக உள்ளவரும், கணங்களாக உள்ளவரில் தலைவரானவரும் அழகு பொருந்திய தேரில் ஏறிட வெற்றியுடைய தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவரும் தன் ஒப்பில்லாத தேரில் ஏறினார்.

5811. அவ்வாறு வீரவாகுதேவர் தேரில் ஏறும் சமயத்தில், அந்தச் செயலைப் பார்த்துக் குற்றம் அற்ற ஓராயிரம் பூத வெள்ளப் படையினர் மாறுபாடில்லாத மலைகளையும் மரங்களையும், பருந்துகளை மேலே பறக்கச் செய்கின்ற பல ஆயுதங்களையும் எடுத்துக் கொண்டு அவருடன் சென்றனர்.

5812. பூதவடிவாக விளங்கும் படைவீரர் நெருங்கி மேகக் கூட்டம் போல் ‘கல்’ என்று ஒலித்து, தேவர்கள் எல்லாரும் வாழ்த்துக் கூறி, வீரவாகு தேவரான இளைஞரைச் சூழ்ந்து கொண்டனர்.

- 5813 மேன காலை விசயம்கொள் மொய்ம்பினான்
தானை யானவுந் தம்பியர் யாவரும்
ஏனை யோர்களும் ஈண்டச்சென் றெய்தினான்
பானு கோபன் படரும் பறந்தலை.

வேறு

- 5814 தேர்த்திடும் பாரிடம் செறியும் வெள்ளமும்
கார்த்திடு தானவக் கடலும் நேர்புறிஇ
ஆர்த்தனர் இகலினர் ஆற்றல் கூறியே
போர்த்தொழில் முறையினைப் புரிதல் மேயினார்.
- 5815 கோடுகள் முழங்கின குறுங்கண் ஆகுளி
பீடுற இரட்டின பேரி ஆர்த்தன
முடின வலகைகள் மொய்த்த புள்ளினம்
ஆடினன் நடுவனும் அமரர் நோக்கவே,
- 5816 இலைஅயில் தோமரம் எழுத்தண் டொண்மழு
வலமொடு வச்சிரம் ஆழி மாப்படை
தொலைவறு முத்தலைச் சூல மாதிய
சிலைபொதி கணையுடன் அவுணர் சிந்தினார்.
- 5817 முத்தலைக் கழுவொடு முசலம் வெங்கதை
கைத்தலத் திருந்திடு கணிச்சி நேமிகள்
மைத்தலைப் பருப்பதம் மரங்க ளாதிய
அத்தலைப் பூதரும் ஆர்த்து வீசினார்.
- 5818 பணிச்சுடர் வாளினால் பாணி சென்னிதோள்
துணித்தனர் குற்றினர் சுரிகை ஆதியால்
குணிப்பறும் எழுக்கதை கொண்டு தாக்கினார்
கணப்படை யொடுபொரும் அவுணர் காளையர்.

5813. வெற்றி பொருந்திய தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவர், போர்க்குரிய எல்லாரும் தம்மைச் சூழ்ந்து கொண்டபோது, படையினரும் தம்பியர் யாவரும் மற்றவரும் நெருங்கும் வண்ணம் பாணுகோபன் வருகின்ற போர்க்களத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்.

5814. போரில் தேர்ச்சியுடைய பூதங்களாக வந்து நெடுங்கிய படைவீரரும் கரியநிறம் கொண்ட அசுரர் படைவீரரும் எதிர்த்துப் பகைத்து ஆரவாரித்து வீர மொழிகளைச் சொல்லிப் போர்ச் செயலைச் செய்தனர்.

5815. அச்சமயத்திலே கொம்புகள் ஒலித்தன. சிறிய கண்ணையுடைய ஆகுளிகள் பெருமை உண்டாக ஒலித்தன. பேரிசைகள் ஒலித்தன. பேய்கள் அங்குவந்து சூழ்ந்தன. பருந்து முதலான பறவைகள் கூடின. தேவர்கள் பார்க்குமாறு எமனும் கூத்தாடினான்.

5816. அசுரர்கள், வில்லில் வைத்து எய்கின்ற கணைகளுடனே இலை போன்ற வடிவுடைய வேல்களையும், தோமரங்களையும், எழுக்களையும், தண்டுகளையும், மழுக்களையும், கல்ப்பைகளையும், அழிவில்லாத திரிகுலம் முதலானவற்றையும் எய்தனர்.

5817. பூதப்படையினரும் அப்போது முன்று தலைகளையுடைய கழுமுட்களுடன் இருப்புலக்கைகளையும், கொடிய தண்டுகளையும், கையில் உள்ள கோடரிகளையும், சக்கரங்களையும், மேகங்களைத் தலை மீது தாங்கியுள்ள மலைகள் முதலியவற்றையும், மரங்கள் முதலானவற்றையும் ஆரவாரத்துடன் பகைவர் மீது செலுத்தினர்.

5818. பூதகணங்களான படையினருடன் போர் செய்கின்ற இளைஞரான அசுரர்கள், மணிகள் பதித்திருத்தலால் ஒளி வீசும் வாட்படைகளினால் கைகளையும் தலைகளையும் தோள்களையும் துண்டு செய்தனர். அன்றியும் உடைவாள் முதலியவற்றால் குத்தினர். அளவில்லாத எழுக்களாலும் தண்டுகளாலும் மோதினர்.

384 □ கந்தபுராணம்

- 5819 பிடித்தனர் அவுணரைப் பிறங்கு கைகளால்
அடித்தனர் கிழித்தனர் அணிய கந்தரம்
ஒடித்தனர் மிதித்தனர் உருட்டு கின்றனர்
புடைத்தனர் எழுக்களால் பூத வீரரே.
- 5820 வாசியும் வயவரும் மாயச் சாரதர்
ஆசறு கரங்களால் அள்ளி அள்ளியே
காய்சின இபங்களில் கணிப்பில் தேர்களில்
வீசிநின்று எற்றினர் அவையும் வீழவே.
- 5821 ஓதவெங் கடல்களும் ஊழி வன்னியும்
மேதகு வலிகொடு வெகுளி வீங்கியே
ஆதியின் மாறுகொண் டமர்செய் தாலெனப்
பூதரும் அவுணரும் பொருதிட் டாரரோ.
- 5822 குழுகியல் அவுணரும் கொடிய பூதரும்
கழகெனும் உரைபெறு களத்தில் போர்செய
ஒழுகிய சோரியா றுனை வேட்டுலாய்
முழுகிய கரண்டம்விண் மொய்த்த புள்ளெலாம்
- 5823 துணிந்தன கைத்தலம் துணிந்த தோள்துணை
துணிந்தன சென்னிகள் துணிந்த வாலுரம்
துணிந்தன கழவடி துணி. த மெய்யெலாம்
துணிந்தன வலிசில பூதர் துஞ்சினார்.
- 5824 முடித்தொகை அற்றனர் மொய்ப்பும் அற்றனர்
அடித்துணை அற்றனர் அங்கை அற்றனர்
வடித்திடு கற்பொடு வலியும அற்றனர்
துடித்தனர் அவுணரும் அநேகர் துஞ்சினார்.

5819. பூதப்படையினர் அசுரர்களைப் பிடித்து விளங்கும் கைகளால் அடித்துக் கிழித்தனர்; அணிகளை அணிந்த கழுத்துகளை ஒடித்தனர்; மிதித்து உருட்டினர்; எழு ஆயுதத்தால் தாக்கினர்.

5820. பூதப்படையினர் அசுரர்களின் குதிரைகளும் காலாட்படை வீரரும் இறக்குமாறு குற்றம் இல்லாத கைகளால் பலமுறை எடுத்து எடுத்து மிக்க சினமுடைய யானைகளையும் அளவில்லாத தேர்களையும் வீசி அடித்தனர்.

5821. ஒலியுடைய கொடிய கடல்களும், ஊழிக் காலத்தில் தோன்றுகின்ற வடவைத் தீயும் மிகுந்து வன்மை கொண்டு சினந்து முதலில் உள்ள பகைமையாலே போர் செய்ததைப் போல பூதரும் அசுரரும் போரிட்டனர்.

5822. அழகுடைய அசுரர்களும் கொடிய பூதர்களும் 'கழுகு' என்று சொல்லப்படும் போர்க்களத்திலே போர் செய்வதால் வெளிப்பட்டு ஒழுகிய இரத்த ஆற்றில் உள்ள ஊனை விரும்பி நீர்க்காக்கைகளும், ஏனைய வானிலே பறக்கின்ற பறவைகளும் மொய்த்துக் கொண்டன.

5823. அப்போரிலே சில வீரர்க்குக் கைகள் துண்டாயின. சிலருக்கு இரு தோள்களும் துண்டாயின. சிலருக்கு மார்புகள் பிளந்தன. சிலருக்குக் கழல்கள் அணிந்த கால்கள் துண்டாயின. சிலருக்கு உடல்கள் அனைத்தும் துண்டாயின. சிலருக்கு வலிமை அழிந்தது. இவ்வாறு பூதர் சிலர் இறந்தனர்.

5824. சிலர் முடிகள் அறுபட்டனர். சிலர் தோள்கள் அறுபட்டனர். சிலர் கால்கள் அறுபட்டனர். சிலர் அகங்கைகள் அறுபட்டனர். சிலர் கற்ற கல்வியுடன் வன்மையும் இழந்தனர். சிலர் துடித்தனர். இவ்விதமாக அசுரர் பலர் மடிந்தனர்.

- 5825 வசையுறும் அவுணரின் மன்னர் யாவரும்
இசைபெறு பூதரின் இறைவ ரும்கெழீஇத்
திசையொடு திசையெதிர் செய்கை போலவே
அசைவில ராகிநின் றமர தாற்றினார்.
- 5826 மால்கிளர் தீயவர் மலைகொள் சென்னியைக்
கால்கொடு தள்ளினர் களேவ ரந்தனைப்
பால்கிளர் பிலத்தினுள் படுத்துச் சென்றனர்
தோல்களை உரித்தனர் சூல பாணிபோல்.
- 5827 அரித்திறல் அடக்கினர் அவுண வீரர்தம்
வரத்தினை ஒழித்தனர் மாய நூறியே
புரத்தினை அழித்தனர் போரின் மாதொடு
நிருத்தமது இயற்றினர் நிமலன் போலவே.
- 5828 கங்குலின் மேனியர் ஆழிக் கையினர்
துங்கமொ டவுணரைத் தொலைத்துத் துண்ணெனச்
சங்கம திசைத்தனர் தண்டந் தாங்குவார்
செங்கண்மால் பொருவினர் சிலவெம் பூதரே.
- 5829 அயர்ப்புறு மால்கரி அரற்ற வேசலாய்க்
குயிற்றிய மணிநெடுங் கோடு வாங்குவார்
உயற்படு கற்பம்அங் கொன்றில் ஏனத்தின்
எயிற்றினைப் பறித்திடும் குமரன் என்னவே.
- 5830 கொலைபயில் கரிமுகம் கொண்டு பூதர்தம்
மலையிடை மறைந்தனர் மறித்தும் தோன்றியே
அலமரு சமர்புரிந் தவுண வீரரில்
சிலர்சிலர் தாரகன் செயற்கை மேயினார்.

5825. குற்றமில்லாத அசுரப் படைத் தலைவர் யாவரும் புகழ் பொருந்திய பூதர் தலைவர்களும் கலந்து திசையுடனே திசையானது எதிர்ப்பதைப் போல அசைவற்றவராக நின்று போர் செய்தனர்.

5826. பூதர் சிலர் மயக்கத்துடன் பொருந்திய கொடிய அசுரரின் மலை போன்ற தலையைக் காலால் உதைத்துத் தள்ளிச் சென்றனர். குலத்தைக் கையிலே கொண்ட வைரவனைப் போல் யானைகளின் தோல்களை உரித்தனர்.

5827. பூதர் சிலர் பகைவரான அசுரர்களின் சிங்கத்தைப் போன்ற ஆற்றலை அடக்கினார்கள். வரங்களையும் ஒழித்தார்கள். அவர்கள் இயற்றும் மாயையை நீக்கி உடலை அறுத்துக் காளியுடன் நடனம் ஆடிய இறைவனைப் போல் நடனம் ஆடினர்.

5828. சில கொடிய பூதர்கள் இருளைப் போன்ற கரிய வுடலையுடையவர்களும், சக்கரம் உடைய கைகளையுடையவர்களும், வெற்றியுடனே அசுரர்களைக் கொன்று சங்கு ஊதியவர்களும், தண்டினைத் தாங்கியவர்களுமாய்ச் சிவந்த கண்களையுடைய திருமாலைப் போல் விளங்கினர்.

5829. முன்னொரு கற்ப காலத்திலே பன்றியின் கொம்பைப் பிடுங்கிய குமரப் பெருமானைப் போல, தளர்ந்த மத மயக்கத்தையுடைய யானையானது அலறுமாறு சுழற்றிச் செய்யப்பட்ட மணிகளையுடைய நீண்ட கொம்புகளைச் சில பூதர்கள் பிடுங்கினர்.

5830. கொல்லும் தொழிலில் பழகியுள்ள யானையின் முகத்துடனே பூதர்கள் தாங்கிநிற்கின்ற மலையில் மறைந்து, பின்பு சுழலும் போரைச் செய்து அசுர வீரர்களில் சிலர் தாரகாசுரனின் தன்மையை அடைந்தனர்.

388 □ கந்தபுராணம்

- 5831 மாலொடு பொருதனர் மலர யன்தனைச்
சாலவும் வருத்தினர் சலதி வேலையின்
பாலர்கள் அவுணரிற் பலர்ச லந்தரன்
போலுடல் கிழிந்தனர் பூதர் நேமியால்.
- 5832 போன்றவர் பிறரிலாப் பூத நாயகர்
மூன்றிலைப் படைகளின் மூழ்கித் தீமைபோய்
வாந்திகழ் கதியும்வா லுணர்வும் எய்தியே
தோன்றினர் அந்தகா சுரனைப் போற்சிலர்.

வேறு

- 5833 இலக்க வீரரும் எண்மரும் அத்துணை
விலக்கில் வில்லுமிழ் வெங்கணை மாரிதூய்
ஒலிக்கொள் குறையின் ஒல்லையிற் சுற்றியே
கலக்கி னார்கள் அவுணக் கடலினை.

வேறு

- 5834 மிடைந்தகண வீரர்களும் மேலவரு மாக
அடைந்தமர் இயற்றிஅவு ணப்படைகள் மாயத்
தடிந்தனர் ஒழிந்தன தடம்புனல் குடங்கர்
உடைந்தவழி சிந்தியென ஓடியன அன்றே.
- 5835 ஓடியது கண்டனன் உயிர்த்துநகை செய்தான்
காடுகிளர் வன்னியென வேகனலு கின்றான்
ஆடல்செய முன்னியொர் அடற்சிலை எடுத்தான்
தோடுசெறி வாகைபுனை குரனருள் மைந்தன்.
- 5836 வாகுபெறு தேர்வலவ னைக்கடிநு நோக்கி
ஏகவிடு கென்றிரவி தன்பகை யியம்பப்
பாகனினி தென்றுபரி பூண்டஇர தத்தை
வேகமொடு பூதர்படை மீதுசெல விட்டான்.

5831. முற்காலத்தில் திருமாலுடன் போர் செய்தவர் களும், தாமரை மலரில் இருக்கும் நான்முகனை வருத்தியவர் களும், நீரையுடைய கடலினிடத்தவர்களும் ஆகிய அசுரப் களில் பலர் 'சலந்தரன்' என்ற அசுரனைப் போல, பூதர் படையினர் எறிந்த சக்கரங்களால் உடல் பிளவுண்டனர்.

5832. தம்மைப் போன்றவர் என்பவர் இல்லாத பூதர்களின் இலை வடிவான குலப்படையிலே முழுகிப் பாவம் நீங்கப்பெற்று மேலே விளங்கும் கதியையும் நல்லுணர் வையும் அடைந்து அந்தகாசுரனைப் போலச் சில அசுரர்கள் காணப்பட்டனர்.

5833. அப்போது அசுரப்படையான கடலை இலட்சம் வீரரும் எட்டுத்தலைவரும் தவறாறு வில்விநிருந்து விடுக்கப் படுகின்ற அம்புமழையைப் பொழிந்து ஒலியுடன் கூடிய சுழற் காற்றைப் போல் விரைவாகச் சுழன்று கலக்கினர்.

5834. நெருங்கிய பூதகண வீரர்களும் அவர்களுடைய தலைவர் ஆனவரும் நெருங்கி நின்று போர் செய்து அசுரப் படைகள் இறக்குமாறு அழித்தனர். அதனால் அவர்கள் ஒழிந்தனர். மிகுந்த நீரையுடைய குடங்கள் உடைந்ததும் அந்த நீரானது வெளிப்பட்டு ஒழுகியதைப் போல் அழியாமல் நின்றிருந்த படைகள் ஓடின.

5835. தன் படைகள் ஓடியதை, வாகை மலர் மாலை சூடிய சூரபன்மன் பெற்ற பிள்ளையான பானுகோபன் பார்த்துப் பெருமூச்சுவிட்டுச் சிரித்துக் காட்டிலே பற்றி எரிகின்ற தீயினைப் போல் சினந்து போர் செய்ய நினைத்து ஒரு வெற்றியுடைய வில்லைக் கையிலே எடுத்தான்.

5836. வெற்றி பொருந்திய தேர் ஓட்டுகின்ற தேரோட்டியை நோக்கி, தேரை விரைவாகச் செல்லுமாறு விடுவாயாக என்று பானுகோபன் சொன்னான். சொல்ல, தேரோட்டி நல்லது என்று குதிரைகள் பூட்டிய தேரை விரைந்து பூதப் படையினர் மீது செல்லும்படி ஓட்டினான்.

390 □ கந்தபுராணம்

- 5837 பாரிடர்கள் சேனையிடை பானுவைமு னிந்தோன்
சேருதலும் ஆங்கது தெரிந்துதிறல் வாரு
சாருறு பெருந்துணைவர் தம்மொடு விரைந்தே
நேரெதிர் புகுந்தொரு நெடுஞ்சிலை யெடுத்தான்.
- 5838 எடுத்திடும்வில் வீரனை எதிர்ந்தவுணன் மைந்தன்
வடித்திடு தடக்கைதனில் வார்சிலை வளைத்துத்
தடித்தன குணத்தொலி தனைப்புரிய வண்டம்
வெடித்தன முடித்தலை துளக்கினர்கள் விண்ணோர்.
- 5839 எண்ணில்பல கோடிஉரும் ஏறுருவம் ஒன்றாய்
வண்ணமிகு மின்னியை மறைந்தொலிசெய் தென்ன
விண்ணுற நிவந்தவியன் மொய்ம்-டைய வீரன்
நண்ணலர் துணுக்கமுற நாணிகை எடுத்தான்.
- 5840 நாணிலாலி செவித்துணையின் நஞ்சுமென எய்தத்
தூணிகலும் வாகுடைய சூர்மதலை சீறி
வாணிலவு கான்றபிறை வாளியுல வாமல்
சேணுநில னுந்திசைக ளுஞ்செறிய விட்டான்.
- 5841 மாமுருக வேள்இளவன் மற்றது தெரிந்தே
காமர்பிறை போன்றுகதிர் என்னவெயில் கான்று
தீமுகம் தாம்அளவில் செய்யசர மாரி
தூமுகிலும் நாணமுற வேநெடிது தூர்த்தான்.

5837. பூதப் படையினரின் நடுவே பானுகோபன் போகவும், வீரவாகுதேவர் அவனைப் பார்த்துத் தன்னுடன் வந்த பெருந்துணைவருடன் விரைவாக நேரே அவனது எதிரில் போய் ஒரு நீண்ட வில்லைக் கையிலே எடுத்தார்.

5838. வில்லைக் கையில் எடுக்கின்ற வீரவாகுதேவரை எதிர்த்த பானுகோபன் கூர்மையான பெரிய கையில் இருந்த நீண்ட வில்லை வளைத்துப் பெரிய நாணின் ஓசையை உண்டாக்க அதனால் அண்டங்கள் வெடித்தன. தேவர்கள் முடியணிந்த தலைகளை அசைத்தார்கள்.

5839. அளவில்லாத பல இடியேறுகள் ஒன்றாய் மிக்க வண்ணத்தைக் கொண்ட மின்னலில் மறைந்து ஒலிசெய்தாற் போல, வானளாவுமாறு உயர்ந்த தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவர் பகைவர் நடுங்க நாணின் ஒலியை உண்டாக்கினார்.

5840. நாண் ஒலியானது செவித்துளையில் நஞ்சைப் போலப் புக, தூணுடன் பகைத்த தோள்களையுடைய குரபன்மனின் மகனான பானுகோபன், சினந்து வெண்ணிலவைக் கக்கும் பிறை போன்ற முகம் கொண்ட அம்புகளைத் தவறாதபடி வானமும் பூமியும் திசைகளும் நடுங்குமாறு செலுத்துனான்.

5841. சிறந்த குமரப்பெருமானின் தம்பியான வீரவாகு தேவர் அதனைப்பார்த்து அழகிய பாறை போன்று, கதிரவன்போல ஒளி வீசுகின்ற ஒளியை வெளிப்படுத்தி, தீயினை புனையில் கொண்ட அளவில்லாத நல்ல அம்பு மழையைத் தூய மேகமும் வெட்கும் படியாய் மிகுதியாய் விடுத்தார்.

392 □ சுத்தபுராணம்

- 5842 ஐயன்விடு வெஞ்சரமும் ஆதவனும் அஞ்சும்
வெய்யல்விடு வெஞ்சரமும் மேவிஎதிர் சுவ்வி
மொய்யுடைஅ ராலினமு னிந்திகலி வெம்போர்
செய்வதென மாறுகொடு சிந்துவன தம்மில்.

வேறு

- 5843 கரிந்திடு மாமுகில் கடந்தன வானவர்
புரிந்திடு சேண்நெறி புகுந்தன மாலயன்
இருந்திடும் ஊரையும் இகந்தன போயின
திரிந்தன சாரிகை சிறந்தவர் தேர்களே.
- 5844 தெண்டிரை நேமிகள் சென்றன சூழ்வன
எண்டிசை மாநகர் எங்கணும் ஏகுவ
மண்டல மால்வரை மண்டியு லாவுவ
அண்டமு லாவுவ அங்கவர் தேர்களே.
- 5845 மங்குலின் மேலதோ மண்டல மார்வாதா
செங்கணன் ஊரதோ தெண்திரை சேர்வதோ
இங்குளர் ஏறுதேர் எங்குள வோவெனாச்
சங்கையின் நாடினார் தங்களில் வானுளோர்.
- 5846 மன்னிய மாமுகில் வண்ணம தாயினர்
அன்னதொல் வீரர்கள் அண்மிய தேரவை
மின்னுவின் மேவுவ வெம்மையில் வீசிய
துன்னிய வாளிகள் தொல்மழை போல்வவே.

5842. வீரவாகு தேவர் எய்கின்ற கொடிய அம்பும், சுதிர்வனும் அஞ்சுகின்ற பானுகோபன் எய்கின்ற அம்பும், பொருந்தி எதிராகக் கவ்வி நெருங்கிய பாம்புக் கூட்டங்கள் சினந்து மாறுபட்டுப் பகைத்துப் போர் செய்வதைப் போல் பகைகொண்டு ஒன்றுக்கு ஒன்று மோதின.

5843. சிறந்த அந்த இருவரின் தேர்களும் கரிய நிறமான பெரிய மேக மண்டலங்களைக் கடந்தன. தேவர்கள் உள்ள வானவழிகளை அடைந்தன. திருமாலும் நான் முகனும் வாழ்கின்ற ஊர்களைக் கடந்து சென்றன. இன்னும் பல இடங்களிலும் போயின. இடசாரி வல சாரியாகத் திரிந்தன.

5844. அந்தப் போர்க்களத்தில் நின்ற அந்த இருவரின் தேர்களும் அலைகளையுடைய கடலுக்குச் சென்று உலவின. எட்டுத்திக்குகளிலும் உள்ள எல்லா நகரங்களிலும் சென்றன. மண்டலமான பெரிய மலைகளிலும் பொருந்தி உலவின. அண்டங்களிலும் உலவின.

5845. மேகமண்டலத்தில் மேல் இருக்கின்றதோ? மண் உலகத்துக்குச் செல்வதோ? திருமால் உலகத்ததோ? தெளிந்த கடலின் நீரை அடைவதோ? இங்குள்ள இவர்கள் ஏறுகின்ற தேர்கள் எவ்விடத்தனவோ என்று தேவர் தமக்குள்ள ஐயத்துடன் தேடினர்.

5846. அந்தப் பழைய வீரர்கள் நிலையான பெரிய மேக நிறங்களை அடைந்தனர். அவர்கள் ஏறிய தேர்கள் மின்னலைப் போல விளங்கின. சினத்துடன் செலுத்துகின்ற அம்புகள் பெருமழை பெய்வன போல்வன.

394 □ கந்தபுராணம்

5847 ஆங்கவர் தேர்களில் ஆண்டுறு பாகர்கள்
தூங்கலில் வாசிகள் தூண்டிய மேலவர்
தீங்கதிர் வாளிகள் சேண்புடை சூழ்வுற
ஏங்கினர் ஓடினர் ஈண்டிய வானுளோர்.

வேறு

5848 பூசல் இவ்வகை புரிந்திடு கின்றுழிப் புரைதீர்
வாச வன்மகன் தனைச்சிறை செய்திடும் வலியோன்
ஆசு கங்களில் ஆசுக மாயிரம் தூண்டி
ஈசன் மாமகன் சேனைநா யகன்றிறத் தெய்தான்.

5849 ஆக மீதிலோ ராயிரம் பகழிபுக்கு அழுந்த
ஏக வீரனாம் இளவலும் முனிவுகொண் டேவி
வாகை வெங்கணை பத்துநூ றவுணர்கோன்
மதலை
பாகு மாக்களும் இரதமும் ஒருங்குறப் படுத்தான்.

5850 படுக்க வெய்யவன் வேறொரு மையமேல் பாய்ந்து
தடக்கை வில்லினை வளைக்குமுன் ஆயிரஞ்
சரத்தைத்
தொடுக்க மற்றவன் உரந்தனைப் போழ்தலுந்
துளங்கி
இடுக்கண் எய்தினன் ஆர்த்தனர் பூதர்கள் எவரும்.

5851 பூத ரார்த்திடுதுழனியைக் கேட்டபெலும் பொருமிக்
காதில் வெவ்விடம் உய்த்திடு திறனெனக் கனன்றே
ஏத மில்லதோர் பண்ணவப் படைகளால்
இமைப்பில்
தூதன் ஆற்றலைத் தொலைக்குவன் யானெனத்
துணிந்தான்.

5847. அந்த இருவரின் தேர்களிலும் உள்ள தேரோட்டிகள் சோம்பல் இல்லாத குதிரைகள் செல்லும் வண்ணம் ஓட்ட, தலைவராகிய வீரவாகு தேவர் பானு கோபன் என்னும் இவர்கள் எய்கின்ற அம்புகள் வானத்தைச் சுற்றிலும் சூழ்ந்து கொள்ள அங்குப் போரைக் காணவந்த தேவர்கள் ஏங்கி ஓடினர்.

5848. போரானது இவ்வாறு நடந்தபோது, குற்றம் இல்லாத இந்திரனின் மகனான சயந்தனைச் சிறையில் இடும் வலியவனான பானுகோபன் காற்றைப்போல அம்புகள் ஆயிரத்தை வைத்துச் செலுத்திச் சிவபெருமானின் மைந்தனான வீரவாகு தேவரின் மார்பில் பட எய்தான்.

5849. தம் மார்பில் ஓர் ஆயிரம் அம்புகள் புகுந்து அழுந்தவும் ஒரே வீரரான வீரவாகு தேவர் சினங்கொண்டு வெற்றியுடைய கொடிய அம்புகள் ஆயிரத்தால் பானு கோபன் தேர்ப்பாகரும் குதிரையும் தேரும் ஒருங்கே அழியுமாறு செய்தார்.

5850. அவ்வாறு செய்யவும், பானுகோபன் வேறொரு தேனின்மீது ஏறிப் பெரிய கையில் வில்லை அவன் வளைப்பதற்கு முன்பு வீரவாகுதேவர் ஆயிரம் அம்புகளைத் தொடுத்தார். அவை அவனது மார்பைப் பிளந்தன. அவ்வளவில் நடுங்கித் துன்பம் அடைந்தான். அதைக் கண்ட பூதர் எல்லாரும் ஆரவாரம் செய்தனர்.

5851. பூதர்கள் ஆரவாரித்த ஒலியைக் கேட்டதும் பானுகோபன் வருந்திச்; செவியில் கொடிய விடமானது செலுத்தியதைப் போல் சினந்து, "குற்றம் இல்லாத தெய்வப்படைகளால் இமைப் போதில் நான் தூதனான வீரவாகுவின் வலிமையை அழிப்பேன்" என்று துணிவு கொண்டான்.

396 □ கத்தபுராணம்

- 5852 இணையில் சூர்மகன் வாருணப் படைக்கலம்
எடுத்தப்
பணிவு கொண்டகார் முகம்தனில் பூட்டிநீ படர்ந்து
கணிதம் இல்லதோர் நீத்தமாய்ச் சாரதர்
கணத்தைத்
துணைவர் தங்களைத் தூதனை முடிக்கெனத்
தொடுத்தான்.
- 5853 தொடைப்பெ ரும்படை கடைமுறை உலகெலாம்
தொலைக்கும்
அடற்பெ ருங்கடல் ஏழினும் பரந்துபோய் ஆன்று
தடப்பெ ரும்புனல் நீத்தமாய் விசும்பினைத் தடவி
இடிப்பெ ருங்குரல் காட்டியே ஏகிய திமைப்பில்.
- 5854 கண்ட வானவர் துளங்கினர் பூதரும் கலக்கம்
கொண்டு நின்றனர் உணர்ந்திலர் துணைவரும்
குலைந்தார்
அண்டர் நாயகற் கிளையவன் நோக்கியே அகிலம்
உண்டு லாவரும் அங்கிமாப் பெரும்படை உய்த்
தான்.
- 5855 புகையெ முந்தன வெம்மையும் எழுந்தன புலிங்கத்
தொகைள முந்தன ஞெகிழிகள் எழுந்தன சுடரின்
வகையெ முந்தன பேரொலி எழுந்தன வன்னிச்
சிகையெ முந்தன செறிந்தன வானமுந் திசையும்.
- 5856 முடிக்க லுற்றதீப் பெரும்படை செறியமு தண்டம்
வெடிக்க லுற்றன வற்றின கங்கைமீன் தொகுதி
துடிக்க லுற்றன சுருங்கின அளக்கர்தொல் கிரிகள்
பொடிக்க லுற்றன தளர்ந்துமெய் பிளந்தனள்
புனியும்.

5852. நிகர் இல்லாத குரபன்மன் மகன் பாணுகோபன் வருணக் கணையை எடுத்து வளைக்கப்பட்ட வில்லில் வைத்து, “நீ போய் அளவில்லாத வெள்ள வடிவமாகிப் பூதப்படையினரையும் தூதனையும் துணைவராய் வந்த வரையும் அழிப்பாயாக!” என்று விடுத்தான்.

5853. மாலை சூடிய பெரிய அந்த வருணக்கணை யுகமுடிவில் உலகத்தையெல்லாம் அழிக்கின்ற வல்லமையுடைய ஏழ்வகைக் கடல்களைக் காட்டிலும் அதிகமாகப் பரவிச் சென்று நிறைந்து மிகப்பெரிய நீர் வெள்ளமாய் வாளை அளாவி இடிபோல் பெருங்குரலைக் காட்டி இமைப் போதில் சென்றது.

5854. அதனைப் பார்த்த வானவர் நடுங்கினர். பூதப் படையினரும் கலக்கம் கொண்டு நின்றனர். அறியாதவர் ஆனார். எட்டுத் தம்பியரும் நிலை குலைந்தனர். தேவர் களின் தலைவனான அறுமுகப் பெருமானுக்குத் தம்பியான வீரவாகுதேவர் தீக் கணையான பெரும்படைக் கலத்தை அந்த வருணக் கணை மீது எய்தார்.

5855. அதனால் புகைகள் தோன்றின. வெப்பமும் தோன்றியது. தீப்பொறித் தொகைகள் உண்டாயின. கொள்ளிக்கட்டைகள் எழுந்தன. பேரோலிகள் எழுந்தன. தீச் சிகைகள் எழுந்தன. அவை வானிலும் பூமியிலும் நெருங்கின.

5856. எல்லாவற்றையும் அழிக்கத் தோன்றிய தீக் கணையான பெரும்படை நெருங்கப், பழைய அண்டங்கள் வெடிக்கலாயின. கங்கைகள் வற்றின. அவற்றில் இருந்த மீன் கூட்டங்கள் துடித்தன. கடல்கள் வற்றிச் சுருங்கின. பழைமையுடைய மலைகள் பொடியாயின. பூமி தேவியும் தளர்ந்து தன் மெய் பிளந்தாள்.

- 5857 தீர்த்தன் ஏவலோன் விடுபடை இன்னணஞ்
சென்று
மூர்த்த மொன்றினில் வாருணப் படையினை
முருக்கி
நீர்த்தி ரைப்பெரு நீத்தமும் உண்டுமெல் நிமிர்ந்து
போர்த்த தாமெனச் சுற்றிய தவுணர்கோன்
புறத்தில்.
- 5858 சுற்று கின்றஅப் படையினைக் கண்டுசூர் புதல்வன்
செற்ற மேற்கொண்டு மாருதப் பெரும்படை
செலுத்த
மற்ற தூழ்வெங் காலுருக் கொண்டுமன்
னுயிர்கள்
முற்றும் அண்டமுந் துளங்குறச் சென்றது முழங்கி
- 5859 மாரு தப்படை சென்றுதீப் படையினை மாற்றிச்
சார தப்படை மேலட வருதலும் தடந்தோள்
வீரன் மற்றது கண்டுமெல் பணிப்படை
விடுத்தான்
சூரி யத்தனிக் கடவுளுந் தன்னுளந் துளங்க.
- 5860 ஆயி ரம்பதி னாயிரம் இலக்கமோ டநந்தம்
நீய பஹலைப் பன்னகத் தொகுதியாய்ச் செறிந்து
காயம் எங்கணும் நிமிர்ந்துசெந் தீவிடங் கான்று
பாயி ருஞ்சுடர்க் கதிரையும் மறைத்தது
படத்தால்.
- 5861 வெங்கண் நாகங்கள் உமிழ்கின்ற அங்கியும் விடமும்
மங்குல் வானமும் திசைகளும் மாநில வரைப்பும்
எங்கும் ஈண்டிய இரவினில் புலியுளோர் யாண்டும்
பொங்கு தீச்சுடர் அளப்பில மாட்டுதல் போல.

5857. இவ்வாறு முருகப்பெருமானின் தூதன் வீரவாகு தேவர் விட்ட தீக்கணையானது சென்று வருணக்கணையினை அழித்து, அக்கணையினால் உண்டான நீர் அலைகளையுடைய பெருகி எழுந்த வெள்ளங்களையெல்லாம் குடித்து, மேலே எழுந்து, பானுகோபன் பக்கத்தில் போய் அவனைப் போர்த்தது எனக் கூறுமாறு சூழ்ந்து கொண்டது.

5858. தன்னைச் சூழ்ந்து கொள்கின்ற அந்தத் தீக்கணையைக் கண்டு பானுகோபன் சினம் கொண்டு காற்றுக்கணையை எறிந்தான். அது ஊழிக்காலத்துத் தோன்றும் சூறைக் காற்றின் உருவைக்கொண்டு நிலைபெற்ற உயிர்களும் அண்டமும் நடுங்கிட ஒலியுடன் சென்றது.

5859. காற்றுக் கணையானது போய்த் தீக்கணையை அழித்துப் பின் பூதப்படைகளைக் கொல்லுமாறு வரவும், பெரிய தோளையுடைய வீரவாகு அதனைப் பார்த்துக் கொடிய பாம்புக் கணையையு ஒப்பற்ற கதிரவனும் நடுங்கி விடுத்தார்.

5860. அந்தப் பாம்புக் கணையானது ஆயிரம் பத்தாயிரம் இலட்சம் அனந்தம் என்று பலவான கொடிய பல தலைகளையுடைய பாம்புக் கூட்டமாக நெருங்கிப்போய், வானம் எங்கும் நிறைந்து தீயநஞ்சைக் கக்கிப் பரந்த கதிர்களையுடைய கதிரவனையும் தம் படத்தால் மறைத்தது.

5861. இரவில் இவ்வுலகத்தில் உள்ளவர் எங்கும் அளவில்லாத விளக்குகளை ஏற்றியது போல் கொடிய கண்களையுடைய பாம்புகள் உமிழும் தீயும் நஞ்சும் மேகம் பொருந்திய வானத்திலும் திக்குகளிலும் பெரிய நிலப்பரப் பிலும் ஆகிய எல்லா இடங்களிலும் பரவின.

5862 உலவை மாப்படை உண்டிடும் அங்கியை ஒருங்கே
வலவை நீர்மையால் தம்முழை வரும்படி வாங்கி
அலகில் வெம்பணி விடுத்தென அன்னவை

உமிழ்திக்

குலவு கின்றன புகையெனக் கொடுவிடம் குழும.

5863 இனைய கொள்கையாற் பன்னகப் பெரும்படை
யேகி
முனமெ திர்ந்திடு மாருதப் படையினை முனிந்து
துனைய வுண்டுதன் மீமிசைச் சேறலுந்

தொன்னாட்

கனலி யைத்தளை பூட்டிய கண்டகன் கண்டான்.

5864 இன்ன தேயிதற் கெதிரென அவுணர்கோன்
எண்ணிப்
பொன்னி ருஞ்சிறைக் கலுழன்மாப் படையினைப்
போக்க
அன்ன தேகலும் வெருவியே ஆற்றலின்று ஆகிப்
பன்ன கப்படை இரிந்தது கதிர்கண்ட பனிபோல்.

5865 ஆல வெம்பணிப் படைமுரிந் திடுதலும் ஆர்த்துக்
கால வேகத்தின் உவணமாப் பெரும்படை கலுழன்
கோலம் எண்ணில புரிந்துநேர் வந்திடக் குரிசில்
மேலை நந்தியம் தேவன்மாப் படையினை
விடுத்தான்.

5866 சேற்ற மாய்அண்ணல் நந்திதன் பெரும்படை
செலுத்த
நூற்று நூறுநூ றாயிர கோடிநோன் கழற்கால்
எற்றின் மேனிகொண் டுலகெலாம் ஒருங்குற ஈண்டி
ஆற்ற வெய்துயிர்த் தார்த்தது முதண்டம் அதிர.

5862. சிறந்த காற்றுக்கணையானது உண்ட தீயைத் திறமையால் தம்மிடத்துக்கு வருமாறு அழைத்து, அளவில் லாத கொடிய பாம்புகளை விட்டதுபோல், அந்தப்பாம்புகள் கக்கிய நெருப்புப் புகையைப் போல் கொடிய நஞ்சானது எவ்விடத்திலும் சூழ்ந்து விளங்கியது.

5863 இவ்வாறு பாம்புக்கணை சென்று, முன்னால் வந்து எதிர்த்த காற்றுக்கணையைச்சினந்து விரைந்து வுண்டு தன்னிடம் வந்து சேரவும், அதை முன்காலத்தில் கதிர வனைச் சிறையிட்ட பானுகோபன் பார்த்தான்.

(கண்டகன்-கொடியவன்)

5864 இந்தக் கணைக்கு இந்தக்கணை மாற்றாகும் என்று பானுகோபன் எண்ணிப் பொன் மயமான பெரிய இறகுகளையுடைய கருடக்கணை என்ற பெருங்கணையைச் செலுத்தினான். அக்கணையானது விரைவாகச் செல்லவும் அஞ்சி ஆற்றல் அற்றதாகிக் கதிரவனைக் கண்ட பனியைப் போல் பாம்புக்கணை நீங்கியது.

5865 நஞ்சையுடைய கொடிய பாம்புக்கணை அழிய வும், ஆரவாரம் செய்து மிக்க வேகத்துடன் கருடப்படை யானது பல கருடர்களின் உருவம் பெற்று எதிரே வரவும், வீரவாகு தேவர் மேலான நந்திப் படையைச் செலுத்தினார்.

5866 வீரவாகுதேவர் சினத்துடனே அந்த நந்திப் படையினைச் செலுத்தப் பத்தாயிரம், இலட்சம், கோடி என வன்மை வாய்ந்த கழல் அணிந்த காலையுடைய காளை களின் உருவங்களைக் கொண்டு உலகம் எங்கும் நெருங்கி வர, மிகவும் வெப்பமாகப் பெருமூச்சு விட்டுப் பழைமையான அண்டங்கள் நடுங்க ஆரவாரம் செய்தது.

- 5867 களனென் னப்படு நூபுரம் கழலிடை கலிப்ப
அளலில் கிங்கிணித் தாமங்கள் கந்தரத் தார்ப்ப
ஒளிறு பேரியில் அண்டகோ ளகையினை உரிஞ்ச
வளரு நீண்மருப் புலகெலாம் அலைப்பவந் து வே.
- 5868 திரை எறிந்திடும் அளக்கர் உண் டுலவுசேண்
முகிலின்
நிரையெ றிந்தது பரிதிதேர் எறிந்தது நெடிதாந்
தரையெ றிந்தது திசைக்கரி எறிந்தது தடம்பொன்
வரையெ றிந்தது குலகிரி எறிந்தது மருப்பால்.
- 5869 நந்தி மாப்படை இன்னணம் ஏகியே நணுகி
வந்த காருடப் படையினை விழுங்கிமாந் றலனைச்
சிந்து கின்றனன் என்றுசென் றிடுதலுந் தெரியா
அந்த கன்படை தொடுத்தனன் அவுணர்கட்கு
அரசன்.
- 5870 தொடுத்த அந்தகப் படையையும் விடைப்படை
துரந்து
படுத்து வீட்டிய தன்னதன் மிடலினைப் பாராக்
கடித்து மெல்லிதழ் அதுக்கியே அயன்படைக்
கலத்தை
எடுத்து வீசினன் இந்திரன் பதிகனற் கீந்தோன்.
- 5871 வீசுநான்முகப் படைக்கலம் வெகுண்டுவிண்
ணெறிபோய்
ஈசன் ஊர்திதன் படையினைக் காண்டலும்
இடைந்து
நீசன் ஏவலின் வந்தனன் நின்வர வுணரேன்
காய்சி னம்கொளேல் எனத்தொழுது துடைந்தது
கடிதின்.

5867 நூபுரம் என்ற அணியானது காலில் ஒலிக்கவும் அளவற்ற கிங்கினி என்ற மாலைகள் கழுத்திலே ஆரவாரிக்கவும், விளங்கும் பெரிய இமிலானது அண்டகோளங்களை யெல்லாம் தொடவும், வளர்கின்ற நீண்ட கொம்புகள் உலகம் எல்லாம் வருந்தவும் அந்த நந்திப் படை சென்றது.

5868 அலை வீசுகின்ற கடல் நீரைக் குடித்து உலவும் மேகக் கூட்டத்தை அப்படை தன் கொம்பால் அழித்தது சக்கரத்தை உடைய தேர்களை அழித்தது' பெரியதான தரையை அழித்தது எட்டுத் திக்குயானைகளை முட்டியது, பெரிய பொன் மலைகளைக் குத்தியது. மலைகளைப் பெயர்த்தெடுத்தது.

5869 நந்தி என்ற பெரும்படை இவ்வாறு சென்று, “நெருங்கி வந்தக் கருடக் கணையை விழுங்கிப் பகைவனை அழிப்பேன்” என்று செல்லவும், அதை அறிந்து, பானு கோபன் எமக்கணையை எய்தான்.

5870 எய்த அந்த எமக்கணையையும் நந்திக்கணையானது எதிர்த்து அழிந்தது அதன் ஆற்றலைப் பானு கோபன் கண்டு தன் மெல்லிய உதடுகளைக் கடித்து அதுக்கி நான் முகக்கணையை எடுத்து இந்திரனின் நகரத்தை அக்கினிக்கு அளித்த பானுகோபன் செலுத்தினான்.

5871 செலுத்தப்பட்ட நான் முகப் படைக்கலமானது, சினந்து, வான வழியாகப் போய்ச்சிவபெருமானின் வாகனமான நந்திப் படையினைக் காணவும், பின்னடைந்து “அழிந்த மானுகோபன் ஏவியதால் வந்தேன். நீ வருவதையான் அறியேன். மிக்க சினம் கொள்ள வேண்டா” என்று சொல்லி வணங்கி விரைவாகச் சமதானம் செய்து விட்டு நீங்கியது.

- 5872 நான்மு கத்தில் விதித்திடு நாற்றிதம் இருக்கை
நான்மு கப்படை பழுதுபட் டோடலும் நகைத்து
வான்மு கத்தவர் ஆர்த்தனர் அதுகண்டு மைந்தன்
சூன்மு கக்கொண்டல் மேனியன் பெரும்படை
தொடுத்தான்.
- 5873 ஊழி நாளினும் முடிகிலா தவன்மகன் உந்தும்
ஆழி யான்படை ஆண்டுமால் உருவமாய் அமைந்து
கேழில் ஐம்படை தாங்கிமா யத்தொடும் கெழுமி
வாழி நந்திதன் படையெதிர் மலைந்தது மன்னோ.
- 5874 நார ணன்படை நந்திதன் படைக்கெதிர் நணுகிப்
போரி யற்றியே நிற்புழி அதுகண்டு புனிதன்
சூர ரித்திறல் சிந்திடச் சிம்புளாய்த் தோன்றும்
வீர பத்திரப் படையினைத் தொழுதான்
விடுத்தான்.
- 5875 ஏய தாகிய வீரபத் திரப்படை எழுந்து
போய காலையின் நந்திதன் படையெதிர் பொருத
மாய வன்படை தொலைந்தது மதியொடு திகழ்மீன்
ஆயி ரம்கதி ரோன்வரக் கரந்தவா றதுபோல்.
- 5876 செங்கண் நாயகன் படைதொலைந் திடுதலும்
தெரிவான்
அங்கண் ஆய்வுறா இமைப்பினில் அகிலமும்
அழிக்கும்
எங்கள் நாயகன் படையினைத் தூண்டுதற்
கெடுத்தான்
வெங்கண் ஆயிரங் கதிரினைச் செயிர்த்திடும்
வெய்யோன்.

5872. கலைகளின் முன்பகுதியில் விரிந்திருக்கின்ற நூறு இதழ்களைக் கொண்ட தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கின்ற நான்முகக் கணை குற்றப்பட்டுத் தோற்று ஓடவும், அதைக் கண்டு சிரித்துத் தேவர்கள் ஆரவாரம் செய்தனர். அதைப் பார்த்துப் பானுகோபன் கருக்கொண்ட மேகம் போன்ற கரிய நிறம் கொண்ட மேனியையுடைய திருமால்கணையைத் தொடுத்தான்.

5873. யுக முடிவிலும் அழிவில்லாதவனான சூரபன்மன் மகன் செலுத்திய திருமாலின் கணை, அப்போது திருமாலின் வடிவமாக அமைந்து ஒப்பில்லாத சக்கரம் முதலான ஐம் படைகளின் வடிவு கொண்டு மாயத்துடன் பொருந்தி நந்திக் கணையின் எதிரே சென்று போரிட்டது.

5874. திருமால் படை நந்திக்கணைக்கு எதிராகச் சென்று நெருங்கிப் போர் செய்து நின்ற போது, அதைப் புனிதரான வீரவாகு தேவர், பானுகோபன் விட்ட திருமால் கணையின் வன்மையை அழித்திடச் சிம்புப்பறவை வடிவ மாகத் தோன்றும் வீரபத்திரப்படையை வணங்கி விடுத்தார்.

5875. அவ்வாறு அவரால் செலுத்தப்பட்டவீரபத்திரப் படையானது எழுந்து சென்ற போது, நந்திக்கணைக்கு எதிரே போரிட்ட திருமால் கணை, மதியுடன் விளங்கும் நட்சத்திரங்கள், ஆயிரம் கதிர்களையுடைய கதிரவன் வர மறைந்தது போல் வர மறைந்தது.

5876. சிவந்த கண்களையுடைய திருமால் கணை அழிந் திடவும், வெம்மையான ஆயிரம் கதிர்களையுடைய கதிர வனைச் சினந்த பானுகோபன் இனி எந்தக்கணையைச் செலுத்துவது என ஆராய்ந்தவனாய், இமைப்போதில்எல்லா வற்றையும் அழிக்கும் எங்கள் கடவுளான சிவபெருமான் கணையினை விடுவதற்குக் கையிலே எடுத்தான்.

406 □ கந்தபுராணம்

- 5877 எஞ்சல் இல்லதோர் எம்பிரான் தொல்படை
எடுத்து
மஞ்ச னங்கந்தந் தூபிகை மணிவிளக் கமுதம்
நெஞ்சி னிற்கடி துய்த்தனன் பூசனை நிரப்பி
விஞ்சும் அன்பினால் வழத்தியே தொழுதனன்
விடுத்தான்.
- 5878 தாதை யாயவன் படைக்கலம் விடுத்திடும் தன்மை
காதன் மாமகன் கண்டனன் தானுமக் கணத்தில்
ஆதி நாயகன் படைதனை எடுத்தனன் அளியால்
போத நீடுதன் புந்தியால் அருச்சனை புரிந்தான்.
- 5879 வழிப டுந்தொழில் முற்றிய பின்னுற மதலை
அழித கன்மகன் விடுத்திடு படைக்குமா றாகி
விழுமி தாயிவண் மீளுதி யாலென வேண்டித்
தொழுதி யாவர்க்கும் மேலவன் படை யினைத்
தொடுத்தான்.
- 5880 தூயன் விட்டிடு சிவன்படை எழுதலுந் தொல்லைத்
தீயன் விட்டிடு பரன்படை யெதிர்ந்துநேர் சென்ற
தாய அப்படை இரண்டுமா றாகிய வழிக்கு
நாய கத்தனி உருத்திர வடிவமாய் நண்ணி.
- 5881 ஊழிக் காலினை ஒருபுடை உமிழ்ந்தன உலவாச்
சூழிப் பாய்புடை ஒருபுடை உமிழ்ந்தன
தொலைக்கும்
பாழிப் பேரழல் ஒருபுடை உமிழ்ந்தன பலவாம்
ஆழித் தீவிடம் ஒருபுடை உமிழ்ந்தன அவையே.
- 5882 கூளி மேலவர் தொகையினை அளித்தன
கொடிதாம்
காளி மேலவர் தொகையினை அளித்தன கடுங்கண்
ஞாளி மேலவர் தொகையினை அளித்தன நவைதீர்
ஆளி மேலவர் தொகையினை அளித்தன அயலில்.

5877. குறைவில்லாத எம் சிவ பெருமானின் பழைய படையைஎடுத்துத் திருமஞ்சனம், கந்தம், தூபம் மணிவிளக்கு அமிர்தம் முதலானவற்றையெல்லாம் உள்ளத்தில் விரைந்து உண்டாக்கிப் பூசையை முடித்து நிரப்பி மிக்க அன்பினாலே துதித்துத் தொழுது செலுத்தினான்.

5878. தந்தையான சிவபெருமானின் கணையை அவன் விடுக்கும் தன்மையை அன்புக்குரிய சிவபெருமானின் மகனான வீர வாகுதேவர் பார்த்தார் தாமும்அப்போது ஆதி முதல்வளான சிவபெருமான்கணையை எடுத்தார். அன்புடன் ஞானம் பொருந்திய தன் உள்ளத்தில் வழிபாடு செய்தார்.

5879. வழிபாட்டுச் செயல்-முடிந்ததும் வீரவாகுதேவர் அழிபவனான சூரபன்மன் மகன் செலுத்தும் சிவக்கணைக்கு மாறாகி சிறந்த செயலை ஆற்றி இங்குத் திரும்பி வருவாயாக என வேண்டிக் கொண்டு தொழுது எல்லார்க்கும் மேலான சிவபெருமானின் படையான சிவக்கணையை விடுத்தார்.

5880 தூயவரான வீரவாகுதேவர் விடுத்த சிவக் கணை எழுந்துவரவும், தீயவனான பானுகோபன்செலுத்தும் சிவக்கணை எதிராகச் சென்றது. விடுக்கப்பட்ட அப்படைகளிரண்டும் ஒன்றுடன் ஒன்று பகைத்து உலகத்தை அழிக்கின்ற ஒப்பில்லாத உருத்திரரின் உருவத்துடன் எதிர்த்தன.

5881. அவை இரண்டும் ஊழித் தீயையும் ஒருபக்கம் உமிழ்ந்தன. அழியாது சூழ்ந்து பரவுகின்ற புகையை ஒருபக்கம் உமிழ்ந்தன. எல்லாவற்றையும் அழிக்கின்ற வன்மையுடைய பெருந்தீயை ஒருபக்கம் உமிழ்ந்தன. பலவான கடலில் தோன்றிய தீயவிடத்தை ஒருபக்கத்தில் உமிழ்ந்தன.

5882. அச்சிவப்படைகள் இரண்டும் பூதக்கூட்டங்களை உண்டாக்கின. கொடிய காளிக்கூட்டங்களை உண்டாக்கின. கொடிய கண்களையுடைய நாய் வாகன முடைய வைரவர் கூட்டங்களை உண்டாக்கின. குற்றம் நீங்கிய சிங்கத்தை ஊரும் கொற்றவையின் கூட்டங்களையும் உண்டாக்கின.

408 □ கத்தபுராணம்

- 5883 பேயி னங்களை ஒருபுடை உமிழ்ந்தன பிறங்கி
முய தொல்லிருள் ஒருபுடை உமிழ்ந்தன முழங்கு
மாயை தன்கணம் ஒருபுடை உமிழ்ந்தன மறலித்
தீயர் தம்குழு ஒருபுடை உமிழ்ந்தன செறிய.
- 5884 எண்ட ரும்கடல் அளப்பில கான்றன எரிகால்
கொண்ட லின்தொகை அளப்பில கான்றன
கொலைசெய்
சண்ட வெம்பணி அளப்பில கான்றன தபன
மண்ட லங்களோர் அளப்பில கான்றன மருங்கில்.
- 5885 அனந்த கோடியர் புட்கலை இறைவரை அளித்த
அனந்த கோடியர் கரிமுகத் தவர்தமை அளித்த
அனந்த கோடியர் அரிமுகத் தவர்தமை அளித்த
அனந்த கோடியர் சிம்புள்மே னியர்தமை அளித்த.
- 5886 ஏறு வெம்பரி வயப்புலி வல்லியம் யாளி
சீறு மால்கரி தேரோடு மானமேல் சேர்ந்து
மாறில் பல்படை சிந்தியே முனிந்துமேல் வருவான்
வேறு வேறெங்கும் உருத்திர கணங்களை விதித்தே.
- 5887 ஆர ணன்படை யளப்பில தந்தன ஐவர்
சார ணன்படை அளப்பில தந்தன தந்த
வார ணன்படை அளப்பில தந்தன வளத்தின்
கார ணன்படை அளப்பில தந்தன கடிதின்.
- 5888 வாயு லின்படை யெண்ணில புரிந்தன மறலி
ஆய வன்படை எண்ணில புரிந்தன அளக்கர்
நாய கன்படை எண்ணில புரிந்தன நகைசேர்
தீய வன்படை எண்ணில புரிந்தன செறிய.

5883. அவை ஒரு பக்கத்திலே பேய்க் கூட்டங்களை வெளிப்படுத்தின. விளங்கி மூடிக் கொள்ளும் பழைய இருளை ஒரு பக்கத்தில் வெளிப்படுத்தின. ஒலிக்கும் மாயைக் கூட்டங்களை வெளிப்படுத்தின. எமர்கனாகிய கொடியவர் கூட்டங்களை ஒரு பக்கத்தில் பொருந்த வெளிப்படுத்தின.

5884. அவை எண்ணில்லாத கடல்களை உமிழ்ந்தன. தீ மழை பெய்கின்ற மேகக் கூட்டங்களை உமிழ்ந்தன. கொலையைச் செய்கின்ற வேகமுடைய கொடிய அளவற்ற பாம்புக் கூட்டங்களை உமிழ்ந்தன. சூரிய மண்டலங்களை அளவற்றனவாகக் கக்கின.

5885. அவை இரண்டும் பல கோடி புட்கலை காந்தர்களான சாத்தரைத் தந்தன. பல கோடி யானை முகம் கொண்ட விநாயகரைத் தந்தன. பல கோடி சிங்க முகம் கொண்ட விநாயகரைத் தந்தன. பல கோடி சிம்புள்போன்ற மேனியுடையவரைத் தந்தன.

5886. எருதுகள், கொடிய குதிரைகள், வெற்றியுடைய புலிகள், வேங்கைகள், சிங்கங்கள், சினக்கின்ற பெரிய யானைகள், தேர்சள், விமானங்கள் முதலான ஊர்திகளில் ஏறிப் பல படைக்கலங்களைச் செலுத்திச் சினந்து எங்கும் வருகின்ற உருத்திரர் கூட்டங்களை அவை உண்டாக்கின.

5887. பல நான்முகக் கணைகளைப் படைத்தன. பாண்டவ தூதனான திருமால் கணைகளைப் படைத்தன. நான்கு கொம்புகளையுடைய ஐராவதனான இந்திரனின் அம்புகளைப் பலவாகப் படைத்தன. விரைவாகச் செல்வனவான குபேரக் கணைகளைப் படைத்தன.

5888. அவை எங்கும் பொருந்த காற்றுக் கணைகள் பலவற்றைப் படைத்தன. எமக்கணைகள் பலவற்றைப் படைத்தன. கடலுக்குத் தலைவனான வருணப் படைகள் பலவற்றைப் படைத்தன. ஒளியுடைய தீயின் கணைகளை அளவில்லாமல் படைத்தன.

410 □ கந்தபுராணம்

- 5889 கல்பொழிந்தன ஞெகிழிகள் பொழிந்தன
கணக்கில்
செல்பொழிந்தன கணிச்சிகள் பொழிந்தன திகிரி
எல்பொழிந்தன சூலம்வேல் பொழிந்தன ஈண்டும்
வில்பொழிந்தன சரமழை பொழிந்தன விரைவில்.

வேறு

- 5890 இம்முறை யருவ நல்கி எம்பிரான் படையிரண்டும்
மைம்மலி கடலும் வானும் மாதிர வரைப்பும்
பாரும்
கொம்மென விழுங்கி அண்ட கோளகை பிளந்து
மேல்போய்த்-
தம்மின்மா றாகி நின்று சமர்த்தொழில் புரிந்த
அன்றே-
- 5891 வற்றிய அளக்கர் ஏழும் வறந்தன வான்றோய்
கங்கை
முற்றிய புறத்தில் ஆழி முடிந்ததல் வண்டத்
தப்பால்
சுற்றிய பெருநீர் நீத்தம் தொலைந்தன ஆண்டை
வைப்பில்
பற்றிய உயிர்கள் யாவும் பதைபதைத் திறந்த
அம்மா-
- 5892 எரிந்தன நிலனும் வானும் இடிந்தன முடிந்து
மேருப்
பொரிந்தன அடுவின் குழல் பொடிந்தன இரவி
தோர்கள்
நெரிந்தன அண்டம் யாவும் நிமிர்ந்தன புகையி
னீட்டம்
கரிந்தன கிரிகள் ஏழும் கவிழ்ந்தன திசையில்
யானை

5889. அவை ஸீராவில் கற்களைச் சிந்தின. குறைக் கொள்ளிகளைச் சிந்தின. கணக்கில்லாத மேகங்களைச் சிந்தின. மழுக்களைச் சிந்தின. சக்கரங்களைச் சிந்தின. சூலம் வேல் முதலானவற்றைச் சொரிந்தன. நெருங்கிய விற்களைச் சொரிந்தன. அம்பு மழையைச் சொரிந்தன.

5890. இவ்வாறு பல வடிவங்களைப் படைத்து, சிவக்கண்ண இரண்டும், கருமை மிக்க கடலும் வானமும் திக்குகளும், உலகமும் ஆகிய எல்லாவற்றையும் உண்டு விழுங்கி அண்டகோளகையைப் பிளந்து, மேலே சென்று, தமக்குள் பகை கொண்டு மாறுபட்டு நின்று போர்த் தொழிலைச் செய்தன.

5891. இவ்வாறு அவை போர் செய்ததால் கடல்கள் ஏழும் நீர் வற்றின. வானத்தில் இருக்கின்ற கங்கை நீர் வற்றியது. முதிய பெரும்புறக்கடல்கள் முடிவு பெற்றன. அண்டத்துக்கு அப்பால் சூழ்ந்துள்ள பெரிய வெள்ள நீர் வற்றியது. அங்கிருந்த உயிர்கள் எல்லாம் துடிதுடித்து இறந்தன.

5892. நிலமும் வானும் எரிந்தன. மேரு மலையானது இடிந்து முடிந்தது. நட்சத்திரக் கூட்டங்கள் பொடிந்தன. கதிரவனின் தேர்கள் அழிந்தன. அண்டங்கள் யாவும் அழிந்தன. புகைக் கூட்டம் எங்கும் எழுந்தன. மலைகள் ஏழும் கரிந்து போயின. எட்டுத்திக்கு யானைகளும் நிலை குலைந்தன.

412 □ கந்தபுராணம்

- 5893 அலைந்தன குறை வெங்கால் அவிந்தன வடவைச்
செந்திக்
குலைந்தன பிலங்கள் ஏழும் குலுங்கின அண்டப்
பித்தி
உலைந்தன உயிர்கள் யாவும் உடைந்தனர்
தெரிந்த வானோர்
தொலைந்தன கமட நாகம் சுருண்டன புரண்ட
மேகம்.
- 5894 பூமகள் புலியின் மங்கை பொருமியே துளங்கி
யேங்கித்
தாமரைக் கண்ணன் தன்னைத் தழுவினர் இருவ
ரோடு
நாமகள் வெருவி யோடி நான்முகற் புல்லிக்
கொண்டாள்
காமனை இறுகப் புல்லி இரதியும் கலக்க முற்றாள்.
- 5895 மற்றுள முனிவர் தேவர் மடந்தையர் தம்மைப்
புல்லி
நிற்றலும் ஆற்றார் உய்யும் நெறியுமொன் றில்லா
ராயும்
உற்றிடும் அச்சந் தன்னால் ஓடினர் வனத்தீச்
குழப்
பெற்றிடும் பறழ்வாய் கவ்விப் பெயர்ந்திடும்
பிணாக்களேபோல்.
- 5896 திரண்டிடு பூதவீரர் தியங்கினர் இலக்க ரானோர்
மருண்டனர் துணைவர் தாமும் மயங்கினர் வீரன்
குழந்தார்.
புரண்டனர் அவுணர் யாரும் பொடிந்தன
படர்ந்த தேர்கள்
உருண்டன களிற் று மாவும் ஒருவனே அவுணன்
நின்றான்.

5893. சூறையான கொடிய காற்று எங்கும் வீசின. வடவைச் செந்தியானது அவிந்தது. அண்டச்சுவர்கள் நிலை குலைந்தன. உயிர்கள் யாவும் அழிந்தன. தேவர்கள் அஞ்சி ஓடினர். ஆதிசூர்மம் முதலிய ஆமைகள் தொலைந்தன. நாகங்கள் சுருண்டன. மேகங்கள் புரண்டன.

5894. திருமகளும் புவி மடந்தையும் அஞ்சி நடுங்கி ஏங்கித் தாமரை மலர் போன்ற கண்களையுடைய கணவரான திருமாலைத் தழுவிக் கொண்டனர். சாவித்திரி, காயத்திரி என்ற இருவருடன் கலைமகள் அஞ்சி ஓடித் தன் கணவனான நான்முகனைத் தழுவிக் கொண்டாள். இரதியும் கலக்கம் அடைந்து தன் கணவனான மன்மதனைத் தழுவிக் கொண்டாள்.

5895. மற்றுமுள்ள முனிவர்களும் தேவர்களும் ஆகிய இவர்களின் மங்கையரும் அவர்களைத் தழுவி நிற்கவும் மாட்டார்கள். வேறே பிழைக்கும் வழிஒன்று காணாதவராய் உண்டான அச்சத்தால் காட்டுத்தீயானது வளைந்து கொள்ளத் தாம் ஈன்ற குட்டிகளை வாய்களில் கவ்விக் கொண்டு ஓடுகின்ற பெண் விலங்குகளைப் போல அச்சத்தால் ஓடினர்.

5896. திரண்டிருந்த பூதவீரர்கள் தயங்கினர். இலட்சம் வீரர்கள் மயக்கம் அடைந்தனர். வீரவாகு தேவரின் துணைவரும் மயங்கினர். இதனால் அவர்கள் வீரவாகு தேவரை வந்து சேர்ந்தனர். அசுரவீரர் கீழ் விழுந்து இறந்தனர். பேர்ருக்கு வந்த தேர்கள் தூளாயின. யானைகளும் குதிரைகளும் கீழ் உருண்டன. அசுரர் படையில் பானுகோபன் ஒருவன் மட்டுமே அஞ்சாது நின்றான்.

414 □ கந்தபுராணம்

5897 ஆழிசூழ் மகேந்தி ரத்தில் அமர்தரும் அவுணர்
முற்றும்
சூழமித் தீமை நோக்கித் துண்ணென வெருவி
மாழ்கி
ஏழிரு திறத்த வான உலகங்க ளியாவும் மாயும்
ஊழிநாள் இதுகொ லோவென் றுலைந்தனர்
குலைந்த மெய்யார்.

5898 பேரொலி பிறந்த தண்டம் பிளந்தன வளைந்த
சூறை
ஆரழல் பரவிற் றம்மா ஆதவன் விளிந்தான் நந்தம்
ஊருறை சனங்கள் யாவும் உலைந்தன புகுந்த
தென்னோ
தேருதிர் என்று சூரன் ஒற்றரைத் தெரிய
விட்டான்.

5899 விட்டிடு கின்ற ஒற்றர் செல்லுமுன் விரைந்து
போரில்
பட்டது தெரிந்து தூதர் ஒருசிலர் பணிக்கு நெஞ்சர்
நெட்டிரு விசம்பின் நீந்து நெறியினர் இறைவன்
தன்னைக்
கிட்டினர் வணங்கி நின்றாங் கினையன கிளத்தல்
உற்றார்.

5900 ஐயகேள் உனது மைந்தன் அலரிதன் பகைஞன்
நென்னல்
எய்திய தூத னோடும் இருஞ்சமர் விளைத்துப்
பின்னர்த்
தெய்வதப் படைகள் உய்த்துச் செகமெலாம்
அழிக்கு மேலோன்
வெய்யதோர் படையைத் தூண்ட அவனுமப்
படையை விட்டான்.

5897. கடலால் சூழப்பட்ட வீரமகேந்திர நகரத்தில் போரைச் செய்கின்ற அசுரர் யாவரும் ஒன்றாகக் கூடி நிலை குலைந்த உடலை உடையவராய் உண்டாகியிருக்கும் தீமையை எண்ணி நடுங்கி வருந்தி' இரண்டு ஏழ் உலகங்களாக உள்ளவை எல்லாம் அழிகின்ற யுகமுடிவு நாள் இதுதானோ" என்று எண்ணி மனம் குலைந்தனர்.

5898. "மிகப் பெரிய ஒலி எழுந்தது. அண்டங்கள் எல்லாம் பிளந்தன. சூறைக் காற்று வீசியது. அரிய தீயானது; பரவியது. ஆதவன் மடிந்தான். நம் ஊரில் உள்ள மக்கள் எல்லாரும் வருந்தினர். நிகழ்ந்தது யாதோ!" என்று சூரபன்மன் ஒற்றரை ஆராய்ந்து அறிந்துகொண்டு வருமாறு; அனுப்பினான்.

5899. சூரபன்மனால் அனுப்பப்பட்ட ஒற்றர் அங்கிருந்து செல்வதற்கு முன்னம், விரைவாகப் போரில் நிகழ்ந்ததை அறிந்து கொண்டு ஒரு சில தூதர் மனம் துடிப்பவராயும் நீண்ட வானத்தில் செல்கின்ற வழியினராயும் வந்து சூரபன்மனை அடைந்து நின்று அங்கு இத்தகையவற்றைச் சொல்லத் தொடங்கினர்.

5900. "ஐயனே! கேட்பீராக! உன் மைந்தனான பானுகோபன் நேற்று இங்கு வந்த தூதனான வீரவாகுவடன் பெரும் போரைச் செய்து பின் தெய்வப்படைகளைச் செலுத்திப் பின்பு இறுதியில் உலகம் யாவற்றையும் அழித் தருளுபவனான சிவபெருமானின் கொடியதான ஒரு கணையை (சிவக்கணையை) விடுத்தான். பானுகோபனைப் போலவே வீரவாகுவும் அத்தகைய சிவக் கணையை விடுத்தான்.

416 □ கந்தபுராணம்

- 5901 அப்படை இரண்டு மாகி அகிலமும் ஒருங்கே
உண்ணும்
ஒப்பில்பல் லுருவம் எய்தி உருகெழு செலவிற்
றாகித்
துப்புடன் அண்ட முற்றும் தொலைத்தமர் புரிந்த
மாதோ
இப்பரி சுணர்ந்த தென்றார் இறையவன் வினவிச்
சொல்வான்.
- 5902 இரவியை முனிந்தோன் முக்கண் இறையவன்
படையை யாரும்
வெருவர விடுத்து மின்னும் வென்றிலன் ஒற்றன்
தன்னை
நெருநலில் சிறிய னாக நினைந்தனம் அவனை
அந்தோ
உருவுகண் டெள்ளா தாற்றல் உணர்வதே
உணர்ச்சி என்றான்.
- 5903 வெருவரும் இனைய பான்மை விளைந்திட எம்பி
ரான்தன்
பொருவரும் படைகள் தம்மில் பொருதன ஆடல்
உன்னி
ஒருவரும் நிகர்கா ணாத ஊழியின் முதல்வன்
தானே
இருபெரு வடிவ மாகி இருஞ்சமர் புரிந்த
தேபோல்.
- 5904 இவ்வகை சிறிது வேலை எந்தைதன் படைக்க
லங்கள்
அவ்விரு வோரும் காண ஆடலால் அமர தாற்றி
வெவ்வுரு வாகத் தம்பால் மேவர விதித்த எல்லாஞ்
செவ்விதின் மீட்டும் வல்லே திரும்பிய திறலோர்
தம்பால்.

5901, “அந்தப்படைகள் இரண்டும் உலகம் எல்லா வற்றையும் ஒருங்கே உண்கின்ற நிகரில்லாத பல உருவங் களை உருவாக்கி அச்சம் பொருந்திய செலவை உடையதாகி வன்மையுடன் அண்டம் முழுவதையும் அழிக்கும்படி போர் செய்தன. நாங்கள் அறிந்துகொண்டு வந்தது இதுவாகும்” என்று ஒற்றர் உரைத்தனர். அதைக் கேட்ட மன்னன் சூரபன்மன் சொல்லலானான்.

5902 “கதிரவனைச் சினந்த பானுகோபன் மூன்று கண்களையுடைய சிவபெருமானின் கணையை எல்லோரும் அஞ்சமாறு விடுத்தும் இன்னும் ஒற்றனை வெற்றி பெற வில்லை! நேற்று அவனைச் சிறியவனாக நினைத்தோம். ஒருவரின் உருவத்தைப் பார்த்து இகழாது அவர் வலிமையைக் கொண்டு மதிப்பதே அறிவுடைமையாகும்!” என்று சூரபன்மன் உரைத்தான்.

5903 அஞ்சத் தக்க வகையிலே இவ்வகையான தன்மையுடையவை நிகழ, வெற்றியை எண்ணி, ஒருவரும் ஒப்பில்லாத ஊழி முதல்வனான இறைவன் தானே இரண்டு வடிவங்கள் கொண்டு பெரிய போர் செய்ததைப் போல், நிகரில்லாத அந்தச் சிவக்கணைகள் இரண்டும் தமக்குள்ளே போரிட்டன.

5904 இவ்வாறு சிறிது நேரம் அந்தச் சிவக்கணைகள் பானுகோபன் வீரவாகுதேவர் என்னும் இருவர் காண, விளையாட்டாகப் போரைச் செய்து, தம்மிடமிருந்து படைத்த அனைத்தும் முறையே தம்மிடமே—திரும்ப செலுத்தியவரிடமே திரும்பிவந்தன.

- 5905 திரும்பிய படைகள் தங்கள் செய்கையால் திரிந்த
அண்டம்
பெரும்புலி அகல்வான் நேமி பிலம்வரை பிறவும்
தொல்லை
வரம்புறு மாறு நல்கி மாற்றலர் பக்கம் அல்லா
அரும்பெறல் உயிர்கள் முற்றும் அருள்செய்து
போன அன்றே.
- 5906 திண்டிறல் மொய்ம்பன் விட்ட சிவன்படை மீட
லோடும்
அண்டலன் விடுத்த தொல்லைப் படையுமாங்
கவனை நண்ணக்
கண்டனர் அமரர் ஆர்த்தார் கைதவன் இதினும்
வெற்றி
கொண்டிலன் முடிவன் இன்னே குறைந்ததெம்
மிடரும் என்றார்.
- 5907 பாங்கரின் இபங்கள் காணான் பாய்பரித் தொகுதி
காணான்
தாங்கெழில் தேர்கள் காணான் தானவப் படையுங்
காணான்.
ஆங்கவை முடியத் தானே ஆயின தன்மை
கண்டான்
ஏங்கினன் அவுணன் மைந்தன் இரங்கிமற்று இனைய
சொல்வான்.
- 5908 மூண்டொரு கணத்தின் எல்லாம் முடிப்பவன்
படையும் நேர்போய்
மீண்டுள தென்னின் அம்மா விடுத்திட மேலொன்
றுண்டோ
மாண்டன அனிக முற்றும் வறியவனாய்த் தமிழன்
நின்றேன்
ஈண்டினிச் செய்வ தென்னென் நெண்ணியோர்
சூழ்ச்சி கொண்டான்.

5905 தம்மிடம் திரும்பிவந்த அந்தச் சிவக்கணைகள் தம் போர்ச் செய்கையால் மாறுபட்ட அண்டங்கள் பெரிய வுலகம் அகன்ற வானம் சக்கரவாளம் பாதலம் மலைகள் முதலானவையும் பிறவும் முன் இருந்த படியே இருக்குமாறு செய்து பகைவரிடத்தில் உள்ளது அல்லாத பெறுவதற்கரிய உயிர்கள் எல்லாவற்றையும் உண்டாக்கிச் சென்றன.

5906 மிக்க ஆற்றலையுடைய வீரவாகு தேவர் விட்ட சிவக்கணை திரும்பி வரவும் பகைவன் பானுகோபன் அனுப்பிய பழையுடைய சிவக்கணையும் அங்கு அவனை அடைந்தது. அதனைப் பார்த்த தேவர்கள் ஆரவாரம் செய்தனர். “இழிந்தவனான பானுகோபன் சிவக்கணை விட்ட இதிலும் வெற்றி பெற வில்லை. இவன் இன்று வீரவாகு தேவரால் இறப்பான்! எங்கள் துன்பமும் நீங்கியது!” என்று உரைத்தனர்.

5907 பானுகோபன் பக்கத்தில் யானைகளைக் காணாதவன் ஆனான். பாய்ந்து செல்கின்ற குதிரைகளைக் காணாதவன் ஆனான் அழகுடைய தேர்களைக் காணாதவன் ஆனான். அசுரப்படைகளையும் காணாதவன் ஆனான். அவையெல்லாம் அழியத் தான் மட்டுமே எஞ்சியுள்ள தன்மையை உணர்ந்து அசுரனின் மகனான பானுகோபன் வருந்தினான். வருந்திப் பின் வரும் இதனைச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

5908 ஓர் இமைப் போதில் சினந்து சென்று எல்லாவற்றையும் அழிக்கவல்ல சிவபெருமானின் படையும் சென்று திரும்பி வந்து விட்டது என்றால், ஐயோ, இதற்கு மேல் விடுத்திட ஓர் ஆயுதமும் இருக்கின்றதோ? என் படையுள் முழுவதும் அழிந்தன. வறியவனாய்த் தனியே நிற்கின்றேன். இங்கு இனிச் செய்வது என்ன!” என்று நினைத்து ஒரு தந்திரத்தை அவன் மேற்கொண்டான்.

420 □ கந்தபுராணம்

- 5909 மாயத்தான் எய்தும் நிற்கின் மலைவதுஞ் செயலன்
 மாயத்தான் அருவங் கொண்டு வல்விரைந்
 தெழுந்து சென்று
 காயத்தான் ஆகி நிற்பக் கைதவன் வெருவித்
 தோன்றாக்
 காயத்தான் உடைந்தான் என்றே ஆர்த்தன
 கணங்க ளெல்லாம்.
- 5910 விடலைவிண் ணெழுந்த காலை மேவலர்
 தொகையை யெல்லாம்
 முடிவுசெய் கென்று வஞ்ச முரட்படை அவுணன்
 தூண்டின்
 அடுமது நமையும் என்னா அதற்குமுன் அளக்கர்
 ஆற்றைக்
 கடிதினிற் கடந்தான் போலக் கதிரவன் கரந்து
 போனான்.
- 5911 மைப்புயல் மேனித் தீயோன் மறைந்தது வள்ளல்
 காணா
 இப்பகல் தானும் கள்வன் இறந்திலன் இரிந்து
 வல்லே
 தப்பினன் இனியான் செய்யத் தகுவதென்
 னுரைத்தி ரென்ன
 ஒப்பருந் துணைவர் கேளா ஒருங்குடன் தொழுது
 சொல்வார்.
- 5912 வந்தெதிர் அவுணர் தானை மாண்டன தமிழன்
 நின்றான்
 சிந்தினன் கரந்து போனான் இனிவருந் திறுவார்
 இல்லை
 அந்தியும் அணுகிற் றம்மா அனிகமும் யாமும்
 மீண்டு
 கந்தனை இறைஞ்சிக் காலை வருவதே கடமைத்
 தென்றார்.

5909 “இங்கு இனியும் நின்றால் இறக்க நேரிடும் இப்போது தனியனாய் இருந்து போரிடுவதும் தக்க செயலன்று,” என்று நினைத்துத் தான் பழகியுள்ள மாயையால் அருவமாகி மிகவும் விரைந்து போய் வானத்தில் இருப்பவனாகி நின்றான். அவ்வாறு அவன் போர்க்களத்தினின்று மறைந்து விட, அதனை அறிந்து கொள்ளாத பூதகணங்கள் எல்லாம் “இழிந்த பானுகோபன் அஞ்சி வெளிப்படக்காணப்படாமல் அருவ மேனியனாகத் தோற்று விட்டான்!” என்று ஆரவாரம் செய்தன.

5910 பானுகோபன் அவ்வாறு வானத்தில் எழுந்த போது, “பகைவர் கூட்டத்தையெல்லாம் கொல்லுக” என்று வஞ்ச முடைய வலிய ஆயுதத்தை அப்பானுகோபன் விடுத்தானானால், அது நம்மைக் கொன்று விடும்!” என்று எண்ணி, அவ்வாறு கொல்வதற்கு முன்பு, கடல் வழியை விரைவாகக் கடப்பவனைப் போல் கதிரவனும் மறைந்து போனான்.

5911 கரிய மைகம் போன்ற உடலையுடைய தீய பானுகோபன் மறைந்ததனை வீரவாகுதேவர் பார்த்து” இன்னும் அந்தக் கள்வனான பானுகோபன் இறக்க வில்லை! விரைந்து தப்பி ஓடி விட்டான். இனிநான் செய்யக் கூடியது யாது சொல்லுங்கள்!” என்று வினவ, ஒப்பில்லாத அவருடைய தம்பியர் அவர் கூறியதைக் கேட்டு ஒருங்கே தொழுது சொல்லத் தொடங்கினர்.

5912 “வந்து எதிர்த்துப் போரிட்ட அசுரர் படைகள் யாவும் இறந்தன. பானுகோபன் மட்டும் தனியாளாய் நின்றான். அதனால் அவன் உடைந்து மறைந்து போனான். இனிப்போரிட வரும் ஆற்றல் உடையவர் எவரும் இல்லை. அந்திக்காலமும் வந்து விட்டது. படைகளும் நாமும்திரும்பிப் போய் நம் கந்த வேளைத் தொழுது இரவு தங்கியிருந்து நாளைக் காலையில் வருவதே நம் முறையாகும்!” என்று அந்தத் துணைவர் உரைத்தனர்.

422 □ கந்தபுராணம்

வேறு

- 5913 இனிய தன்துணைவர் இன்னன கூற
வினவி னோன்முருக வேள்அடி காணும்
நினைவு கொண்டிடலும் விண்ணிடை நின்ற
தினகரன் பகைஞன் இன்ன தெரிந்தான்.
- 5914 முன்னை வைகலின் முரிந்தான் என்றே
பன்னு மோர்வசை பரந்தது மன்றிப்
பின்னும் இப்பகல் பிழைத்தனன் என்றால்
என்னை யாவர்களும் எள்ளுவர் மாதோ.
- 5915 தொக்க போரில்வெரு வித்தொலை வோரை
தக்கதோர் துணைவர் தந்தையர் தாயர்
மக்கள் பெண்டிரும் மறப்பர்கள் என்னின்
மிக்குளார் இகழ்தல் வேண்டுவ தன்றே.
- 5916 இன்று நென்னலின் இரிந்துளன் என்றால்
வென்றி மன்னனை வெகுண்டு துறக்கும்
துன்று பல்கதி ினைச்சுளி தொல்சீர்
பொன்றும் எந்தைபுக முத்தொலை வாமால்.
- 5917 யாதொர் துன்னலர் எதிர்ந்திடின் இன்று
காதலே வலிக டந்திடு சூழ்ச்சி
நீதி அன்றதவும் நேர்ந்திலது என்னில்
சாதலே தகுதி சாய்ந்திடல் நன்றோ.
- 5918 வகுந்தி நின்றெதிர் மலைத்தனன் இன்றும்
இதிந்து ளாள்இவன் எனும்பழி கோடல்
பொருந்தல் அன்றுபுணர் வென்னினும் ஆற்றி
விரைந்து மாற்றலரை வென்றிடல் வேண்டும்.

5913 இனிய தம் தம்பியர் இத்தகைய வற்றைச் சொல்லவும், அவற்றைக் கேட்ட வீரவாகுதேவர் முருகப்பெருமானின் அடியைத் தரிசிக்கும் எண்ணம் கொண்டார். வானத்தில் நின்ற கதிரவனின் பகைவனான பானுகோபன் இந்நிகழ்ச்சிகளை அறிந்தான்,

5914 “நேற்றைய தினம் தோற்று ஓடினான் என்று சொல்லும் ஒருபழி உண்டாகிப் பரவியதும் அன்றிப் பின்னும் இன்றும் தப்பி ஓடிவிட்டான் என்றால் என்னை எல்லோரும் இகழ்ந்து பேசுவர்!

5915 “பொருந்திய போரில் அஞ்சித் தோற்று ஓடுபவரைத் தகுதியுடைய துணைவர் தந்தையர் தாயர் மைந்தர் மனைவியர் ஆகிய யாவரும் மறந்து விடுவர் என்றால் வீரத்தில் மிக்கு வெற்றி பெறும் அயலவர் இகழ்வர் என்பதைச் சொல்ல வேண்டியதில்லை.

5916 “இன்றும் நேற்றைப் போலத் தோற்றுத்திரும்பி விட்டேன் என்றால் வெற்றியுடைய மன்னனும் என்னைச் சினந்து ஒதுக்கி விடுவான். நெருங்கிய பலகதிர்களை யுடைய கதிரவனைச் சினந்த பழைய என் சிறப்பும் குறைந்து விடும். அதுவேயன்றி என் தந்தையின் புகழும் அழியும்.

5917 எந்தப் பகைவன் வந்து எதிர்த்தாலும் இன்று பகைவரைக் கொல்வதே சாமர்த்தியம். அதை விட்டு எதிர்க்காது போனால் நீதியாகாது. போரில் எதிர்த்து வெற்றியில்லாது போனாலும் இறப்பதே தகுதியாகும். புறங்காட்டி ஓடிவிடுதல் நல்லதோ?

5918 “வருந்தி நின்று போரிட்ட இவன், இன்றும் புறங்காட்டி ஓடிவிட்டான் என்ற பழியை அடைதல் கூடாத மெயல். எனவே, ஏதேனும் ஒரு தந்திரத்தைச் செய்து பகைவரை விரைவாகக் கொல்ல வேண்டும்.

424 □ கந்தபுராணம்

- 5919 முன்னம் நின்றொரு முரண்படை தன்னை
இன்னல் எய்தும்வகை ஏவுதும் என்னின்
அன்ன தற்கெதிர் அடும்படை தூண்டிச்
சின்ன மாகவது சிந்துவன் வீரன்.
- 5920 இறந்த னன்பொரு திரிந்தன னென்னாப்
பறந்த லைச்செறுநர் பன்னுற இன்னே
மறைந்து நின்றொரு வயப்படை தூண்டிச்
சிறந்த வென்றிகொடு சென்றிடல் வேண்டிம்.
- 5921 தெய்வ தப்படை செலுத்துவன் என்னின்
அவ்வ னைத்தும்அம ராற்றலர் தம்பால்
செவ்வி துற்றுகிர் செகுத்திட லின்றே
வெவ்வு ருக்கள்கொடு மீளுவ தல்லால்.
- 5922 பண்ண வப்படை படைத்திடு கோலம்
எண்ண லன்தெரியின் ஏற்றன தூண்டித்
துண்ணெ னத்தொலைவு சூழ்ந்திடும் யானும்
விண்ண கத்துறல் வெளிப்படு மாதோ.
- 5923 வெளிப்படிந் செறுநர் விண்ணினும் வந்தே
வளைத்திகற் புரிவர் மாறமர் செய்தே
இளைத்தனன் பொரவும் இன்னினி ஒல்லா
தொளித்து முற்பகலின் ஓடரி தாமால்.
- 5924 ஏயெனச் செறுநர் ஈண்டுழி நண்ணி
ஆய தொல்லுணர் வனைத்தையும் வீட்டி
வீயும் ஈற்றினை விளைத்திடு கின்ற
மாய மாப்படை விடுத்திடல் மாட்சி.

5919. “எதிரே நின்று ஒரு வலிய அம்பினை அவர் வருந்தும்படி செலுத்துவோமானால், எதிரியாக வந்துள்ள வீரனானவன் அதற்கு எதிரான—அதை அழிக்கக்கூடிய ஓர் அம்பைச் செலுத்தி அதைத் தூளாக அழித்து விடுவான்.

5920. “இறந்தனன், போர் செய்து முதுகிட்டேன்’ என்று போர்க்களத்தில் உள்ள பகைவர் உரைக்க, இப்போதே நான் மறைந்து நின்று, வெற்றியைத் தரக்கூடிய ஒரு அம்பைச் செலுத்திச் சிறந்த வெற்றியுடனே போதல் வேண்டும்.

5921. “நான் தெய்வக்கணைகளை விடுப்பேனானால் அவை அனைத்தும் கொடிய வடிவங்களை அடைந்து திரும்பி வருவதே அல்லாது, போர் செய்யாதவரிடத்தில் போய் அவர்களை அழிப்பதில்லை.

5922. “தெய்வக்கணை பெற்றுள்ள வடிவத்தைப் பகைவன் அறிவானானால், அதற்கு எதிராகத் தக்க கணைகளை விடுத்து அழித்து விடுவான். அல்லாமலும் நான் வானத்தில் இருப்பதும் தெரிந்து விடும்.

5923. “நான் இருக்குமிடமானது வெளிப்பட்டு விட்டால் பகைவர் வானத்திலும் வந்து சூழ்ந்து கொண்டு போரிடுவர். நானோ இப்போது பகைவரிடம் போரிட்டு இளைத்தவனாக உள்ளேன். இனி என்னால் போர் செய்யவும் இயலாது. அது போக நேற்றைய தினம் போல் ஒளிந்து ஓடவும் முடியாது.

5924. “இனி விரைவாகப்பகைவர் இருக்கும் இடத்தை அடைந்து, அவர்களுக்கு இருக்கும் உணர்வு அனைத்தையும் அழித்துச் சாகும் இயல்பை உண்டாக்குகின்ற மாயை என்ற சிறந்த கணையை விடுவதே சிறந்ததாகும்.”

426 □ கந்தபுராணம்

- 5925 என்று சிந்தைதனில் இன்னன வுன்னி
அன்று மாயவள் அளித்திடு கின்ற
வன்றிறற் படையை வல்லை எடுத்தே
புன்றொழிற் குரிசில் பூசனை செய்தான்.
- 5926 நெறிகொள் முப்புலனில் நெஞ்சினில் யாரும்
அறிவரும் பரிசின் அண்டலர் தம்பால்
குறுகிமெய் யுணர்வு கொண்டுயிர் மாற்றி
எறிபுனற் கடலுள் என்று விடுத்தான்.
- 5927 விடுதலுங் கொடிய வெம்படை தான்வந்து
அடையும் வண்ணமறி தற்கரி தாகிக்
கடிது பாரிடை கலந்து கணத்தின்
படையை எய்தியது பாவம தென்ன.
- 5928 இருங்க ணத்தரை இலக்கரை ஒள்வாள்
மருங்கு சேர்த்திய வயத்துணை வோரை
நெருங்கு தார்ப்புய நெடுந்திற லோனை
ஒருங்கு சூழ்ந்துணர் வொழித்தது மன்னோ.
- 5929 ஆன்ற பொன்னகரில் அண்டர்கள் அஞ்ச
ஊன்றும் வில்லிடை வுறங்கிய மால்போல்
தோன்று மாயைபடை தொல்லறி வுண்ண
மான்றி யாவரும் மறிந்து கிடந்தார்.

5925. என்று இவ்வாறு உள்ளத்தில் நினைந்து அன்றிரவே மாயை தந்த வலிய ஆற்றல் வாய்ந்த கணையை விரைந்து எடுத்து இழிந்தவனான அவன் பூசை செய்தான்.

5926. “முறையான முப்புலங்களாலும் உள்ளத்தாலும் எவரும் அறியாதபடி பகைவரிடம் போய் அவர்களின் மெய் உணர்வை அழித்து உயிரை மாய்த்து நல்ல நீரையுடைய கடலிலே எறிந்து விடு!” என்று சொல்லி மாயக் கணையைச் செலுத்தினான்.

5927. பானுகோபன் மாயக்கணையைவிடவும், அந்தக் கொடிய படையானது வந்து சேரும் தன்மை அறிவதற்கு அரியதாகி விரைவாகப் பூமியில் கலந்து பூதகணப் படைகளைப் பாவம் போல வந்து அடைந்தது.

5928. பெரும் பூதகணத்தவரையும் இலட்சம் வீரர்களையும் ஒளியுடைய வாளைப் பக்கத்தில் கொண்டுள்ள வெற்றியுடைய தம்பியரையும் நெருங்கிய மாலை சூடிய தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவரையும் ஒருங்கே வளைத்து அறிவை அழித்தது.

5929. சிறந்த பொன் உலகமான சுவர்க்கத்தில் உள்ள தேவர் அச்சம் கொள்ள, ஊன்றிய வில்லின் மீது உறங்கிய திருமாலைப் போலக் காணப்பட்ட மாயை என்ற கணை, பழைய அறிவை உண்ண, அதனால் எல்லாரும் மயங்கி மடிந்து விழுந்து கிடந்தனர்.

428 □ கந்தபுராணம்

5930 மறிந்து ளார்தமது மன்னுயிர் வவ்விச்
சிறந்த தன்வலி செயற்கரி தாக
அறிந்து மாயைபடை ஆகுலம் முழ்கி
எறிந்து நேமியிட எண்ணிய தன்றே.

5931 ஓல மிட்டுலக முட்டிட ஊழிக்
காலின் வெவ்வுருவு கைக்கொடு மாயக்
கோல வெம்படை கொடுந்தொழில் கொண்ட
ஆல காலமென ஆன்றுள தன்றே.

வேறு

5932 வெள்ளமா யிரம தென்னும் வியனுரை படைத்த
பூத
மள்ளரைத் தலைவர் தம்மை வயங்கெழு துணையி
னோனா
நள்ளலர்க் கடந்த துப்பின் நம்பியை யும்பர்
ஆற்றால்
பொள்ளென எடுத்து மாயப் படைக்கலம் போயிற்
றம்மா.

5933 போயது குரன் மைந்தன் புந்தியிற் கதிர்மேல்
கொண்டு
மாயிரு நேமி ஆறும் வல்லையில் தப்பி அப்பால்
தூயதென் புனலாய் ஆன்ற தொல்கடல் அழுவம்
நண்ணி
ஆயவர் தொகையை இட்டே அகன்றிடா
தோம்பிற் றன்றே.

5930. விழுந்தவர்களின் உயிர்களை அபகரித்துச் சிறந்த தன் வன்மையை இயற்றுவதற்கு அரிதாக நின்றலை மாயை என்ற கணை உணர்ந்து, துன்பம் அடைந்து, கடலில் அடித்துத் தள்ள எண்ணியது.

5931. ஓலம் இட்டு உலகம் ஒடுங்கிட யுகமடிவு காலத் துக் காற்றின் கொடிய வடிவத்தைத் தான் கொண்டு, மாயை கோலம் உடைய அந்த அம்பு கொடிய தொழிலைத் தன்னிடம் கொண்ட ஆலகால விடம் போல் அகன்று நின்றது.

5932. ஆயிரம் வெள்ளங்கள் என்று சொல்லும் பெரிய சொல்லைப் பெற்ற பூதப்படையினரையும் அவர்களின் தலைவர்களையும் வெற்றியுடன் விளங்கும் வீரவாகு தேவரின் தம்பியரையும், பகைவரை வென்ற வீரவாகு தேவரையும் விரைந்து எடுத்துக் கொண்டு வான் வழியாக மாயை சென்றது.

5933. மிக்க வேகத்தை மேற்கொண்டு, சூரபன்மனின் மைந்தனான பானுகோபனின் அறிவைப் போல் விரைந்து சென்று, சிறந்த கடல் வழியையும் கடந்து சென்று, அதற்கு அப்புறம் நன்னீராக அகன்று உள்ள பழைய கடலின் நடுப் பகுதியை அடைந்து, தான் எடுத்துச் சென்ற அசுரர்கள் கூட்டத்தை அக்கடலிலே இட்டு விலகாது நின்று காத்தது.

430 □ கந்தபுராணம்

5934 நின்றிடு குரன் மைந்தன் நிலைமைமற் நிதனை
 நோக்கிப்
 பொன்றினன் வீர வாகு பூதரும் பிறரும் வீந்தார்
 குன்றம் தன்றால் மீளக் குரைபுனல் வேலை
 ஆழ்ந்தார்
 நன்றுநஞ் சூழ்ச்சி என்னா நகையிறு இலங்க
 நக்கான்.

5935 அண்டருங் களிப்பின் மேலோன் அவ்விடை
 அகன்று வல்லே
 வீண்டொடர் நெறியிற் சென்று வியன்மகேந்
 திரத்தின் எய்தி
 எண்டிசை உலகம் போற்ற இறைபுரி தாதை
 தன்னைக்
 கண்டனன் இறைஞ்சி நின்றாங் கிணையன கழற
 லுற்றான்.

5936 இன்றியான் சென்று பல்வே றிருஞ்சமர் இயற்றிப்
 பின்னர்
 வன்றொழில் புரிந்தவீர வாகுவை அவன்பா
 லோரை
 அன்றியும் பூத வெள்ள மாயிரந் தன்னை எல்லாம்
 வென்றுயிர் குடித்தி யாக்கை வியன்புனற் கடலுள்
 உய்த்தேன்.

5937 சிறிதுநீ கவலை கொள்ளேல் சேனையும் யானும்
 ஏகி
 மறிகட லெறியுங் கால்போல் வளைந்துபா
 சறையைச் சிந்தி
 அறுமுகன் தனையும் வென்றே அரியய னோடும்
 விண்ணோர்
 இறைவனைப் பற்றி நாளை ஈண்டுதந் திடுவன்
 என்றான்.

5934. வானில் மறைந்து நின்ற பானுகோபன் இத் தகைய செயலைப் பார்த்து “இனி வீரவாகுவும் இறந்தான். பூதக்கணத்தவரும் மற்றவரும் இறந்தனர். கருவம் அடங்க ஒலிக்கும் நீரையுடைய கடலில் மூழ்கினர். நாம் மேற்கொண்ட தந்திரம் நன்றாக உள்ளது” என்று ஒளி பொருந்திய பற்கள் விளங்க நகைத்தான்.

5935. அடைவதற்கு அரிய மகிழ்ச்சியுடைய பானுகோபன் அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கி, வான் வழியாகப் போய்ப் புகழ் பொருந்திய மகேந்திர நகரத்தை அடைந்து, எட்டுத் திக்குகளைக் கொண்ட உலகமானது போற்ற அரசாட்சி செய்கின்ற தந்தையான சூரபன்மனைக் கண்டு வணங்கி எதிரில் நின்று இவற்றைச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

5936. “இன்று நான் போருக்குச் சென்று பல பெரிய போர்களைச் செய்து பின் கொடிய செயல் செய்த வீரவாகுவையும் அவன் அருகில் வந்த அவனுடைய தம்பியரான துணைவரையும் அவர்களே அல்லாமல் வந்த ஆயிரம் வெள்ளம் பூதர்களையும் ஆகிய அனைவரது உயிரையும் உண்டு உடல்களைப் பரந்த நீரைக் கொண்ட கடலிலே போட்டுவிட்டு வந்தேன்.

5937. “எனவே, தந்தையே, நீ சிறிதும் கவலை கொள்ள வேண்டாம்! நானும் படைகளுமாகச் சென்று கடலை அலைக்கின்ற காற்றைப்போல் சூழ்ந்து கொண்டு பாசறையை அழித்துத்திருமால் நான்முகருடன் இந்திரனைப் பிடித்து நாளை கொண்டு வந்து தருவேன்!” என்று மொழிந்தான்.

432 □ கந்தபுராணம்

வேறு

- 5938 என்னும் வேலையில் எழுந்தன வுவுகையாப்
புடைய
பொன்னின் அங்கத மூட்டற நிமிர்ந்தன புயங்கள்
மின்னு மாமணிக் கடகங்கள் நெரிந்து வீழ்கின்ற
துன்னு மாமயிர் பொடித்தன முறுவல்
தோன்றியதே.
- 5939 எழுந்து நின்றிடும் இரவிதன் பகைஞனை
இமைப்பில்
அழுந்த மார்புறத் தழீஇக்கொடு மடங்கலே
றாற்றும்
செழுந்த னிப்பெருந் தவிசுடை ஏற்றி அச்சேயைக்
குழந்தை நாளெனத் தன்னயல் இருத்தினன்
கொண்டான்.
- 5940 தந்தை யாயினோர் இனிதுவீற் றிருப்பதும் தமது
மைந்தர் தம்குடி பரித்தபின் அன்றிமற் றுண்டோ
எந்தை வந்துநந் தொன்முறை போற்றலால்
யானுஞ்
சிந்தை தன்னிலோர் எண்ணமும் இன்றியே
சிறந்தேன்.
- 5941 அன்று நோற்றதும் பற்பகல் உண்டரோ அதற்காக்
கொன்றை வேணியன் கொடுத்தனன் என்பது
கொள்ளாச்
சென்ற வார்த்தைகள் நிற்கஇவ் வரசும்இத் திருவும்
இன்று நீதரப் பெற்றனன் ஐயயான் என்றான்.

5938. என்று அப்பானுகோபன் குரபன்மனிடம் சொன்னபோது, அவனுக்கு மகிழ்ச்சி உண்டாகியது. அதனால் தோள்களில் கட்டப்பட்டிருந்த பொன் வாகு வலையங்கள் கட்டுகள் நிமிர்ந்தன. ஒளியுடைய மணி பதித்த கடகங்கள் கை பூரிந்ததால் நெரிந்து விழுந்தன. உடலில் பொருந்திய மயிர்கள் பொடித்தன. சிரிப்பும் தோன்றியது.

5939. வணங்கி எழுந்து நிற்கும் தன் மகன் பானு கோபனை விரைவாக மார்பில் இறுக்கமாகத் தழுவிக்கொண்டு சிங்கத்தால் சுமக்கப்படுகின்ற செழுமையான இருக்கையில் அமரச் செய்து, குழந்தைப் பருவத்தில் வைத்துக் கொண்டிருந்தாற்போலத் தன் பக்கத்தில் அமர்த்திக் கொண்டான்.

5940. “தந்தையர்கள் இனிமையாக வீற்றிருப்பது தம்மைந்தர் தம் குடும்பங்களைத் தாங்கிய பின் அன்றோ? என் மகனை நீ தோன்றிப் பழைமையான முறைப்படி காத்தலால் நானும் என் உள்ளத்தில் ஒரு கவலை தரும் எண்ணமும் இல்லாது சிறப்படைந்தேன்.

5941. “ஐயனே! நான் அக்காலத்தில் தவம் செய்ததும் பலகாலமாகும். அதற்காகக் கொன்றை மலர் மாலையைச் சூடிய இறைவன் கொடுத்தது இந்த அரசு என்று சொல்கின்ற தொன்றுதொட்டு வரும் சொல் இருக்க, இந்த அரசும் இந்தச் செல்வமும் இன்று நீ எனைக்குத் தர நான் உன்னிடத்தில் பெற்றுக் கொண்டதன் ஐறா?” என்று சொல்லித் தன் மகனை மிகவும் புகழ்ந்து குரபன்மன் பேசினான்.

434 □ கந்தபுராணம்

- 5942 என்று பற்பல நயமொழி கூறிமுன் னிட்ட
வென்றி சேர்அணி மாற்றியே புதுவதா விளித்துத்
துன்று பொன்முடி ஆதியா வார்கழல் துணையும்
நன்று தான்புனைந் தொருமொழி பின்னரும்
நவில்வான்.
- 5943 முன்னம் நீசொற்ற தன்மையே மூவிரு முகத்தோன்
தன்னை வென்றுவெஞ் சாரதப் படையினைத்
தடிந்து
பின்னர் நின்றிடும் அமரரைச் சிறையிடைப்
பிணித்தே
என்னு டைப்பகை முடிக்குதி காலையே என்றான்.
- 5944 என்ன அன்னது செய்குவன் அத்தஎன்று இசைப்ப
மன்னர் மன்னவன் சமரிடை நொத்தனை மைந்த
பொன்னு லாயநின் திருமனைக் கேகெனப் புகலப்
பன்னெ டுங்கதிர் மாற்றலன் விடைகொண்டு
படர்ந்தான்.
- 5945 சூழி யானைதேர் வருபரி அவுணர்கள் சுற்ற
நாழி யொன்றின்முன் சென்றுதன் கோநகர்
நண்ணி
வாழ்வின் வைகின் இதுநிற்க வன்புனற் கடலுள்
ஆழும் வீரர்கள் தேறியே எழுந்தவா றறைவாம்.
- 5946 வடபெ ருங்கிர் சூழ்பவன் தொல்பகை மாயப்
படைவி டுத்ததும் பூதரும் துணைவர்கள் பலரும்
தொடையல் வாகுடை வீரனும் மயக்குறத்
தூநீர்க்
கடலுள் இட்டதும் ஆங்ஙனம் சுரரெலாம்
கண்டார்.

5942. என்று இவ்வாறு பற்பல நயமான சொற்களைச் சொல்லி முன்னே அப்பானுகோபன் அணிந்திருந்த வீரக்கழல் முடி முதலியவற்றையெல்லாம் நீக்கிப் புதியனவாக வரவழைத்து, நெருங்கிய பொன்முடி முதலியவையும் வீரக்கழல் முதலியனவும் நன்றாகத் தானே அவனுக்கு அணிவித்து ஒரு சொல்லைத் திரும்பவும் சொல்லலானான்.

543. “மகனே! முன் நீ சொன்னதைப் போல் பன்னிரண்டு முகங்களையுடைய முருகனையும் கொடியபூதப் படைகளையும் கொன்று பின்பு எஞ்சியுள்ள தேவரையும் சிறையில் இட்டு நாளையே என் பகையை முடிப்பாயாக!” என்று சூரபன்மன் சொன்னான்.

5944. என்று சூரபன்மன் சொல்ல, அதனைக் கேட்ட பானுகோபன், ‘தந்தையே’ அப்படியே செய்கின்றேன்!” என்று இயம்பினான். அப்போது சூரபன்மன் அப் பானுகோபனைப் பார்த்து “மகனே! நீ போர் செய்து மிகவும் வருந்தினாய். ஆதலால் வீரத்திரு பொருந்திய உன் மாளிகைக்குச் செல்!” என்று சொல்லவும், பல நெடிய கதிர்களையுடைய கதிரவனுக்குப் பகைவனான பானுகோபன் தந்தையிடம் விடைபெற்றுத் தன்னிருப்பிடத் துக்குப் போனான்.

5945. முகபடாம் அணிந்த யானைகளும் தேர்களும் வருகின்ற குதிரைகளும் அசுரர்களான காலாட்படைகளும் சூழ ஒரு நாழிகைக்குள் தன் சிறந்த மாளிகையை அடைந்து பழையபடி தன் செல்வத்தில் தங்கியிருந்தான். இஃது இவ்வாறாக, வலிய நன்னீர்க்கடலுள் முழுகிய வீரர்கள் தேறி எழுந்த தன்மையை இனிச் சொல்வோம்.

5946. வடக்குத் திக்கில் உள்ள பெரிய மலையான மேருமலை வலம் வருகின்ற கதிரவனின் பழைய பகையான பானுகோபன் மாயைக் கணையை விடுத்ததும் பூதப்படையினரும் தம்பியரும் மற்றுமுள்ள பலரும் மாலையணிந்த தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவரும் மயக்கம் அடைய, தூய நீர்க்கடலுள் மயங்கிய அவர்களை இட்டதும் என்ற இவற்றைத் தேவர்கள் எல்லாம் பார்த்தனர்.

436 □ கந்தபுராணம்

- 5947 அண்டர் அங்கது நோக்கியே வெய்துயிர்த் தரந்தை
கொண்டு ளம்பதைத் தாவலித் தரற்றிமெய்
குலைந்து
கண்டு ளித்திடக் கலுழ்ந்துநா வுலர்ந்துகைம்
மறித்து
விண்டி டும்படி முகம்புடைத்து அலமந்து
வியர்த்தார்.
- 5948 இன்னல் இத்திற மாகியே அமரர்கள் இரிந்து
சென்னி ஆறுடைப் பண்ணவற் குரைத்திடச்
சென்றார்
அன்ன தாகிய பரிசெலாம் நாடியே அவர்க்கு
முன்னம் ஓடினன் முறைதெரி நாரத முனிவன்.
- 5949 அம்பெ னும்படி கால்விசை கொண்டுபோய்
அறிவன்
இம்ப ராகிய பாசறைக் கண்ணுறும் எந்தை
செம்ப தங்களை வணங்கிநின் றஞ்சலி செய்தே
உம்பர் கோமகன் தன்மனம் துளங்குற
உரைப்பான்.
- 5950 குரன் மாமகன் கரந்துமா யப்படை துரந்து
வீர வாகுவும் துணைவரும் வெங்கணத் தவரும்
ஆரும் மால்கொள வீட்டியே அன்னதால் அவரை
வாரி நீர்க்கடல் உய்த்தனன் சூழ்ச்சியின் வலியால்.
- 5951 என்று நாரத முனிவரன் புகறலும் இமையோர்
சென்று சென்றுவேள் பதங்களை யிறைஞ்சியே
திருமுன்
நின்று வீரர்கள் அழிந்திடு செயல்முறை நிகழ்த்த
வென்றி வேலினை நோக்கியே எம்பிரான்
விளம்பும்

5947. தேவர்கள் அதைப் பார்த்துப் பெருமூச்சு விட்டுத் துன்பம் கொண்டு உள்ளம் துடித்து இரைந்து உடல் நடுங்கிக் கண்ணீர் விட்டு அழுது நாவறண்டு கையை விரித்துப் பிளக்குமாறு முகத்தில் மோதச் சுழன்று வியர்த்தார்கள்.

5948. இவ்வாறு துன்பத்தை அடைந்து தேவர்கள் அங்கிருந்து நீங்கி ஆறு முகங்களையுடைய முருகப் பெருமானிடம் தெரிவிக்கச் சென்றனர். அவற்றையெல்லாம் உணர்ந்து எல்லாருக்கும் முன்பாகக் கலைகளின் முறையை யுணர்ந்த நாரத முனிவன் சென்றான்.

5949. அம்பு என்று சொல்லும்படி விரைவாகச் சென்று ஞானியான நாரத முனிவர் இங்குள்ள பாடி வீட்டில் இருக்கின்ற முருகப்பெருமானின் செவ்விய திருப்பொற்பாதங்களை வணங்கி எதிர்நின்று அஞ்சலி செய்து இந்திரனின் மனம் திருக்கிடுமாறு சொல்லலானான்.

5950. “சூரபன்மனின் மகன் பானுகோபன் மறைவாக இருந்து ‘மாயை’ என்ற கணையை எய்து, வீரவாகு தேவரும், அவருடைய துணைவரும் கொடிய பூதக்கணத்தவரும் ஆகிய எல்லாரும் மயக்கம் கொள்ளுமாறு கொண்டு அந்த அம்பாலேயே அவர்களை நல்ல நீர்க்கடலில் தன் தந்திரத்தால் இட்டான்.”

5951. என்று இவ்வாறு நாரத முனிவன் சொல்லவும், தேவர்கள் ஒருவர் பின் ஒருவராக வந்து முருகப்பெருமானின் பொற்பாதங்களை வணங்கி அவரது திரு முன்பாக நின்று, வீரர்கள் அழிந்த தன்மைகளையெல்லாம் எடுத்துச் சொல்ல, எம் முருகப்பெருமான் உடனே தம் வெற்றியுடைய வேலைப் பார்த்துச் சொல்லலானார்.

5952 கங்கை அன்னதோர் வாவிதா கியபுனல்

கடற்போய்

அங்கண் வைகிய மாயமாப் படையினை அழித்து
வெங்கண் வீரர்மால் அகற்றியே அனையவர்

விரைவில்

இங்கு வந்திடத் தந்துநீ செல்கென இசைத்தான்.

5953 செய்ய வேலினுக் கின்னதோர் பரிசினைச் செப்பி
ஐயன் அவ்விடை விடுத்தலும் நன்றென அகன்று
வெய்ய தீங்கதூர் ஆயிர கோடியின் விரிந்து
வைய மேலிருள் முழுதுண்டு வல்விரைந் ததுவே.

5954 அரவு மிழ்ந்தது கொடுவிடம் உமிழ்ந்ததால்

அடுகற்று

உருவு மிழ்ந்தது செல்லினம் உமிழ்ந்ததெவ் வுலகும்
வெருவு பல்படைக் கலங்களும் உமிழ்ந்தது மிகவும்
கருநெ டும்புகை உமிழ்ந்ததங் குமிழ்ந்தது கனலே.

5955 மின்னல் பட்டன முகிலிருள் பட்டன விசும்பில்
துன்னல் பட்டன காரிருள் பட்டன துன்னார்
இன்னல் பட்டிடு மெய்யிருள் பட்டன வெரிமுன்
பன்னல் பட்டன நேமிசூழ் தனியிருட் படலம்.

5956 எரிந் டுங்கிய தனிலமும் நடுங்கிய தெண்பால்
கரிந் டுங்கிய அளக்கரு நடுங்கிய கனக
கிரிந் டுங்கிய தரவினம் நடுங்கிய கிளர்தேர்
அரிந் டுங்கிய திந்துவும் நடுங்கிய தம்மா.

5952. “கங்கையைப் போன்ற வெண்மையான நன்னீர்க் கடலுக்குப் போய் அங்குள்ள மாயை என்ற கணையை அழித்து வெவ்விய தன்மை கொண்ட வீரர்களின் மயக்கத்தைப் போக்கி, அவர்கள் இங்கு விரைவாக வருமாறு செய்து பின் உன் விருப்பம்போலச் செல்!” எனத் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

5953. தன் சிவந்த வேலுக்கு இத்தகைய ஓர் ஆணையைப் பிறப்பித்து முருகப்பெருமான் அவ்வேலை விடுக்கவும், அது ‘நன்று’ என்று நீங்கி வெண்மையான கதிர்களையுடைய ஆயிரங்கோடி கதிரவர்களைப் போல விரிந்து, உலகத்தின் மீது அந்நாளில் பரந்திருந்த இருள் அனைத்தையும் உண்டு அதி விரைவாகச் சென்றது.

5954. அந்த வேல் நன்னீர்க் கடலை நோக்கிச் சென்ற போது பாம்புகளைக் கக்கியது. கொடிய நஞ்சைக் கக்கியது. கொல்லும் பல எம வடிவங்களை உமிழ்ந்தது. மேகக் கூட்டங்களை வெளிப்படுத்தியது. எல்லாவுலகங்களும் அஞ்சுகின்ற பல ஆயுதங்களை உமிழ்ந்தது. மிகப்பெரிய நெடிய புகையை உமிழ்ந்தது. தீயை உமிழ்ந்தது.

5955. மின்னல்களையுடைய மேகங்கள் அழிந்தன. வானத்தில் நிறைந்திருந்த இருள் நீங்கியது. பகைவரின் துன்பம் கொண்ட உடல்கள் இருள் அடைந்தன. கடலைச் சூழ்ந்திருந்த இருட் படலமானது தீ முன் அடைந்தது போல் ஆயிற்று.

5956. தீயும் நடுங்கியது. காற்று நடுங்கியது. எட்டுத் திக்குகளிலும் உள்ள யானைகள் நடுங்கின. கடல்களும் நடுங்கின. பொன் மலையான மேருவும் நடுங்கியது. நாகக் கூட்டங்களும் நடுங்கின. விளங்கும் தேரையுடைய கதிரவனும் நடுங்கினான். சந்திரனும் நடுங்கினான்.

440 □ கந்தபுராணம்

- 5957 அங்கி தன்படை கூற்றுவன் தன்படை அனிலன்
துங்க வெம்படை அளக்கர்கோன் தன்படை
சோமன்
செங்கை வெம்படை மகபதி பெரும்படை திருமால்
பங்க யன்படை யாவையும் தொழுதுடன் படர.
- 5958 அடிகள் விட்டிடும் வேற்படை எனப்படும் அலரி
கடிது சேறலும் வானவர் வதனமாம் கமலம்
நெடிது மாமகிழ் வெய்தியே மலர்ந்தன நெறிதீர்
கொடிய தானவர் முகமெனுங் கருவிளங் குவிய.
- 5959 இரிந்த தானவர் நாளையாம் இறத்துமென்
றிருக்கை
பொருந்தி மாதரை முயங்கினர் கங்குலும் புலர
விரைந்து ஞாயிறு வந்ததென் றேங்கமின்
னாரைப்
பிரிந்த வானவர் யாவரும் சிறந்தனர் பெரிதும்.
- 5960 இத்தி றத்தினால் அயில்படை முப்புரத் திறைவன்
உய்த்த தீநகை பேரலவே வல்விரைந் தோடி
முத்தி றத்திரு நேமியும் பிற்பட முந்திச்
சுத்த நீர்க்கடல் புகுந்தது விண்ணுளோர் துதிப்ப.
- 5961 செய்ய வேல்படை ஆயிடை புகுதலும் தெரிந்து
வெய்ய மாயவள் படைக்கலம் ஆற்றவும் வெருவி
மையல் வீரரை நீங்கியே தொலைந்துபோய்
மறிந்து
மொய்யி ழந்தது தன்செயல் இழந்தது முடிந்தே.
- 5962 ஆய காலையில் எந்தைதன் படைக்கெதிர்
அடைந்து
தூய தெண்கடல் இறையவன் வெருவியே தொழுது
நேய நீர்மையான் மும்முறை வணங்கிமுன் நின்று
காய முற்றவும் வியர்ப்பெழ ஒருமொழி கழறும்.

5957. தீக்கணை, எமக்கணை, காற்றுக்கணையான பெரிய ஆயுதம், கடல் மன்னனான வருணனின் கணை, குபேரன் கையில் உள்ள கொடிய கணை, இந்திரக்கணை, திருமால் நான்முகன் ஆகியவரின் கணைகள் என்ற இவையனைத்தும் வணங்கிக் கொண்டு வர,

5958. முருகப்பெருமானால் அனுப்பப்பட்ட வேல் எனப்படும் கதிரவன் விரைவாக வரவும், ஒழுக்கமற்ற அசுரர்களின் முகம் என்ற கருவிள மலர்கள் குவிய, தேவர்களின் முகங்களான தாமரை மலர்கள் மிகவும் அதிகமான மகிழ்ச்சி அடைந்து மலர்ந்து விளங்கின.

5959. அஞ்சிப் போர்க்களத்தினின்று நீங்கிய அசுரர் நாளை யாம் இறப்போம் என்று தம் வீட்டை அடைந்து பெண்களைக் கூடினர். உடனே இருளும் நீங்க, உடனே கதிரவன் தோன்றினனே என்று ஏக்கம் கொள்ள, பெண்களைப் பிரிந்த தேவர் அனைவரும் மிகவும் சிறப்படைந்தனர்.

5960. இப்படி வேலானது திரிபுரங்களில் சிவபெருமான் அனுப்பிய தீய சிரிப்பைப் போல் விரைவாகப்போய் ஆறுவகைப்பட்ட கடல்களும் பின் ஆகும்படி முந்தி வானில் வாழ்பவரான தேவர்கள் துதிக்க நன்னீர்க் கடலை அடைந்தது.

5961. சிவந்த வேலானது அங்கு வரவும், கொடிய மாயை என்பவள் தந்த ஆயுதமானது, மிகவும் அஞ்சி மயங்கிக் கிடந்த வீரர்களை விட்டு விலகிப்போய் வன்மையழிந்து தன் செயலும் அழிந்து முடிந்தது.

5962. அச்சமயத்தில் எம்பெருமானின் வேலுக்கு எதிர்ப்பட்டுத் தூய கடலுக்கு இறைவன் அஞ்சி, வணங்கி, விருப்பமான ஒழுக்கத்துடனே மும்முறை வணங்கித் தொழுது எதிரில் நின்று உடல் முழுதும் வியர்வை தோன்ற ஒரு சொல் சொன்னான்.

வேறு

- 5963 அந்த மில்வரம் அடைந்திடு குரன்
மைந்தன் மாயவன் வயப்படை தூண்டி
நந்தம் வீரர்களை நாதரை எல்லாம்
புந்தி மேன்மயல் புணர்த்தினன் அம்மா.
- 5964 முன்னு ணர்ச்சிமுடி லோர்தன் மற்றென்
றன்னி டத்திலிடு தன்மை புரிந்தான்
அன்ன தத்துணையால் அப்பணி யாற்றி
என்னி டத்தினில் இருந்துள தன்றே.
- 5965 இருந்த மாயைபடை எம்பெரு மான்நீ
மருந்து போல்இவண் வழிப்படல் காணாஉ
அரந்தை எய்திஅடல் வீரரை நீங்கி
முரிந்து வீழ்ந்திவண் முடிந்தது மன்னோ.
- 5966 தொடையல் வாகைபுனை குரகன் மைந்தன்
விடவ ரும்படையின் வெவ்வலி சிந்தி
அடவும் வன்மையில் அனங்கவ ராலே
இடர்ப டும்சிறியன் என்செய்வன் அம்மா.
- 5967 வெந்தி றல்பகைஞர் மேல்அமர் செய்ய
வந்த வீரரும் மறிந்துணர் வற்றார்
எந்த வேலையெழு வார்இவர் என்றே
புந்தி நோய்கொடு புலம்பினன் யானும்.
- 5968 முறுவ லால்புரம் முடித்தவன் நல்கும்
அறுமு கேசன்அசு ரத்தொகை யெல்லாம்
இறையின் மாற்றுமமர் எண்ணிய தாடல்
திறகு தென்றுநனி சிந்தனை செய்தேன்.
- 5969 வள்ளல் ஆயிடை வதிந்து கணத்தின்
வெள்ள மோடுவிடு வீரர்கள் தம்மை
நள்ள லான்மகன் நலிந்திடல் அன்னாற்
குள்ள மாங்கொலென உன்னி அயர்ந்தேன்.

5963. “அழிவு இல்லாத வரம் பெற்ற சூரபன்மனின் மகனான பானுகோபன் வெற்றியுடைய ‘மாயை’ என்ற படையைச் செலுத்தி நம் வீரர்களையும் பூதக்கணத்தவரையும் மனத்தில் மயக்கம் கொள்ளுமாறு செய்தான்.

5964. “நினைக்கும் நினைவு இல்லாதவரானவரைப் பின்பு என்னிடத்தில் இடுமாறு செய்தான். அந்தக்கணை அத்தொழிலைச் செய்து என்னிடத்திலே இருந்து வந்தது.

5965. “இங்கே இருந்த மாயக் கணையானது, எம் பெருமானே, மருந்தைப் போல நீ இங்கு வருவதைப் பார்த்துத் துன்பம் அடைந்த—வல்லவரான வீரர்களைவிட்டு முரிந்து இங்கே விழுந்து அழிந்தது.

5966. “கட்டப்பட்ட வாகை மலர் மடலையைச் சூடிய சூரபன்மன் பெற்ற மைந்தனான பானுகோபன் அனுப்ப வந்த கணையின் கொடிய வன்மையை அழித்துக் கொல்வதற்கு ஆற்றல் இல்லாதவனாக உள்ளேன். அந்த அசுரர்களாலே துன்பம் அனுபவிக்கின்ற சிறியவனான நான் என்ன செய்வேன்?

5967. “கொடிய இயல்புடைய பகைவருடன் போர் செய்வதற்கு வந்த வீரர்களும் விழுந்து அறிவு இழந்தனர். இனி இவர்கள் எப்போது எழுவார்கள் என்று என் உள்ளத்தில் எண்ணிப் புலம்பினேன்.

5968. “புன்னகையால் திரிபுரங்களை அழித்த சிவபெருமான் தந்த ஆறுமுகப்பெருமான் அசுரர் கூட்டத்தை இமைப் போதில் அழிப்பார். அங்ஙனம் இருக்க, அவர் போர் செய்ய எண்ணியது திருவிளையாடல் என நினைத்தேன்.

5969. “முருகப்பெருமான் அங்கிருந்து கொண்டு பூதப்படைகளுடன் விட்ட வீரர்களைப்பகைவனான சூரபன் மானின் மகன் வருத்துவது அப்பெருமானுக்குத் திருவுளமோ என்று நான் எண்ணி வருந்தினேன்.

5970 ஆதி மைந்தன் அசு ரத்தொகை தன்னைக்
காதின் உய்குவ னெனக்கரு துற்ற
பேதை யேன்புரி பிழைப்பிவண் உண்டோ
ஏதும் இல்லைமுனி யேல்எனை என்றான்.

5971 வாழு நேயியிறை மற்றிது கூறித்
தாமும் எல்லைதள ரேல்இனி என்னா
ஊழி யின்முதல்வன் உய்த்திடும் ஒள்வேல்
ஆழு நீரரை அடைந்தது நண்ணி.

வேறு

5972 அடைதரு கின்ற முன்னர் அவருணர் வுண்ட
மாயப்
படையது நீங்கிற் றாகப் பதைபதைத்து உயிர்த்து
மெல்ல
மடிதுயில் அகன்று தொல்லை வாலறி வொருங்கு
கூடக்
கடிதினில் எழுந்தார் அங்கண் உதித்திடு கதிர்க
ளென்ன.

5973 புழையுறும் எயிற்றுப் பாந்தள் பொள்ளெனச்
செயிர்த்துக் கான்ற
அழல்படு விடமீச் செல்ல அலமந்து வியர்த்து
மாழ்கிக்
கழிதுயி லடைந்தோர் வல்லோன் காட்சியால்
அதுமீண் டேக
எழுவது போல அன்னோர் யாவரும் எழுத
வற்றார்.

5970 “முருகப் பெருமான் அசுரக் கூட்டத்தை அழித்தால், நான் பிழைப்பேன் என்று எண்ணிய அறிவினியாகிய நான் செய்த குற்றமும் உண்டோ? ஏதும் இல்லை! எனவே என் மீது சினம் கொள்ள வேண்டாம்!” என்று வருணன் சொன்னான்.

5971. வாழ்கின்ற கடல் மன்னனான வருணன் இதைச் சொல்லி வணங்கவும், “நீ இனி அஞ்ச வேண்டாம்!” என்று சொல்லி, ஊழி முதல்வரான முருகப்பெருமான் அனுப்பிய வேலானது அங்கிருந்து நீங்கிச் சென்று கடல் நீரில் முழுகியுள்ள வீரவாகு தேவர் முதலியவரை அடைந்தது.

5972. வேலானது அங்குச் சென்று சேர்வதற்கு முன்னமேயே அந்த வீரர்களின் அறிவை அழித்த ‘மாயை’ என்ற கணையானது முற்றும் நீங்கியது. உடனே அவர்கள் மெல்லச் சோம்பலுடன் கூடிய உறக்கத்தினின்று நீங்கி முன்னைய நல்லறிவு உண்டாக எழுந்தாற்போல, அந்தக் கடல்நீரில் உதயமான கதிரவர்களைப் போல் விரைந்து எழுந்தனர்.

5973. துளை பொருந்திய பல்லையுடைய பாம்பு சினத்துடன் விரைவாகக் கக்கிய தீயின் குணத்தையுடைய நஞ்சானது மேலே செல்லச் சுழன்று வியர்த்து வருந்தி மிகவும் மூர்ச்சையானவர், கருடத் தியானத்தில் வல்லவனாக இருப்பவனின் பார்வை பட்டு அந்த நஞ்சானது அகல, அதனால் உணர்ச்சி பெற்று எழுவதைப்போல், எல்லாரும் எழுந்தனர்.

446 □ கந்தபுராணம்

5974 சாரதக் கணத்து னோரும் தலைவரும் இலக்கத்
தோரும்
யாரினும் வலிய ரான எண்மரும் எவர்க்கும்
மேலாம்
வீரனும் எழுந்து வேலை மீமிசைப் பெயர்ந்து
செவ்வேள்
சீரடி மனங்கொண் டேத்தித் தொழுதனர் சிறந்த
அன்பால்.

5975 வீடின வவுணன் மாயை விளிந்தன பவத்தின்
ஈட்டம்
பாடின சுருதி முற்றும் படிமகள் உவகை பூத்தாள்
ஆடிய தறத்தின் தெய்வம் ஆர்த்தன புவனம்
யாவும்
நாடிய முனிவர் தேவர் நறைமலர் மாரி
தூர்த்தார்.

5976 அன்னதோர் அமைதி தன்னில் ஆறுமா முகத்து
வள்ளல்
மின்னிவர் குடுமிச் செவ்வேல் விண்ணிடை வருதல்
காணாஉப்
பன்னரும் உவகை பொங்கப் பன்முறை பணிந்து
போற்றிச்
சென்னியில் தொழுத கையார் எதிர்கொடு சென்று
குழந்தார்.

5977 குழந்திடு கின்ற காலைச் சூர்மகன் மாயை
தன்னால்
தாழ்ந்துணர் வழிந்த வாறும் தடம்புனல் புணரி
உய்ப்ப
வீழ்ந்ததும் ஐயன் வேலால் மீண்டதும் பிறவு
மெல்லாம்
ஆழ்ந்ததொல் லறிவால் தேறி அறிஞர்க்கும்
அறிஞன் சொல்வான்.

5974. பூதகணத்தவரும் அவர்களின் தலைவர்களும் இலட்சம் வீரர்களும் எல்லாரை விடவும் வன்மையாளரான எட்டுப் பேரும் அவர்கள் அனைவருக்கும் மேலானவரான வீரவாகுதேவரும் எழுந்து கடலினது மேல் பக்கத்துக்கு வந்து முருகப்பெருமானின் பொற்பாதங்களை மனத்தில் எண்ணித் துதித்துச் சிறந்த அன்பினால் தொழுதனர்.

5975. பானுகோபன் அனுப்பிய மாயைக் கணை அழிந்தது. அதனால் பாவக்கூட்டங்கள் அழிந்தன. வேதங்கள் முற்றும் பாடின. பூதேவி மகிழ்ந்தாள். அறத் தெய்வம் ஆடியது. உலகங்கள் அனைத்தும் ஆரவாரம் செய்தன. இதனை உணர்ந்த முனிவரும் தேவரும் தேன்மலர்களைச் சொரிந்தனர்.

5976. அத்தகைய சமயத்தில் ஆறுமுகங்களையுடைய முருகப்பெருமான் விட்ட ஒளி பொருந்திய உச்சியைக் கொண்ட செவ்வேல் வானத்தில் வருவதைப் பார்த்துச், சொல்வதற்கு அரிய மகிழ்ச்சி மிக, பல முறை வணங்கிப் போற்றித் தலைமீது கூப்பிய கையராய் எதிர்கொண்டு வீரவாகு தேவர் முதலியவர் சூழ்ந்து கொண்டனர்.

5977. சூழ்ந்து கொண்டதும், பானுகோபனின் மாயையால் நிலையழிந்து நின்றதும், பின்பு அது மிக்க நீரையுடைய கடலில் தள்ள அதிலே விழுந்ததும், அதன்பின் முருகப் பெருமான் அனுப்பிய வேலால் திரும்ப உணர்வு பெற்று எழுந்ததும், பிறவும் என்ற இவற்றைத் தன் ஆழமான உணர்வாலே அறிந்து அறிஞர்க்கு அறிஞரான வீரவாகு தேவர் சொல்லலானார்.

448 □ கந்தபுராணம்

- 5978 அந்தமில் ஒளியின். சீரால் அறுமுகம் படைத்த
பண்பால்
எந்தைகண் நின்றும் வந்த இயற்கையால் சத்தி
யாம்பிப்
தந்திடும் பனுவல் பெற்ற தன்மையால் தனிவேற்
பெம்மான்
கந்தனே என்ன நின்னைக் கண்டுளக் கவலை
நீத்தேம்.
- 5979 நண்ணலன் பிணித்த மாயம் நலிந்திட யாங்கள்
எல்லாம்
துண்ணென அறிவின் றாகித் தொல்புனற் கடலுள்
பட்டேம்
எண்ணரும் படைகட் கெல்லாம் இறைவநீ
போந்த வாற்றால்
உண்ணிகழ் உணர்ச்சி தோன்ற உய்ந்தனம்
உயிரும் பெற்றேம்.
- 5980 குன்றிடை எம்மை வீட்டிக் கொடியவன் புணர்ப்புச்
செய்த
அன்றும்வந் துணர்வு நல்கி அளித்தனை யதுவும்
அல்லால்
இன்றும்வந் தெம்மை ஆண்டாய் ஆதலின் யாங்கள்
உய்ந்தேம்
உன்றனக் குதவுங் கைம்மா றுண்டுகொல் உலகத்
தென்றான்.
- 5981 தூயவன் இனைய மாற்றஞ் சொற்றலும் அயில்வேல்
கேளா
நீயிர்கள் விளிந்த தன்மை நேடியே நிமலன்
என்னை
ஏயினன் அதனால் வந்தேன் யான்வரும் தன்மை
நாடி
மாயம் திறந்த தங்கண் வருதிரென் றுரைத்த
தன்றே.

5978. அழிவில்லாத ஒளியுடைய சிறப்பாலும், ஆறு முகங்களைப் பெற்றிருக்கும் தன்மையாலும், எம் சிவபெருமானிடத்திருந்து வந்த தன்மையாலும், சக்தி என்ற பெயரை உரைக்கின்ற வேத மொழியைப் பெற்ற தன்மையாலும், ஒப்பில்லாத வேற்கடவுளே, உன்னை முருகப்பெருமானைப் போல் கண்டு உள்ளத்தின் துன்பத்தைப் போக்கிக் கொண்டுமே.

5979. பகைவனான பானுகோபனால் பிணிக்கப்பட்ட மாயை எங்களை வருத்த நாங்கள் எல்லாம் அறிவு இழந்து பெரிய நல்ல நீர்க்கடலுள் மூழ்கினோம். நினைத்தற்கரிய படைகளுக்கெல்லாம் அரசே! நீ இவ்விடத்தில் வந்த தன்மையாலே உள்ளே நிகழும் உணர்ச்சி தோன்ற உயிரும் பெற்றுப் பிழைத்தோம்.

5980. கொடியவனான தாரகன் மலையிலே எங்களை வீழ்த்திய அந்த நாளிலும் அங்கு வந்து நல்ல உணவை அளித்துக் காத்தாய். அதுவன்றி இன்னும் இங்கு வந்து எங்களைக் காத்து ஆண்டாய். ஆதலால் நாங்கள் உயிர் பிழைத்தோம். உலகத்திலே உனக்குச் செய்யும் கைம்மாறும் உண்டோ? என்று வீரவாகுதேவர் சொன்னார்.

5981. தூயவரான வீரவாகு தேவர் இத்தகைய சொற்களைச் சொல்லவும், கூரிய வேலானது அவற்றைக் கேட்டு, நீங்கள் மயங்கிக் கடலில் விழுந்ததை ஆராய்ந்து அறிந்தே முருகப்பெருமான் என்னை அனுப்பினார். மாயை என்ற கணை நீங்கியது. அங்கே வருவீராக!'' என்று வேலானது கூறியது.

450 □ கந்தபுராணம்

5982 நன்றெனத் தொழுது வீரன் நகையொளி முகத்த
 னாகிப்
 பிந்தொடர் துணையி னோரும் பெருங்கணத்
 தவருஞ் சூழச்
 சென்றனன் அனைய காலைச் சிறந்தவேற்
 படைமுன் னேகி
 வென்றிகொள் குமரன் செங்கை மீமிசை அமர்ந்த
 தன்றே.

6. நகர்புகு படலம்

5983 முன்னுறச் செவ்வேல் ஏக முவிரு முகத்து வள்ளல்
 தன்னடிக் கமல முன்னித் தரங்கநீர் உவரி வைப்பின்
 மின்னெனக் கடிது போந்து விறன்முகு தடந்தோள்
 அண்ணல்
 தொன்னிலைத் திருவின் மேவுஞ் சூரன்மு தூரைக்
 கண்டான்.

5984 கண்டலும் எயிற்றின் மாலை கல்லெனக் கலிப்பக்
 கண் கள்
 மண்டுதீப் பொறிகள் கால வாய்புகை யுமிழ் நாசித்
 துண்டம துயிர்ப்ப மார்பந் துண்ணென வியர்ப்புத்
 தோன்றத்
 திண்டிறல் மொய்ம்பின் மேலோன் செயிர்த்திவை
 புகல லுற்றான்.

5982. 'நல்லது' என்று வணங்கி வீரவாகுதேவர் நகை சேர்ந்த முகத்தையுடையவனாய்ப் பின்னால் தொடர்ந்து வரும் தம்பியரும் பெரிய பூதகணத்தவரும் சூழ்ந்து வரச் சென்றார். அப்போது அந்த வேலானது முன்னால் போய் வெற்றியுடைய முருகப்பெருமானின் திருக்கையில் வீற்றிருந்தது.

6. நகர்புகு படலம்

5983. முன்னால் வேலானது சென்று கொண்டிருக்க ஆறு முகங்களையுடைய வள்ளலான முருகப்பெருமானின் திருவடித் தாமரைகளை எண்ணி, அலைகளையுடைய நீர் பொருந்திய கடல் இடத்து மின்னல் போல் விரைவாக வந்து, வன்மை மிக்க தோள்களையுடைய வீரவாகுதேவர், பழைமையான செல்வத்தினையுடைய சூரபன்மனின் பழைய வீர மகேந்திர நகரத்தைக் கண்டார்.

5984. கண்ட அளவிலே, தம் பற்கள் வரிசையானது கல் என ஒலிக்க, விழிகள் நெருங்கிய தீப்பொறிகளை வெளிப்படுத்த, வாயானது புகையைக் கக்க, நாசியானது பெருமூச்சுவிட, மார்பிலே விரைவாக வியர்வையானது எழ, மிக்க ஆற்றலையுடைய தோள்களையுடைய வீரவாகுதேவர் சினம் கொண்டு பின்வரும் இவற்றைச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

5985 வெஞ்சமர்க் காற்றல் இன்றி வெருவிப்போய்
 விண்ணின் நின்று
 வஞ்சனை புரிந்து நம்மை மாயத்தால் வென்று
 மீண்டும்
 உஞ்சனன் இருந்த கள்வன் உயிர்குடித் தன்றி
 யையன்
 செஞ்சரண் அதனைக் காணச் செல்லுவ தில்லை
 யானே.

5986 நன்னகர் அழிப்பன் இன்று நண்ணலன் மதலை
 நேரின்
 அன்னவன் தனையும் யானே அடுவனால் அடுகி
 லேனேல்
 பின்னுயிர் வாழ்க்கை வேண்டேன் யான்பிறந்
 தேனும் அல்லேன்
 என்னொரு சிலையும் யானும் எரியிடைப் புகுவ
 னென்றான்.

5987 குளிது முதல்வன் கூறத் துணைவரும் பிறரும்
 கேளா
 வாளரி யனைய வீர அடையலர்க் கழிந்தேம்
 வாளா
 மீளுதல் பழிய தாகும் வென்றிகொண் டல்லால்
 எந்தை
 தாளிணை காண்ப துண்டோ சரதமே இதுமற்
 றென்றார்.

5988 நும்மனத் துணிவு நன்றால் நொறில்படைக்
 கணத்தோ டேகி
 இம்மெனச் செறுநர் மூதூர் எரியினுக்கு உதவி
 நேர்ந்தார்
 தம்மையட் டவுணன் மைந்தன் தன்னையுந்
 தடிதும் யாரும்
 வம்மெனப் புகன்றான் என்ப வாகையம் புயத்து
 வள்ளல்.

5985. “போரில் எதிர்த்து நிற்கும் வன்மையில்லாத அஞ்சி நீங்கிச் சென்று வானத்திலே மறைந்து நின்று வஞ்சனை செய்து நம்மை மாயத்தால் வெற்றிகண்டு மீண்டும் உயிர்பிழைத்து ஓடிவிட்ட அந்தக் கள்வன் பானு கோபனின் உயிரைக் குடித்தலின்றி எம் இறைவன் முருகப் பெருமானின் செம்மையான திருவடிகளைத் தரிசிக்க நான் செல்லமாட்டேன்.”

5986. “இந்த நல்ல நகரத்தை இன்று அழிப்பேன். பகைவரின் மகனான அந்தப் பானுகோபன் வந்து எதிர்த்துப் போரிட்டால் அவனையும் நானே கொன்று விடுவேன். அவ்வாறு நான் அவனைக் கொல்லாது போனால், பின்பு நான் உயிர் வாழ்க்கையை விரும்ப மாட்டேன். நான் பிறந்தவனும் ஆகேன். என் ஒப்பற்ற வில்லுடன் நானும் தீயிலே புகுந்து உயிரை விடுவேன்.”

5987. இந்தச் சபதத்தை வீரவாகு தேவர் உரைக்க, அவருடைய தம்பியரும் மற்ற வீரர்களும் கேட்டு, “கொடிய சிங்கம் போன்ற வீரவாகு தேவரே! நாம் பகைவர்க்குத் தோற்றுவிட்டோம். வீணே திரும்பிப் போவது பழியாகும். வெற்றி பெற்றன்றி எம்பெருமான் முருகனின் இருபொற்பாதங்களைக் காண்பதில்லை! இது உண்மையாகும்!” என்று உரைத்தனர்.

5988. வெற்றியுடைய அழகிய தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவர் தம் துணைவரும் பிறரும் உரைத்ததைக் கேட்டு, “உங்களது மனத்துணிவு சிறந்தது. விரைவான பூதகணப் படையுடன் சென்று விரைந்து பகைவரது பழைய நகரத்தைத் தீயினுக்கு இரையாய் அளித்து எதிர்த்த வீரரைக் கொன்று சூரபன்மனின் மகன் பானுகோபனையும் கொல்வோம். எல்லாரும் வாருங்கள்!” என்று இயம்பினார்.

454 □ கந்தபுராணம்

5989 ஆரியன் தனது மாற்றம் அனைவரும் வியந்து
 செல்ல
 ஓரிமை யொடுங்கும் முன்னம் உவரியின் நடுவ
 ணான
 வீரமா மகேந்தி ரத்தின் மேற்றிசை வாயில்
 போந்தான்
 பாரிடக் கணங்கள் ஆர்த்த பரவைகள் அழிந்த
 தேபோல்.

5990 ஆர்த்தன அவுணர் கேளா அற்புதம் நிகழ
 வான்போய்ப்
 பார்த்தனர் சிலவர் உள்ளம் பதைத்தனர் சிலவர்
 யாக்கை
 வேர்த்தனர் சிலவர் ஈது மேவலர் துழனி என்னாச்
 சீர்த்தனர் சிலவர் அம்மா செருவெனக் கிளரும்
 தோளார்.

வேறு

5991 வேழத் தின்தொகை வெம்பரி வெய்யோர்
 ஆழித் தேர்கள் அளக்கரின் ஈண்ட
 ஊழிச் தீச்செறி உற்றன வேபோல்
 பாழித் தீபிகை பற்பல மல்க.

5992 வானா ருங்குட வாய்தலின் வைகி
 யானா தென்றும் அளித்திடு கின்றோன்
 மேனாள் மாயை விதித்திடு மைந்தன்
 ஊனார் செம்புனல் உண்டுமிழ் வேலோன்.

5993 அரணம் கொண்டதன் னாணை கடந்த
 முரணுங் கூற்றுவன் முத்தலை வேலும்
 வருணன் பாசமும் வன்மையின் வாங்கி
 விரணங் கொண்டு வியன்சிறை செய்தோன்.

5989. சிறந்த வீரவாகு தேவர் தம் சொல்லை அனைவரும் வியப்புடன் கேட்டு உடன் வர செல்ல, ஓர் இமைமூடும் நேரத்துக்குள், கடலினது நடுவே உள்ள வீரமகேந்திர நகரத்தின் மேற்குத் திக்கு வாயிலை அடைந்தார். அப்போது உலகங்கள் எல்லாம் அழிந்தது போலப் பூதகணங்கள் எல்லாம் ஆரவாரம் செய்தன.

5990. அவ்வாறு பூதகணத்தவர் ஆரவாரம் செய்த ஒலியை அவுணர் கேட்டு 'இஃது என்ன?' என்று வானத்திலே போய் நின்று, அந்த ஒலிக்குக் காரணம் யாது என்று ஆராய்வராகப் பார்த்தனர். அவர்களுள் சிலர் உள்ளம் துடித்தனர். சிலர் உடல் வியர்த்தனர். 'இந்த ஒலியானது பகைவராக உள்ளவர் செய்த ஒலியாகும்' என்று போர் என்றதும் கிளர்ச்சிபெற்ற தோள்களை உடையவர் கூறினர்.

5991. யானைகளின் கூட்டம், விரைவாக ஓடும் குதிரைக் கூட்டம், வீரர் கூட்டம், சக்கரங்களையுடைய தேர்க்கூட்டம் என்பவை கடல் போல நெருங்கவும், ஊழித் தீயானது வந்து சேர்ந்தாற் போல அகலமான விளக்குகள் பலப்பல பெருகியிருக்க,

5992. வானத்தை அளாவ உயர்ந்துள்ள மேற்குத் திக்கு வாயிலில் தங்கியிருந்து ஒழிவில்லாது எக்காலத்தும் காக்கின்றவனும், முற்காலத்தில் மாயையால் பெற்றெடுக்கப் பட்டவனும் ஊனுடன் கூடிய இரத்தத்தை உண்டு உமிழ்கின்ற வேலையுடையவனும்,

5993 அரணைக் காவல் செய்யும் தனது கட்டளையை மீறிய வன்மையான கூற்றுவன் கையில் இருந்த மூன்று தலைகளையுடைய வேலையும் வருணனின் பாசத்தையும் வன்மையுடனே பறித்து அவர்களைத் துன்பப் படுத்திப் பெரிய சிறையிலே இட்டவனும்,

456 □ கந்தபுராணம்

- 5994 விண்ணில் தீச்சுடர் போன்மிளிர் மெய்யான்
வண்ணப் பல்பொறி மாமுகம் உள்ளான்
அண்ணல் சீயவ ரித்தவி சின்கண்
நண்ணுற் றான்அடல் நஞ்சினும் வெய்யோன்.
- 5995 சேணார் மாமுகில் செல்லொடு சிந்த
மாணார் பூத வயப்படை ஆர்த்தே
ஏணார் வீரரொ டெய்திய தன்மை
காணா நின்று கனன்றெழு லுற்றான்.
- 5996 தன்கண் நின்றிடு தானைகள் எல்லாம்
முன்கண் சென்றிட மொய்ப்புடன் ஏகிப்
புன்கட் டியவன் ஏற்றெதிர் புக்கான்
வன்கட் பூதர்கள் வந்து மலைந்தார்.
- 5997 வில்லுண் வானிகள் வேல்மழு நேமி
அல்லுண் மெய்அவு ணப்படை தூர்த்த
கல்லும் மாமர முங்கதை யாவுஞ்
செல்லென் றுய்த்தனர் சீர்கெழு பூதர்.
- 5998 முட்டா வெஞ்சினம் முண்டிட இன்னோர்
கிட்டா நின்று கிளர்ந்தமர் ஆற்றப்
பட்டார் தானவர் பாரிடர் பலலோர்
நெட்டா றொத்து நிமிர்ந்தது சோரி. .
- 5999 கண்டார் அன்னது காவலர் சிற்றம்
கொண்டார் தாமெதிர் கொண்டமர் செய்ய
அண்டார் நின்றிலர் ஆவிஉ வந்தே
விண்டார் ஓர்சிலர் மீண்டுதொ லைந்தார்.

5994. வானத்தில் உள்ள தீச்சுடரைப் போன்ற உடலை உடையவனும் அழகிய பல புள்ளிகள் பொருந்திய புலியின் முகத்தைக் கொண்டவனும் (அவனது பெயர் புலி முகன் என்பதாகும்.) பெருமையுடைய சிங்கங்களால் சுமக்கப் படுகின்ற ஆசனத்திலே அமர்பவனும் கொல்லும் வீடத்தைவிடக் கொடியவனும் ஆகிய காவல் தலைவன்.

5995. உயர்ந்த வானில் உள்ள சிறந்த மேகங்கள் இடியைச் சிந்திட, மாட்சிமையுடைய பூதகணங்கள் என்ற வெற்றிப்படை ஆரவாரித்துப் பெருமைபொருந்திய வீரருடன் வந்து சேர்ந்த தன்மையைக் கண்டு சினந்து எழுந்தான்.

5996. தன்னிடம் உள்ள படைகள் யாவும் முன்னால் செல்லும் வண்ணம் உறுதியாக அனுப்பி, இழிந்த கொடிய புலிமுகன் பகைவரை எதிர்த்து நேரே சென்றான். உடனே, அஞ்சாத பூதப்படையினர் வந்து போரிட்டனர்.

5997. உடனே வில்லில் பொருந்திய அம்புகளையும் வேல்களையும் மழுக்களையும் சக்கரங்களையும் இருள் போன்ற உடலைக் கொண்ட அசுரப் படையினர் எய்தனர். அவர்களுக்கு எதிராகக் கற்களையும் பெரிய மரங்களையும் கதைகளாக உள்ளவற்றையும் 'போவாயாக!' என்று பூதரீ களும் செலுத்தினர்.

5998 குறைவில்லாத கொடிய சினமானது மூள, இத்தகையவர் நெருங்கி நின்று கிளர்ச்சி கொண்டு போரைச் செய்யப் பல அசுர வீரர்களும் பூதப்படையினரும் இறந்தனர். நீண்ட ஆற்றைப் போல இரத்தமானது எழுந்தது.

5999. அவ்வாறு இருபக்கங்களிலும் வீரர்கள் இறப்பதைக் கண்டு காவலர் சினம் கொண்டு அசுரர்களுடன் எதிர்த்துப் போர் செய்ததால் பகைவர்களில் சிலர் ஈடு கொடுக்க இயலாது உயிர் விட்டனர். மற்றும் சிலர் தோற்று ஓடிவிட்டனர்.

458 □ கந்தபுராணம்

- 6000 இடித்தார் தேரினை எற்றினார் மாவை
அடித்தார் தந்திக ளானவை சிந்த
முடித்தார் ஒன்னலர் மூளையின் நின்றே
நடித்தார் பூதர்கள் நாரதர் பாட.
- 6001 முன்கூழ் தானை முடிந்தது கண்டான்
மன்கூழ் வெம்புலி மாமுக வீரன்
என்கூழ் விங்கினி என்று நினைந்தோர்
கொன்கூ லப்படை கொண்டு நடந்தான்.
- 6002 நடக்கின் றானை நலிந்து கணத்தில்
அடக்கின் றாமென ஆர்த்தெதிர் நண்ணிக்
கடக்குன் றங்கள் கணிப்பில வைகும்
தடக்குன் றம்பல சாரதர் உய்த்தார்.
- 6003 சாலம் கொண்டிடு சாரதர் உய்த்த
நீலம் கொண்ட நெடுங்கிரி யாவும்
சூலம் கொண்டுபல் றுண்டம தாக்கி
ஆலம் கொண்ட வளக்கரின் ஆர்த்தான்.
- 6004 அந்நேர் கொண்டவன் ஆற்றலை நோக்கி
என்னே நிற்பது யாமிவண் என்னா
முன்னே நின்ற முரண்கெழு சிங்கன்
மின்னே யென்ன விரைந்தெதிர் சென்றான்.

வேறு

- 6005 வயமிகு பூதரின் மடங்கல் பேரினோன்
வெயிலுமிழ் முத்தலை வேலொன் றேந்தியே
குயவரி முகமுடைக் கொடியன் முன்புபோய்ப்
புயலினம் இரிந்திடத் தெழித்துப் பொங்கினான்.

6000. பூதப்படையினர், அசுரர் தேர்களை எடுத்து ஒன்றின் மேல் ஒன்றை மோதினர். அத்தேர்களில் குதிரைகளை அடித்தனர். யானைகள் இறக்க அழித்தனர். நாரதர் பாட, இறந்தவர் முளை மீது நின்று பூதர்கள் நடித்தனர்.

6001 'முன் பக்கத்தில் இருந்த தூசிப்படை அழிந்து விட்டதைப் படைத் தலைவனான கொடிய புலிமுகன் பார்த்தான். இனி என்ன இங்கு ஆராய்வது என்று நினைத்து அச்சத்தைத் தரும் ஒரு சூலப்படையை எடுத்துக் கொண்டு நடந்தான்.

6002. அவ்வாறு நடந்து போனவனை ஓர் இமைப் போதில் அழிக்கின்றோம் என்று ஆரவாரம் செய்து எதிரே சென்று அளவில்லாத மதத்தையுடைய யானைகள் வாழ்கின்ற பல பெரிய மலைகளைப் பிடுங்கிப் பூதப்படையினர் எடுத்து எறிந்தனர்.

6003. கூட்டமாக நிற்கின்ற பூதப்படையினர் வீசிய கரிய நிறமுடைய பெருமலைகள் யாவற்றையும் சூலத்தைக் கொண்டு பல துண்டுகளாக ஆக்கி ஆலத்தை (விஷப் பாம்பு) போலப் புலிமுகன் ஆரவாரம் செய்தான்.

6004. அத்தகைய இயல்புடைய புலிமுகனின் ஆற்றலைப் பார்த்து எங்ஙனம் நாம் வாளா நிற்பது என்று எண்ணி எதிரில் இருந்த வலிமையுடைய 'சிங்கன்' என்பவன் மின்னல்போல விரைவாக எதிரே சென்றான்.

6005. வன்மையுடைய பூதப்படையினருள் சிங்கத்தின் பெயர் கொண்டவன் ஒளி வீசுகின்ற வேல் ஒன்றைக் கையிலே ஏந்திப் புலியின் முகம் கொண்ட புலிமுகன் முன்பு போய் மேகக் கூட்டமும் அஞ்சி ஓடுமாறு அதட்டிச் சினம் கொண்டான்.

460 □ கந்தபுராணம்

- 6006 அத்துணை வேலையில் அவுணர் காவலன்
முத்தலை வேலினான் முந்துசிங் கன்மேல்
குத்தினன் அனையனும் கொடியன் மார்பிடைச்
கைத்தலம் இருந்ததன் கழுமுள் ஓச்சினான்.
- 6007 செறித்திடு சூலவேல் செருவின் மேலவர்
புறத்தினில் போயின பொழிந்த செம்புனல்
நெறித்தரு பகலவன் நின்ற குன்றினும்
எறித்தரும் இளங்கதிர் என்னச் சென்றதே.
- 6008 ஆங்கவர் முறைமுறை அயில்கொள் சூலவேல்
வாங்கினர் இடம்தொறும் மற்றும் ஓச்சவர்
ஈங்கிது போலநின் நிகலிப் போர்செய்தார்
நீங்கருந் தளைபடு நெறியர் என்னவே.
- 6009 அற்றது காலையில் அனையர் கைத்தலம்
பற்றிய முத்தலைப் படைகள் ஆனவை
இற்றன ஒருதலை இரண்டும் வீழ்தலும்
மற்றொழில் புரிந்தனர் நிகரில் வன்மையார்.
- 6010 புலிமுகன் அவ்வழிப் புரிந்து மற்றொழில்
வலியினை யிழந்தனன் மையல் எய்தினான்
தலமிசை வீழ்தலும் தனது தாள்கொடே
உலமுறழ் தோளினன் உதைத்து ருட்டினான்.
- 6011 ஒலிகழல் மேலவன் உதைத்த வன்மையால்
அலமரு தியவன் ஆவி நீங்கினான்
மலர்மழை தூவினர் வானு ளோர்அரி
புலிதனை வெல்வது புதுமைப் பாலதோ.

6006. அச்சமயத்தில் அசுரர் படைத்தலைவனான புலிமுகன் மூன்று தலைகளையுடைய வேலால் முற்பட்டு வந்து போர் செய்கின்ற சிங்கன் மீது குத்தினான். அந்தச் சிங்கனும் கொடிய புலிமுகன் மார்பின் மீது தன் கையில் இருந்த சூலத்தினால் குத்தினான்.

(கழுமுள்—சூலம்)

6007. பாய்ச்சிய சூலங்கள் போர் செய்கின்ற அவர்களின் முதுகின் வழியே வெளி வந்தன. அவர்களின் உடல்களிலிருந்து வெளிப்பட்ட குருதி, வான் வழியே செல்லும் கதிரவன் தான் உதித்து நின்ற குன்றில் நின்று ஒளிவீசும் இளங்கதிரைப் போலஒழுகியது.

6008. அந்த இடத்தில் அவ்விருவரும் கூரிய வேல்களைப் பின்பும் வீசி உறுப்புகளில் எல்லாம் குத்தினர். இவ்வாறு பகைத்து நின்று விடாத விலங்கில் அகப்பட்ட தன்மை போலப் போர் செய்தனர்.

6009. அச்சமயத்தில் அவர்கள் கைகளில் கொண்டிருந்த சூலங்கள் என்ற படைக்கலங்கள் முரிந்து ஒரு பக்கத்தில் இரண்டும் விழவும், ஒப்பில்லாத ஆற்றலையுடைய அவர்கள் போர் செய்தனர்.

6010. புலிமுகன் அங்குப் போர் செய்து மற்றோர் செய்யும் வன்மையை இழந்தான். மயக்கம் அடைந்து பூமியில் விழுந்தான். அவனைக் கல்போன்ற தோளையுடைய சிங்கன் காலால் உதைத்து உருட்டினான்.

6011. ஒலிக்கும் வீரக்கழலை அணிந்த சிங்கன் உதைத்த வன்மையினால் வருந்தி விழுந்த புலிமுகன் உயிர் நீங்கப் பெற்றான். வானில் உள்ள தேவர் அப்போது பூமழை பொழிந்தனர். சிங்கமானது புலியைக் கொல்வது என்பது புதியதோ?

- 6012 சூர்கொளும் முத்தலைச் சூல வேல்கொடு
நேர்கொளும் புலிமுகன் இறந்த நீர்மைகண்டு
ஆர்கலி யாமெனப் பூதர் ஆர்த்தனர்
வார்கழல் வீரனும் மகிழ்ந்து நோக்கினான்.
- 6013 கழிந்தன தானைகள் காவல் வீரனும்
அழிந்தனன் மேற்றிசை அரணம் வீட்டியே
செழுந்திரு நகரிடைச் சேறும் யாமென
மொழிந்தனர் பூதர்கள் முரணின் முந்தினார்.
- 6014 முந்திய பூதர்கள் முனிந்து மேல்திசை
உந்திய புரிசையை ஒல்லை சேர்வுறாத்
தந்தம தடிகளால் தள்ளிப் பொள்ளெனச்
சிந்தினர் பறித்தனர் சிகரி தன்னையும்.
- 6015 பொலம்படு சிகரியைப் பறித்துப் பூதர்கள்
நலம்படு மகேந்திர நகருள் வீசியே
உலம்பினர் அவுணர்கள் உலைந்து சிந்தினார்
கலம்பகிர் வுற்றிடக் கடலுற் றார்கள்போல்.
- 6016 முகுந்தனை வென்றிடு முரண்கொள் பூதர்கள்
புகுந்தனர் மகேந்திர புரத்து ஞெள்ளலில்
தொகுந்தொகும் அவுணரைத் தொலைத்துச்
சென்றனர்
தகுந்தகும் இவர்க்கென வமரர் சாற்றவே.
- 6017 நீக்கமில் மாளிகை நிரைகள் யாவையும்
மேக்குயர் பூதர்கள் விரைந்து தம்பதத்
தாக்கினில் அழித்தனர் தவத்தின் மேலவர்
வாக்கினில் அகற்றிய வண்ண மேளன.

6012. தெய்வத்தன்மை பொருந்திய மூன்று தலையுடைய சூலத்தைக் கொண்டு எதிர்த்த புலிமுகன் இறந்து விட்ட தன்மையைக் கண்டு பூதர்கள் கடலைப் போல் ஆரவாரம் செய்தனர். வீரக்கழலை அணிந்த வீரவாகு தேவரும் மகிழ்ச்சியுடன் பார்த்தார்.

6013. படைகள் எல்லாம் அழிந்தன. காவலை மேற்கொண்டிருந்த புலிமுகனும் மடிந்தான். மேற்குத் திக்கில் இருந்த மதிலை அழித்துச் செழுமையான திருமகள் உறைகின்ற மகேந்திர நகரில் நாம் புகலாம் என்று வன்மை மிக்க பூதர்கள் உரைத்தனர்.

6014. அவ்வாறு அந்நகரினுள் செல்ல முற்பட்ட பூதர்கள் சினந்து மேற்குத் திக்கில் பொருந்திய மதில் அருகில் விரைவாகச் சேர்ந்து தாம் தாம் வைத்துள்ள கால்களால் அதைத் தள்ளி அத்திசையில் இருந்த கோபுரத்தையும் பிடுங்கினர்.

6015. பொன்னால் ஆன கோபுரத்தைப் பூதர்கள் பிடுங்கி நன்மையுடைய அந்நகரினுள் எறிந்து ஆரவாரம் செய்தனர். அதனைக்கண்டு அசுரர்கள் மரக்கலம் உடைந்திடக் கடலில் விழுந்தவர் போலக் கெட்டுச் சிதறினார்.

6016. திருமாலை வெல்ல வல்ல பூதர்கள் மகேந்திர நகரத்துக்குள் புகுந்தனர். புகுந்து 'இவர்க்கு இச்செயல் தகும் தகும்' என்று தேவர்கள் சொல்லும் வண்ணம் அசுரரை அங்கங்கே கொன்ற வண்ணம் சென்றனர்.

6017. தவத்தில் சிறந்த முனிவர் வாக்கினால் அகற்றிய தன்மை போல, நீங்குதல் இல்லாத மாளிகை வரிசைகள் யாவற்றையும் விரைவாகப் பூதர்கள் தங்கள் கால்களால் உதைத்து அழித்தனர்,

464 □ கந்தபுராணம்

- 6018 ஆர்த்திடு கரிபரி அவுண ராயினோர்
தேர்த்தொகை மாளிகை சிகரம் மாய்ந்திடச்
கூர்த்திடு நெடுங்கணை கோடி கோடிகள்
தூர்த்தனர் சென்றனர் துணைவ ராயினோர்.
- 6019 அன்னதோர் அமைதியின் ஆடல் மொய்ம்பினான்
வன்னியின் படையொடு மருத்தின் மாப்படை
பொன்னெடுஞ் சிலைதனில் பூட்டி நீவிர்போய்
இந்நகர் அழித்திரென்று இமைப்பில் ஏவினான்.
- 6020 ஏவிய அப்படை இரண்டும் ஒன்றியே
முவுல கிறுதியின் முடிக்கும் தம்முரு
மேவின நகரெலாம் விரவிச் சூழ்ந்தன
தீவிழி யவுணரும் இரிந்து சிந்தவே.
- 6021 ஓட்டலர் நமையினி உருத்துச் செய்வதென்
விட்டனன் இங்குளன் வெருவ லேமெனா
நெட்டழல் கொளுவியே நிலவி மாநகர்
சுட்டன உடுநிரை பொரியில் துள்ளவே.
- 6022 எரிந்தன சில்லிடை யிறந்து பூழியாய்
விரிந்தன சில்லிடை வெடித்த சில்லிடை
கரிந்த சில்லிடை கனலி சூழ்தலால்.
பொரிந்தன சில்லிடை புகைந்த சில்லிடை.
- 6023 எப்புவ னங்களும் இறைஞ்சு சூர்நகர்
வெப்புறு கனல்கொள விளிந்து போயதால்
அப்புறம் செஞ்சடை அமலன் மூரலால்
முப்புர மானவை முடிந்ததேயென.

6018. வீரவாகு தேவரின் துணைவர் ஆரவாரம் செய்யும் யானைகள், குதிரைகள், அசுரர்கள், தேர்க்கூட்டங்கள் மாளிகைகள் கோபுரங்கள் என்ற இவை அழியுமாறு கூர்மையான நீண்ட அம்புகளைப்பலகோடி செலுத்திக் கொண்டே சென்றனர்.

6019. அத்தகைய சமயத்தில் வெல்லும் ஆற்றலையுடைய தோளையுடைய வீரவாகு தேவர் திக்கணையுடன் காற்றுக்கணையான பெரும் படையைப் பொன் மயமான வில்லிலே பூட்டி, “நீங்கள் சென்று இமைப் போதில் இந்நகரத்தை அழித்துவிட்டு வாருங்கள்” என்று சொல்லி ஏவினார்.

6020. அவர் செலுத்திய அந்தக் கணைகள் இரண்டும் ஒன்றுகூடி, அவை மூவுலகங்களையும் அழிக்கும் ஊழிக் காலத்தில் எடுக்கும் உண்மை உருவங்களை எடுத்து, நகர் முழுவதும் தீயைப் போன்ற கண்களையுடைய அசுரரும் அஞ்சி நீங்கிடப் பரந்து சூழ்ந்தன.

6021. “பகைவர் நம்மீது சினந்து நம்மை என்ன செய்யப் போகிறார்கள், எய்தவன் இங்கேயே இருக்கின்றான்” அதனால் நாம் அஞ்ச மாட்டோம் என்று பெரிய உருவுடன் விளங்கி அந்தப் பெரிய நகரத்தில் கொடிய தீயை இட்டு நட்சத்திர வரிசைகள் பொரியைப்போலத் துடிக்கும்படி சுட்டன.

6022. தீ சூழ்ந்து கொண்டதால் சில இடங்கள் எரிந்தன. சில இடங்கள் அழிந்து புழுதியாக ஆயின. சில இடங்கள் வெடித்தன. சில விடங்கள் கரிந்தன. சில இடங்கள் பொரிந்தன. சில விடங்கள் புகைந்தன.

6023. கங்கை நீர் தங்கிய சிவந்த சடையுடைய குற்ற மற்ற சிவபெருமானின் சிரிப்பால் திரிபுரங்கள் அழிந்தது போல எல்லா வுலகங்களும் வணங்குகின்ற சூரபன்மனின் நகரம் வெப்பமான தீ பற்றிக் கொள்ள அழிந்து போனது.

466 □ கந்தபுராணம்

- 6024 இன்னணம் இந்நகர் எரிமி சைந்துழி
அணுவை யொற்றர்கள் அறிந்து வல்லைபோய்ப்
பொன்னிவர் கடிநகர் புகுந்து வாய்வெரீஇ
மன்னவர் மன்னனை வணங்கிக் கூறுவார்.
- 6025 காய்கதிர் அண்ணலைக் கனன்ற நின்மகன்
மாயவெம் படையினால் மலைந்து ளார்தமைத்
தூயதொர் புனல்கடல் துன்ன உய்த்தனன்
நீயது தெரிந்தனை நிகழ்ந்த கேட்டிமேல்.
- 6026 அங்கிவை நாரதன் அறையக் கந்தவேள்
செங்கையில் வேற்படை செலுத்த அன்னது
பொங்குறு தெண்புனல் புணரி சேறலும்
மங்கிய தோடிய மாயை தன்படை.
- 6027 வஞ்சனி தன்படை மாண்டு போந்துழித்
துஞ்சுதல் ஒழிந்தனர் தொன்மை போலவே
நெஞ்சினில் உணர்வெலாம் நிகழ யாவரும்
உஞ்சனர் எழுந்தனர் உம்பர் ஆர்ததிட.
- 6028 மாற்படு புந்திதீர் மறவர் தாமுறு
பாற்பட வருவது பார்த்துக் கைதொழுது
ஏற்பொடு பணிதலும் யாரும் வம்மெனா
வேற்படை முன்னுற விரைந்து மீண்டதே.
- 6029 மேனிகழ் நெறிகொடு மீண்ட செய்யவேல்
ஆனது குமரவேள் அங்கை போந்ததால்
ஊனமில் மாற்றவர் ஒல்லை வந்துநம்
மாநகர் மேல்திசை வாயில் நண்ணினார்.

6024 இவ்வாறு இந்த மகேந்திர நகரைத் தீயானது எரித்தபோது, அதை ஒற்றர் அறிந்து விரைந்து, சென்று பொன்னால் ஆன காவல் மிக்க நகரத்துள் புகுந்து வாய் அஞ்சி நடுங்கித் துடித்து மன்னவர் மன்னனான குரபன் மனை நோக்கிச் சொல்லத் தொடங்கினர்.

6025. “காய்கின்ற சூரியனைச் சினந்த உன் மகன் மாயை என்ற கொடிய படைக்கலத்தால் போரிட்டு மயங்கச் செய்தவரைத் தூய ஓர் நல்ல நீர்க்கடலுள் விழுமாறு செலுத்தினான். உனக்கு இது தெரியும். அதன்பின் நிகழ்ந்தவற்றைக் கேட்பாயாக!

6026. “அவ்வாறு பானுகோபன் செய்த செயலை நாரத முனிவர் சொல்ல, அதைக் கேட்டு முருகப்பெருமான் செங்கையில் இருந்த வேலை எய்ய, அந்த வேலானது பொங்குகின்ற தெளிவான அந்த நல்ல நீர்க்கடலை அடையவும், ‘மாயை’ என்ற அப்படை தன் ஆற்றல் இழந்து ஓடியது.

6027. “மாயமான படையானது ஆற்றல் இழந்து நீங்கிப் போன போது, அந்தப் பகைவர் முன் போலவே உள்ளத்தில் உணர்வெலாம் உண்டாக யாவரும், தேவர்கள் எல்லாம் ஆரவாரம் செய்ய உயிர் பிழைத்து எழுந்தனர்.

6028. “மயக்கமான அறிவு நீங்கிய வீரர்கள் பக்கத்தில் அந்த வேலானது வரவும் அதைப் பார்த்துக் கை கூப்பி வணங்கித் தக்கவாறு வணங்கவும்,” எல்லாரும் வாருங்கள்!” என்று சொல்லி வேலானது முன்னே பொருந்த விரைந்து திரும்பலாயிற்று.

6029. “மேலே பொருந்திய வான் வழிக் கொண்டு சிவந்த வேல் முருகப்பெருமானின் உள்ளங்கையில் போய்ச் சேர்ந்தது. குற்றம் இல்லாத பகைவர் விரைவாக வந்து நம்பெருநகரத்தின் மேற்குத்திசை வாயிலை அடைந்தனர்.

468 □ கந்தபுராணம்

- 6030 மேற்றிசை வாய்தனில் வீரர் சேறலும்
ஏற்றனன் தானையோ டிருந்த காவலன்
ஆற்றினன் சிறிதமர் அவனது ஆவியை
மாற்றினர் அனிகமும் மாண்டு போயதே.
- 6031 குடதிசை எயிலினைக் கொடிய பூதர்கள்
அடிகொடு தள்ளினர் ஆண்டு நின்றிடு
படியறு சிகரியைப் பறித்து மாநகர்
நடுவுற வீசினர் நமர்கள் மாயவே.
- 6032 சோர்வறு பூதரும் துணைவ ராகிய
வீரருந் தலைவனாம் வீர வாகுவும்
சீரிய நகரிடைச் சென்று மேற்றிசை
ஆரழல் கொளுவிநின் றழித்தல் மேயினார்.
- 6033 அண்டலர் வன்மையால் அயுத யோசனை
உண்டது கொழுங்கனல் உண்ட யெல்லையும்
கண்டனம் இதனைநீ கருத்தில் ஐயமாக்
கொண்டிடல் மன்னவென் றொற்றர் கூறினார்.

வேறு

- 6034 ஒற்றர் இவ்வகை யுரைத்தலும் அவுணர்கோன்
உளத்தில்
செற்றம் மிக்கன நெறித்தன உரோமங்கள் சிலிர்த்த
நெற்றி சென்றன புருவங்கள் மணிமுடி நிமிர்ந்த
கற்றை வெங்கனல் கான்றன சுழன்றன கண்கள்.
- 6035 கறங்கு சிந்தனைச் சூரன்உத் தன்மையில் கனன்று
மறங்கொள் சாரணர் தங்களை நோக்கிநீர்
வான்போய்ப்
பிறங்கும் ஊழியில் உலகெலாம் அழித்திடப்
பெயர்வான்
உறங்கு மாமுகில் யாவையும் தருதிரென்று
உரைத்தான்.

6030. “பகை வீரர் மேற்குத்திசை வாயிலை அடைய வும் படையுடன் அங்கிருந்த படைத்தலைவன் சிறிது நேரம் போர் செய்தான். அவனது உயிரைப் பகைவர் அழித்தனர். அவனுடன் இருந்த படைகளும் இறந்தன.

6031. “மேற்குத்திசை மதிலைக்கொடிய பூதர்கள் தம் கால்களாலேயே உதைத்துத் தள்ளினர். அங்கு நிற்கின்ற ஒப்பில்லாத கோபுரத்தைப் பிடுங்கி நம் பெரிய நகரத்தினது நடுவிலே வீசி நம்மவர் இறக்குமாறு எறிந்தனர்.

6032. “தளர்ச்சியில்லாத பூதரும் வீரவாகுவின் துணைவரானவரும் படைத்தலைவரான வீரவாகுவும் சிறந்த நகரத்துக்குள் போய் மேற்குத் திசையில் அரிய தீயை இட்டுக் கொளுத்தி அழிக்கத் தொடங்கினர்.

6033. “பகைவரின் வலிமையால் தீயானது பத்தா யிரம் யோசனை தொலைவு எரித்துவிட்டது. அவ்வாறு எரிந்து விட்டதை நாங்கள் டார்த்தோம். மன்ன! நீ உன் உள்ளத்தில் இது பற்றி ஐயம் கொள்ள வேண்டியதில்லை” என்று ஒற்றர் கூறினர்.

6034. ஒற்றர் இவ்வாறு சொல்லவும், சூரபன்மனின் மனத்தில் சினம் மிகுந்தது. மயிர்கள் சிலிர்த்தன. புருவங்கள் நெறிந்தன. மணி பதித்த முடிகள் உயர்ந்தன. கண்கள் தொகுதியான கொடிய தீயை வெளிப்படுத்தின.

6035. சுழல்கின்ற உள்ளத்தையுடைய சூரபன்மன் இவ்வாறு சினந்து வீரம் பொருந்திய ஒற்றரைப் பார்த்து, “நீங்கள் வான் உலகத்துக்குச் சென்று விளங்கும் யுகமுடிவில் உலகங்களையெல்லாம் அழித்தற்காக இப்போது அங்கு உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் பெரிய மேகங்கள் எல்லாவற்றை யும் இங்கு அழைத்துக் கொண்டு வாருங்கள்” என்று சொன்னான்.

470 □ கந்தபுராணம்

- 5036 அயலின் நிற்புறு தூதுவர் வினவியே ஐய
இயலும் இப்பணி யெனத்தொழு தும்பரின் ஏகிப்
புயலி னத்தினைக் கண்டுதம் பாணியால் புடைத்துத்
துயிலெ முப்பியே விளித்தனன் இறைஎனச்
சொற்றார்.
- 6037 எழுவ கைப்படு முகில்களும் வினவியே ஏகி
விழுமி தாகிய மகேந்திரத் திறைவன்முன் மேவித்
தொழுது நின்றலும் இத்திரு நகரினைத்தொலைக்கும்
அழலி னைத்தணி வித்திடு வீரென அறைந்தான்.
- 6038 அறையும் எல்லையில் நன்றென எழிலிகள் அகன்று
செறித ரும்புகை உருக்கொடு விண்மிசைச்
சென்றோர்
இறையில் எங்கனும் பரந்தன மாவலி இடைபோய்க்
குறிய மாயவன் நெடியபே ருருவுகொண் டதுபோல்.
- 6039 கருமு கில்கணம் முறைமுறை மின்னின ககனத்
துருமி டிக்குலம் ஓராயிர கோடியை உகுத்த
பருமு டிக்குல கிரியொடு மேருவும் பகிர்ந்த
திருமு டித்தலை துளக்கியே வெருவினன் சேடன்.
- 6040 வீண்டு லாமதில் கடிநகர் தன்னைவெங் கனலி
உண்டு லாவுறு தன்மையும் அவுணர்தம் உலைவும்
கண்டி யாமிது தொலைந்திடின ஈண்டொரு
கணத்தில்
அண்டர் நாயகன் தானைமன் னவன்எமை
அடுமால்.

6036. சூரபன்மனின் பக்கத்தில் நின்று கொண்டிருந்த ஒற்றர் அவன் சொன்னதைக் கேட்டு, “ஐயனே! இப்பணி எங்களால் முடியும்!” என்று சொல்லி அவனை வணங்கி வான் உலகத்துக்குச் சென்றனர். சென்று மேகக் கூட்டத்தைப் பார்த்துத் தம் கையால் தட்டி உறக்கத்தினின்று எழுப்பி “நம் மன்னன் சூரபன்மன் உங்களை அழைத்தான்!” என்று உரைத்தனர்.

6037. ஏழு வகையான அந்த மேகங்களும் அவர்கள் சொன்னதைக் கேட்டுச் சிறந்த மகேந்திரத்துக்குச் சென்று மன்னன் முன்பு போய் வணங்கி நின்றன. சூரபன்மன் அவற்றைப் பார்த்து, “இந்த நகரத்தை அழிக்கின்ற தீயை அவித்திடுவீராக?” என்று மொழிந்தான்.

6038. அங்ஙனம் சூரபன்மன் சொன்ன போது, அம்மேகங்கள் ‘நல்லது!’ என்று உடன்பட்டு, நீங்கி, மாவலி என்ற மன்னனிடம் குறுகிய வாமன வடிவத்துடன் திருமால் சென்று பின் நீண்ட பெருவடிவத்தை எடுத்தது போல, அவை நெருங்கிய புகை வடிவத்தைக் கொண்டு வானில் சென்று ஓர் இமைப் போதில் எல்லாவிடங்களிலும் பரவின.

6039. அங்ஙனம் கரிய மேகங்கள் முறை முறையாய் மின்னின. வானத்தில் ஒலிக்கின்ற ஓராயிரங் கோடி இடியை உகுத்தன. பருத்த உச்சியைக் கொண்ட குல மலைகளும் மேரு மலையும் பிளவு பட்டன. உலகத்தைச் சமக்கும் ஆதிசேடன் தன் முடித் தலைகள் நடுங்கி அஞ்சினான்.

6040. மேகம் பொருந்துகின்ற மதில்களையுடைய காவல் அமைந்த அந்த மகேந்திர நகரத்தினைக் கொடிய தீயானது உண்டு உலவுகின்ற தன்மையும் அசுரர்களின் அழிவும் பார்த்து, நாம் இந்தத் தீயை அணைத்து விட்டால் இங்கு ஒரு கணப் போதில் தேவரின் தலைவனான முருகப் பெருமானின் படைத்தலைவர் வீரவாகுதேவர் எம்மைக் கொல்வார்.

472 □ கந்தபுராணம்

- 6041 நீட்ட மிக்கஇத் திருநகர் புகுந்துநீ றாக்கி
வாட்டும் வெந்திறல் எரியினை அகற்றிலம் வறிது
மீட்டும் ஏகுதும் என்றிடிந் அவுணர்கோன்
வெகுண்டு
பூட்டும் வன்றளை செய்வதென் என்றன புயல்கள்.
- 6042 தொல்லை மாமுகில் இவ்வகை உன்னிய குரன்
எல்லை இல்பகல் இட்டிடும் உவளகத் தெய்தி
அல்லல் உற்றிடு கின்றதிந் ஆடலம் புயத்தோன்
கொல்ல நம்முயிர் வீடினும் இனிதெனக் குறித்த.
- 6043 புந்திமேல் இவை துணிபென நாடியே புயல்கள்
சிந்து துள்ளியொன்று இபத்துணை அளவையிற்
செறிய
முந்தி யோரிறை பொழிந்தன பொழிதலும் முடிந்த
அந்த மாநகர் மேற்றிசை பொடித்திடும் அழலே.
- 6044 ஆய தன்மையை நோக்கினான் ஆறிரு தடந்தோள்
நாய கன்படைக் கிறையவன் அழலெழ நகைத்துத்
தியின் ஆற்றலை அழித்தன மேகமொ செறுநர்
மாய மேகொலோ என்றுதேர்வு உற்றனன்
மனத்தில்.
- 6045 தேரு கின்றுழி நாரதன் விண்ணிடைச் சென்று
வீர கேள்இவை ஊழிநாள் முகிலினம் பெய்ய
குரன் ஆணையால் வந்தன வடவையம்
தொல்லோன்
மூரி வெம்படை தொடுத்தியால் விரைந்தென
மொழிந்தான்.

6041. “மிகநீண்ட இந்த நகரத்துக்குள் புகுந்து சாம்பலாக்கி வருத்துகின்ற கொடிய ஆற்றலையுடைய தீயை அகற்றாது வாளா திரும்பிச் செல்வோம் என்றால் அசுரர் தலைவன் சூரபன்மன் சினந்து வலிய விலங்கைப் பூட்டிச் சிறையில் இடுவான்! ஆதலால் என்ன செய்வது?” என்றன மேகங்கள்.

6042. பழைமையான மேகங்கள் இவ்வாறு எண்ணி மேலும், ‘சூரபன்மனின் அளவில்லாத காலம் இடுகின்ற சிறையில் போய்த் துன்பம் அடைவதை விட வெற்றியுடைய அழகிய தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவர் கொல்ல நம் உயிர் அழிந்தாலும் அது இனிதே?’ என்று மனத்தில் நினைத்தன.

6043. அம்மேகங்கள் உள்ளத்தில் இவையே செய்யத் தக்கவை என்று துணிவு கொண்டு, சிந்துகின்ற துளி ஒன்று யானை அளவினதாகச் சிந்தி ஓர் இமைப்பொழுது மழை பெய்தன. அவ்வாறு மழை பொழியவும் அந்த மகேந்திர நகரத்தின் மேற்குத் திசையில் உள்ள எரிக்கும் தீயானது அணைந்தது.

6044. அவ்வாறு நிகழ்வதைப் பன்னிரண்டு பெரிய தோள்களையுடைய முருகப் பெருமானின் படைத்தலைவர் வீரவாகுதேவர் தீயுண்டாகப் பார்த்து நகைத்துத் தீயின் ஆற்றலை அழித்தவை மேகங்களோ அல்லது அசுரர்களின் மாயமோ? என்று உள்ளத்தில் பலவாறு எண்ணி ஆராய்ந்தான்.

6045. நாரத முனிவர் அதை அறிந்து வானத்தில் சென்று “வீரரே! இதைக் கேளுங்கள். மகேந்திர நகரத்தில் உள்ள தீயை அணைத்தவை ஊழிக்கால மேகங்கள் ஆகும். கொடிய சூரபன்மனின் ஆணையினால் அவை தீயை அணைக்க வந்தன. எனவே நீங்கள் பழைமையான வடவைத் தீ என்ற வலிய கொடிய கணையை விரைவாகத் தொடுப் பிராக!” என்று உரைத்தார்.

6046 விண்ணில் வந்திவை நாரதன் உரைத்தனன் மீட்டும்
 துண்ணெ னச்செல வினவியே வாகையம்
 துணைத்தோள்
 அண்ணல் ஊழிநாள் அனல்படை தூண்டினன்
 அதுபோய்க்
 கண்ண கல்முகில் இனத்தினைச் சூழ்ந்தது
 கணத்தில்.

6047 சூழல் போகிய எழிலிகள் யாவையும் சுற்றி
 ஊழி மாப்படை அவற்றிடைப் புனலெலாம் உண்டு
 வாழி மொய்ப்பனை அடைந்தது மற்றது காலை
 ஆழி மால்கடல் தொகையென வீழ்ந்தன அவையே.

6048 மறிந்த எல்லையில் ஆறுமா முகமுடை வள்ளல்
 சிறந்த ஆறெழுத் துண்மையை விதிமுறை செப்ப
 இறந்த தொல்மிடல் வருதலும் உய்ந்துடன் எழுந்து
 புறந்த ருங்கடல் அதனிலை ஓடின புயல்கள்.

6049 விழுந்து கொண்டல்கள் இரிதலும் பாரிட வெள்ளம்
 எழுந்து துள்ளியே ஆர்த்தன மலர்மழை
 இமையோர்
 பொழிந்து வானிலை ஆடினர் இவைகண்டு
 பொறாமல்
 உழுந்து கண்ணாடி செல்லுமுன் போயினர்
 ஒற்றர்.

வேறு

6050 கொற்றவை ஆடுறு கோநகர் நண்ணி
 அற்றமில் மன்னன் அடித்துணை மீது
 தற்றுறு பூமுடி தாழ யிறைஞ்சி
 மற்றிது கேண்மிய என்று வகுப்பார்.

6046. வானத்தில் வந்து நாரத முனிவர் இவற்றை உரைக்க விரைந்து திரும்பினார். அதைக் கேட்டு வெற்றி பொருந்திய அழகிய தோள்களையுடைய வீரவாகுதேவர் ஊழிக் காலத்துத் தோன்றுகின்ற வடவைத் தீயின் அமிசமான தீக்கணையை எய்தார். அது சென்று இடம் அகன்ற ஊழிக்கால மேகக் கூட்டத்தை ஓர் இமைப் போதில் சூழ்ந்தது.

6047. வடவைத் தீக்கணையானது போய் வானில் சூழ்ந்திருந்த மேகங்கள் எல்லாவற்றையும் வளைந்து கொண்டு அவற்றில் இருந்த நீரையெல்லாம் குடித்துத் திரும்ப வீரவாகு தேவரை வந்து அடைந்தது. அப்போது அம்மேகங்கள் வட்டமான பெரிய கடல் இனங்களைப் போல் விழுந்தன.

6048. அவ்வாறு அந்த ஊழிக்கால மேகங்கள் விழுந்த உடனே ஆறுமுகப் பெருமானின் சிறந்த ஆறு எழுத்து மந்திரத்தை விதிப்படி உச்சரிக்க, அவற்றுக்குப் பழைய வன்மை வந்து சேர்ந்தது. அவை உயிர் பிழைத்து எழுந்து பெரும்புறக் கடல்களில் போய்ச் சேர்ந்தன.

6049. ஊழிக்கால மேகங்கள் தோற்று ஓடவும் பூதப் படைகள் மகிழ்ச்சியால் எழுந்து துள்ளி ஆரவாரம் செய்தன. தேவர் மலர் மழை பெய்து வானில் ஆரவாரம் செய்தனர். அவற்றைக் கண்டு பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமல் உழுந்து உருள்கின்ற நேரத்தில் அவ்விடம் விட்டு நீங்கிச் சென்றனர் ஒற்றர்.

6050. வெற்றித் தேவதையான கொற்றவை பொருந்திய அரச மாளிகையை அடைந்து அழிவற்ற குரபன் மனின் அடிகள் மீது அசைகின்ற பூமாலை அணிந்த தலைவைத்து வணங்கி, “இதைக் கேட்பீராக?” என்று ஒற்றர் தாம் கண்டவற்றைச் சொல்லலானார்.

476 □ கந்தபுராணம்

- 6051 ஊழி புகுந்துழி உற்றிடு கொண்மு
ஏழும் விரைந்துநின் ஏவலின் விண்போய்
வீழ்புனல் சிந்துபு மேற்றிசை தன்னில்
குமுறும் அங்கி யினைத்தொலை வித்த.
- 6052 மாற்றவர் தூதுவன் மற்றது காணாஉ
வீற்றுறு தீப்படை ஏழ்முகில் மீது
மாற்றலின் விட்டிட அன்னவை வீழ்ந்து
மேற்றிசை வாய்தலில் வேலை புகுந்த.
- 6053 வன்னி செறிந்தன மாய்ந்தன என்றே
உன்னலை பூதர் ஒழிந்திடும் வீரர்
அன்னதன் எண்மையின் ஆடுறு கின்றார்
இந்நகர் என்றலும் ஏந்தல் முனிந்தான்.
- 6054 மயிர்ப்புறம் பொடித்திட வரைகொள் மார்பகம்
வியர்ப்புற எரிதழல் விழிகள் சிந்திட
உயிர்ப்படை புகைவர வருமுகுக் கான்றெனச்
செயிர்த்திரு மன்னவன் இதனைச் செப்பினான்.
- 6055 போரினை யிழைத்துவெம் பூதர் தங்களை
வீரர்கள் தொகையினை வீட்டிப் பின்னுறச்
சாருறு சிவன்மகன் தன்னை வென்றிவட்
சேருதுங் கொர்ணரிதிர்நப் தேரை என்றனன்.

கந்தபுராணம் ஆறாம் தொகுதி முற்றும்

6051. “யுகமுடிவு காலம் வருகின்ற போது வரும் இயல்புடைய மேகங்கள் ஏழும், உன் ஆணையின் படி விரைவாகச் சென்று வானத்தை அடைந்து நின்று மழையைப் பெய்தபோது மேற்குத் திசையில் சூழ்ந்திருந்த தீயை அணைத்தன.

6052. “நம் பகைவரின் தூதரான வீரவாகு தேவர் அதைப் பார்த்து ஊழிக்காலத்து வெளிப்படும் வடவைத் திக்கணையை அந்த ஏழு மேகங்களின் மீது செலுத்திட அவை ஆற்றல் அற்று மேற்குத்திக்கில் உள்ள கடலில் விழுந்தன.

6053. நகரத்தில் பொருந்திய தீயானது அழிந்து விட்டது என்று நினைக்க வேண்டியதில்லை. பூதர்களும் மற்றுமுள்ள வீரர்களும் இப்போது அந்த நகரத்தினின்று அதைவிட எட்டு மடங்காகப் போர் செய்கின்றார் எனக் கூறவும் அதைக் கேட்டு மன்னன் சினந்தான்.

6054. மயிர்கள் எல்லாம் சிலிர்த்திட, மலை போன்ற மார்பானது வியர்வை கொள்ள, கண்கள் எரியும் தீயை வெளிப்படுத்த, மூச்சில் புகையானது தோன்ற, இடி வெளியானது போலச் சினம் கொண்ட சூரபன்மன் இவற்றைச் சொல்லலானான்.

6055. “நாம் சென்று போரைச் செய்து கொடிய பூதர்களையும் வீரவாகுதேவர் முதலான வீரர்களின் தொகையினையும் அழித்துப் பின்பு இங்குப் போருக்கு வந்துள்ள சிவபெருமானின் மகனான முருகப்பெருமானை வென்று இங்கு வருவோம். நம் தேரை இங்குக் கொண்டு வருக!” என்று சூரபன்மன் சொன்னான்.

கந்தபுராணம் ஆறாம் தொகுதி உரை முற்றும்.

